

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILSA J.BICK

KÜLLER

Dünyanın sonu yarın gelecek olsaydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

Bir elektromanyetik darbe dalgası çakar gökyüzünde; tüm elektronik aygıtlar parçalanır, bilgisayarla çalışan tüm aletler yok olur ve milyarlarca insan o an, oracıkta ölür.

Hayatta kalan bir avuç insandan biri olan Alex, ölmüş anne babasına ve geçmişte kalan yaşamına veda eder. Çıktığı zorlu yolculukta, Afganistan'dan yeni dönmüş genç bir asker olan Tom ve büyükbabasını elektromanyetik darbeye kaybetmiş olan sekiz yaşındaki Ellie ile karşılaşır.

Bu küçük grup ve hayatta kalan diğerleri için şimdi tüm mesele, yiyecek ve barınak bulmak, kime güveneceklerini iyi bilmek, darbe sayesinde kazandıkları güçleri iyi kullanmak ve bir de kimin insan, kimin artık "değişmiş" ve bir zombiye dönüşmüş olduğunun ayırdına varmaktır.

Her an bizim dünyamızın da başına gelebilecek bir felaketten sonrasını anlatan *Küller*, okurların elinden düşmeyecek, zaman zaman da kanını donduracak bir serinin ilk kitabıdır.

KÜLLER

Özgün adı: *Ashes*

Copyright © 2011 Ilisa J. Bick

Yazan: Ilisa J. Bick

Çeviri: Barış Emre Alkım

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0414-7

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KÜLLER

ILSA J. BICK

Geçmiş dediğın bir kova külden ibarettir, benden sana söylemesi.

Carl Sandburg

Başlangıç

Alex “konuş” düğmesine basar basmaz Hannah Teyzesinin ilk sorduğu şey, “Neredesin yahu? Ne yaptığını sanıyorsun sen?” oldu.

“Michigan’a daha yeni geçtim,” dedi Alex, soruların en kolayından başlamayı seçerek. MICHIGAN’A HOŞ GELDİNİZ tabelasını görür görmez –Harika Göller! Harika Zamanlar!– bir şeylerin önünde açılıp genişlediğini, şimdiye kadar güre ve kapkara bir ormanın çevrelediği ıssız bir yolda, sonu gelmeyen bir gecenin içinde yol almış da ilk defa gün yüzü görüyormuş gibi hissetmişti. “Yakıt almak zorundaydım.”

“Michigan mı? Ne halt var o kahrolası Michigan’da?” Hannah Teyzesinin ikinci kocası Paul, İngiliz’di. Hannah Teyze ise İngiliz değildi. Kadın Wisconsin, Sheboygan’dandı ve Everly Brothers’ın şarkısını duyana dek Alex öyle bir yer olduğuna inanmamıştı bile. Teyzesi, İngilizler gibi *kahrolası* lafını ağızından düşürmezdi çünkü birçoğu Lüteriyen olan arkadaşları çok şirin buluyorlardı bunu. Ah, *bizim Hannah yok mu*. O yüzden de Hannah Teyze *kahrolası* lafını diline pelesenk etmişti, en çok da kilisede söylüyordu.

“Bir sürü şey,” dedi Alex. Batan güneşin somon rengi ışıyla yıkanan benzin istasyonunun tuvaletinden birkaç metre uzaktaydı. Yolun karşısında, insanları Amış yöresindeki Oren’i görmeye davet eden bir levha, ailelere yaşlılarını Kuzey Işığı –*Karanlık Zamanlarda Tanrı’nın Işığı*– diye bir huzurevine getirmeye teşvik eden bir diğer ilan ve kasabanın kuzeyindeki Demir Madencilik Müzesi’nin ilanının üstüne binmişti. “Biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Zaman mı? Ne içirmiş o zaman?” Hannah Teyze’nin sesi öfkeliydi. “Bunu kahrolası bir oyun mu sandın? Burada söz konusu olan *hayatın*, Alexandra.”

“Biliyorum. Sadece...” Boynundaki gümüş zincire takılı gümüş düdüğü evirip çevirdi. Düdüğü o daha altı yaşındayken babası, dağ yürüyüşünde, dışarıda geçirdikleri ilk gece hediye etmişti: *Eğer başın sıkılırsa tatlım, sen sadece düdüğü çal, ben göz açıp kapayana kadar yetişirim.* Babasına ilişkin pek az berrak ve kıymetli anıdan biriydi bu. “Hâlâ yapabiliyorken yapmalıyım bunu.”

“Anladım. Demek seninle birlikteler?”

Alex onun neyi ya da *kimi* kastettiğini biliyordu. “Evet.”

“Babanın silahı da ortalıklarda yok.”

“Ben aldım.”

“Anladım,” dedi Hannah Teyze yine, gerçi ses tonu anlamadığını gösteriyordu. “Gerçekten intiharın yanıt olabileceğini düşünüyor musun?”

“Öyle yapacağımı mı sandın?” Alex, arkasında bir yerlerde tuvalet kapaısının açıldığını duydu ve hemen ardından üzerlerinde *Somerville Lisesi* yazısı ve beyaz bir tenis raketi bulunan gök mavisi eşofman üstü giymiş, biri sarışın diğeri kumral iki kız, ardı ardına hızla geçip gittiler. “Kendimi öldüreceğimi mi sanıyorsun?”

Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Dönüp Alex’e bakan Atkuyruklu Sarışın eğilip Atkuyruklu Kumral’a bir şey söyledi, o da dönüp Alex’e baktı. İkisi de ona bakarak, fısıldayıp kıkırdayarak tarihöncesinden kalma görünen bir okul otobüsüne ve kıvrır kıvrır Einstein saçlı, huzursuz bir yaşlı adamın yanına gittiler.

Yanakları alev alev yanan Alex öbür tarafa döndü. “Öyle bir şey yok,” dedi.

Bu söylediği doğru da olsa, birkaç kadeh Jack’in ardından babasının tabancasını çıkarıp uzun uzadıya bakışmadığını söylese yalan olurdu. Onu intihardan alıkoyan şey, kazara elinin kayması sonucu kendine bir frontal lobotomi uygulaması ya da o türden acınacak bir duruma düşme korkusuydu. Atkuyruklu Sarışın’la Atkuyruklu Kumral gibi dedikoducu kızların öğle yemeğinde nasıl dedikodu yapacaklarını hayal edebiliyordu: *Amma da salakmış be, oha falan oldum.*

Hannah Teyze, “Evet ama geri dönecek olsaydın onları yanına almazdın,” dedi.

“Hayır. Sadece *onlar* dönmeyecek, o kadar.”

“Alexandra, bunu kendi başına yapman gerekmiyor. Annen benim kız kardeşimdi.” Hannah Teyze’nin sesi biraz ağlamaklı geliyordu. “O böyle bir şeye asla razı olmazdı. *Bunu* isteyerek yapmadılar.”

“Hayatta olup da bu meseleyi bizimle tartışmamaları ne güzel, değil mi?”

Hannah Teyze’nin sesi bir nanosaniye içinde ağlamaklı olmaktan çıkıp çöl kuraklığına dönüştü. “Sakın benimle bir daha bu ses tonuyla konuşma, Alexandra. Daha yaşın on yedi. Çok hasta bir genç kızsın ve kendin için neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilemiyorsun. İnatçılıkla, kendine acılamakla hallolmaz bu iş.”

Arpa boyu kadar yol gidememişlerdi. Hannah Teyze’nin ona baktığında gördüğü tek şey, beyinde tenis topu büyüklüğünde tümör olan ve nihayet stresten kafayı sıyıran on yedi yaşında bir yetimdi. “Biliyorum, Hannah Teyze. Haksınsın. Bunun çözümü kendime acımak ve insanların canını sıkmak değil.”

“Tamam. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre...” Teyzesi burnunu bir mendile sümkürdü. “Ne zaman dönüyorsun?”

Şey... belki de hiçbir zaman? “Ekimin ilk haftası... Belki de ayın sekizi.”

Teyzesinin sessizce saydığını duyabiliyordu. “On iki gün mü? Niye o kadar uzun?”

“Oraya yürüyerek gidip dönmek o kadar sürer.”

“Yürümek mi?”

“Eh, yol falan yok.”

“Ciddi olamazsın. O kadar güçlü değilsin.”

“Güçlüyüm tabii. Son tedaviden bu yana üç ay geçti. Koşuyorum, yürüyorum, ağırlık kaldırıyorum, tekrar kilo da aldım. Gayet toparlandım.”

“Peki ya *yeni* tedaviler? Senin üç gün sonra...”

“Artık tedavi olmayacağım.”

“Dr. Peters bu yeni prosedürün...” Alex’in söylediklerini kavrayınca kadının sözün gerisini getiremedi. “Ne? Tedavi olmayacağım da ne demek? Sağ-

malama. Tabii ki olacaksın. Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin?”

“Bu iş buraya kadarmış, diyorum, Hannah Teyze.”

Teyzesi, “Ama... deneysel ilaçlar,” dedi öfkeden güçlkle konuşarak. “Prosedür, çakıl...”

“Bir işe yaramayacağını sen de biliyorsun.” Yeni ilaç tedavisi gibi, çakıl da deneyseldi. İçi zehir dolu, üstü ışığa duyarlı bir kimyasal maddeyle kaplanmış, nano boyutta küreciklerdi bunlar. Kan dolaşımına zerk edilince çakıllar beyne ulaşıyor, oradaki tümöre yapışıyorlardı. On iki kür kemoterapiye ve radyoterapiye bana mısın demeyen, ölmek için direnen, dediğim dedik bir canavardı bu tümör. Optik bir sondayla etkinleştirildiğinde küreciklerin ölümcül yüklerini serbest bırakmaları gerekiyordu. Şimdiye kadar, dört denemenin ardından onunkiler zehirlerini bırakmamıştı, üstelik doktorlar onun beynini birkaç tilt makinesine yetecek kadar çakılla doldurdıkları halde.

“Biraz zaman tanımalısın, Alexandra.”

Senin için söylemesi kolay. Senin zamanın var. “Hannah Teyze, o şeyi tespit edileli iki yıl oldu. Hiçbir şey para etmiyor.”

“Tamam ama tümör nispeten yavaş büyüyor. Dr. Peters senin birkaç yıl daha *dayanabileceğini* ve o zamana yeni ilaçlar çıkacağını söyledi.”

“Çıkıyabilir de. Artık katlanamıyorum.” Karşı tarafın patlamasını beklemişti ama sadece sessizlik oldu. Sessizlik o denli uzadı ki Alex hat-tın kesildiğini sandı. “Hannah Teyze?”

“Buradayım.” Duraklama. Duraklama. “Ne zaman karar verdin peki?”

“Peters’la geçen haftaki randevumdan sonra.”

“Neden şimdi?”

Çünkü sol elim titriyor, diye düşündü Alex. Çünkü hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum. Çünkü kafam hiçbir işe yaramayan bir sürü ufack taşla dolu ve bu da tekrar kemoterapi ve radyoterapi demek ama ben saçımın dökülmesinden, boş yere kusup durmaktan, okul ödevlerini hasta yatağında yapmaktan bıktım ve huzurevine falan da yatmayacağım. Çünkü bu defa, dizginler benim elimde.

Onun yerine, şöyle dedi: “Bence daha iyi bir zaman olamaz. Yapabili-yorken yapmalıyım bunu.”

Yine sessizlik. “Herhalde okuldan seni ararlar. Dr. Peters’in yüreğine inecek.”

Alex şahsen, Peters’in yüreğine su serpileceğini düşünüyordu. Artık Polyannacılık oynamak zorunda kalmayacaktı doktor. “Ne diyeceksin onlara?”

“Bir şeyler uydururum. Arayacak mısın?”

“Geri gelince,” dedi, bu sözü tutup tutamayacağından emin değildi. “Arabaya dönünce, yani. Waucamaw’da cep telefonu çekmiyor.”

“Peki ya ben ne yapacağım? Kuleden aşağı fener mi sarkıtayım? Parmaklarımla mı oynayayım? Örgü örmeye mi başlayayım?” Alex susunca teyzesi devam etti. “Bir yarım, polisi arayıp seni karga tulumba buraya getirtmek istiyor.”

“Ya diğer yarın ne diyor?”

“Senin inatçı olduğunu. Bir şeyi kafana koydun mu, seni tatlı sözle caydırmanın mümkün olmadığını.” Teyzesi durakladı. “Suçun sende olduğundan da emin değilim. Yaptığının *doğru* olduğunu söylemekle aynı şey *değil* bu, fakat seni anlıyorum.”

“Sağ ol.”

“Önemli değil.” Teyzesi iç çekti. “Alex, ne olur dikkatli ol, tamam mı? Sağ salim dönmeye çalış.”

“Bir şey olmaz. Bu ilk defa kampa gidişim değil.”

“Senin becerini sorgulamıyorum. Ateş yakmak, arazide yaşamak, dallardan ve sakızdan ev yapmak... Aynı baban. Eğer kahrolası zombiler saldıırırsa, sen dünden hazırsın.”

“Teşekkürler,” dedi, ağlamamak için kendini zor tutarak. Bu konuşmayı ağlayarak bitirmek istemiyordu. “Artık kapatmam gerek. Seni seviyorum, Hannah Teyze.”

“Ah, seni kahrolası küçük salak,” dedi teyzesi, “bilmiyor muyum sa-nıyorsun?”

Bir daha hiç konuşmadılar.

BİRİNCİ BÖLÜM: DAĞ

Dört gün sonra, Alex buz gibi bir kayanın çıkıntısına tünemiş, kahve suyunun kaynamasını bekliyor, bir yandan da elindeki kızılâğaç dalını yontarak kürdana çeviriyordu. Kuzeybatıdan ıslak ve soğuk bir rüzgâr esmekteydi. Ta aşağılarda Moss Nehri, güneş ışığını yansıtarak göz kamaştırıyordu; yapraksız gürgenlerle, gümüşü mavi ladinlerle, gür köknarların koyu yeşiliyle, çamların tüy gibi beyazıyla dolu derin bir vadinin içinde dolaşan ıslıl ıslıl bir kurdele gibiydi. Serin hava serin kokuyordu, yani Alex için hiçbir koku olmadığı anlamına geliyordu bu. Bir yılı epey aşkın süredir hiçbir şeyin kokusunu alamayan Alex'in bir hayli alışık olduğu bir şeydi bu durum.

Soğuk onu şaşırtmıştı ama Waucamaw'a eylül sonunda hiç gelmemişti zaten. Waucamaw kırları onun için hep ailesiyle birlikte çıktığı bir yaz serüveniydi; en büyük sorunları ise rahat vermeyen kum sinekleri, kan emici sivrisinekler ve insanı resmen eriten sıcak olmuştu. Şimdiyse adımlarının altında çıtırdayan buzları çiğniyor, her sabah kırağı kaplı köklerin ve çıplak kayaların üstünde ayakları kayıyordu. Yolculuk tehlikeliydi; attığı her adım bileğini burkmaya davetiye çıkarıyordu. Kuzeye ilerleyip Superior Gölü'ne yaklaştıkça -önünde daha iki gün vardı ve ufuktaki mor bir lekeden ibaretti göl- kötü havaya denk gelme olasılığı da yükseliyordu. Ta en batıda, kurşuni bulut katmanlarının altında, güneye yağan yağmurun kuş tüyünü çağrıştıran mavi-gri girdaplarını belli belirsiz seçebiliyordu. Ancak önündeki yol masmavi bir gökten ibaretti. Berrak ve kusursuz bir gün olacağının işaretleri ortadaydı; hiç şüphesi yoktu ki anne babası bayılırdı buna.

Ah, bir de kim olduklarını anımsayabilseydi.

Başlangıçta duman vardı.

O sırada on beş yaşındaydı ve yetim kalmıştı; üstünden bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ can sıkıcı bir durumdu bu. Ateş falan yanmadığı halde o pis duman kokusu burnundan bir türlü gitmeyince, teyzesi Alex'in travma sonrası bir şeyler yaşadığına hükmedip onu bir deli doktoruna, muhtemelen sivri topuklu ayakkabılar giyip kocasını döven tam bir Gestapo bozmasına yollamıştı: *Ah zo, sizin bu duman, ebeveynlerinizin başına gelen kazanın bir tekrarı, değil mi?* Ne var ki deli doktoru zehir gibi akıllıydı ve Alex'i derhal bir nörolog olan Peters'a postalamış, o da kızın beyindeki canavarı bulmuştu.

Elbette tümör kanserliydi ve cerrahi müdahaleyle alınması mümkün değildi. O yüzden kemoterapi ve radyoterapi tedavisi uygulanmış, Alex'in saçları, kaşları dökülmüştü. Bunun tek faydası, artık bacaklarını ve kol-tuk altlarını tıraş etmesinin gerekmemesiydi. Dezavantajı ise, şans bu ya, bulantı önleme ilaçlarının onda hiçbir işe yaramaması ve her beş dakika-kada bir kusmak zorunda kalmasıydı. Okuldaki bulimikler küplere binmişlerdi, çünkü bu işte Alex'in eline su dökmelerine imkân yoktu. Kürler arasında bulantısı kesilmiş, kan kırmızı ve gür saçları yeniden çıkmıştı. Şakaklarında kronik bir ağrı baş göstermişti ancak Peters'ın söylediği gibi, ağrıdan kimseye bir şey olmazdı. Nihayet duman kokusu kaybolmuş, ancak sadece onun değil, her şeyin kokusu gitmişti çünkü beyindeki canavar kuruyup büzüşeceğine sessizce büyümeye, kemirmeye devam ediyordu.

Alex'i hiç kimsenin uyarmadığı şey, koku alma duyusu TÜMÜYLE yittiğinde birçok anının da kaybolup gittiği idi. Tıpkı çam ağacı kokusunun insanın aklına yılbaşı süslerini, Noel ışıklarını ve simli melekleri getirmesi ya da hindistancevizi ve tereyağlı tarçın kokusunun capcanlı bir mutfağı ve tart hamurunu cam tabağa dizen annenin şarkı mırıldanmasını çağrıştırması gibi. Koku duyusu olmayınca, hatıralar da kevgire dönmüş cepten dökülen bozuk paralar gibi yitip gidiyordu. Geçmiş küllere, ebeveynler ise boşluğa dönüşüyor; geriye İsviçre peynirindeki deliklerden başka bir şey kalmıyordu.

Çim biçme makinesiyle yarı otomatik tüfek sesi arası, kesik kesik bir vuruş sessizliği bozdu. Hemen ardından Alex uçağı gördü. Vadinin üstünde

vızıldayan, kuzeybatı yönünde ilerleyen, tek pervaneli, beyaz bir pırpırdı bu. Hemen saatine baktı: Saat sekize on vardı. Çok dakikti bu herif. Dört günün ardından, aynı uçağın günde iki kez, sabahları sekizden hemen önce ve öğleden sonraları dördü yirmi geçe rutin bir uçuş yaptığını kavramıştı. Saatini bu adama göre kursa bile olurdu.

Uçağın vızıltısı yavaşça kayboldu, sessizlik ormanın üstüne yine bir cam kavanoz misali kapandı. Aşağıdaki vadiden ağaç gagalayan bir ağaçkakanın yankılı *tok tok tok* sesleri yükseliyordu. Çamlardaki bir karga üçlüsü kulak tırmalayan sesleriyle bir diğer kargaya bağırıyor, bir şahin de gökyüzünde tembelce daireler çiziyordu.

Kahvesini yudumladı, yudumunun sesini duydu. Kahvenin hiçbir tadı, kokusu yoktu. Sadece kahverengi ve sıcaktı. Derken sağda bir şeyin -pürüzsüz, sarı-kahverengi bir karaltı- oynadığını göz ucuyla gördü. Sıradan bir sincaptan ya da belki bir çizgili sincaptan daha ilginç bir şey görmeyi beklemeden dönüp baktı.

O yüzden, köpek epey bir sürpriz sayılırdı.

D onakaldı.

Köpeğin vücudu yağsız ve adaleliydi, göğsü genişti; ağzı, kulakları ve sırtı siyahtı. Kurt köpeğine benziyordu ama çok daha ufaktı, belki de genç bir hayvandı. Hayvanın gövdesine parlak mavi bir çanta bağlanmıştı ve boynunda da parlak bir zincir olduğu göze çarpıyordu.

Yolun aşağısından bir yerden yaprakların hafif hışırtısı duyuldu. Köpeğin gözleri Alex'ten bir an olsun ayrılmadıysa da kulakları sesin geldiği yöne döndü. Derken, tepenin ardından bir adamın sesi duyuldu: "Mina? Bir şey mi buldun, kızım?"

Köpek alçak sesle inledi ama kıpırdamadı.

"Merhaba?" Alex'in boğazı kupkuruydu, o yüzden sesi daha çok karga gaklaması gibiydi. Dudaklarını ıslattı, dilinin ansızın zımpara kâğıdı gibi pürüzlü bir hal almasına rağmen yutkunmaya çalıştı. "Şey... Köpeğinizi çağırabilir misiniz?"

Adamın sesi tekrar duyuldu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Meraklanma, bir şey yapmaz... Mina, otur kızım."

Köpek, yani Mina, anında itaat edip karnının üstüne oturdu. Alex ferahlamıştı. Köpek yatarken, normal halinin yarısı kadar bile vahşi görünmüyordu.

"Oturdu mu?" diye seslendi adam.

Ya oturmadıysa? O zaman ne olacaktı? "Hı hı."

"Harika. Azıcık bekle, neredeyse..." Hemen ardından darmadağınık ak saçlı, sıska bir adam, sağ elinde bir değnekle çıkageldi. Kırmızı flanel gömleğinin altından <https://trfnet.org> caya dek, tam bir

“Alex.” Duraksadı. “Adair.” Kendine çok kızmıştı Alex. Yanıt vermek bir reflekse dönüşmüştü, tıpkı öğretmenin söylediklerine kulak asmamak gibi.

“Tanıştığımıza sevindim, Alex. O leprikon gözlerinden ve kızıl yelelerinden damarlarında bir parça İrlandalı kanı dolaştığını anlamam gerekirdi. Bu yörelerde pek İrlandalıya rastlanmaz.”

“Evanston’da yaşıyorum.” Sanki bu bir şeyleri açıklamış gibi. “Şey... Ama babam New Yorklu.” Ne yapıyordu böyle yahu?

Yaşlı adamın sol kaş yükseldi. “Öyle demek. Kendi başına mı geldin buralara?”

Alex bunu yanıtsız bırakmaya karar verdi. “Köpeğinizin geldiğini duymadım.”

“Şey, pek de şaşırmadım aslında. Aldığı eğitim yüzünden maalesef. Aslında o benim değil. Teknik olarak, Ellie’ye ait.”

“Büyükbabaaaa...” Çocuk yine gözlerini devirdi.

“Onunla gurur duymalısın, Ellie,” dedi Jack. Alex’e döndü. “Mina bir Malinois aslında... Belçika çoban köpeği. O bir ordu köpeği. Bomba tespiti için kullanılıyordu ama artık emekliye ayrıldı.” Esefle gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. “Mina, oğlum Danny’nin köpeği idi... Ellie’nin babasının. Oğlum bir yıl önce Irak’ta görev sırasında öldü.”

Ellie’nin yüzü düştü, rengi de değişir gibi oldu ama ağzını açmadı kız. Alex çocuğa biraz acıdı. “Gerçekten de çok güzel bir köpeğin var,” dedi. Bu sözler ağzından dökülür dökülmez de kendini kötü hissetti. Ebeveynlerinden birini *kaybettiğini* öğrendiklerinde insanların ona ne kadar tuhaf davrandığını biliyordu. Kayıp sözcüğü bile, bir şekilde onun hatasıymış gibi hissettiriyordu.

Kızın soluk gri gözleri Alex’in yüzünden kayıp yere çevrildi. “Salak bir köpek işte, o kadar.”

“Ellie,” Jack dilinin ucuna gelenleri söylememek için kendini zor tuttu. “Lütfen kulaklıklarını çıkar. Çok ayıp. Hem de çok yüksek sesle dinliyorsun. Sağır olacaksın bu gidişle.”

Kız yine gözünü Alex’in yüzüne dikti. “Ama...”

aşağı sallandırdı. Yine tuhaf bir sessizlik olunca Alex gayriihtiyari, “Bakın, daha yeni kahve yaptım. Biraz almaz mıydınız?” diye sordu.

Küçük kız ona, *alo, farkındaysan ben daha çocuğum*, dercesine bir bakış fırlattıysa da Jack, “Ben bir fincan isterim, Alex. Hatta katkımız bile olabilir,” dedi. Göz kırptı. “Belki inanmayacaksın ama yanımıza biraz Krispy Kreme çöreği almıştım.

“Büyükbabaaa,” dedi çocuk. “Onları saklıyorduk.”

“Hiç gerek yok,” diye lafa karıştırdı Alex. “Ben daha demin...”

“Çörek yiyoruz.” Jack’in sesi sertleşmişti ve Alex bu ses tonunda geçmişteki tartışmaların izlerini hissetti.

“Elbette, çok güzel olur,” dedi Alex neşeyle, sesi çizgi filmdeki sincap Alvin’in sesi gibi coşkulu çıkmıştı. “Çöreğe bayılırım.”

“Büyük ihtimalle bayattır,” dedi Ellie.

Krispy Kremeler *gerçekten* bayattı –Alex hâlâ yiyeceklerin kıvamını hissedebiliyordu– fakat kahveye rahatça batırılabilirdi. Alex’e soracak olursanız, tadı ıslak hamur gibiydi.

“Ben de kahve demlemek için yanıma Fransız presi alırdım eskiden ama bir seferinde çekirdekleri önceden öğütmeyi unutmuşum.” Jack fincanına süt tozu döküp karıştırdı. “Sonra çekirdekleri baltamla dövmek zorunda kaldım.”

Ellie parça çikolatalı çörekten bir lokma daha koparıp ustaca köpeğe fırlattı, o da havada kaptı. “Bağımlılık gibi bir şey değil mi bu?”

Jack’in rengi değişti. Alex yaşlı adama acıyıp, “Ben de aynısını yapardım,” dedi.

Ellie ona öfkeyle baktı ama Jack kıkırdamakla yetindi. “Eh, tavsiye etmiyorum. Kahve o kadar koyu oldu ki dişlerim zangırdadı... Ellie, tatlım, o çörekler Mina’yı hasta eder. Çikolata köpekler için zararlıdır.”

“Bir şey olmaz,” dedi Ellie ve köpeğe çörek atmaya devam etti.

Alex konuyu değiştirdi. “Siz nerelisiniz peki?”

“Minneapolis,” dedi Jack. “Eskiden gazeteciydim. *Tribute*’un yurtdışı muhabiriydim. Danny öldüğünden beri tek kelime yazamadım. Editörüm saçını başını yoluyor. Zaten kabak gibi kel olduğundan biraz zorlanıyor gerçi ama fena adam değildir.”

Ellie burnundan soludu. “O yüzden mi telefonu her kapatışında arkasından zevzek diyorsun?”

Nesi vardı bu veledin? “Edebiyat öğretmenim, bir yazarın en kötü eleştirmeni yineli.”

“Belki de. İşin aslı, kendi yazdıklarına artık inancım kalmadı. Hiç kimsenin umurunda değil. Okurların çoğunun dikkat süresi bir sivrisine-ğinki kadar. Irak’taki operasyonların sona erdiği uydurmacasını hatırlıyor musun? Saçmalığa bak. Hepsi politika. Oradakiler için savaş şartlarının değişmediğini, hâlâ silahlı mücadelelerin yaşandığını kimse duysun istemiyorlar...” Cümlelerin gerisini getiremeyen Jack iç çekti, sonra elini inek yalamışa benzeyen kar beyazı saçlarında gezdirdi. “Kusura bakma. Öfkeli ve sitemkâr görünüyorum. Ama değilim. Sadece...”

“Öfkeli olman gerek,” dedi Ellie aniden, bir hışımla. “Babam öldü ama hiç kimse hapse atılmıyor. O paramparça oldu, benim payıma da bu şapşal köpek düştü. Buna ne buyrulur?”

“Bak, Ellie. Seninle daha önce bu konuyu tartıştık. Savaşta...”

“Savaşta mı? Buna yanıt mı diyorsun *sen*?” Kız çöreğin geri kalanını köpeğin kafasına fırlattı. Şaşırان hayvan birkaç adım geriledi, Jack’e kaygılı bir bakış fırlattı.

Alex kendini tutamadı. “Büyükbabana böyle davranmamalısın. Sana bir şey yaptığı yok.”

“Sana ne yahu? Annem değilsin benim. Seni tanımıyorum bile!” Ellie, Alex’in WindPro’suna tekme indiriverdi. Küçük soba ters döndü, kahve presi taşlara çarpıp tuzla buz oldu, kahve etrafa saçıldı. Köpek ciyaklayıp bir kenara sızdı. “Sana *soran* olmadı!”

“Ellie!” Jack torununu yakalamak için fırladı. “Bu kadarı *yeter* ama!”

“Nefret ediyorum.” Ellie sıyrılıp kurtuldu büyükbabasından. “Nefret ediyorum bundan, senden, bu ormandan. *Herkesten* nefret ediyorum! Beni *yalnız* bırakın artık!”

“Kendine gel!” diye bağırıverdi Jack, nihayet adamın sabır taşı çatlamıştı. “Git biraz dolaş. Eline koluna hâkim ol, tamam mı?”

“Tamam!” dedi Ellie tükürürcesine. Kulaklıklarını kulaklarına tıktı ve bir gün önce Alex’in geldiği yola doğru yürüdü. Köpek de onun peşinden gitmeye kalktı ama kız geriye dönüp, “ORADA KAL!” diye bağırdı. Köpek tereddüt etti, kızın peşinden kararsızca bir adım daha attı. Ellie bir dal parçası kapıp beysbol sopası gibi salladı. “Orada kal, şapşal köpek. Gelme!”

“Ellie,” diye kükredi Jack. “Sakın o köpeğe vurayım deme! Mina, *gel!*” Köpek geri sıçrayınca Jack, kıza, “Canım, bir tanem, neden böyle öfke dolusun?” diye sordu.

“Neden öyle *olmayayım?*” dedi Ellie. “İyiliğin ne faydasını gördüm şimdiye kadar?” Sonra topuklarının üstünde fırıldak gibi dönüp hızla ormana daldı.

“Çok zor bir yıl oldu,” dedi Jack. Bir avuç dolusu kırık cam toplamıştı. “Annesi kim bilir nerede, eşim Mary de vefat edince geriye bir ben kaldım.”

“Sorun değil, anlıyorum,” dedi Alex ama aslında çok öfkeliydi. Jack gerçekten kibardı ama Alex’in derdi kendine yeterdi ve şimdi kahve presinden de olmuştu. Neyse ki yanına hazır kahve de almayı akıl etmişti. WindPro ocağını kontrol ettiğinde kendini tutamayıp inledi. Bacaklardan ikisi eğrilmişti ve yakıt hortumunun bükülmesi de hiç hoşuna gitmemişti. Şansı varsa taşla metale vura vura düzeltebilirdi. “Dikkat et de bir yerini kesme, Jack.”

“Sapasağlam eski toprağım. Eh, yeni saatim dışında. Altı ay önce yeni bir kalp pili takıldı.” Jack camları boş Krispy Kreme kutusuna doldurdu. “Ben Ellie için endişeleniyorum. Küçük bir saatli bomba o. Onunla biraz uzaklaşabilirim, belki biraz balık tutarız diye düşünmüştüm... İnsanlar iyi niyetli de olsa, küçük bir kız da bir yere kadar dayanabiliyor.”

Alex kesinlikle anlıyordu. Herkes *çok üzüldüm* deyip duruyordu ama *üzüldüm* demek aslında *oh be, benim başıma geleceğine seninkine gelsin*, demenin kibar şekliydi. “Annesi nerede?” diye sordu.

Jack homurdandı. “Biliyorsam ne olayım. Ellie doğduktan bir yıl sonra evden ayrıldı. Kafasını toparlamak için *zamana* ihtiyacı olduğunu, kendini *bulması* gerektiğini söyledi. Fakat kendini *kaybetti* desek daha doğru olur. O gün bu gündür onu gören yok. Köpek sahiplenmek için senden ehliyet istiyorlarsa ama her önüne gelenin çocuk yapması serbestse, o zaman dünyanın çivisi çıkmış demektir.” İç çekti. “Bunlar hep benim suçum.”

“Neden?”

Jack yüzüstü serilmiş uyuklayan köpeği eliyle işaret etti. “Mina fikri benim başımın altından çıktı. Köpekler emekliye ayrıldığında, yani iş yapamayacak hale geldiklerinde ya da düpedüz yaşlandıklarında, bakıcıla-

rının aileleri isterse, ordu köpekleri onlara verir. Mina, Danny'yi öldüren patlamada yaralanmıştı, ben de babasından bir yadigârın etrafta olmasının Ellie'ye kendini daha iyi hissettireceğini sandım. Danny o köpeği çok severdi ama Ellie nefret ediyor. Fena çocuk değildir aslında. Bununla beraber, kırgın ve gerçekten öfkeli sekiz yaşında bir kız ne denli söz dinlerse, o da öyle.”

“Kulağa pek hoş gelmiyor.”

“İnsan zamanla alışıyor. Biraz öfkesini salmasının, açık havaya çıkıp Mina'yla zaman geçirmesinin faydası olur dedim, ama...” Jack, gerisini boş ver, dercesine elini salladı. “Bu kadar yeter. Senin hikâyen ne?”

“Benim mi?” Alex, WindPro'nun bükülmüş çubuklarını zorlamaktan vazgeçti. “Bir şeyleri halletmeye çalışıyorum.”

“Yolculuk nereye?”

“Mirror Point.”

“Superior Gölü'ndeki Mirror Point mi? Orası çok uzak. Kızımın yalnız başına oraya gitmesini istemezdim doğrusu. Başına neler geleceğini kimse bilemez.”

Jack'in kötü niyetli olmadığını biliyordu ama ölümcül illete tutulmuş olmanın faydalarından biri, tüm kuralları çiğneyebilecek olmanızdı. O yüzden karşılık verdi. “Jack, senden izin almam gerekmiyor, fikrini de sormadım.”

“Fikrimi söylemeyeceğim anlamına gelmez bu. Siz çocuklar, kendinize hiçbir şey olmayacağını sanıyorsunuz ama bu ormanlarda vahşi köpekler ve her türden çılgın var.”

Burnunu başkalarının işine sokan moruklar da. Fakat bu çok ağır olurdu ve içinden bir ses Jack'in Ellie'yi yola getiremediği için onunla uğraştığını söylüyordu. O yüzden dikkatini WindPro'ya verdi ve sessizliğini korudu. Bir süre sonra, Jack uzanıp omzunu sıktı. “Kusura bakma. Yaşlanınca bunaklık ediyorum böyle.”

“Jack,” dedi Alex, hem ocak hem de konuşma yüzünden sinirlenmişti. “Beni düşündüğün için teşekkürler ama bunlar seni hiç...” Ansızın Jack'in eli, omzunu acıtacak şekilde kavradı onu. Şaşırان Alex başını kaldırdı, fakat adamın yüzüne ivice bir bakınca, söylemek üzere olduğu şeylerin

hepsi uçup gitti.

“Ben...” Jack’in yüzü ani bir spazmla kasıldı, adam avuçlarını şakaklarına bastırdı. “Ben... dur... dur...”

“Jack!” Telaşa kapılan Alex adama uzandı, fakat o saniyede köpeği gördü. Mina kaskatı olmuştu, adaleleri titriyordu ve omurgası boyunca uzanan tüyler Mohawk usulü diken diken olmuştu. Köpeğin kara dudakları geriye kıvrıldı, çok sivri, bembeyaz dişler ortaya çıktı ve hayvanın göğsünden bir yerden hırlama duyuldu.

Alex korktuğunu hissetti. “Jack, Mina...”

Jack boğulur gibi oldu; derin, yapış yapış bir ses geldi boğazından. Birdenbire, ağzından fiskiye gibi kıpkırmızı kan fışkırıp kayaların üstüne saçıldı. Alex haykırdığı sırada Mina da ansızın acıyla haykırdı ve...

Ve bir saniye sonra acı, Alex’i de sarmaladı.

Acı, alevdi; beynini kavuran bir lazer ışınıydı. Kulaklarında beklenmedik, madeni bir çatırtı yankılandı ve etrafı önce kıpırmızı, sonra akkor gibi gördü. Sendeledi, ayakları birbirine dolandı, düştü. Gırtlğından sıcak ve ıslak bir şey püskürdü, çenesinden aşağı aktı.

Jack de en az onun kadar kötü durumdaydı, belki de daha bile kötüydü hali. Teni tebeşir gibi bembeyazdı, öyle ki kam sahte gibi görünüyordu, Cadılar Bayramı aksesuarı gibiydi. Adamın bacakları büküldü, bir eliyle göğsünü tutup çökmeye başladı, sonra birdenbire, ipleri kesilmiş bir kukla gibi düşüverdi. Yere hızla çarptı, kafası taşa çarpıp sıçradı, gözlüğü gözünden fırladı, gözlüğün camları güneşte parladı.

Alex afallamıştı, oracıkta kırık bir oyuncak bebek gibi yatmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Gırtlğında kan birikmişti ve dünya gözlerinin önünde, lavaboda girdaplanıp boşalan su gibi dönerken öksürmeye başladı. O tuhaf metalik gıcırtı hâlâ kulaklarını sağır ediyordu, gökten geliyor gibiydi. *Neyin nesiydi* bu ses? Beyninin içine matkapla delik açıldığını hisseden, başı dönen Alex zar zor kafasını kaldırdı, odaklanmaya çalıştı. İlk başta gökyüzü giderek karardığı için herhalde bayılmakta olduğunu düşündü, sonra bu siyahlığın *hareket etmekte olduğunu* farkına vardı.

Kuşlar. Kuşlardı bunlar. Hem de öyle üç-beş tane değil, yüzlerce, binlerce kuş. Her türden, her boyuttan, her şekilden kuş göğün her bir yanındaydı. Üstlerinde uzanan gökyüzündeydi, aşağıdaki vadiden sarmal çizen, haykıran, huni biçimli bir bulut halinde yükseliyordu. Organize değillerdi; kuş sürülerinin aksine belirli bir yol izlemiyor, birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Ya sayılarının çokluğundandı bu ya da Alex'i demir yumruğuna alıp sıkıp o acı onları da etkilemişti.

Bacaklarına güm diye bir şey çarptı. Alex çılgılığı basıp geri çekildi ve ölmek üzere olan bir karga kayaların üstünde yuvarlandı. Koca kanatlarından biri tümüyle tersine dönmüş, hayvanın kara gagası tıpkı bir kurşunkalemin ucu gibi, kökünden kopmuştu. Her yanına bardaktan boşanırcasına ölü kuşlar yağmaya başladı.

Yüksek sesli, insana ait olmayan bir haykırış duyuldu. Korkudan büzülen Alex, tam zamanında arkasına döndü ve üç geyiğin tepeden yukarı çıktığını gördü. Sırta gelince şaha kalkıp toynaklarını tıpkı kaya matkabınıninkine benzeyen bir sesle taşlara vurdular. İçlerinden biri, iriyarı bir dişi, törpü gibi, ıslak, öksürükle karışık bir sesle bağırdı, sonra kızıl bir hale şeklinde ağzından kan püskürdü. Geyik bir daha şaha kalktı, ön ayaklarını salladı ve diğer ikisi de havayı toynaklarıyla yarararak karşılık verdiler. Sonra, görünmez bir el tarafından çekilirmişçesine öne fırladılar.

Hayır hayır hayır. Alex'in düşünceleri, kenarları keskin parçacıklar gibiydi. Hayır, bunu kesinlikle... bunu görmüyorsun. Bunu yapmayacaklar... yapamazlar...

Ama yaptılar.

Geyikler sırttan fırlayıp uçuşumdan boşluğa uçtular.

Bir an için, kuşa boğulmuş gökle vadinin daha kara görünen ağzı arasında asılı kaldılar ve Alex'in aklına, uçan Ren geyikleri geldi.

Sonra gerçek dünya harekete geçti. Yerçekimi yumruğunu sıktı.

Geyikler düştü; feryatları, tükenmiş kuyruklu yıldızlar gibi peşlerinden geldi, sonra hayvanlar kayboldu.

Bir saniye sonra kafasının içinde bir şey kopar gibi oldu, onu ensesinden yakalayan şey sanki serbest bırakmış gibi, fiziksel bir rahatlama hissetti. Kafatasını sıkın mengene gevşemişti. Midesi anında isyana kalktı ve Alex, kayaların üstüne kustu. Midesinde çıkacak bir şey kalmadığını bildiği halde, kollarının ve bacaklarının üstünde öylece durdu. Bitkin düşmüştü, sanki damarlarında iğneler, çuvaldızlar dolaşıyordu, tüm bedeni uykuya dalmış da beyni nasıl bağlantı kuracağını daha şimdi keşfetmiş gibi, teni diken diken oluyordu. Kalbi balyoz gibi vuruyordu. Kafasının içi sulanmış, yara bere içinde gibiydi; birisi bir kaşık sokup adamakıllı karıştırmıştı sanki. Boynunun sağ kenarından ağır ağır bir şey akmaktaydı. Eliyle sildiğinde, parmaklarına kan bulaştığını gördü.

Aman Tanrım. Panik, sipsivri tırnaklarıyla parçalayarak göğsünden çıkıp boğazına doluşurken, gözlerini yumdu. Sakin ol, sakin...

“Büyükbabaaa?”

Ellie ellerinin ve dizlerinin üstünde ormandan sürünerek çıktı. Üstdudağı kana boyanmıştı. “Büyükbabaa?” Kızın sesi titredi ve bir çentik yükseldi. “Büyükbabaaa?”

“Ellie.” Alex doğrulmaya çalıştı ama vaktinden erken davranmıştı. Dünya baş döndürücü şekilde yalpaladı ve midesi gırtlğından fırlayacak gibi olurken yeni bir bulantı dalgasıyla daha boğuşması gerekti.

“Büyükbabam nerede?” Ellie’nin bakışları Alex’in ötesindeki bir noktaya kaydı, sonra kızın gözleri yuvalarından uğrayacak kadar büyüdü ve mavi-gri irisinin etrafında, gözünün akı göründü. “Büyükbaba?”

Alex kızın bakışlarını takip etti. Jack hareketsiz bir halde yüzüstü

taşta yatıyor, vücudunun etrafında bir kan gölü genişleyerek onu kızıl bir taşla çevreliyordu.

“Büyükbaba.” Ellie sürünmeye başladı. Kolu ölü bir kuşa değdi, kız korkuyla bağırıp elini çekti. Elinin tersine kanlı tüyler yapışmıştı. Titreyerek elini üstüne başına sildi. Kesik kesik konuşuyordu. “Bir şeyler yap, bir-bir şeyler...”

Bir şeyler mi? *Ne* yapayım? Alex suni teneffüs yapmayı biliyordu; doktor olan annesi bunu öğretmişti ona. Fakat Jack hayli ölü görünüyordu; dahası, adam *yaşlıydı* ve kalp pili vardı. Hem *kan kusan* birine suni teneffüs yapmak... Midesi tekrar ayağa kalktı. Hadi, oldu ki adamı hayata döndürdü ya da adamın nabızı *atıyor* çıktı, o zaman ne olacaktı? Yardım çağıramazdı, arabası da *günlerce* uzaktaydı.

Hadi, kendini toparla. Bir kontrol et, bitsin bu iş.

Jack’e dokunmak tüylerini ürpertmişti ve adamı sırtüstü çevirirken çıkan o ıslak sesler de içini kaldırıyordu. Adamın yüzü kanla kaplı kaygan bir maskeydi, hâlâ dumanı tütüyordu. Kayaya çarptığı zaman hem üst, hem de alt ön dişleri sökülmiş, sakız drajelerini andıran kanlı dörtgenler halinde etrafa saçılmıştı. Alex tüm gücünü topladı, parmaklarını Jack’in boynuna bastırarak nabız aradı. Adamın kanı yapış yapıştı. Alex inleyerek adamın boynunu sıkıca tuttu. *Hadi, yapabilirsin bunu, pes etme...*

“Bir şeyler yapsana,” dedi Ellie. Alex’in koluna yapıştı. “*Lütfen.*”

Alex, parmaklarının altında kelebek çırpınması gibi bir şey buldu, az daha bunun Jack’in değil de *kendi* nabızı olduğunu anlayamayıp aptalca bir şeyler kaçıracaktı ağızından. Emin olmak için birkaç saniye daha dişini sıkı, fakat biliyordu ki Jack ölmüştü. Üzüntü duyması gerekse de tek hissedebildiği, elini ölü adamdan çekmenin verdiği rahatlamaydı.

“Üzgünüm, Ellie,” dedi. Alex’in tırnakları pıhtılaşan kan ve hilal biçiminde koyu kırmızı lekelerle kaplıydı. Duş, banyo ya da Jack’in kanının o tüyler ürperticiliğini üstünden yıkayıp atacak herhangi bir şey için yanıp tutuştuğunu hissetti. Adamın üstünü bir şeyle örtmek gerekmez miydi? Belki de adamın çantasında bir şeyler vardı. “Büyükbaban öldü galiba.”

“Hayır.” Ellie burnunu çekti, burnundan kan geldi. Kızın dişleri turuncuydu, kot pantolonunun bacaklarının arasındaysa koyu bir leke vardı. “Hayır, yalan söylüyorsun, hayır!” dedi

“Yalan söylemiyorum.” Tanrı aşkına, tek istediği bu deli dağdan aşağı inip arabasına dönmekti. Neler olmuştu burada? Peki ya –bir korku bürüdü göğsünü– tekrar olursa?

Buradan uzaklaşmalıyım, diye düşündü. Jack’in kanının ıslak ve bıkırlı pis kokusu burnuna dolmuştu. Şimdi Ellie’nin de kokusunu alabiliyordu. Burun direğini sızlatan amonyak kokusu, kızın altına kaçırıldığını gösteriyordu. Kızın teninden beter bir koku daha yayılıyordu, sanki dişini fırçalamayı ihmal etmiş gibi. Buradan gidip arabama ulaşacağım. Belki parkın girişindeki bekçi...

Alex birden *Dur...* diye düşündü. *Ne?*

Öylece kalakaldı.
Hayır.

Yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.

Koku alamazdı. Tümör, yiyip bitirmişti beyninin o kısmını.

Ama.

Ama kan kokusu vardı. Jack'in kanının kokusunu alıyordu. Ellie altı-
na işemişti, *onun da* kokusunu alabiliyordu. Hem de şimdi, tam şu *anda*.

Bu olamazdı. Hayal gücünün bir oyunu olmalıydı, acı, şok ya da... ya
da *bir şeyler* olmalıydı.

Peki, ya değilse?

Tekrar denemekten korkar gibiydi. Ama denedi; *bilmek* zorundaydı.
Çok korkunç bir an olsa da Jack'in üzerine eğildi, ağır ağır, bilinçli bir
şekilde kokladı. Bir yandan da şöyle düşünüyordu: *Görürsün sen. Bu bir*
halüsinasyon. O hayali, beyin şeylerinden biri işte.

Ama öyle bir şey değildi. Koku o kadar somuttu ki burnunu gıdık-
lıyordu neredeyse. Bir koku geldi burnuna... Karşılaştırma yapmak için
kafasını zorladı... Evet ya, ıslak bozuk para kokusu bu.

Bir saniye sonra beyninin ortasında ufacak bir ampul yandı ve ansızın,
yağmurda dışarıda bıraktığı küçük kırmızı el arabasını olanca berraklı-
ğıyla anımsadı. Öyle şaşırmıştı ki gerçekten irkildi. O el arabası... daha
kaç yaşındaydı ki o zaman? Altı mı? Yo, yo, *yedi*, çünkü şimdi, tıpkı havai
fişeklerin parıltısı gibi, cıva rengi patlamalar gerçekleşiyordu zihninde:
Tuğladan bir veranda; çardağa tırmanan beyaz güller; balarılarının tem-
bel vızıltısı ve derken annesi; annesi, güzel annesi babasının yanında du-

ruyordu ve şöyle diyordu babası: *Yedi yaşında olduğun için eşyalarına nasıl sahip çıkacağını biliyorsun sanmıştık.*

Baba. Alex hızla nefes aldı. Hava ağzına doldu, dilinin üstünden geçti ve Alex ekşinin... keskin bir kömürün... ve tatlının tadını aldı. Kahve; bu kahvenin ve de... çöreğin kokusuydu. Demin hepsini kusmuştu ve şimdi onların tadını alıyordu; kokularını alabiliyordu.

Alex, *Aman Tanrım*, diye düşündü.

Peters SON'dan bahsetmişti. Şu işlevin sona erışı, bu yeteneğin kaybı ve belki de *acı tedavisi* gerekecekti ki doktorların dilinde bu, siz uykunuzda huzur içinde ölünceye kadar uyuşturucu verecekleri anlamına geliyordu.

Ne var ki Peters bile bundan emin değildi çünkü SON çok hızlı gelebilirdi. Tümör giderek büyüyordu, ancak yayılabileceği alan kısıtlıydı. Kapaalı alanda yeteri kadar basınç oluşunca beyni, nasıl dış macunu tüpten fışkırtırsa, işte kafatasının aşağısından öylece akıp gidecekti. Sonra onu hayatta tutan her şey -kalp, akciğerler- iflas edecek, ışıklar sönecekti.

Unutulmaması gereken, Peters'in hiçbir konuda *emin* olmadığıydı, çünkü her hasta farklıydı. Alex'e onu nelerin beklediğini anlatamazdı, zira daha önce hiç ölmemişti. Doğruya doğru. Fakat Alex'in de emin olduğu bir şey vardı: Peters, SON gelip çattığında, kaybettiklerini tekrar geri alabileceğinden hiç ama hiç söz etmemişti.

Tıpkı koku alma duyusu gibi.

Tıpkı tatlar gibi.

Babası gibi. Ya da annesi.

Şu anda Jack'in kanının kokusunu *alabiliyordu*. Oyuncak arabasına, beyaz güllere ve annesine ilişkin unutulmuş anıları canlanmıştı. Babasının *sesini* duymuştu. Ağzında kusmuşun ekşi tadını alabiliyordu ve uyanıktı; rüya falan görmüyordu.

Ölürken insanın hayatının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmesi dedikleri buydu belki de. Bilemiyordu. Peters'a özellikle bu konuyu sormuş değildi. Dürüst olmak gerekirse, bilmek isteyip istemediğinden de emin değildi. Elbette ölüme yaklaşma deneyimlerini duymuştu. *Hayalet* filmini seyretmişti; insanların daha önce ölmüş sevdiklerinin dizildiğine,

onların ışığa yürümesini beklediklerine ilişkin öyküleri biliyordu. Hepsi fasa fisoydu ama. *Aslında* olan şey değil, insanların olmasını umdukları şeydi bu. Bilimden yeteri kadar anlıyordu ve kendi deneyimleri de azımsanacak gibi değildi. Beyin acayip bir organdı. Koku alma duyusu kaybolunca ne ağız tadı kalıyordu ne de hatıralar. Belki de beyne ulaşan kan kesilince, hücreler oksijensiz kalınca, insanlar cavlacağı çekerken o beyaz ışığı görüyorlardı. Kim bilebilirdi? Kendisinin bilmediği kesindi. SON'dan ne umması gerektiğini bilmiyordu.

Elbette SON buysa, işler değişirdi.

Bu *onun* sonuysa ve şu anda o sonu yaşıyorsa.

Köpek inledi.

“Bak.” Ellie’nin sesi genizden, dolu dolu geliyordu. Üstdudağına kanla karışık sümük bulaşmıştı. “Çadırının yanında.”

Hayır hayır, git, yalnız bırak beni. Korkunun iğnesi yüreğini deşti. Eğer dikkat etmezse her şey, kokular, anılar, hepsi kaçıp gider miydi acaba? Tek istediği sessiz bir yer bulmak, başını ellerinin arasına alıp düşünmek, olanca dikkatini kendisine neler olduğuna vermektir.

“Ne?” dedi ama güçbela ayağa kalkmaya çabalayan köpeği o da görmüştü. Bağırmmamak için kendini tuttu. Hayvan kötü görünüyordu, afalamıştı; kafasındaki bir yarıktan yoğun, şurup kıvamında kan damlıyordu. Köpek soluk soluğa Jack’in bedenine doğru yalpaladı, bir ölü kuş yığınının batıp çıkarak ilerledi, kayaları kanlı pati izleriyle boyadı. Mina, Jack’in cesedini koklamaya başlayınca tüyleri ürperen Alex gerildi. Köpekler konusunda hiç tecrübesi yoktu. Bazıları ölen sahiplerini bırakmayı reddetmezler miydi? Tanrı aşkına, ya Mina...

Köpek, gözü dönmüş bir halde, çok yüksek sesle havlamaya başladı. İrkilen Alex yerinden sıçradı.

“Kapa çenenini, şapşal köpek!” Ellie, kurumuş kanla kaplı elleriyle kulaqlarını tıkadı. “Kapa çenenini, sus artık!”

“Şışş, şışş, Mina, şışşt,” dedi Alex. Havlamalar dayanılacak gibi değildi, tüfek patlamasından farksızdı adeta. Ne yapmak istediğini kendi de bilmeden, köpeğe doğru yürüdü. Hayvanın susmasını istiyordu sadece. Köpeğe uzandı. “Hey, Mina.”

Köpek hırlayarak başını çevirdi, dişlerini gösterdi. Alex küçük bir çığlık atıp elini geri çekti, bir saniye sonra ıslak postun ve bir başka şeyin daha kokusunu aldı: Hayvani, yoğun ve vahşi bir şeyin.

Neydi bu böyle? Alex, ensesindeki tüylerin teker teker dikildiğini hissetti. Boğucu bir kokuydu, dalgalar halinde yayılıyordu hayvandan. Alex hayatında böyle bir şeyi daha önce *hiç* koklamadığından emindi.

“Tamam, tamam,” dedi nabzını boynunda hissederek. “Tamam, kızım. Tamam.” Dönüp arkasına bakmadan geri geri yürüdü, çizmesi bir kuşu yamyassı ederken yumuşak bir şeyin çöktüğünü, *çatır – çutur – foş* diye ses çıkardığını duydu. Hemen ardından hayvanın parçalanmış bağırsaklarının kokusu burun deliklerine dolmuştu ve Alex’in dişlerinin arasından tiksinti dolu küçük bir inilti kaçmaya çalıştı.

Köpeği kendi haline bırak; bırak onunla Ellie uğraşsın. Soğuğa rağmen ensesinden aşağı ter akıyordu ve ağzına, ekşimiş kusmuğun tadını bastırarak metalik bir tat dolmuştu. Tuzlu su ve buz gibi korku kokuyordu. Eşyalarını toplama, çocuğu yanına al, çok geç olmadan bu dağdan uzaklaş.

Bununla birlikte, ne derse desin, ne kadar yüksek sesle söylerse söylesin, Ellie’yi yerinden kıpırdatmak mümkün değildi. Nihayet sabrı tükenen Alex kızın bileklerine yapıştı. “Beni *dinle*, Ellie. Buradan gitmemiz lazım.”

“*Hayır.*” Kız silkinip elinden kurtuldu, elleriyle yine kulaklarını tıkadı. Çocuk akıl almaz derecede güçlüydü. “Seninle *hiçbir yere* gitmem ben!”

“Burada da kalamazsın.”

“Kalabilirim. Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleme.”

“Büyükbaban için üzgünüm, Ellie. Fakat o öldü artık; bizim de buradan gitmemiz gerekiyor. Olup bitenleri birilerine anlatmalıyız.” Birden ilham geldi. “Hem büyükbaban güvende olmanı isterdi.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bu kız kendine söylenen *hiçbir şeyi* yapmaz mıydı yahu? Alex kızı tutup, dişleri birbirine geçene kadar sarsmak istiyordu. “Seni burada bırakmam.”

“Niye bırakmayasın? Ben kendi başımın çaresine bakarım. Nasıl kamp yapılacağını biliyorum.”

Alex buna pek inanmadı, ardından psikoloji dersinde okuduğu bir şeyi denemeye karar verdi. “Bak, yolculukta yardımın gerekecek. Önümdeki yol uzun ve zorlu. Benimle gelecek birine ihtiyacım var.”

Küçük kız tek gözünü kısıp baktı. “Nereye?”

“Dur da sana göstereyim.” Alex çantasının altını üstüne getirdi, sonra aradığı haritayı buldu. “Daha önce hiç topografik harita gördün mü?”

Kızın yüzünde meraklı bir ifade gezindi. “O ne?”

“Çok detaylı bir harita. İyi bir topografik haritada ne ararsan vardır. Akarsular, ırmaklar, eski taş ocakları, demiryolları, dağların ne kadar yüksek, ne kadar eğimli olduğu. Kırmızı çizgiler yolları gösterir. Düz yeşil ise ormanı...” Parmağını haritada gezdirdi, tepesinde bayrak olan siyah bir ev şekli buldu. “İşte buraya varmamız gerekiyor.”

“Orası neresi?”

“Orman korucularının karakolu. Onlar ne yapılacağını bilirler. Telsizle yardım isteyebilirler.”

Ellie bunu bir düşündü. “Hem uzak hem de epey yüksekte görünüyor.”

İstasyon gerçekten de bir hayli uzaktaydı. Doğuya doğru en aşağı kırk kilometre mesafede ve çok da yüksekteydi. Küçük bir kuru fasulyeyi andıran gölü çevreleyen dik yamaçların tepesinde, bir yangın gözetleme kulesinin yanı başındaydı. Eğer ellerini çabuk tutarlarsa karakola belki bir buçuk günde, belki daha bile çabuk ulaşabilirlerdi. “Altından kalkamayacağın bir şey değil.”

Yüzü artık çok tanıdık gelen bir şekilde somurtan Ellie, “Çok zor görünüyor. Büyükbabamla günde en fazla on kilometre yürüyorduk,” dedi.

Yuh. Alex endişelendi. Günde on kilometre mi? Ne yapıyordu bunlar, sürünüyorlar mıydı? O hızda giderlerse Ellie’yle karşılarına başka sorunlar çıkardı. Yiyeceklerinin bitmesi gibi. Tamam, daha paniklemek için erken. Eminim Jack’in yanında erzak vardır. Yüksek sesle, “Çok daha fazla yol gidebileceğinden eminim, bayağı güçlü görünüyorsun,” dedi.

Ellie ona öyle bir bakış attı ki birisi bana maval okudu mu bunu anlam, diye bağıırıyordu sanki. Kız gözlerini haritada gezdirdi, sonra birden parmağını ta sol üst köşedeki küçük —< simgesine götürdü. “Bu ne?”

“Buranın güneybatısında eski bir maden olabilir. Ya da bir mağara.”

“Burada madenler mi var? Mağaralar mı var?”

“Tabii ya. Burası eskiden madencilik yapılan bir yöreydi. Her yerde

terk edilmiş maden kuyuları ve mağaralar var ama...”

“Ayı da var mı?”

“Mağaralarda mı? Daha değil. Hava iyice soğumadan mağaraları mesken tutmazlar. Kara ayılar da dikkatli davranırsak bize bulaşmazlar. O yüzden kafanı hiç...”

“Peki ya kurtlar?”

Tamam, frekansı tutturmuşlardı işte. “Evet, etrafta dolaşıyorlar. Geceleri duymuşsundur mutlaka. Bu da buradan gitmek için bir başka sebep. Bunca ölü kuş, tüm diğer hayvanları mıknaş gibi çekecek. Çakallar, rakunlar, kurtlar ve...” Artık çok geçti; Ellie’nin dehşet içindeki suratını fark etmiş, düştüğü hatanın farkına varmıştı.

“*Büyükbabamı* kurda kuşa yem mi edeceksin?”

“Hayır hayır, öyle demek istemedim...”

“Onu *yiyecekler!* Ellie’nin yanaklarından gözyaşları süzüldü. “Onu *yiyecekler!*”

“Ellie...”

“OLMAZ!” Yumruklarını sıkkan Ellie haritaya bir tekme attı. Botunun burnu haritanın kat yerlerinden birine takıldı. Haritadan, ortadan ikiye yırtılan bir kumaşınki gibi ses çıktı. “Hayır hayır hayır, gelmem ben!”

“Ellie!” Alex hemen atılıp haritayı aldı. “Dur artık! O bize *lazım.*”

“Ama *sen* bana lazım değilsin!” Ellie geri geri yürüdükçe ölü kuşlara, Jack’in kanından oluşan gölcüğe basıp kayıyordu. “Seninle şuradan şuraya gitmem!”

“Keyfin bilir! O zaman o şapşal köpeğinle *kal* burada. Ama saat geç oluyor.” Ayağa kalktı, elbisesinin kolunu kıvrıp saatine baktı. “Daha gidecek bir sürü yolum var. Durup da seninle tar...”

Beyni şöyle bir homurdanıp stop edince, sözün gerisini getiremedi.

Dur bir dakika. Saatine baktı. Bu işte bir tuhafılık var.

Alex'in saati, dayanıklı, ucuz ve su geçirmez olduğu için, sadece dağ yürüyüşlerinde kullandığı eski model bir Casio IronMan'di. Saati on yıldır kullanıyordu, o sürede belki iki kez değiştirmişti pilini. Saat onun yüzünü bir kez olsun kara çıkarmamış, bir milisaniyelikine bile olsa başını ağrıtmamıştı.

Bununla birlikte, gri ekran şimdi bomboştu.

O kadar mı sert düşmüştü yere? Saati evirip çevirdi. Kadrandaki izlerin, çiziklerin hepsi tanıdıktı. Hayır, saati daha demin sapasağlam çalışıyordu. Saate bakışını bile hatırlıyordu.

Eh... Saat bozuluvermişti işte. Rastlantıydı altı üstü.

Evet ama Jack de ölmüştü, bir şey de o kuşları ve geyikleri çıldırtmıştı. Bir şey beynini elektrik şoku gibi –hayır, daha çok yıldırım gibi– öyle kötü kavurmuştu ki az daha bayılacak gibi olmuştu. Üstüne, koku alma duyusu da geri dönmüştü.

Yani... belki de şans eseri değildi bunlar.

iPod'unu çıkarmak için uzanırken parmakları titriyordu. Başparmağıyla açma düğmesine bastı. Sonra bir kez daha, üçüncü defa. Ama iPod da ölüydü.

Cep telefonuna baktı. O da aynıydı. Kapsama alanı dışında olduğundan falan değildi –şehirden bu kadar uzakta bunu zaten bekliyordu– fakat telefon açılmıyordu bile.

Radyosu da çalışmıyordu. Pilleri değiştirdi ama boşunaydı. LED'li cep fenerlerinin ikisinin de çalışmadığını, geriye sadece babasının bir milyon yıl önce aldığı kocaman Swiss Army fenerinin kaldığını anlayınca ödü koptu.

Bir elektronik aygıtın bozulması rastlantıydı.

İkisinin birden bozulması ise kötü şans.

Peki ya *her şeyin* bozulması?

Bakışları Ellie'ye, kızın boynundan hâlâ sarkan iPod kulaklıklarına kaydı. "Ellie, iPod'un çalışıyor mu?"

"Hayır." Ellie'nin gümüş rengi gözleri kinle ona döndü. "Isındı."

"Ne?"

"Isındı." Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, Ellie, Alex'in tam bir moron olmakla kalmayıp aynı zamanda sağır olduğunu da düşünüyordu. "Dinliyordum, sonra ısındı."

"Isındı."

"Elimi yakacak kadar, tamam mı? Sonra çalışmaz hale geldi ve..."

Alex, onun sözünü kesti. "Cep fenerin var mı?"

"Tabii var."

"Bakabilir miyim?"

Ellie yine somurttu. "Olmaz."

Alex kızın üstüne gitmemesi gerektiğini biliyordu. Sonra bakışları Ellie'nin bileğine takıldı. "Saat kaç peki?"

"Kolunda saatin yok mu senin?"

Alex'in çocuğu kaptığı gibi uçurumdan aşağı sallandırması gelmişti. "Söylesen olmaz mı?"

Ellie oflayıp pufladı. "Dokuz ve... on bir."

Alex önce şaşırdı, sonra sekiz yaşındaki çocuğun belki de saati söylemeyi bilmediğini düşündü ama *bu* konuda bir şey diyecek değildi. Dokuz on bir dediği, saatin ona beş kalayı gösterdiğiydi ki bu da doğrudu. Bu da demek oluyor ki *Ellie'nin* kol saati... "Kol saatin çalışıyor mu hâlâ?"

Ellie neredeyse alay edip gülecekti. "Çalışmaz olur mu hiç? Benim saatim Miki Fareli. Eskiden babamındı. Büyükbabamın öğrettiği gibi, her

gün kuruyorum.”

Kurmalı saat. O zaman sadece piller mi gitti? Hayır, babamın Swiss Army cep feneri de çalışıyor. Başka bir şey olmalı. Onca kan revana rağmen Jack’in sağ bileğinde bir saat olduğunu görebiliyordu, fakat uzakta durduğundan emin olamıyordu. Jack’e tekrar dokunmak istemiyordu. Hem Mina da onu yakına sokmayabilirdi. “Büyükbabanın saati çalışıyor mu hâlâ?”

“Bilmem. Ne diye sorup duruyorsun bunları?”

“Ellie, bir bakar mısın lütfen? Mina’nın bana izin vereceğini sanmıyorum...”

“Ona dokunmak istemiyorum,” diye baklayı ağzından çıkardı Ellie.

“Ya.” Bunu anlayışla karşılıyordu. “Peki, Mina’yı tutsan olmaz mı? Onun öfkelenmesini istemiyorum ama bir şeye bakmam gerekiyor.” Bir an için Ellie’nin itiraz edeceğini sandı, sonra kızın eli Mina’nın tasmaını kavradı.

Alex ileri doğru adım attı, bir gözü köpekte diğeri Jack’in kol saatindeydi. Seiko’nun akrebi 9’un üzerindeydi. Yelkovan saat başını üç geçeyi gösteriyordu. Saniye ibresi ise 20 ile bir çentik arasında takılıp kalmıştı ve yerinden oynamıyordu. Alex saatin kadrana gözüne öyle bir dikmişti ki Tepegöz olsaydı şimdiye saatte koca bir delik açmıştı. O kadar uzun süre baktı ki gözleri sulandı. Fakat saniye kolu kıpırdamıyordu.

Kendi kol saati, Jack’inki, iPod’lar, radyo, LED’li el fenerleri. Hepsi ölmüştü ve Jack... Alex’in bakışları adamın yüzünde dolaştı. Önemli bir şey demişti Jack: *Sapasağlam eski toprağım, kalp pilim dışında.*

Tabii ya. Jack’e kalp pili takılıydı. Jack’in ölmesinin, kendilerinin sağ kalmasının tek açıklaması buydu. Jack’in kalbinde pil vardı; bunların, kalp atışlarını vücudun o anki gereksinimlerine göre senkronize eden ufacık bilgisayar yongaları içerdiğini biliyordu. Jack’in kalp pili kısa devre yapıp öldürmüştü onu. Ama neden? Jack’in göğsünün içine girip de kalp pilini kızartabilecek, tüm elektronik aygıtları bozacak ve onları da etkisine alabilecek ne vardı ki? O şeyi hepsi hissetmişlerdi: Ellie’nin burundan kan gelmiş, başına ağrı saplanmıştı; köpek acıyla ciyaklamıştı; kuşlar ve geyikler ise delirmişlerdi.

Kendisi ise bir kez daha koku alabiliyordu. Kanın, çam reçinesinin, kendi terinin kokusunu. Köpeğin de kokusunu alabiliyordu; sadece pos-

tunun değil, hayvanın içinden, derinlerden bir yerden yükselen o adsız şeyin kokusunu da.

Bununla birlikte Ellie yine o her zamanki mızımlılığına, eğer bu normal sayılabilirse, normal haline dönmüştü. Köpek ise... kim bilir? Hiç değilse ona saldırmıyordu. Başını kaldırıp şöyle bir göğze baktı, yükselen bir hava akımıyla süzülen bir şahin ve onun da yukarısında ağır ağır sarmallar çizmekte olan üç hindi akbabası gördü. Kuşlar da normale dönmüşe benziyorlardı.

Koku alma duyusu buhar olup uçmadığına göre, demek ki sadece onun beyni bir şekilde değişmişti. İçlerinde kalıcı bir değişime uğrayan tek kişi kendisiydi.

Ama nasıl? Değişim sona ermiş miydi? Bitmiş miydi?

Yoksa bu daha başlangıç mıydı?

Iyi haber, Ellie'nin işbirliğine yanaşması ve Alex'e, Jack'i örtecek mavi bir paçço bulmasına izin vermesiydi. Kötü haber ise Ellie'nin yararlı olmaktan vazgeçmesi ve Mina'nın da Alex'i Jack'in sırt çantasına yaklaştırmamasıydı. Alex ne zaman çantaya sokulacak olsa köpek dişlerini gösteriyordu. Nihayet Alex pes etti. Jack'in yanındaki yiyeceği, içeceği geride bırakacaklardı. Çok da sorun değildi hani. Yiyeceğin çoğunu Ellie'ye verebilirdi Alex. Çocuğun yol yürümesini sağlayabilirse iki günü biraz geçte hedeflerine ulaşırlardı. Talih yüzlerine gülmezse üç gün. O da idare ederdi.

Çadırını sökerken, arabasına geri dönme fikrini bir kez daha evirip çevirdi kafasında. Elektronik aygıtlar topyekûn hapı yutmuşken, arabasının marşı basacak mıydı? Çinceyi ne kadar biliyorsa, arabalardan da o kadar anlıyordu işte. Yani *hiç*. Fakat çoğu arabanın karmaşık elektronik donanımı ve birkaç da bilgisayar yongası vardı. O yüzden, araba hiç çalışmayabilirdi de.

Çantasını beline bağladı. Çanta her zamankinden ağırdı, çünkü acil durumda hayatta kalma ekipmanının yanı sıra, anne babasının öldüğü haftadan beri, üç yıldır fermuarını bile açmadığı siyah, yumuşak kenarlı bir de kutu koymuştu içine. Kutu ağırdı, neredeyse beş kilo çekiyordu ve hem onundu hem de değildi. Hannah Teyzesi kutunun içeriğini ondan hiçbir zaman gizlememiş, ne zaman istese bakabileceğini söylemişti Alex'e. Teyzesi *sana faydası dokunabilir* demişti ama bunlardan nasıl bir iyilik gelebileceğini söylememişti ve bunu Alex'in de bilmediği şüphe götürmezdi.

Kutunun içi hatıralarla doluydu. İlk, hatırına getirmek şöyle dursun, düşünmenin bile acı verdiği anıları bunlar. İlk yıl bu hatıralar üzerinde hiçbir hükmü yoktu. Herhangi bir şey tetikleyici olabiliyordu: Bir şarkının küçük bir parçası, bir polis arabasının ansızın öten sireni, saç an-

nesininkine benzeyen ve bir anlığına kalbini durduran bir yabancı. Her anıya öyle keskin, öyle beklenmedik, öyle şiddetli bir de acı eşlik ediyordu ki sanki birisi kaburgalarının arasından bir hançer sokmuş, sonra da bir güzel asılıp döndürmüş gibi geliyordu Alex'e. Sonraları, beyindeki canavar büyüyüp de koku alma duyusu kaybolunca tetikleyiciler azalmış, anılarını çağırarak da tıpkı bozuk bir sabit diskteki dosyaları kurtarmak gibi güçleşmişti. Bir bakıma buna razıydı Alex. Hannah Teyzesine hiç söylemediği bir şey vardı. O da beyinine çöreklenmiş, hatıralarını hapur hupur yiyip toza dönüştüren bir canavar bulunmasının kimi zaman onu neredeyse rahatlatıyordu. Beyni artık tümüyle kendinin sayılmazdı ama hiç değilse düşünceleri dizginsiz kalmıyordu.

Teyzesinden kutuyu boş yere çaldığının farkına varmıştı. Artık Mirror Point'e varmasına olanak yoktu. Daha en baştan Waucamaw'a geliş sebebi, deyim yerindeyse kül olup gitmişti.

Kutunun içine ne olduğu düşünülürse bu çok ironikti.

"Gidiyorum," dedi Alex. "Benimle gelsen iyi edersin."

"Hayır. Senden nefret ediyorum."

Tabii. Tabii. "Bak, kulağını dört aç da dinle. Ben sana haritada gösterdiğim, dosdoğru vadinin içinden geçen kısa yolu izleyeceğim. Gelmeye karar verdiğinde..."

"Hiçbir zaman gelmeyeceğim."

"...çantayı almayı ve Mina'nın tasmağını sırt çantasına bağlamayı unutma..."

Ellie kulaklarını örttü. "Seni dinlemiyorum ki."

"...çünkü yanımda köpek maması yok. Büyükbabanın çantasını şöyle bir kurcalayıp biraz da..."

"La-la-la-la," diye şarkı söylüyordu Ellie. "La-la-la-la."

"...bize yiyecek ve su getirirsen çok makbule geçer." Aslında ne çocuğu istiyordu ne de köpeğini ama Ellie daha ancak sekiz yaşındaydı. O kadar küçük olmanın neye benzediğini *hatırlayamıyordu* bile.

Çantasından babasının Glock'unu çıkarıp dolu bir şarjör taktı, sür-

güyü çekti ve namluya bir kurşun sürdü. Sonra emniyeti kapattı, silahı tekrar kılıfına koyup sağ bacağına bağladı. “Yol biraz zorlu, o yüzden bastığın yere dikkat et, tamam mı?”

Ellie şarkı söylemeyi bırakmıştı. “Niye taşıyorsun onu?”

Çünkü Jack öldü, elektronik aletlerimiz de öyle. Çünkü kokunu alabiliyorum, Ellie. Kanın kokusunu alıyorum. Köpeğin kokusunu alıyorum. “Tedbirli olmaktan zarar gelmez.”

“Kimin o?”

“Babamındı. Artık benim.”

“Büyükbabam silahlar insanları öldürür diyor.”

Orasına girmeyecekti. “Çok geç kalma. Karanlık bastırıyor, bak.”

“Git o zaman.” Ellie kulaklıkları kulağına tıktı. “Umurunda değil.”

Çocuğa iPod’un bozuk olduğunu hatırlatmak geçti aklından, fakat bunun adilik olduğunu düşündü. “Eğer karanlığa dağda yakalanırsan umurunda olur.”

“Gelmiyorum ki.”

“Sonra görüşürüz.”

“Hayır, görüşmeyiz.”

“İyi öyleyse.” Yola düştü, arkasına da bakmadı. Fakat Ellie’nin gözlemini uzun bir süre ardında hissetti.

Yol hatırladığından çok daha beterdı. Yokuş dikti; ölü kuşlar, pul pul dökülen kayalar ve hemen ufalanan yumuşacık kireçtaşı yüzünden yol kaygandı. Rüzgârın ve karın asırlar süren erozyonu, molozların –gevşek taşların, devrilmiş ağaçların– doldurduğu, sonra da vadiye uçup gittiği dik çukurlar ve baca oluşumlarıyla doldurmuştu dağı. Bir saatin ardından baldırları ve dizleri sızlıyordu; suratı terden yağlanmış, ağzı kurumuş, gömleğiye sırtına adeta zamlı ya- pıştırılmıştı. Su molası verip üstündekileri sadece eşofman üstü kalana kadar soyundu, parkasını sırt çantasına bağladı, sonra lacivert beresini çıkarıp havanın soğuk parmaklarının başında gezinmesine izin verdi. Bel çantasındaki iki plastik şişeden birini çekip yüzüne su döktü, üşüyünce dişlerinin arasından nefes aldı. Su bir lükstü. Normalde suyunu saklardı ancak yanında da iki litre kapasiteli kaliteli bir filtre, geceyi geçirmeyi planladığı yerde de bir ırmak vardı. O yüzden biraz savurganlıktan zarar gelmezdi. Ekstra suya ihtiyacı olacaktı, zira yolu nehirle kesiştikten sonra yirmi beş kilometre boyunca, oradan da orman korucularının karakoluna kadar hiç su kaynağı yoktu.

Bir alışkanlık olarak su şişesini titremeyen sağ elinde tutuyordu. Duraksadı, sonra korkup fikir değiştirmeden önce şişeyi diğer eline geçirdi, sol eliyle tutup var gücüyle sıktı.

Sol eli taş gibi sağlamdı. Titremeden eser yoktu. Geçtiğimiz birkaç ayda ağırlık çalışarak kas kütlesi edinmişti, fakat bunun titremelere bir faydası olmamıştı. Oysa şimdi, titreme nöbetleri kaybolmuştu ve kendini daha güçlü hissediyordu. Kuvvetliydi. Neredeyse bir kayaya tutunup *gerçekten* asılı durabilecekmiş gibiydi.

Bu çok çılginca. Hâlâ ölmekte olduğundan korkuyordu, fakat *iyileşmek* onun kafasında bir insana öldüğü zaman olan şeylerle uyuşmuyordu. Yoksa –dur bir saniye– uyuşuyor muydu? İnsanların komadan sırf vedalaş-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mak için çıktıklarına, sonra öldüklerine ilişkin öyküler yok muydu? Sanki beyin artık son demlerini yaşarken var gücünü topluyor, son bir kez her şey yerli yerine oturuyordu. Eh, keyfini çıkartabildiği kadar çıkartsa iyi ederdi belki de.

Şişeyi burnuna götürdü. Hâlâ koku alma duyusuna güvenmiyor, her an kaybolabilirmiş gözüyle bakıyordu. Fakat suyun berrak ve çok soğuk bir kokusu vardı. Bir anda yine ampul yandı ve eskiyi hatırladı. Babası onu kaldırıp omuzlarına oturtmuş, güçlü elleriyle ayak bileklerini tutmuş, Superior Gölü'nde sulara bata çıka dolaşıyor, bir yandan da şarkı söylüyordu: *İhtiyar Dan'le ben, boğazlarımız kupkuru, ruhlarımız yalvarıyor su uğruna... serin, temiz, su.*

Suyu ağzında yuvarladı, her bir molekülün, her bir muhteşem atomun, hafızanın her bir kıymetli zerresinin tadına vararak inledi.

Eh, hiç değilse ıslak, diye düşündü.

Bu yüzden biraz daha ağladı, çünkü babası da hep böyle derdi ona.

Geldiği yola dönüp baktı. Gözleri önce solu, sonra yavaşça sağ taradı. Gözüne güneşin bir yansıması ilişti. Bu Ellie miydi yoksa? Kızın sırtında metal kadrolu bir çanta mı vardı? Hayır, Ellie'nin *Hello Kitty* çantası ufacıktı. Ancak birkaç kıyafet ve diş fırçası sığardı. Belki bir de kitap sığar, diye düşündü ama işin doğrusu Ellie pek de kitap okuyacak biri gibi görünmemişti ona. Ellie söz konusu olduğunda, yanında taşıdığının Nintendo DS olması daha muhtemeldi ve o da şimdi tıpkı çocuğun iPod'u gibi, tuğladan farksızdı. Çok geçmeden ışığın kayalardan yansıdığını gördü Alex. Ellie falan değildi.

İç çekti. Neler olmuştu? O sabah olanları kafasından, en aşağı bir düzine kez geçirmişti. Bir açıklama bulabilmesi gerekirdi. Tanrı biliyor ya, bunun için bir sürü zamanı olmuştu. Fizik onun kuvvetli yanı değildi ama biyolojiden A almıştı ve beynin, ashını isterseniz vücudunu çoğunun, elektrikle çalıştığını biliyordu.

Demek ki bu sabah beyni sapıtmıştı. Elektronik aygıtlar, katı halle çalışan her şey, tıpkı geyikler, kuşlar ya da köpek gibi kafayı yemişti. Kuşlar önemliydi, çünkü yön bulma yöntemleri... Manyetik miydi?

Artık eli titremiyordu. Daha kuvvetliydi. O akkor acı şimşeginden

sonra, hep pes bir homurtu şeklinde olan baş ağrısı da kaybolmuştu. Koku duyusu ve beraberinde tat alma duyusu da geri döndüğünden, hatıraları şimdi mantar gibi türeyiveriyordu.

Ancak sıradan bir koku alma değildi bu, değil mi? Bu konuyu düşünme fırsatı bulmuş, Mina'ya yaklaştığı ana dönmüş, Mina'nın nasıl görüldüğünü hatırlamıştı. Hayvan dişlerini gösteriyordu, kulakları geriye yatmıştı. Sırf görünüşüne aldanacak olsanız, Mina'yı kızdı sanırdınız.

Ama bir de tuhaf, hayvansı bir koku vardı ve beyninin ön tarafında korku sözcüğü şekilleniyordu. Köpeğin ve köpeğin hissettiklerinin kokusunu almıştı. Mina'nın ödü patlamıştı.

Peki ya Ellie? İdrarın amonyak kokusu ve kanın bakır kokusu, bir de bunların hemen altına gizlenmiş daha ekşi bir koku. Sabah uyandığınıza ağzınızın kokusuyla ekşimiş süt karışımı bir şey. Acaba Ellie'nin korkusu böyle mi kokuyordu?

İyi de ne işe yarardı ki bunlar? Nasıl bir sonuca varılabilirdi?

Biraz daha düşündükten sonra pes etti. Elinde sadece birkaç gerçek, birkaç teori ve bu dağdan kışını kurtarıp alacakaranlık bastırmadan su kıyısına inmek gibi çok daha büyük sorunları vardı.

Aydınlık daha ne kadar sürerdi ki? Güneşi ölçüp biçercesine baktı. Eğer gerçek kuzeyi bilerseniz saati kestirmenizi sağlayan bir yöntem vardı ama şu anda ne olduğunu kesinlikle hatırlayamıyordu. Zamanla ilgili önemli bir şey daha vardı. Neydi acaba? Daha ufacık bir çocukken ne zaman bir dişi sallanacak olsa yuvasından çıkarırım umuduyla yaptığı gibi, bu hissi yokladı. Zamanla ilgili çok önemli bir şey vardı...

Vadiden belli belirsiz bir yanık kokusu yükseliyordu. Ateş mi yakmıştı birisi? Hayır, bir tuhafılık vardı bu kokuda. Yanan ağaca değil de yapay bir şeye ait, neredeyse tatlı bir kokuydu. Tanıyordu bu kokuyu. Neydi acaba?

Sol gözünün ucuyla bir anlık bir hareket gördü. Yukarısında bir yerlerdeydi. Dönüp dağa şöyle bir bakış fırlattı, sonra gözleri pembe bir parlaltıya ilişti.

Nihayet.

Yapılacak en iyi şey hız kesmek, birazdan bir su molası daha vermek, böylece aslında beklediği izlenimi uyandırmadan çocuğun arayı kapmasını sağlamaktı. Ellie'nin bunu kendisinin yaptığını sanması daha iyiydi.

Aşağı yukarı yarım saat kadar sonra Alex neredeyse kağı hızında yürüyordu ancak Ellie de yaklaşmıştı. Alex kızın botlarının dağ yama-cından dökülmüş taşların üstünde nasıl kaydığını duyabiliyordu. Solunda, ufacık taşlar yamaçtan aşağı kaypak bir nehir gibi düşüyor, denize çekilen bir dalganın sürüklediği deniz kabukları gibi gevezelik ediyordu. Oluğa doluşan taşlar hız kazanıyor, dağdan aşağı sağanak gibi yağıyordu. Kötüydü bu. Çocuk yanlış bir adım atacak olsa göz açıp kapayana kadar imvelenecek, bir yerlerini yaralayacaktı.

Su molası zamanı gelmişti. Alışkın olduğu, bolca pratiği yapılmış bir omuz hareketiyle Alex çantasını indirdi, yere, botlarının önüne koydu. Bel çantasından bir su şişesi çıkardı, açtı, şişeyi ağzına götürdü, gözlerini ağır ağır dağa çevirdi.

Alex'in hâlâ elli metre kadar yukarısında olan Ellie hızla aşağı ini-yordu. Aralarındaki mesafe çalılarla ve acayip açılarla sağa sola uzanan, gövdeleri boğum boğum çamlarla doluydu. Alex, yokuşun yukarı kısmındaki döküntülerin, dağı karşısına aldığında sağında kalan oluğa doğru yuvarlandığını gördü. Yolun bu kısmı taşlık, ileri geri dolambaçlı ve olu-ğun ağzından uzaktı; o yüzden de güvenliydi. Fakat Ellie kestirmelere başvuruyor, köşeleri hızlı dönüp aşağı sürekli taş toprak yağdırıyordu.

Ve de kız yalnızdı.

İnanılacak gibi değildi. Alex'in köpekten kaçması doğaldı; sağ olsun, parmaklarının hepsini seviyordu. Fakat nasıl bir çocuk kendi *köpeğini* geride bırakırdı? "Acele etme," diye seslendi Alex ona, öfkeyle. "Bir yere kaçmıyorum."

Ellie'nin yüzünü göremeyecek kadar uzaktı ancak onun somurttuğunu sesinden anlayabildi. "Bir şeyim yok," diye karşılık verdi Ellie. "Yorulmadım."

"Endişelendiğim o değil. Taşları tekmeleyip duruyorsun. Eğer farkına varmadıysan, senin *aşağıdayım*. Kafam kırılmasa daha iyi olur."

Ellie hiçbir şey söylemedi. Verdiği tepki daha da hızlanmak oldu. Alex burnundan soluyup yana döndü. Bu çocukla çok uğraşacaktı. Su şişesini

sol elinden bırakmadan, sırt çantasını tek eliyle tuttu ve sağ omzuna atmak için kaldırdı. Bu çocuk harbiden kaşınıyor...

Silah sesleri keskin, beklenmedik ve başka şeyle karıştırılamayacak kadar belirgindi: *Pat-pat-pat-pat-pat!*

Silah sesi mi? Birisi *ateş mi ediyordu?* Kafası bir an durdu, sonra hemen eğildi, gözleri vadide deli gibi dolandı. Silah sesleri tekrar duyuldu. Bu sefer daha farklı, daha berrak, daha gürültülüydü ses. *Tüfek*, diye düşündü. *Ne haltlar dönüyordu burada?*

Ellie o kadar yakındı ki Alex kızın ansızın telaşla nefesini tuttuğunu, sonra botlarının kayaların üstünde kaydığını duyabildi. Kızın sallandığını, kollarını pervane gibi çevirdiğini, botlarının dağda yankılandığını duydu. Omuzlarından ve başından aşağı bir taş yağmuru yağınca eğildi Alex. “Ellie,” diye seslendi, “karşı koymaya çalışma. Otur, eğil...”

Çok geçti. Ellie’nin zaten dengesiz olan ağırlık merkezi öne kaydı.

“Hayır!” Alex akla gelebilecek en yanlış hareketi yaptı ve kendini tutamayıp doğruldu. Su şişesi elinden uçtu, su geniş bir kavis çizerek döküldü, sonra taşlardan sekerek gözden yitti. Sadece omzunun başında duran, bağlanmamış sırt çantası sağ kolundan aşağı tıpkı buzdaki bir kızak gibi kaydı ve bileğinden uçup gitti. *Hayır, hayır!* Yakalamak için çılgınca bir hareket daha yaptı. Bu, onu düşüş çizgisinden çıkaran bir diğer hatalı hareketti. Sırt çantası taklalar atarak yamaçtan aşağı yuvarlandı, yokuşun doğal eğimini takip ederek oluğa ulaştı, orada hız kazandı, peşi sıra gevşek taşlardan bir çığ düşürerek zıpladı, kayboldu gitti.

Gitmişti.

Sadece *siktir*, diye düşünmeye zamanı oldu. Çünkü kendisi de dengesini yitirmişti, botları dökülen taşların üzerinde kaydıkcça yalpalıyor, dağdan aşağı iniyordu. Acı bir çığlık koparıp kendini yamaca fırlattı, araştıran parmakları kayalarda kaydı. Keskin taşlar parmaklarını kesip avucuna saplandı. Güm diye kıçının üstüne oturdu. Sol bacağı bir türlü kapayamadığı bir sustalının bıçağı gibi neredeyse yatay duruyordu. Dizin ne ani bir acı saplandıysa da düşmesi kesilmişti.

Bir haykırış. Alex’in gözleri tam zamanında yukarı döndü ve Ellie’nin sol botu havada dağdan uzaklaştığını gördü. Muza basıp düşmenin aşırı derecede abartılı bir versiyonuydu bu. Ellie bir yandan bağırarak yanla-

masına düştü, dosdoğru oluğa doğru kaydı.

“Ellie!” diye bağırdı Alex. “Yuvarlan, Ellie, karnının üstüne yuvarlan! Hadi!” Kızın denemeye çalıştığını görür gibi oldu. Kızın parkasının sürünmeyle pembe bir yastık gibi göğsünde toplandığını gördü. Ellie yavaşladya da duramadı.

Kıpırda, kıpırda, kıpırda! Alex sağa doğru kaçarken botları gevşek taşların üstünde kayıyordu. Oluk daha on-on beş metre uzaktaydı ama sadece beş metre ileride, dağdan burgu gibi dönerek uzanmış bir bodur çam vardı. Ona tutunabilirdi; Ellie’nin oluğa gelmeden önce kayması gerekiyordu ve Alex eğer zamanında oraya ulaşırsa...

Yamaçtan aşağı çamur halinde toprak ve döküntü yağıp Alex’in tepesinden aşağı geçti. Yokuş aşağı başka kayaların da yuvarlandığını, slalom yaparak aşağı indiğini, sprey haline birbirlerine çarptıklarını, sonra daha tilt makinesindeymiş gibi daha büyük taşlara çarpıp yok olduklarını gördü. Ellie şimdi kaplumbağa gibi sırtüstüydü, çantası omuzlarından yukarı çıkmıştı, kolları neredeyse dikeydi.

Botlarının burnunu dağa saplayan Alex dizlerini toprağa gömdü, sonra sol eliyle çam ağacına tutundu. Ağacın kabukları zaten kan içinde kalmış avucuna bıçak gibi saplandı. “Ellie!” diye haykırdı. “Bu tarafa gel! Elini ver. *Elini ver bana!*”

Kıza doğru atıldı, ardından Ellie’nin eli, bileğine yapıştı. Az daha Alex’in omzunu yerinden çıkaracak, onu yapıştığı yerden sökecek ve şayet yokuş biraz daha dik olsa ikisini de paldır küldür oluğa çekecek kadar kuvvetli bir şekilde asıldı.

Ellie kaydı, yavaşladı... ve düşüşü kesildi.

Güçlkle yutkunan Alex gözlerini yumdu. Kalbinin güm güm atışı arasında, Ellie’nin ağlayıp bağırdığını duydu: “Bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim sana!”

İki dakikadan kısa bir zaman zarfında, ondan öldüresiye nefret eden bir kızı kurtarmış, onu kurtarayım derken de sırt çantasını, tüm alet edevatını, parkasını ve *yiyeceklerini* kaybetmişti.

Ha, evet, bir de sağa sola mermi yağdıran manyak vardı.

Hapı yuttuklarının resmiydi.

Dört enerji gofreti vardı.

Beş paket hazır jöle: İki misket limonlu, biri portakallı, biri limonlu, biri vişneli.

Bir termal battaniye.

Küçük, kahve rengi bir şişe dolusu eski iyot tabletleri.

Bir şişe su. Çalışan, küçük bir cep fenerine takılı araba anahtarları. Glock için 9 milimetrelilik mermilerle dolu yedek bir şarjör.

İçinde küçük bir sabun, katlanan diş fırçası ve bir uçak yolculuğunun ardından ilerde işine yarar diye bir köşeye atığı küçücük bir diş macunu tüpü.

Asıl buluşu ise bel çantasında taşıdığı Altoids şeker kutusunda yaptı: Misina ve kurşunlar, bir tel testere, su geçirmez kibritler, bir çift yara bandı, iki küçük maket bıçağı, bir-iki çengelli iğne, küçük bir torba dolusu pamuk topu, ufak bir tüp dolusu vazelin, dört tane kolonyalı mendil. Minyatür bir pusula.

Bıçağı ve Glock'u da ekleyince, tüm malzemeleri, geriye kalan her şey bundan ibaretti. Elbette Ellie dağdan aşağı inerken yanına küçük *Hello Kitty* sırt çantasından başka hiçbir şey almamıştı. Katlanan bir oltanın, küçük bir kutu balık yeminin, çok eski -ve Tanrı'ya şükür çalışır durumda- bir Black and Decker cep fenerinin dışında çanta ağızına kadar çocuk malzemeleriyle doluydu: Bir avuç kozmetik malzeme, bir sürü elbise, içinde üç yudum su kalmış bir su şişesi. Sağı solu yamalı, daha çok iplik yığınıını andıran kir pas içinde bir Gund ayısı.

Eh, belki de hapı tümüyle yutmamışlardı. Hayatta kalmanın dört te-

mel şartı sıcaklık, başını sokacak bir yer, su ve yiyecekti. Eh, Alex bir ateş yakabilirdi, çünkü sırtındakilerden başka giyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Döküntülerden bir barınak yapmak da kolay işti. Filtresi çantasının kadrosunda kalmıştı –bu fena olmuştu işte– ama hâlâ dolu bir şişe suyu vardı ve başka nerede su bulabileceğini biliyordu. Güneş ve pusula işine yarardı ve nereye gitmelerinin gerektiğini, oradan kabaca ne kadar uzakta olduklarını ve kendi başına pek bir sorunla karşılaşmadan oraya gidebileceğini biliyordu.

Yiyecek ise sorunluydu. Glock yanında olsa da yedek şarjör sayılmazsa cephanesinin geri kalanı –koca bir kutu– diğer eşyalarıyla birlikte aşağı düşmüştü. Tabancayla avlanmak, bildiği bir şey değildi ve öğreneyim diye kurşun harcayacak değildi. Bir kapan kurabilirdi. Tuzak kurmak nispeten kolaydı, fakat hangi tür tuzağı seçerse seçsin, birden çok tuzak hazırlaması ve uzun süre kıpırdamadan beklemesi gerekecekti, buna da hiç niyeti yoktu. Balık tutabilirlerdi elbette; önlerinde nehir vardı ve koruculara da taş çatlasa iki günlük yol kalmıştı. İş o raddeye gelirse, günde yarım enerji gofretille idare edebilirdi.

“Hazır jöle ne için?”

Liken kaplı bir ağaç gövdesine ilişip kalmış Ellie’ye baktı. Vadinin zeminini ölü yapraklardan bir halıyla ve parçalanıp kürdan gibi un ufak olmuş, üzerini serin yosunlar bürümüş ağaç gövdeleriyle kaplıydı. Alex ağaçların birinin üzerinde büzüşüp kurumuş yumru yumru mantarlar gördü. Şayet yanılmıyorsa tavuk mantarıydı ve yazık olmuştu, zira yenebilir olduğunu bildiği mantarlardan biriydi, ancak mevsimi geçmişti. Yılın son zamanlarıydı, hava çok soğuktu, uzaktan yakından yenebilir ne varsa –eğreltiotları, sukamışları, acı kirazlar, suoku– ya ölmüştü ya da bulması çok zordu. Belki ceviz ya da kayın yemişi bulabilirdi. Meşe palamudu daha büyük bir olasılıktı ama yemeden önce suya yatırmak gerekiyordu, değil mi? Hatta yanlış hatırlamıyorsa günler boyunca. Belki de o yüzden Ojibwe yerlileri palamutlara ancak son çare olarak yenen kıtlık erzakı gözüyle bakıyorlardı. Eh, hiç değilse daha o noktada değillerdi.

“Hazır jöle, çabuk enerji için,” dedi. “Suyla karıştırıp daha katılaşmadan içiyorsun.”

Ellie yüzünü buruşturdu. “Öğg.”

“Açken öyle demezsin ama.” Derin bir nefes aldı, iç çekti. Gün sona

erirken hava çok soğuktu ama hâlâ o tuhaf yanık kokusu geliyordu burnuna. “Kokuyu sen de alıyor musun? Yanık lastik gibi kokuyor.”

“Hayır.” Ellie alt dudağını kemiriyordu. iPod kulaklıkları hâlâ boyundan sarkıyordu. Küçük ve perişan görünüyor, artık sadece idrar ve ter kokuyordu. “Üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi, durum aslında öyle olmasa da. “Herkesin başına gelebilirdi. Seni suçlayan yok.”

“Niye üzerimize ateş ettiler?”

“Bence bize ateş etmiyorlardı,” dedi dalgınca. Belki de dağın eteğini izleyip çantasını bulmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Çantanın düşüş yönünü tam olarak takip etmek mümkün değildi ama düşürmeden önce dağın tam neresinde durduğunu elinden geldiğince isabetli sapta-yabilirse bir ihtimal bir şeyler bulabilirdi. “İlk birkaç atış tabanca sesiydi, diğerleriye tüfek. Tüfeği olan birinin muhtemelen dürbünü de vardır, bize ateş etse bilirdik.”

“O zaman neye ateş ediyorlardı?”

“Orasını bilemem.” Tüfek sesi genelde avcı demekti. Avcı demek, köpek demekti. Geyik avlamak için de köpek kullanıyorlar mıydı? Zannetmiyordu ama geyik avlama sezonu henüz resmen başlamamıştı ve avcılar avda tabanca kullanmazlardı. Şöyle bir düşününce, ilk atışlar –sayıca üçten fazlaydı, hatta beş tane bile olabilirdi– arka arkaya yapılmıştı. Yani bu sakince geyik vuran bir avcı değil de *bir sürü* kurşun sıkacak kadar korkmuş biriydi.

Tek eksikimiz buydu. Aklını kaçırmış avcılar.

Üstündeki pembe parkayla Ellie’nin durumu iyiydi. Birisinin onu geyik sanmasına hayatta imkân yoktu. Fakat Alex’in *kendi* eşofman üstü siyahtı. Tıpkı Garry Larsen karikatüründeki gibi, hedef nişangâhı taşımaktan farksızdı.

“Silahlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Babam öğretti.”

“Niye?”

“Hazırlıklı olmamı istedi sanırım.”

“Sana o yüzden mi verdi o tabancayı?”

“Hımm.” Bu konuyu açmak istemiyordu. Acil durum malzemelerini tekrar toplamaya başladı. “Bak, dağın eteği boyunca ormanın içinden geçip durumun ne kadar kötü olduğuna bakacağım. Eğer çok kötü değilse, eşyalarımı bulmaya değer mi diye...” Lafın gerisini getiremedi.

Siyah kutu Ellie’nin elindeydi. “Öff, amma da ağırılmış.” Kız fermuarla uğraşıyordu. “Belki yiyecek bir şeyler...”

“Hayır!” Alex kutuyu irkilen kızın elinden çekiverdi. “O... o yiyecek değil.”

“Tamam yahu, sinirlenme.”

“Şey...” Alex kutuyu bel çantasına koyup fermuarı çekti. “Özel bir şey.”

“Neyse ne. Burada kalacağım ben.”

“Hayır, benimle gelmen gerekiyor.”

“Gelmek istemiyorum.”

“İyi o zaman, ama...” Göz ucuyla bir hareket sezdi ve başını hızla çevirip ağaçları taradı. Yaprakların belli belirsiz kıtıldığını gördü, neredeyse arkalarındaydı. Fırıldak gibi dönüverdi, çalıkların arasında koyu renkli bir şeyin dolaştığını tam zamanında gördü. Daha sonra, Mina’nın korkusundan daha hayvansı, daha vahşi, pis bir koku çarptı burnuna. Bir hayvandı bu ama acaba neydi? Ormanda kurtlar, çakallar vardı. Bilmiyordu. Kokuyu tarttı, zihninde evirip çevirdi, bir yere yerleştirmeye çalıştı.

Nasıl yapacağım bunu? İnsan dediğin kurt ya da köpek değildir fakat galiba ben normal insanların alamadığı kokuları duyuyorum. O tatlı yanık kokusu Ellie’nin değil, iddiaya girerim bu koku da Ellie’nin değil.

Ellie bunları duymuş gibi, önce dönüp keyifsizce geriye, sonra dönüp ona baktı. “Ne var?” dedi.

“Hiç.” Hayır, tanımiyordu bu kokuyu. Dahası, tarif edecek sözcükleri bile bilmiyordu. Koku olmasa, gördüğünün bir ışık oyunu olduğuna inanabilirdi. “Bir şey gördüğümü sandım, o kadar.”

“Ben bir şey görmüyorum.”

“Geçti zaten. Muhtemelen bir şey değildir ama yalnız kalmanın iyi olacağını sanmıyorum.”

“Ne düşündüğün umurumda değil.” Ellie’nin eli yüzü kir içindeydi. Kot pantolonunun bir dizi yırtılmış, dizi kanamıştı. Pembe parkası sökülümüş, yapay dolgu malzemesi beyaz tutamlar halinde dışarı çıkmıştı. “Yorgunum. Seni sevmiyorum. Hiçbir yere de gitmiyorum.”

Eh, durumu özetliyordu bu. “Anlaştık. Bir şey gerekirse bağır, yeter.”

“Sana ihtiyacım yok.”

“On beş dakikaya kalmaz gelirim.”

Ellie kulaklıklarını kulağına taktı. “İstersen hiç gelme, bana ne?”

Yirmi dakika boyunca dikenli çalı kümeleriyle, iç içe geçmiş kıymıklı dallarla boğuştuğundan sonra nefes nefese kalmıştı. Orman pençeleri ve sivri dişleriyle üstüne çökmüş, saçını kapıyor, yüzünü kamçılıyor, ayak bileklerini çekiştiriyordu. Ara verdi, alnının terini koluna sildi, sorunu tıpkı bir geometri problemi gibi ele aldı.

A) Eğer çok zamanı olsaydı;

B) Eğer bir çocuk için kaygılanması gerekmeseydi;

C) Malzemelerini bulmak için epey kuvvetli bir şansı olabilirdi.

D) Ancak, şimdiye kadar bulduğu parçalara bakılırsa, büyük olasılıkla çantası lime lime olmuş, içindekilerse dağdan aşağı, tıpkı bir uçak kazasının enkazı gibi dökülmüştü.

E) O yüzden, geçmiş olsun, sırt çantasının üstüne soğuk su içebilirdi.

Geldiği yoldan geri döndü, haritadan aklında kalanları bir araya getirmeye çalıştı. Oyalanmazlarsa, hava adamakıllı kararmadan önce belki yedi-sekiz kilometre daha yürüyebilirlerdi. Bu da onları, gece kamp kurmayı planladığı yere getiriyordu, değil mi? Evet, kamp alanı anayoldan yarım kilometre kadar içerideydi ve muhtemelen ateş yakılacak hazır yerleri de vardı, bu iyiydi işte. Şansları varsa sığınacak bir yer de bulabilirlerdi.

Ağacların arasında çamurlu, pembe bir şekil gördü. Ellie, sırtı Alex’e dönük, yerdeki bir şeye bakıyordu. O anda, acil durum malzemelerinin bir

kenara yığılı olduğunu gördü Alex. Ne? Tüm malzemelerini toplamıştı; hatırlıyordu bunu. Hemen döneceği için çantasını geride bırakmıştı, peki ya Ellie o zaman...

Alex çalıkların arasından atılıverdi. "Hey! Ne yapıyorsun sen?"

Alex'in sesini duyunca Ellie yerinden fırladı, geriye doğru ürkek bir bakış attı, gördüğünden memnun kalmamış olacaktı, zira Alex ormandan fırladığında küçük kız ellerini havaya kaldırmış geri geri gidiyordu zaten. "Sadece bakıyordum!"

Alex gözlerini yere çevirdi, kalbi duracak gibi oldu.

Kutu açıldı.

“Bir şey çalmayacaktım,” dedi Ellie. Sesi yapış yapıştı, nefesinde tarçın kokusu vardı. “Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Yardım mı?” Öfkeli ve boğuktu Alex’in sesi. “Koca bir gofreti yemişsin.”

“Açtım.” Ellie meydan okurcasına ters ters bakıyordu ama bu onu daha da zavallı gösteriyordu. Yanaklarından birinde inci gibi bir gözyaşı parlıyordu.

Alex’in çocuğu boğası geliyordu. Sırf gofret yüzünden değildi bu. “Bir günlük yiyeceği yedin...”

“Bir tane yedim altı üstü...”

“Ve o kutunun içinde ne olduğunu merak ettin! Eşyalarımın altını üstüne getirmenin asıl sebebi *oydu*.”

“Ee, ne olmuş yani?” diye bağırdı Ellie. Ayağını yere vurdu. Gözleri çakmak çakmaktı. “Bir şey olsa bari! Bir İncil, bir-iki tane de torba. Yanında niye öyle çerçöp taşıyorsun ki?”

“Onlar çöp değil.” Hannah Teyze’nin İncil’i yerde yatıyordu. İncil, oyun planının bir parçası değildi ancak kalın naylondan iki torbaya yastık görevi görecektik kadar sağlamdı.

Ellie mektubu da çıkarmıştı. Zarfta tuhaf, mor bir mürekkeple, el yazısıyla *Alexandra Bethany* yazılıydı ve kâğıda çok hafif baharat ve lavanta kokusu sinmişti. Alex mektubu İncil’in içine rasgele sokuşturmuştu, akhına özellikle bir pasaj yoktu. İncil’i cadı tahtası olarak kullanmaya hiç inanmamıştı ama her nasıl olduysa mektup, İncil’in Eyüp bölümüne ulaşmıştı: *Bu yüzden kendimi hor görüyor, toz ve kül içinde tövbe ediyorum.*

“Orada yazan senin adın mı?” diye sordu Ellie.

Yanıt vermedi Alex. Zarfı elinde döndürdü, arka kapağın açılmamış olduğunu gördü. Mektubu yerine, Eyüp'ün sayfalarına geri koydu, sonra İncil'i kutunun dibine yerleştirdi. Ardından, çok dikkatli bir şekilde naylon torbaların büyükçe olanını iki eliyle tuttu. Torba ağırdı, üç-dört kilo geliyordu ve kolayca yırtılacak gibiydi. Fakat kızın dikkatli gözleri torbada herhangi bir delik ya da yırtık göremedi. İçinde topak topak, gri, parmaklarının arasından kum gibi akan bir şey vardı ve Alex kendini tutmasa neredeyse onun sadece kum olduğunu düşünecekti.

“Neden,” diye sordu Ellie, “yanında toz toprakla dolaşıyorsun?”

“Duracak mıyız artık?” Alex yanıt vermeyince Ellie şansını tekrar denedi. “Hava kararıyor. Artık durmayacak mıyız...”

“Evet,” dedi Alex. Dönüp bakmadı. Tahminine göre yaklaşık iki saattir ağızlarını bile açmadan yürüyorlardı. Güneş hemen arkalarındaki ağaçları yalayıp geçiyordu ve akşam yerini geceye bırakırken ışık soluyordu. Hatta yüksek ve gür çam ormanının ayazı kesmesine rağmen hava serinlemişti. Çam iğnelerinden oluşan kalın halı ayak seslerini tıpkı kalın kar gibi boğuyordu.

İleride, bir meşe ağacına tek bir paslı çiviyle neredeyse dikey duracak şekilde çakılmış, harap halde bir yol levhası vardı:

MOSS KNOB 15 KM

FIRE DAĞI 22 KM

LUNA GÖLÜ 51 KM

Alex'in midesine bir kramp gidi. Göle daha *elli* kilometreden fazla mı vardı? Bu, tahmininden de fazlaydı. Malzemeleri, özellikle de *haritaları* yanında olsa daha kısa bir rota bulabilirdi.

Evet ama yanında değiller, o yüzden kendine eziyet edip durma. Soğuk-kanlılığını yitirme; bunun altından kalkabilirsin.

Kırk beş derecelik açıyla asılı duran ve kuzeybatıyı gösteren bir diğer ok ise Ladin Vadisi kamp alanına yarım kilometreden az kaldığı bilgisini veriyordu. Bu güzel haberd i işte.

“On beş dakika kadar sonra kamp alanına g eleeceğiz,” dedi Alex. “Geceyi orada geçireceğiz.”

“Dışarıda mı?”

“Belki sığınacak bir yer vardır.”

“Ama hiç su yok ki; hiçbir şey yok.”

“Su vardır. Haritaya bakılırsa orada bir ırma k var.”

“İrma k mı? Ama... tuvaletimi nasıl yapacağım? Çadırımız bile yok. Ormanda yatma k istemiyorum. Orma n çok korkunç.”

Alex, acaba ben de çocukken böyle baş belası mıydım, diye düşündü. “Bak, Ellie, bu işler böyledir. Ormanda uyuyacağız. Saflaştırabildiğ imiz suyu içeceğiz. Yiyecekleri bölüşeceğiz.” Biraz durdu –evet, kız suçunun farkındaydı– sonra devam etti. “Şansımız varsa bir-iki güne kalmaz, orma n korucularına ulaşırız. Eğlenmek deyince benim de aklıma gelen bu değil. Ama şansımıza bu düştü. İsted iğ in kadar mızıldan, hiçbir şey de ğ işmeyecek. Oldu mu?”

“Hayır. Olmadı.” Yine ayağ ını yere vurdu küçük kız. Fakat çam ı iğ ne-leri yüzünden bu sefer pek ses çıkmadı. Çocuk, yiyecek hırsızlığı yaptığı için kendini kötü hissettiyse bile etkisinin pek çabuk geçtiğ i ortadaydı. “Burada kalmak istemiyorum. Ormanda yatma k da. Uyku tulumum bile yanımda değil.”

“Ben sana nasıl yapılacağını...”

“Banyo yapma k istiyorum. Duş alma k istiyorum. Saçımı yıkama k istiyorum.”

“Ellie.” Haykırmamak için yumruklarını sıkmak zorundaydı. “Orma- nın ortasındasın. İstes en de duş alamazsın. Eşyalarımı kaybetmeseydim hiç de ğ ilse...”

“Ama onun kokusu üstümde!” Ellie saçlarını iki eliyle tuttu. “Büyük- babamın her şeyi üstüme başıma bulaşt ı. Tırnaklarıma n altında, saçla- rıma hep onun k-kanı var...” Hıçk ıra hıçk ıra ağlamaya başladı.

Alex'in öfkesi buharlaşıp uçtu. O anda Ellie'yi olduğu gibi gördü. Baştan aşağı kana bulanmış, bitap düşmüş, bitmiş tükenmiş. Ve de çok ama çok küçük. Ellie korkmayacaktı da kim korkacaktı? Kız on iki saatten kısa süre içinde büyükbabasını kaybetmiş, ölmüş babasının köpeğini geride bırakmış, neredeyse bir dağdan aşağı düşmüş, şimdi de en az kendisi kadar korkan bir yabancıyla baş başa kalmıştı. Hem de bir avuç toprak ve ölü bir kadının yazdığı mektup yüzünden kıyamet koparan bir yabancı.

"Kusura bakma. Akıl edemedim." Alex kızın omzuna uzandı, onu rahatlatmak için omzunu sıkmaktı niyeti. "Bir yolunu buluruz..."

"Hayır!" Ellie kaçıp kurtuldu. "Bana elini süreyim deme! *Nefret ediyorum* senden! Beni *yalnız bırak!*"

"Ellie," diye seslendi Alex ama küçük kız dönüp patikada yürümeye başlamıştı. Alex de iç çekip onun peşinden bezgince yürüdü. Ellie doğru yönde ilerliyordu ve çok uzaklaşamazdı. *Tıpkı kaçıp giden ama alt katın basamaklarına oturup ağlayan küçücük bir çocuk gibi.* Her şeye rağmen yüzünde bir tebessüm belirdi. Bir seferinde kendisi de...

Ansızın durdu, burnunu kırıştırdı. Garip. O tuhaf, kömürsü koku dönmüştü. Daha kuvvetli ve garip bir biçimde, tatlıydı. Belki de koku bir süredir kuvvetlenmişti ama Alex'in kafası bunun farkına varamayacak kadar doluydu ya da kokuya alıştığıındandı. Fakat şu anda bir başka şeyi daha seziyor, daha doğrusu, onun kokusunu alıyordu. Cığerlerini dolduracak kocaman bir nefes aldı, korkunç, neredeyse yabancı bir kokudan tokat yemişçesine yüzünü buruşturdu.

Aman Tanrım, neyin nesi bu böyle?

Koku midesini ağzına getirmişti: Cayır cayır güneşin altında pişen, araba altında kalmış bir hayvanın kokusu gibi, ölü, durgun ve gazlıydı. Pis koku öyle kuvvetliydi ki ağzında dalgalanıyor, top gibi dönüyordu. Dilinin altında salyası birikmişti, tükürdü ama tat hâlâ oradaydı, dilini pas gibi kaplamıştı.

Hemen ileride Ellie'nin pembe parkasının çok gür bir çalı kümesinin arkasında eğildiğini gördü. Ona seslenmek üzereydi ki Ellie'yi gördü ve sözcükleri dişlerinin gerisinde hapsederken başka bir şeyin daha farkına vardı.

Ellie'nin kokusunu yine yaklaşık yirmi-otuz metre öteden alabilmişti.

Ezilmiş hayvan kokusunu bastırarak kadar olmasa da güçlü bir kokuydu bu, daha önce dağın üstünde aldığı karmaşık kokunun aynısıydı: Ekşi nefes ve kesilmiş süt kokusu.

Korku. Ellie korkmuştu. Hayır, Ellie *dehşete kapılmıştı*. Hava bir koku kazanına dönmüştü adeta. Ellie'nin korkusu, o tatlı yanık kokusu, kendisinin ter ve endişe karışımı benzersiz parfümü ve ağaçların arasından küllü, gri duman gibi yayılan ölü et kokusu.

Ellie sağa sola bakmıyordu. Ellerini ağzına kapatmıştı, çalılarının sık örtüsünün arasından bir şeye bakarken gözleri yuvasından uğramış gibiydi.

Ellie neye bakıyordu böyle? İçinden bir ses Alex'e, bunu *bilmemesinin* daha iyi olacağını söylüyordu. Beyninin kertenkele kısmı ona şöyle haykırıyordu: Kaç, kaç, kaç! Fakat Ellie'yi orada öylece bırakamazdı; doğru olmazdı bu.

Ağır ağır, usulca diz çöktü Alex. Toprağın soğuğu yürüyüş pantolonunun içine işliyordu. Ellie ise kılını bile kıpırdatmıyor, etrafına bakınmıyordu. Alex hiç ses çıkarmadan kızın korku dolu bakışlarını takip etti ve ansızın kanı damarlarında buz kesti.

Yo, diye düşündü. Yo, hayır, lütfen Tanrım, yanlış görüyor olayım.

Çadır aynı anda hem yanmış hem de erimişti. Geriye kalanlar ise tarihöncesi bir dinazorun fosilleşmiş kaburgalarındaki taşlaşmış eti andıran, kavrulmuş alüminyum çubuklara yapışmış soğuk, sert ve kapkara kurum topaklarıydı. Ters dönmüş bir tencere, ocağı çevreleyen taşların üzerine pıhtılaşmış kahverengi bir sıvı kusmuş, toprak da bu sıvıyı emmişti. Bir karga sürüsü, ölü türdeşlerinin arasında geziyordu. Alex'in gözlerinin önünde kargalardan biri eğildi, ölü bir ağaç-kakanı kapkara gagasıyla deşti ve içinden iplik gibi, mavi bir şey çıkarıp hemen ağzına attı.

Soğumuş taş ocağın yanı başında iki kişi vardı. Genç bir kız ile erkek. Kız sarışındı, üstünde *Sommerville Lisesi* yazan, beyaz renkli tenis raketleri bulunan gök mavisi bir eşofman üstü giyiyordu.

Tanrı aşkına. Alex bu kız *tanıyordu*. Nereden? Evet ya, depoyu doldurup Hannah Teyzesini aramak için durduğunda görmüştü.

Atkuyruklu Sarışın'dı bu.

Oğlanı tanı mıyordu ama o da aynı otobüsteydi herhalde. Sırık gibiydi, vücudunun büyük kısmı bacadan ibaretti ve kafası dümdüzdü. Onun eşofman üstü de açık maviydi ve üstünde aynı şekilde bir basket topu çiziliydi.

Belki de bir başka hayatta bu ikisi çifttiler ve görünüşe bakılırsa buluşmuş, pikniğe çıkmışlardı, bu da tümüyle normaldi.

Ne var ki bu çocuklar sandviç yemiyorlardı.

Bir de kadın vardı. Büyükanne tiptiydi, sırtüstü yatıyordu, başını geriye savurmuştu, ağzı da açıktı. İple boynuna bağlı gözlüğü toprağa düşmüştü. Sağ yanağındaki kurumuş kan dereciklerine bakılırsa o gözü gitmişti.

Tıpkı gırtlak gibi.

Derisi parçalanmıştı ve boğum boğum soluk borusu şişman bir tenya gibi dışarı sarkıyordu. Kan -ki bundan çok vardı- kadının göğsünün üstünde kuruyup pas rengi, kocaman bir önlük oluşturmuştu. Parmaklarının pençe gibi kasılmasına bakarak, Alex onun öldüğünde karnını tutmakta olduğunu tahmin etti. Yumuşak spagetti gibi yerde yatan, koyu renkli, kurumuş bağırsak yığınının bakılırsa pek de faydası dokumamıştı bu hareketin.

Kızla oğlan yiyorlardı. Yemek ne kelime, ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Ağızları kan içindeydi, çenelerinden aşağı, bozulmuş palyaço makyajı gibi akıyordu. Oğlan homurdandı, yumruğunu kadının karın boşluğuna daldırdı, içeriye epey bir eşeledi, nihayet bir avuç dolusu, üstünden kan damlayan bir şey bulup çıkardı. Öyle yumuşak bir şeydi ki bu, Alex, çocuğun parmaklarının arasından akarken çıkardığı şapırtıları duyabiliyordu.

Aman. Tanrım. Alex göğsünde pes bir uğultu hissetti ve bastırmak için eliyle hemen ağzını kapattı. Gözlerinin önünde kara güller açtı, çakırkeyif olmuşçasına başı döndü.

Atkuyruklu Sarışın, arkadaşının leziz lokmasını kapmak için elini attı ama Basketçi Çocuk onu ikaz etmek için homurdandı ve ellerini itti. Atkuyruklu Sarışın dudağını büzdü -*evet, delice ama Alex kızın çok kızdığını düşünüyordu*- başını, kirli saçlarını savuracak kadar şiddetle geriye attı. Sonra, oğlana sırtını dönüp kaskatı iki parmağıyla kadının sol gözünü oydu. Basketbolcu erkek arkadaşını kışkırtmak istemişçesine o ıslak, kanlı küreyi salladı ama oğlan orali bile olmadan kadının içinden çıkardıklarını afiyetle çiğnemekle meşguldü. Atkuyruklu Sarışın bir kez daha saçlarını savurdu, üzüm yermiş gibi gözü ağzına attı.

Bunun üzerine Ellie'den ufacak ama çok belirgin bir ciyaklama yükseldi.

Alex'in kalbi göğsünden fırlayıp gitmeye çalışıyordu. *Hayır, Ellie, kapa çeneni, kapa...*

Kızla oğlan sus pus oldular.

Hayırhayırhayır... Alex, Atkuyruklu Sarışın'ın önce kaskatı kesildiğini, sonra başını kaldırıp kokladığını, yüksekte düşmeye benzer, hastalıklı bir dehşete kapılarak izledi. Kız havayı kokluyor, davetsiz bir misafir

var mı diye bakıyor, bir koku yakalamaya çalışıyordu: Alex bunu anında anlamıştı. Zira *kendisi de onların kokularını almıştı*. Ölü kadının, yanan tentenin, Ellie'nin korkusunun kokusunu.

Ellie'yle oradan uzaklaşmaları, hatta belki de canları pahasına kaçmaları gerekiyordu. Hava, patikayı görebilecekleri kadar aydınlıktı. Doğru tabanları yağlayıp *koşarsa* onları geride bırakabilirdi. Alex dayanıklıydı; bu sabahın ardından hâlâ biraz sarsılmış olsa da Tanrı'ya çok şükür, kemoterapiyi atlatalı aylar olmuş, gücünü toplamıştı. Ne var ki kız ve oğlan sporeuydu ve basbayağı hayvan gibi davranıyorlardı. *Gerçek* hayvanlar gibi. O yüzden muhtemelen ayakları da epey çabuktu ve Alex kendi kaçsa bile Ellie'nin kurtulabileceğini sanmıyordu.

O anda, elinin Glock'un kabzasına gittiğini ve kılıfın kopçasını başparmağıyla açtığını fark etti. Yapabilir miydi bunu? Daha önce sadece hedeflere ateş etmişti, canlı bir şeye hiç ateş açmamıştı ve zihninin bilinçli kısmı da muhalefet edip duruyordu: *Hayatta olmaz, onlar da çocuk; benim yaşındalar; onları durup dururken vuramam*.

Bunu yapıp yapamayacağını öğrenmesi gerekmedi.

Onları kurtaran bir karga oldu. Varlığına kimsenin tepki göstermesinden cesaret bulan çok büyük ve çok aptal bir karga şansını denemeye karar verdi. Basketbolcu Çocuk'a doğru sıçradı, bir an tereddüt ettikten sonra ciğeri andıran etin yere düşmüş, sahihsiz bir parçasını kaptı.

Oğlan yılan kadar atik bir şekilde kargayı boynundan yakaladı. Şaşalayan karga avazı çıktığıınca bağırdı. Sesi duyan diğer kargalar, tüm sürü, ciyaklayan kara bir kütle halinde havalandı. Oğlan debelenen kargayla boğuşurken, dikkati dağılan Atkuyruklu Sarışın da ona döndü. Karga çok güçlüydü, kıvranıp duruyor, oğlanın yüzünü pençeleriyle parçalıyordu. Acıyla, gargara yaparmış gibi bir ses çıkaran Basketbolcu Çocuk kargayı bıraktı. Karga yolunmuş tüylerden bir bulut bırakarak oğlanın avucundan kurtuldu. Bir kanadı kırılmıştı ama hızla hareket ediyor, sıçırıyor, sağlam kanadını çırpıyordu.

Kuyruklu Sarışın fırıldak gibi dönüverdi, kortta, karşıdan gelen servise vuracaktı gibi hızla atıldı. Alex onun akıllara durgunluk verecek kadar hızlı olduğunu görebiliyordu şimdi.

Kuş kulak tırmalayan bet sesiyle gaklamaya, bağırmaya girişti. Atkuyruklu Sarışın coşkuyla böğürdü.

“Git buradan,” dedi Alex, Ellie’ye alçaktan, telaşlı bir fısıltıyla. “Arkana hiç bakma. Sadece patikaya çık, koşmaya başla!”

Ellie tek kelime bile etmeden seğirtti, çalıkların arasından öyle gürültüyle çıktı ki Alex yüzünü buruşturdu. Elini Glock’tan ayırmadan, endişeyle arkasına baktı, fakat ya karganın feryatları Ellie’nin kaçarken çıkardığı sesi bastırmıştı ya da Atkuyruklu Sarışın kendini eğlenceye fazlasıyla kaptırmıştı.

Kız, hayvanı boynundan iki eliyle kelepçe gibi yakalayıp var gücüyle büktü. Karganın boynu Şükran Günü hindisinin lades kemiği gibi net duyulur bir çatırtıyla kırıldı. Ardından Atkuyruklu Sarışın bir keyif çılgılığı koyuverip karganın başını vida gibi döndürerek vücudundan ayırdı.

Alex durup daha fazlasını izlemedi. Dönüp kaçtı.

“A lex?”
 “Efendim?”

“Başımıza bir şey gelmeyecek, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Alex kızı daha sıkı kucakladı, sevgisinden değil de kendi kişisel çıkarı için yapmıştı bunu. Aralarındaki mesafe ne kadar az olursa o kadar ısınırlardı. Altlarındaki yapraklardan ve dökülmüş dallardan yapılmış yuva, kuru selofan gibi çıtırdıyordu. Döküntülerden yaptığı sığınak ılıktı, neredeyse sıcacıktı. Bir metre kalınlığında kuru yaprak yığınının oluşun tümsek vücut ısılarını saklıyordu. “Bir şey olmayacak. bir-iki gün sonra orman korucularının karakoluna varırız. Onlar ne yapacağını bilir.”

Gökyüzü, Alex’e köprünün üstündeki bir adamın durup çığlık attığı o ünlü tabloyu hatırlatan, ürpertici, kan kırmızı bir günbatımıyla tutuşurken koşmuşlardı. O acayip ışık sönmeye yüz tutarken koşmaya devam etmiş, ardından fenerlerinin ışığıyla düşe kalka biraz daha koşmuşlardı; ta ki Alex’in burnu kendilerinin ve ormanınkinden başka hiçbir koku almaz hale gelinceye dek. Ay daha yükselmemişti, ağaçlar kapkaraydı, yol devam edemeyecekleri kadar tehlikeliydi.

Ellie bir şey yemek istememişti. Alex de onu suçlayamıyordu; kendisinin de midesi bulanıyordu, neredeyse kemoterapinin bulantısı gibiydi. Bu korkunç günün üst üste gelen dehşetleri mecalsiz bırakmıştı onu. İşe yaramaz iPod’una sımsıkı sarılan Ellie, Alex’in çam dalları ve ölü yapraklar kullanarak bir döküntü sığınak yapısını seyretmişti. Kız yolda bir yerlerde kusmuş, Alex de onun yüzüne ve parkasına bulaşan kusmukları silmek için gömleğini kullanmıştı. Sonra tatlı dille kızı ince bir beyaz çam dalının nemli iç kabuğunu çiğnemeye ikna etmişti. *Tadı tıpkı limonlu şeker gibi, Ellie, ciddiğim.* Çamlar da kıtlıkta yenebilecek şeylerdi. Ojibwe

yerlileri ağacın kurutulmuş küspesini öğütüp un yapardı. Alex de bunu bir an için düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Orada çok fazla kalmayacaklardı.

Fakat Alex su bulamazsa, hem de hemen bulamazsa hayatları cehenneme *dönecekti*. Irmak geldikleri yönde kalmıştı ama o çocuklar orada oldukça aynı yoldan geri dönmelerine imkân yoktu. Tek ümitleri patikayı kesen bir başka ırmak olmasıydı, zira bu hızla yürürlerse nehir hâlâ üç günlük mesafedeydi. İyi değildi bu.

Ellie, “Peki ya yiyecek?” diye sordu.

“Jölemiz var, gofretimiz var.”

“Ama ben bir tanesini yedim.”

“Sorun değil, Ellie. Açtın. Üzülme.”

“Onu *çaldım*.”

Alex konuyu değiştirmeye karar verdi. “Nehre ulaştığımızda su şişelerimizi doldurup balık tutarız.”

“Fakat balık tutmak bizi yavaşlatır demiştin.”

“O kadar değil. Gücümüz ne kadar yerinde olursa o kadar hızlı hareket ederiz. Sende kamış ve yem var, değil mi?”

“Hı hı.” Ellie’nin sesi öyle renksizdi ki cam gibi şeffaftı adeta.

“Anlaştık o zaman.”

“Ya yemi yutmazlarsa?”

“Yutarlar.” Derken bir şey geldi aklına. “Büyükbaban seni kamp yapmak için okuldan aldı, değil mi? Peki ne zaman dönmen gerekiyor?”

“Okula mı? Şey... Salı.”

Bugün günlerden cumartesiydi. “Yani en geç pazartesi dönmen gerekiyor. Evinizde kimse var mı peki?”

“Sadece Bayan Pierce. Kapı komşumuz, posta geldiğinde alır, ışıkları falan yakar.”

“Bak işte, gördün mü? Sizler pazartesi dönmeyince Bayan Pierce endişelenecek. Belki park girişindeki bekçileri belki de korucu karakolundakileri arayacak. Biz oraya vardığımızda korucuların hakkında her şeyi

bildikleri ortaya çıkarsa hiç şaşırmam.”

“Seni kimse merak etmez mi?”

“Eder elbette. Ama hemen değil.” O anda farkına vardı ki saati olmadığı için gün kavramını yitirmesi an meselesiydi. Kafa yoracak bir şey daha çıkmıştı. Belki de bir çomağa çentik atmalıydı...

“Ya Bayan Pierce meraklanmazsa? Ya birkaç gün sonra meraklanırsa?”

“Eh, ya kaygılanmazsa diye bizim kaygılanmamızın hiçbir şeye faydası olmaz. Kafana takma. Hadi, biraz uyumaya çalış.”

“Uyuyamıyorum.” Ellie sağa sola dönerken yapraklar hışırdadı. “Yapraklar her yerimi kaşındırıyor.”

“Dene.”

“Peki ama... ya o kız... ya onlar?..”

“Olmaz öyle şey. Sen merak etme.”

“Ama nereden biliyorsun?”

“Çünkü uzunca bir süre kostuk, peşimizden gelmediler ve artık hava karardı. Bizi kovalayacak olsalar çoktan yaparlardı bunu.”

Duraksama. “Niye öyle yapıyorlardı. Kadını neden...”

“Bilmiyorum.” Hepsini etkileyen o beyin kızartıcı, tıpkı geyikler ve kuşlar gibi o çocukları da delirtmişti. Evet ama kuşlar da Ellie de normalle dönmüştü ve insanları *yemek* bunun çok ama çok ötesinde bir şeydi. Sırf aklına getirmek bile ürpermesine, tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Kadını o çocuklar mı öldürmüştü acaba? Öyle olmalıydı. Kadın bir hayli yaşlı görünüyordu, ellilerinde, altmışlarında olmalıydı. O yüzden ikisinin kadının hakkından gelmeleri kolaydı. Alex, tıpkı Animal Planet videoları gibi olayı kafasında canlandırabiliyordu. Çocuklar kadına saldırıyor, tekme yumruk giriyor, üstüne çullanıyor, karnını yarıp açıyor, dişleriyle gırtlaklarını parçalıyorlar.

Tanrım, tıpkı hayvanlar gibi. Bu düşünce onu tir tir titretti. Peki ya o *pis koku*? Tıpkı şeye benziyordu... emin değildi... evet, arabaların ezdiği hayvanlara ama aslında çok *eski* bir kokuydu bu. Hayır, *eski* de uygun sözcük değildi.

Çocuklar çok... vahşi kokuyorlardı. Zaten vahşiydiler. Zombi gibiydiler ancak hayata geri dönmek yerine, bunlar canlıydılar. Ya da belki önce ölmüş, sonra?.. Hayır hayır, doğru olamazdı bu. Yoksa olabilir miydi? Tanrı aşkına, bilemiyordu. Tek bildiği, elektronik aygıtlarının ve beyinlerinin kızardığıydı. Beyin kızartan Dalga hepsini, hayvanları, o çocukları, kendisini ve Ellie'yi etkilemişti. Şimdiye kadar tek değişenin kendisi olduğunu sanmıştı. Aptalca bir varsayımıydı bu fakat elinde başka bilgi yoktu. Hatta o dalganın büyük bir alanı kapsamış olabileceğini, sadece dağı değil, vadiyi de içine alabileceğini bir an olsun düşünmemişti. Dağ ne kadar gerideydi? Sekiz kilometre mi? Peki, kızartıcı dalga diyelim ki sekiz kilometre çapında bir alandaydı, karesini alıp pi sayısıyla çarpınca...

Ulu Tanrım. Nefesini tuttu. İki yüz kilometrekare mi? Waucamaw büyük bir yerdi, neredeyse dört yüz kilometrekareydi. Eğer yanılmıyorsa dalga, arazinin beşte birlik kısmına vurmuştu. Bu da çok geniş bir alan ve bir sürü insan demekti. Bu kadar kuzeyde, güzün renkli kısmı en aşağı bir hafta geride kalmıştı. Bu da demek oluyor ki bir sürü turist çoktan gelip gitmişti.

Peki ya o çocuklar? Onlar, Alex'ten farklı bir şekilde değişmişlerdi.

Belki de yanılıyordu. Atkuyruklu Sarışın'ın havayı nasıl kokladığını anımsadı. Ya onların da koku alma duyusu keskinleştiyse? Ya bu sadece ilk adımsa?

Huzursuz zihni o silah seslerine dönmüştü. Sorulması gereken sorunun o adamların neye değil de kime ateş ettiği olması gerektiğini ilk kez o an düşündü.

Ona da mı bunlar olacaktı? Tanrı aşkına, öyle bir şey olmadan önce kendi kafasına sıkardı kurşunu. Peki ya son dakikaya kadar farkına varmazsa? Daha da kötüsü, ya değişimi durdurmak istemezse? Ya umurunda olmazsa?

"Alex?" Ellie'nin sesi karanlıktan süzülüp geliyordu. "O çocuklara olan bize de olacak mı?"

Kendi düşüncelerini Ellie'nin ağzından duymak onun ödünü koparmıştı. "Hayır," dedi Alex otomatikman. "Çok zaman geçti. Olacağı varsa şimdiye olurdu zaten."

Yalancı. Zihninde dolaşan küçük bir iç fısıltıydı bu. Daha hiçbir şeyden

emin olamazsın. Değiştin, hâlâ da değişiyorsun. Nesnelerin ve anlamların kokusunu alıyorsun. O dalga daha bu sabah vurdu; bak, o zamandan bu zamana ne kadar yol aldın. Bak, o çocuklar ne kadar çabuk değiştiler. Belki de onlara olan şey daha sana yetişemedi.

Defol git şuradan. Kafasını şimdi buna yoramazdı. Hatta bundan sonra da yormak istemiyordu. Tek arzusu vardı, o da gözlerini yumduğunda hiç rüya görmemek, uyandığında kendini yatağında bulmak ve tüm bunların kâbus falan çıkmasıydı.

“Hadi,” dedi Ellie’ye, “uyu. Yarın bizi uzun bir gün bekliyor.”

“Ama uyumaktan korkuyorum,” dedi Ellie. “Ya *kendim* gibi uyanmazsam?”

“Bir şey olmayacak.”

“Nereden biliyorsun? Belki de öleceğiz.”

“Hayır, ölmeyeceğiz. En azından bugün değil.” Otomatik bir yanıtı, son iki yılda edindiği darağacı mizah anlayışydı –ya da gerçektir– bu. “Yarın da değil.”

Duraksama. “Mina için üzgünüm. Oradan ayrılmak istemedi. Gelmesini sağlayamadım.”

“Sen elinden geleni yaptın,” dedi Alex, gerçi durumu bu olduğundan şüpheliydi. Çocuk o köpekten nefret ediyordu.

“Sence köpeğe bir şey olur mu?”

“Bilmiyorum, Ellie. Çok akıllı bir köpeğe benziyor.”

“Belki de vahşileşir.”

“Belki. Köpeklerin ne kadar zamanda vahşileştiğini bilmiyorum.” *Eğer aç kalırlarsa belki de göz açıp kapayana kadar. Ama bunu söyleyen kendi sesiydi, o diğer fısıltı değil.*

“Büyükbabam Waucamaw’da zaten bir sürü vahşi köpek olduğunu söylüyor. Diyor ki insanlar köpekleri burada serbest bırakmakla onlara iyilik ettiklerini sanıyorlarmış ama birçoğu açlıktan ölüyormuş, ölmeyenlerse vahşileşiyormuş.”

“Mina için üzülmenin bize bir faydası olmaz.”

“Ya.” Sessizlik. “Keşke her şeyi en başa alabilseydim.”

“Neyi?”

“Her şeyi. Keşke büyükbabama daha iyi davransaydım,” diye fısıldadı Ellie pişmanlıkla. “Keşke Mina’ya karşı da daha iyi olsaydım. Daha iyi biri olsam belki annem uzaklara gitmezdi.”

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. “Büyükbaban, annenin sen daha çok ufakken gittiğini söylemişti. Senin yaptığın bir şey yüzünden gitmiş olmaz. Sen daha bebektin.”

“Belki. Babamda fotoğrafları vardı ama onlara bakmayı sevmezdi, çünkü canını acıtıyorlardı.” Ellie bir an sessiz kaldı. “Artık babamın neye benzediğini bile anımsayamıyorum. Çok bulanık. Ona da çok kızmıştım.”

“Neden?”

“Gitme dediğim halde gittiği için. İşi olduğu için gitmek zorunda olduğunu söyledi.”

Alex bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. “Bazen, üzgünken sinirlenmek kolaydır.”

“Sen de anne babana kızar mısın?” diye sordu Ellie.

Alex’in boğazı düğümlendi. “Hem de her zaman,” dedi.

Üstünden pek zaman geçmeden Ellie uykuya daldı ama tüm yorgunluğuna rağmen Alex bir türlü gevşeyemiyordu. Zihni çalkalanıyordu, huzursuzdu, yerinden sıçrayıp duruyordu, bacakları da huzursuzdu. Hissettikleri şuna benziyordu: Peters bir seferinde onun üzerinde, sözde kemoterapi sırasında kusmasını önleyecek bir ilaç denemişti, Reglan mıydı adı? Hatırlamıyordu; son bir-iki yılda küçük bir eczane ordusunu geçindirecek kadar ilaç almıştı. İlaçların şöyle bir kötü yanı vardı: Yan etkileri önlemesi gereken ilaçların bile *kendi* yan etkileri vardı. Mesela Reglan onu öyle huzursuz etmişti ki tüm vücudunda karıncalar dolaşıyormuş gibi korkunç bir hisse kapılıyordu. Böylece hem mide bulantısı devam etmişti hem de deliye dönmüştü ki berbattı bu.

Uzaklardan bir kır kurdunun çığlığı duyuldu, paslı bir menteşenin gıcirtısından farksızdı. Belki de nöbet tutsa iyi ederdi. Dışarıda hayvanlar ve beyni kızarmış iki yamyam çocuk vardı. Canlarının tatlı olarak neyi

-ya da kimi- istediğini kim bilebilirdi? Evet, belki de kampın etrafında küçük bir tur atmalıydı. Burada iğne üstünde oturmaktan yeğdi. Yatmadan önce bel çantasıyla yanına aldığı Glock'a uzandı, yapraklardan keskin bir hışırtı çıkınca yüzünü buruşturdu, fakat Ellie kıpırdamamıştı.

Silahlı kucağına bastırdı. Sağlamlığı avutuyordu onu, tıpkı kokusu gibi. Makine yağı ve yanmış barutun hafif madeni kokusu. Tabancanın deri kılıfı ise rahat ayakkabılarla eser miktarda terin karışımı gibi kokuyordu. Kendi kokusu değildi, Alex farkındaydı bunun.

Ah, babacığım. Ne olur bana yol göstersen. Boğazı düğümlendi. Silahlı kullanmaya mecbur olsa, babası anlayış gösterir miydi ona? Ya annesi? Çünkü Alex tıpkı o çocuklar gibi daha da değişecekse, buna bir dur demesi, iş isten geçmeden önce bir şeyler *yapması* gerekecekti. İntiharından hiç geçirmemiş değildi. Kulağa çılgınca gelse de onun için intihar, kolları sıvayıp beynindeki canavarla, asla kendine ait bir şey olarak görmediği uzaylı istilacıyla mücadele etmenin bir yoluydu. *Ondan* önce davranıp kendini öldürmekle yarattığın tekerine çomak sokacak, nihai zaferi onun elinden alacaktı. Oysa şimdi, o ve canavar birbirinden ayrılmaz bir şekilde, aynı şey olabilirlerdi ve bu ihtimal her şeyi değiştirirdi.

Canavar ben olacağı. Eğer silahı kullanırsam onu çıkarıyor olmayacağı. O, beni öldürüyor olacak.

Derken aklına daha da feci bir düşünce gelip çöreklenmişti. Peki, ya kendisi sağlamsa ama değişen *Ellie* ise? Küçük bir çocuğu vurabilecek miydi?

Tanrı aşkına, içinden *çıkılmaz* bir hal almıştı işler! Gözlerini yakan yaşlardan kurtulmak için gözlerini hızla kırıştıtarak sığınaktan fırladı. Sığınağın sıcaklığının ardından, buz gibi orman havasının şamarıyla dişleri titredi ve karanlığın içinde yaprak gibi titreyerek, yutkunarak bir süre durdu. Nefesi çok gürültülü geliyordu, hıçkırmasına engel olmak için bir elini titreyen dudaklarının üstüne kapattı. Kes şunu, kes şunu! Kendine söz geçirmeliydi. Başa çıkmaya mecburdu. Bunu yapabilecek tek kişi kendisiydi. Ellie daha ufak bir çocuktuktu, o yüzden onları bu durumdan kurtarmak kendisine düşüyordu. Kendine acıyacak *zamanı* yoktu...

Birden soluğu kesildi.

Zaman. Uçak. O *uçak*. Tüm gün onu diş ağrısı gibi rahatsız eden, zamanla ilgili şey işte buydu. Uçak geri dönmemişti. Halbuki her gün *hep*

aynı saatte dönerdi.

Uçağın dönüşünü duymamıştı.

Uçak havalanmamış mıydı yoksa? İhtimalleri bir bir elden geçirdi. Belki uçak bozulmuştu. Belki de uçak uçmuştu, duymayan kendisiydi. Bir sürü şey olmuştu çünkü. Belki de uçağın motor sesi vadiye kadar gelmiyordu ya da uçuş rotası değişmişti. Belki de cumartesi geceleri, kalktığı yere dönmüyordu. Pazar günleri dönüyordu belki de.

Uçağın havalanmadığını farz etti. Peki ya dalga geldiğinde uçak havadaysa? O zaman düşer miydi? O sabah olanları düşündü. Uçak saat sekizi on geçe üzerinden geçmişti. Dalga ise saat dokuzu yirmi geçe gelmişti, yani arada aşağı yukarı bir buçuk saat vardı. O zaman dalga nerede olurdu? Hızına göre değişirdi, değil mi? Belki dalgadan önce iniş yapmıştı. Belki de yapmamıştı. Uçak çakılsa bunu ıstır mıydı? Sanmıyordu.

Ama *duyabileceğini* varsayarsa ve uçak da a) çakılmadıysa ve b) cumartesi akşamları da her zamanki gibi uçuyorsa, o zaman ya o günün heyecanıyla sesi duymamıştı ya da uçak, *uçamamıştı*. Eğer durum buysa, dalganın etkilediği alan iki yüz kilometre kareden çok daha fazla demekti.

Bunu kesin olarak öğrenmenin iki yolu vardı. Birisi sabahleyin kulak kabartıp uçağın sesini beklemektir. Eğer vadinin üzerinden ya da civarından uçarsa Alex onu kesin duyardı. Eğer duymazsa bu kötü bir şey olduğu anlamına gelmez, sadece onu bir sürü soru işaretiyle baş başa bırakırdı.

Ya da...

Şehirlerden ve diğer insanlardan çok uzakta olmanın artısı, ışık kirliliğinin olmamasıydı. Ay çıktığında bile bir sürü yıldız görünürdü ve yüksekte uçan uçakları fark edebilirdi. Öncelikle ağaçların arasında bir boşluk bulmalıydı. Gözleri karanlığa artık alıştığından yakın çevresini seçebiliyordu. Ayağının altı güve yeniği, gri bir yama işi gibi görünüyordu. Orman zemininden ağaçların daha da kara silüetleri yükseliyor, ay ışığı ormanın tentesindeki boşluklardan donuk renkli gümüş paralar gibi sızıyordu. Ay ışığı biraz garipti. Beklediği kadar parlak değildi. Fazlasıyla griydi. Tuhaftı bu. Yolda geçirdiği dört gün boyunca ay giderek büyümüşü halbuki. Ayın en son farkına vardığında, dörtte üçü aydınlıktı. Ay belki de batıyordu.

Sağına gümüşü gri bir ışık dökülüyordu, bu da ağaçların arasında ge-

niş bir açıklık olduğu anlamına geliyordu. Bir elini, gözlerini alçaktaki dallardan korumak için önüne siper ederek o yana doğru ağır ağır ilerledi. Birkaç adımda bir duraklayıp kulak kesiliyor, her adımında ormanın hışırtıları ve kıpırtıları karşısında tedirgin oluyordu. İki seferinde, kendini biraz aptal gibi hissederek, çürümüş soğuk yaprakların ve ıslak ağaçların kokusunu aldı; ama ezilmiş hayvan kokusu, *vahşi* ya da *tehlikeli* diye algılanabilecek hiçbir şey yoktu. Bu da iyiydi.

Ağaçlardaki boşluk bir ev kadar büyüktü. Ortasında durdu, başını geriye attı, sol elini kaldırarak ayın bir çam örtüsünün ardından dolaylı olarak sızan ışığını engelledi. Yıldızlar da bir tuhaftı: Güz ve kış aylarının yıldızları gibi keskin ve camsı değil de yaz yıldızları gibi pusluydular. Bu harbiden garipti işte. Oysa yıldızlar yılın bu zamanı hep daha parlak görünürdü, sırf bakış açısı farklı olduğundan da değildi bu; soğuk hava daha az nem tutuyor ve dünya da samanyolundan uzaklaşıyordu. Görülebilir yıldızların azalması, geriye kalanların daha kolay, daha parlak görünmesi anlamına geliyordu. Ama *bu* gökyüzü berrak değildi; yıldızlar cam gibi değil, gümüş rengi, bulanık noktalar gibiydi.

Ne olabilirdi bunun sebebi? Kır kurdunun paslı çığlığı yine yankılandı ama Alex belli belirsiz duydu. Onun yerine, kaşlarını çatarak ağır ağır bir daire çizdi; gözleri gece göğünde, o acayip yıldızların üstünde gezindi ve sonra... aya rastladı.

Hayır. Kalbi acı verici, ani bir hareketle silkindi, kızın ağzı açık kaldı. Öyle şoke olmuştu ki nefes almayı bile unuttu. *Hayır, olamazdı bu.*

Ama olmuştu.

Ayın rengi maviydi.

İKİNCİ BÖLÜM:
TOM

Salı akşamı olduğunda, Alex'in "Dalga" diye adlandırdığı şeyin üstünden üç gün geçmişti ama Alex ne bir uçak görmüş ne de sesini duymuştu; ay lacivetti ve iki paket hazır jöle ile yarım gofretten başka erzakları kalmamıştı. Açlıktan ve kafein yoksunluğundan Alex'in başı zonkluyordu; midesi büzüşüp kuru üzüm kadar kalmıştı ve düşünceleri bulanık, uyuşuk ve yavaştı. Zaten zayıf olmakla birlikte, daha da kilo kaybettiği su götürmezdi. Yürüyüş pantolonunu ikide bir beline çekmek zorunda kalıyordu ve Ellie'nin kemerini de kot pantolonunun bacaklarından aşağı düşmesini engellemek için yeniden delmesi gerekmişti.

Dinlenmek için mola verdiklerinde, Alex onu dil döküp tekrar hareketlenmeye ikna edinceye kadar Ellie öylece oturup boş boş baktı. Kendilerini günde yarım bardak suya göre ayarladıkları halde şişesinde sadece iki yudum su kalmıştı. Ormana hâlâ kilometrelerce yol vardı ve Alex başlarının büyük belada olduğunu biliyordu.

Çünkü yolda kahrolası çatala denk geleceklerdi.

Alex birkaç saniye orada öylece kalakaldı, hayretten aptala dönmüştü resmen. Vadi yolunu gösteren mavi işaretler öylesine solmuştu ki ağaçların kabuklarına karışmış, gri olmuşlardı. Bununla birlikte, harap haldeki o ilk işaretin ardından tek bir levhaya bile denk gelmemişlerdi. Şimdi de bu çıkmıştı karşılarına. Yol çatallanıyordu ve gür yabani otlarla kaplı patikaların *ikisinde de* solmuş mavi işaretler vardı. İki yol da uzun süredir kullanılmamışa benziyordu.

"Hangisinden gideceğiz?" diye sordu nihayet Ellie.

Babasının dilinden düşürmediği bir şey aklına geldi Alex'in. "Yolda çatala denk gelirsen, almadan geçme."

“Ne anlama geliyor bu?”

“Bir şaka,” dedi Alex. Ama bu anı ona bir fikir vermişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ellie.

“Dur... biraz bekle.” Alex gözlerini kapayıp tekrar derin bir nefes aldı. Kendi kokusunu almıştı, ne büyük sürpriz. Günler boyu kendi terinin içinde pişmek teninin üstünde tuzlu bir kalıntı bırakmıştı. Yanakları kurumuş tuz yüzünden büzülmüştü, ağzı yapış yapıştı, dili o kadar şişmişti ki sudan tasarruf etmek için kuru kuru ağzına attığı jöleyi zar zor yutabiliyordu. Ellie’nin kendine özgü kokusunu, aromaların eridiği bir pota olan ormanın kokusunu, çamların keskin terebentin kokusunu, ölü yaprakların kuru baharat kokusunu alıyordu. Derken, aradığı şeyi yakaladı: Ufacık bir ıslaklığın fısıltısı.

Gözlerini açtı. “Bu yandan,” dedi, soldaki patikayı işaret etti.

“Emin misin?”

“Ne kadar emin olunabilirse. Karakol kuzeydoğuda, güneş ise arkamızda. Sağa gidersek, orası güney, yanlış yola gitmiş oluruz.”

Gün sona ererken yürüdüler ve günbatımı göğü yine o garip, kan kırmızı ışıqla tutuşturdu. ıslaklığın kokusu kuvvetlendi ya da hüsünkurutuydu bu. Alex daha yola devam ederdi ama karanlık bastırıldığında Ellie düpedüz tükenmişti ve ihtiyaç duydukları son şey de kızın bileğini burkması ya da bacağını kırmasıydı.

Bel çantasını çözen Alex, su şişesini kıza uzattı. “Hadi, iç. Ben de sıgınamak yapayım.”

Ellie iki yana salladı başını. “Susamadım.”

“İç şunu, Ellie.” Alex yaprakları bir araya topladı. “Yarın nehre varacağız. Çok yakınız.”

“Ama içersem sana kalmaz.”

“Bir şey olmaz,” dedi Alex. Ama düşünülmüş bir şey değil de ağız alışkanlığıydı bu. Kucağını yaprakla doldurdu, ayağa kalktı, sonra ansızın başı dönünce donup kaldı.

“Alex?”

“İyiym.” Yalanın daniskasıydı bu. Vücudu susuz kalmış, son rezervlerini kullanıyordu. Yüzü yapış yapıştı, tüm bedeni titriyordu, kendini çok zayıf hissediyordu. Bunun geçici bir şey olmadığını anlayınca kadar bekledi, sonra bir beyaz çamın altına dallardan inşa ettiği çatıya gitti. Yaprakları yere döküp sığınağın için itmeye başladı. “Sadece yorgunum, o kadar. Hadi gel, iç suyunu.”

Ellie kararsız görünüyordu ama sularının son kalanını da içti. Bu gö-rüntü, o tatlı, sıvı ses ve *koku* Alex'in içini sızlattı. Dönüp sığınakla meş-gul oldu, yapraklardan yatak yapmaya koyuldu.

Yarın suyumuz olacak, diye düşündü öfkeyle. Sen sadece dikkatini...

Sığınağın dışından hafif bir hıçkırık gelince Alex'in yüzü asıldı. “El-lie?”

“Ben...” Ellie konuşmakta güçlük çekiyordu. “Ben...”

Telaşlanan Alex hızla sığınaktan çıktı. “Ne oldu?”

“Be- ben çok üzgünüm. *Her şey için üzgünüm.*” Ellie'nin yüzü buruş-muştu ama gözünden yaş gelmeyecek kadar susuz kalmıştı kız. “Bunların he-hepsi benim suçum.”

“Kimsenin suçu değil, Ellie. İkimiz de elimizden geleni yapıyoruz.”

“Ama *ben* yapmıyorum! S-senin yemeğini çaldım, oysa sen ka-kalkmış bana su veriyorsun. İşe yarar hiçbir şey bilmiyorum. A-ateşi sen yakı-yorsun, ne-nereye gideceğimizi sen söylüyorsun. *Her şeyi* yapmasını sen biliyorsun!”

Alex, ağzından çıkana kendi de inanamadı: “Eh, o zaman durumu de-ğiştirmenin zamanı gelmiş demektir. Hadi, gel. Sana ateş yakmayı sıfır-dan öğreteyim.”

Yutkunup gözyaşlarına hâkim olan Ellie hayretle bakıyordu. “Sahiden mi?”

“Evet. Sahiden.” Ne demişti Hannah Teyzesi? *Senin yeteneğini sorgu-lamıyorum.* Yetenekli olmak Alex'in canavara karşı en iyi savunmasıydı; belki de güçlü olduğu yanılsamasına kapılmasına yol açıyordu, fakat bunu çaresiz hissetmeye daima yeğlerdi. Kızı hafifçe dürttü. “Hadi gel, yakacak bir şeyler toplayalım.”

Ellie söz dinleyip ayağa kalktı. Kız öylesine hevesliydi ki ölmüş küçük bir çam ağacını bile çekip getirdi. Hannah Teyzesi görse *kahrolası koca çamı getirmiş*, derdi. Ağaç devrileli çok olmamıştı, hâlâ işe yaramayacak kadar yeşildi, fakat Alex çenesine hâkim oldu, kıza yanlış yaptığını söylemek yerine, ağaçtan *işlerine yarayacak olanı* almayı gösterdi. Ölü çam iğnelerini, ince dalları topladılar. Sonra kıza yakacaklarını ayırıp bir tümsek yaptırdı.

“Ateşin temeli çok önemlidir. Eğer doğru dürüst yapmazsan zamanını boşa harcamışsın demektir. Bak, şimdi de işin en güzel kısmı.” Ambalajını yırtıp alkollü bir mendil çıkardı, keskin alkol kokusu burnunu yak-tı. Alex ıslak bezi iyice sıktı, sonra suya dayanıklı kibritlerinden birini yakarken Ellie’den de folyoyu tutmasını istedi. “Tamam, sen folyoyu tut,” dedi, sonra yanan kibriti mendilin altına tuttu. Hafif bir *vup* sesiyle mendil tutuştu. Sıvıya benzeyen, parlak mavi, ufacık bir alev belirdi.

Ellie şaşırıp kaldı. “Vay be,” dedi.

“Öyle ya. İşin güzel yanı, kibritten çok daha uzun dayanır bu. Ama şimdi ateşi kullanarak kavı yakacaksın.” Ellie’nin kavı ateşe değdirmesini izledi. Kav ateş alınca sarı turuncu bir çiçek önce açar, hemen ardından solar gibi oldu. “Bak, işte böyle,” dedi ve sönmeye yüz tutan kava nazikçe üfledi, kav parladı, o ateşli günbatımları kadar sıcak ve kan kırmızı bir hal aldı. “Hadi, üfle ama çok hızlı değil.”

Ateş iki kez söndü. İlki, Ellie gereğinden hızlı üflediğinde, ikincisi ise yeteri kadar hızlı üflemediğinde. Üçüncü denemede alev canlandı, öyle de kaldı. “Başardım!” diye sıçradı Ellie yerinden. Ellie yumruklarıyla göğü döverek, zıplayıp dans ederken Alex de gülmeye başladı. “Ben yaptım, ben yaptım!”

“Evet, sen yaptın,” dedi Alex, kızı kucaklayıp. “Bir harikasın.”

Sonraki birkaç saati ateş başında, ateşi besleyip karşısında ısınarak geçirdiler. Ellie ateşin sönmelerini istemiyordu ama Alex sonunda uyumalarının gerektiğini söyledi.

“Uyursak söner,” dedi Ellie. “Ateş sönecek.”

“Eğer küllendirirsek sönmez. İzle.” Uzun ve sağlam bir dal kullanarak Ellie’ye yanan odunları hava akımını kesecek şekilde yerleştirmeyi gösterdi. “İşte küller burada önem kazanıyor,” dedi ve soğuk külleri avuç

avuç, dikkatlice alevlerin üzerine serpti. “Küller battaniye gibidir. Közleri gece boyunca korurlar. Yarın sabah tek yapmamız gereken közlere biraz yakıt ve hava sağlamak. Sonra ateşimiz canlanacak.”

“Ama kalıp ateşi canlandırmaya çalışırsak,” dedi Ellie, kaygıyla kaşlarını çatarak, “bu bizi yavaşlatmaz mı?”

“Hayır, iyi de alıştırma olur. Bir şey olmaz,” dedi.

Sürünerek sığınaklarına girdiklerinde Alex günlerdir olmadığı kadar iyi hissetti kendini. Hâlâ aç olmasına açtı ama dayanabilirdi buna. Suya yakındı, çok geçmeden de korucuların karakoluna varacaklardı. Her şey yoluna girecekti. Eğer mecbur kahlarsa, muhtemelen nehrin yakınında bir gün daha geçirebilirlerdi. Akıllıca olurdu bu. Koruculara daha çabuk ulaşmanın Jack’e faydası olmazdı ve düşünmesi gereken Ellie vardı. Belki, diye düşündü gözleri kapanırken, nehirde biraz takılır, balık falan tutarlardı...

“Alex?”

Güçbela tekrar bilinci yerine geldi. “Hımm?”

“Sağ ol.”

“Hımm,” dedi tekrar, ardından esnedi. “Sorun değil.”

“Hayır, sadece ateş için değil. Beni bırakmadığın için de teşekkürler.”

Bunun üzerine uyandı. Bunların birçoğu kendi hatası değil miydi? Jack konusu değil tabii ama o kadar korkmasa, azıcık daha sabretse, çok daha iyi durumda olabilirlerdi. Bir sürü yiyecekleri, suları ve haritaları olabilir. Üstüne kalkmış bir de *teşekkür* alıyordu Ellie’den.

“Seni yalnız bırakmamalıydım,” dedi. “Hazır değildin, ben de bunu anlamayacak kadar korkmuştum.”

“Beni bir daha bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.” Bu konuda ciddi idi.

“Söz mü?”

“Söz.” Serçeparmağını uzattı. “Serçeparmak sözü.”

Ellie bir an tereddüt etti, sonra o da serçeparmağını Alex’inkine do-ladı. “Unutmak yok ama?”

“Asla,” dedi Alex ve belki de beraberce bir sınavı geride bıraktıklarını düşündü. Yarın nehre ulaştıklarında, suya ve balığa kavuşacaklardı; en kara günleri geride bırakmış olacaklardı böylece.

Ünlü son sözler.

Daha bir saniye önce kütük gibi uyurken, bir an sonra bir şeylerin yanlış olduğundan emin halde, tümüyle bilinci yerindeydi. Sığınakta ışık kül rengiydi ve çam dallarından örülmüş damın arasından beyazlığı görebileceği kadar aydınlıktı. Sığınağın ötesinden kuşların erken sabah cıvıltıları duyuluyordu. Eşofman üstünün kapüşonunu indirdi ama yüzü donuyordu. Burnu buz kalıbıydı adeta; ağaçların arasından rüzgârın uğultusunu duydu, su vaadiyle suratını yaladığını hissetti.

Dur bir dakika.

Dirseklerinin üstünde doğrulduğunda niye bu kadar üşüdüğünü, yüzüne neden rüzgârın vurduğunu anladı.

Sığınağın ağzına bin bir özenle yığıldığı yaprakların yerinde yeller esiyordu. Gün ışığını gördü... ve de yalnız olduğunu. Bel çantası oradaydı ama Ellie'nin sırt çantası ve Glock gitmişti.

Sığınaktan öyle apar topar fırladı ki dam direği çöktü. Bir anda, ateşin bıraktıkları gibi durduğunu gördü. Demek Ellie ateşi kendi başına yakmaya çalışmamıştı.

"Ellie?" diye seslendi. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı. "Ellie?"

Beklediği yanıtla karşılaştı: Hiçbir şey yoktu. Ama yine ıslaklığın kokusunu aldı, rüzgârın yön değiştirdiğini anladı. Dahası, nehre sandığından çok daha yakın olmalıydılar.

Üç saniye sonra çantasını beline takmış, patikadan yıldırım hızıyla koşuyordu.

* * *

Islaklığın kokusunu tekrar aldı, ardından kayaların üzerinde çağıldayan suyu, yuvarlanan taşların sesini işitti. Sık bir kavak korusunun arasından üç metre daha koştu, sonra beyaz beyaz köpüren suyu gördü. Suyu görmek onu deliye döndürmüştü adeta. Koşup kafasını gömmek istiyordu; yo, yo, suyun içine düşüp kana kana içmek.

Sakin ol, ağırdan al.

Şişelerden birinin kapağını açtı, şişeyi doldurup içine bir arındırma tableti attı, sonra şişeyi kapatıp bir güzel çalkaladı. Yedi dakika sonra istediği kadar içebilirdi.

Nehir genişti, eni yirmi metre vardı. Bir dizi çavlan ve çağlayanla elli metre kadar devam ediyor, sonra kayalık ve sığlık bir hal alıyordu. Nehrin kenarının çok daha dik ve güvenilmez olduğu yerden, birbirine dolaşmış üç kavak ağacı nehre devrilmişti. Düşen ağaçlar baraj görevi görmüş, nehrin ortasında değil de sağına doğru derin bir havuz oluşturmuşlardı. Nehir soldan, doğal bir savak yatağından akmaya devam ediyordu. Üçüncü ağaç ise sudan dışarı uzanıyordu. Tam orta noktasında geniş bir V oluşturacak şekilde dallanıyor, çatalın kalın ve sağlam olan kolu havuzun üstüne sarkıyordu.

Ellie işte oradaydı. Olta kamışını iki eliyle tutmuş, soğuktan sırtı ve omuzları büzülmüştü. Ayakları suyun beş metre yukarısındaydı. Açık duran yem kutusu solundaki daha küçük dalların üstünde duruyordu. Kılıfındaki Glock ise kızın solundaydı.

Ellie, Alex'i görünce, onun kolayca okuyabildiği, *ne olur bana kızma* diyen bir bakış attı. Kendisi de şaşırılmıştı buna ama sinirlenmemiştir Alex. Daha çok Ellie'yi ikisi de soluğu suda almadan nasıl kıyıya çıkaracağını düşünüp endişeleniyordu. Kendini sudan çıkarmak çok zor değildi ama ağaçlar kırağıdan kayganlaşmıştı ve *buz* gibiydiler. Baldır adalelerinin donmuş ağaç kabuklarına değmemek için çekildiğini hissedebiliyordu. Ağacın sağlam olduğundan da yüzde yüz emin değildi. Her sallantıda, her titremede dişlerini sıkıp o koca ÇATIRT sesini bekliyordu.

Ellie'nin tünediği yere bir buçuk metre kala durdu. "Sence yemi yutacaklar mı? Hava bayağı soğuk," dedi.

"Büyükbabam, balıklar da acıkır der." Sözünün doğruluğunu kanıtlamak istermişçesine, Ellie misinayı birden çekiverdi, iğnenin ucundaki küçük, turuncu yumruya baktı.

“Ne o? Solucana benzemiyor.”

“Yumurta kesesi,” dedi Ellie.

“Gerçekten mi?” Alex’in balıkçılık konusunda bildiği her şeyi toplayıp bir kibrit kutusunun arkasına yazmak mümkündü. Onun vahşi doğa konusundaki eğitiminde mutlak bir eksiklikti bu. “Yani suşi gibi mi?”

Ellie’nin bunu biraz düşündüğünü gördü. “Öyle bir şey işte. Ama yemek isteyeceğini sanmam.” Ellie bir an evhamlandı. “Senden saklamıyordum.”

“Biliyorum.” Su şişesini açtı, ağzına dikti. Su öyle soğuktu ki beyni dondu, su ta göğsünden aşağı inip midesinde patlayınca küçük bir çığlık attı. Ömründe bu kadar muhteşem bir şey tatmamıştı. Ağrıya rağmen bir yudum daha aldı, ardından bir tane daha. Ellie olmasa daha da içecekti. Şişeyi küçük kıza istemeye istemeye uzattı. “İç hadi,” dedi ona. “Gitmeden şişelerimizi dolduracağız zaten.”

“Sağ ol,” dedi Ellie şükranla. İki koca yudum alıp şişeyi neredeyse boşalttı, sonra endişeyle Alex’e baktı.

“İç, iç,” dedi Alex. “Sorun değil. Koca nehir bir yere kaçmıyor, değil mi?”

“Evet.” Ellie şişeyi bitirdi. “Sağ ol.”

“Bir şey değil,” dedi. “Eee, nasıl gidiyor? Yem, kutunda mıydı?”

“Evet. İyi gidiyor.”

“Buranın balık tutmak için iyi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Büyükbabam öyle demişti çünkü.”

“Burası havuz olduğu için mi?”

“Hı hı. Oltanı daima akıntı yönüne atmalısın, hiçbir zaman doğrudan üstlerine değil, demişti...” diye devam etti Ellie ama Alex onu can kulağıyla dinlemiyordu. Zihni ikide bir ileri atlıyor, bir punduna getirip *ha, bir dahaki sefere yürüyüşe çıkarsan lütfen bana da söyle, bu arada, Glock’a da dokunma, demenin yolunu arıyordu.*

“Sonra da onları yiyorsun,” diye bitirdi Ellie dramatik bir tavırla.

Yiyorsun. İşte bu, dikkatini çekmişti. Alex’in ağzının suyu aktı, mide-

sine kramp girdi. Ellie gerçekten bir-iki balık *yakalayabilirse...* Az daha kendini tutamayıp inleyecekti. “Balık pişirmeyi biliyor musun peki?”

“Elbette. Sen bilmiyor musun yoksa? Baban sana her şeyi öğretmişti hani.”

“Bunu değil ama.”

“Ya. Tamam, önce pullarını ayıklıyorsun. Bıçakla. Sonra karınlarını yarıp bağırsaklarını çıkarıyorsun.”

“Öğğ.” Ciddiydi.

“O kadar da kötü değil,” dedi Ellie keyifle. “Bağırsakları yem diye saklıyorsun.”

“Bunları yaptın mı daha önce?” Gerçekten etkilenmişti.

“Yaptım tabii.” Ellie’nin yüz ifadesi kendini beğenmişlik noktasındaydı. “Sonra ağızlarından bir dal sokup diğer ucundan çıkarıyorsun, ateşin üstüne koyup pişiriyorsun, sonra da mısır yer gibi yiyorsun... Alex? İyi misin?”

“Ben...” dedi Alex ama kollarındaki tüyleri diken diken oldu, sert bir dalga halinde kokuyu tekrar aldı.

“Ne oluyor, Alex?” Ellie’nin gözleri Alex’in arkasındaki bir noktaya takıldı, fal taşı gibi büyüdü. “A-aa.”

Alex kızın ne gördüğünü biliyordu. Çok sonraları, olup bitenlerin sorumlusunun o yemek muhabbeti olduğunu düşünecekti. Eğer şişe geçirilmiş kızartılan balık hayalleri kurmasa her şey farklı olabilirdi. Belki.

Kalbi güm güm çarpan Alex, neyle karşılaşacağını bile bile döndü.

Bir köpekti.

Nehrin sağ kenarında perişan halde, incecik, çamura bulanmış, acınacak bir collie duruyordu. Yıpranmış tasmaından ucu iplik iplik olmuş bir sicim sarkıyordu. Alex'in baktığını görünce kirli kuyruğunu birkaç kez ileri geri salladı, sonra inledi.

"Yazık," diye soludu Ellie. "İpini çiğneyip koparmış olmalı. Belki de birisi kaybetmiştir. Çok korkmuş ve aç görünüyor."

Alex bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu düşündü. "Gel, kızım." Köpeğin cinsiyetine ilişkin hiçbir fikri yoktu ama köpek de çok müşkül-pesent davranacak durumda değildi. "Nasılsın? Ne işin var senin burarlarda?"

Köpek kuyruğunu yelpaze gibi salladı, sonra dans derecesine bir adım öne, bir adım geriye attı.

"Bak, Alex. *Yaralı*." Ellie daha yakından bakmak için ileri atılınca Alex ağacın sallandığını hissetti. "*Kan var*."

Vardı gerçekten de. Hayvanın sağrısında kurumuş, pas rengi bir leke vardı.

"Birisi onu *vurmuş*." Oltayı bir kenara bırakan Ellie döndü, Alex'e doğru dalın üstünde yana kaydı. "Ona yardım etmeliyiz. Geliyorum, kızım. Merak etme. Canını yakmayacağız. Her şey yolunda."

Belki ufacak hareketler yüzündendi, belki de dört gün önce ağaçların arasında kaybolan kahverengi sinsi imge Alex'in aklından çıkmadığı için ama gözleri sola, collie'nin az ilerisindeki sık bir çalıhğa kaydı; derken kalbi duracak gibi oldu.

Gür fundalığın arkasında çömelmiş, karnı yere değen bir köpek daha duruyordu. Kirli bir kahverengiydi köpek; kafası koca bir balta ağzı gibiydi. Çok iri bir hayvandı. İri derken, *öyle böyle* değildi.

Hayvandan aldığı koku, *tehlikeydi*.

Ya collie onun gözlerinin başka yöne baktığını görmüştü ya da bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti, çünkü kısacık, neredeyse neşeli bir sesle havladı.

Ellie güldü. “Oyun oynamak istiyor.”

Artık ne araması gerektiğini bilen Alex’in çılgına dönmüş gözleri, collie’nin sağına ve soluna doğru ormanı taradı. Çalıkların arkasında iki köpek daha gördü. Koyu renkli, benekli bir tazı ve sol kulağı parça parça olmuş, bakımsız bir Alman kurdu.

Dört köpek. *Dört*. Bu kâbusun başlangıcının üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti, oysa bu köpekler hayatlarında hiç kimsenin ev hayvanı olmamış gibi görünüyorlardı.

Alex gerileyip ona yaslanınca, “Ne yapıyorsun?” dedi Ellie. Sonra kız küçük bir çığlık attı, Alex bir şeyin suya düştüğünü duydu. “Alex, yem kutumu düşürdün...”

“Geri git,” dedi Alex, avaz avaz bağırmadan ne kadar telaşlı konuşulabilirse, o şekilde. “Başka köpekler de var, Ellie, hadi, *hadi*.”

“Ne? Ama ben köpek falan...” Alex, Ellie’nin hızla nefesini tuttuğunu duydu.

“Yürü.” Kızın santim santim gerilemeye başladığını hissetti, ağaç gövdesine ata biner gibi binmiş vaziyette, avuçları buzlu ağaç kabuğundaydı; gözleri bir an olsun ayrılmıyordu köpeklerden. Diğer üç köpeğin de arapsaçına dönmüş çalı ve dikenlerin arasından çıkışını izledi. Collie artık kuyruk falan sallamıyordu ve yüzündeki oyuncu ifade, öfkeye benzer bir şeye bırakmıştı yerini. Köpekler kaskatı duruyorlardı, kulakları dikilmişti, havayı koklarlarken burun delikleri genişliyordu. *Onları* kokluyorlardı.

“Defolun.” Sesi titreyince Alex, *Tanrım, sesim akşam yemeği gibi çıkıyor*, diye düşündü. Sesini daha sert çıkarmaya çabalayarak tekrar denedi. “Hoşt! Gidin buradan, *defolun!*”

Köpekler gitmediler. Gitmek yerine, bakiştılar. Alex neredeyse onların tartıştıklarını, havada düşüncelerin uçuştüğünü hissedebiliyordu. Derken parıldayan sekiz adet göz birden döndü, devasa köpekle tazı nehrin kenarını koklamaya başladılar.

“Ne yapıyorlar?” dedi Ellie tiz bir sesle. “Gidiyorlar mı?”

“Hayır. Karşıya geçmenin bir yolunu arıyorlar.”

“Niye?”

“Bize iki yanımızdan saldırabilmek için.” Dev köpekle tazı ıslak yapırların üstünde kayarak nehrin kıyısından ilerliyorlardı. Kayıp düşerler, belki de bacaklarını kırarlar ya da ıslanıp vazgeçerler diye dua etti, fakat pek de tuttuklarını bırakacak köpeklere benzemiyordu bunlar. Sonra Ellie'nin üstündeki kurumuş kanı hatırladı, *silah*, diye düşündü.

“Ellie.” Başını çevirip omzunun üstünden baktı. Küçük kızın beti benzi atmıştı, çıt çıkarmadan ağlıyordu, koca koca yaşlar dökülüyordu yanaklarından. “Ellie. Glock'u ver. Hadi.”

Ellie'nin gözleri daha da büyüdü ama kız başıyla onayladı, kukla gibi hızla hareket etti. Denge tahtasında oynayan bir çocuk gibi hafif sıçrayışlarla geriledi. Her sıçrayışında Alex'in nefesi kesiliyordu; kıza, “O kadar acele etme, daha zamanımız var, *dikkatli ol*,” dedi adeta tıslayarak.

“Vardım sayılır!” diye bağırdı Ellie. Geri geri giderek ağacın çatallandığı yere ulaşmıştı. Fakat önünü dönmek yerine, kalın dalların arasında duran Glock'u almak için sağ elini geriye attı...

Alex, neler olacağını, daha olmadan anlamıştı. “Ellie, hayır, *dur!*”

Çok geçti.

Ellie'nin eli tabancaya çarptı, o sert vuruşla silah yerinden havalandı. Ellie tiz bir sesle *HAYIR!* diye feryat etti. Silahı yakalamaya çalıştıysa da vücudu kayınca tekrar haykırdı, bu sefer kendini öne atıp kollarıyla ağacı sarmaladı. Alex dehşetten donakalmış bir halde tabancanın kabzasının ve namlusunun çarparak bir, iki, üç kez sektiğini, sonra ıslak bir *FOŞŞŞ* sesiyle suya çarptığını gördü. Alex'in küçükken, araba lastiğinden yapılmış bir salıncaktan göle taş atarken sayısız defa işittiği bir sestir bu. Suyun silahı yutuşunu çaresizce, içi bulanarak izledi. Su, babasını yutmuştu.

“Özür dilerim.” Ellie'nin korkudan dişleri görünüyordu. İki koluyla ağacı kucaklamıştı. “Özür dilerim, dengemi yitirdim. Çok üzgünüm, ben...”

Silah olarak kullanabileceği başka bir şey olmalıydı. Alex'in gözleri ağacın üstünde dolaştı, *ne olduğu fark etmez*, bir şeyler aradı. Köpeklerin şimdi kayaların üstünden dikkatlice atlayıp nehri geçtiğini gördü. Bir

gözü onlarda, diğeriye nereye gittiklerindeydi. *Acele* etmeliydi.

“Peki ya bıçağın?” Ellie dehşetten soluk soluğa kalmıştı. “Bıçağını kullanamaz mısın?”

“Yeterince uzun değil.” Bıçağın ağzı kısıydı ve köpeğin bıçaktan korunmak için tek yapması gereken eğilip onu bileğinden yakalamaktı; ardından her şey sona erecekti.

Ya nehre atlamak? Usta bir yüzücüydü Alex. Nehre baktı, coşkun suları gördü. Akıntı bir hayli hızlı, taşlar kaygan, su derin ve muhtemelen inanılmaz derecede soğuktu. Başarma olasılığı vardı ama Ellie’nin, kendini suyun altına çekecek botları, parkası ve elbisesiyle bunu atlatabileceğini sanmıyordu. Dahası, köpekler de yüzebilirdi; biliyordu bunu. Alex kıyıya ayak basmayı başarabilse bile köpekler üstüne çullanıp işini bitireceklerdi.

Eliyle ağacın gövdesinin alt kısmını yoklayıp bileği kalınlığında bir dalı kavradı, bükte. Dal eğildi, gıcırdadı, Alex daha da asıldı, sonra bir çatırtı duydu ve dal ansızın serbest kalınca şaşırıp kaydı. Dalı elinden bırakmadan bacaklarını sıkıp ağacın gövdesine sarıldı, çenesinin ağaca vurduğunu hissetti, dişleri diline saplanırken kızgın demir kadar sıcak ve kırmızı bir acı duydu.

“Alex!”

“İyiyim,” dedi Alex ağzına dolan kanı yutarak. Ağzı çok acıyordu. Parmakları sopaya ölümcül bir kavrayışla dolanmıştı. “Geldiğin yoldan dön. Balık tuttuğun büyük daldan. *Acele et.*” Alex, Ellie’nin yalpalayarak ağacın ana gövdesinden dala geçmesini bekledi, sonra kendisi de santim santim ilerlemeye başladı. Dalların çatırtısına kulak veriyor, her seferinde nefesini tutuyordu. *Lütfen Tanrım, ne olur buradan inmemize izin ver.*

“Alex... daha ne kadar gitmemi istiyorsun?”

Alex şöyle bir baktı. Dal kalın ve sağlamdı, çapı Ellie’nin gövdesi kaddardı ve küçük kız şimdi dalın orta yerindeydi. Dal hafif bir kavisle aşağı sarkmıştı ama Ellie sallanmıyordu; Alex dalın yeteri kadar sağlam olduğuna kanaat getirdi. “Güzel. Tam orada kal. Geliyorum.”

“Ama ne yapıyorsun? Ne yapacağız?”

Yanıt vermedi Alex. Çok fazla gitmesine gerek yoktu, köpeklerin onla-

ra ulaşmasının tek yolu kalana kadar ilerlese yeterdi. *Oluğa açılan bir huni, tıpkı dağdaki taşlar gibi.* Eğer ağacın çatalından yeteri kadar uzaklaşırsa köpeklerin tek sıra halinde gelmesi gerekecekti ve o durumda kendini savunabilirdi. Ağacın dallandığı yere doğru geri geri gitti, sonra ağaca sarılıp sol bacağına dalın üstüne attı. Botunun yanı ağaca çarpınca *güm* diye bir ses geldi, sonra da *denge tahtasını hiç beceremezdim* diye düşünerek kalçalarını kaldırdı.

“Neredeyse geldin,” dedi Ellie. “Poponu kaldırarak ilerle.”

Alex öyle yaptı, kendini dalın üstüne öyle sert bıraktı ki çarpmanın şiddetini omurgasında hissetti. Dal bacaklarının altında inledi, gerilen bir yay gibi inleyip büküldü. Alex dalın kırılmasını, çatırdamasını, jilet gibi keskin bir kayanın kafasını yarmasını bekledi...

Dal yaylandı, hayaletli bir evin merdiveni gibi gıcırdadı fakat kırılmadı.

Kız çok küçük bir umut kırıntısı hissetti. “Ellie, bana biraz yer açar mısın?”

“Açarım.” Ellie gerilerken ağaç Alex’in kollarında titredi ve Alex ağaç dalının önce dalgalanıp sonra büküldüğünü gördü. Bu sefer dal Alex’e sıcağı bir yaz günü rutubetten şişmiş bir tahta kapıyı zorla açarken çıkan türden bir çılgılık attı.

“O kadar yeter.” Belki gereğinden fazla bile gitmişti ama hiç değilse artık manevra sahası vardı. Sola baktı, devasa köpeğin nehri daha şimdiden geçmiş, gözünü ağaca dikmiş olduğunu gördü. Sonra başını sağa döndürdü, tazının daha şimdiden çatalı yarıladığını ve hepi topu beş metre uzakta olduğunu görünce çarpılmış gibi oldu. “Dayan, Ellie. Çok ama çok sıkı tutun.”

“Alex? Ne yapacaksın ki?”

Cevaplamadı. İki bacağına ağacın dalına sardı, alttan ayak bileklerini kavuşturdu. Sol koluyla ağacı kucaklarken, sağ elindeki uydurma sopayı birazcık yukarıdan tuttu.

Üç metre öteye gelince tazı tereddüt etti. Köpek o kadar yaklaşmıştı ki Alex onun gözlerinin çamurlu bir kahverengi olduğunu, akının ise kırmızıya dönüştüğünü görebiliyordu. Hayvanın kara dudakları sapsarı bir sırtıyla kıvrıldı. Sonra tazı ileri bir adım attı, bir daha, bir daha...

Alex sopayı savurdu.

Sopa ıslık çalarak havayı yardı. Köpek sopanın gelişini gördü, dişleriyle tutma girişiminde bulundu, fakat hem çok geç kalmıştı hem de dengesini yitirmişti. Budaklı sopa, tutundukları yeri sallayacak denli sert çarptı tazının kaburgalarına. Köpek viyakladı, ıslak tahtanın üstünde kayarken tırnakları ağacın kabuğunu çizdi. Acıyla bağırmaya devam eden köpek ağaçtan paldır küldür aşağı düştü ve bir kedinin aksine, buzlu bir çemberin içinden muazzam miktarda su sıçrattı.

Evet! Damarlarında kan misali kıvanç dolaştı. Dönüp geriye bakan Alex tazının muşamba kadar parlak görünen kara başının suyun yüzeyine çıktığını gördü fakat akıntı güçlüydü, köpek ise suyun akış yönünde beş-altı metre uzaklaşmıştı ve giderek hızlanıyordu. Ayaklarının altında, Ellie sırlıslık olmuştü. “İyi misin?”

“Evet.” Ellie’nin yüzünde ümitle can korkusunun bir karışımı okunuyordu. “Öldü mü? Boğulacak mı?”

“Hayır.” Alex tazının kıyıya varmak için mücadele verişini ve on saniye sonra güçbela sağdaki sığığa varışını seyretti. Hayvanın üstünden sular akıyordu. Köpek silkinince etrafına bir hale gibi su saçıldı. Tazı göz açıp kapayana kadar nehrin kenarından tekrar aşağı inmişti. “Tekrar geli...”

“Alex! Soluna bak! Dikkat!”

Collie yerden güvenle izlerken kurt köpeği ağacın üstünde ilerliyor-du. Derken sağında da bir hareket sezdi ve baktığında dev köpeği gördü. Hayvan bir patisini çekingen bir tavırla ağaca koydu, sonra arka arkaya adımlar attı.

Hayır. Köpekler iki yönden saldırıyordu ve bunu sonsuza dek yapamayacağını biliyordu Alex. Ellie Glock’u kaybetmiş olmasaydı, o zaman...

Ağaçlardan roket gibi bir şey fırladı, o denli süratliydi ki Alex sadece kahverengi bir bulanıklık gördü, sonra bunun bir diğer köpek olduğunu anlayıp irkildi.

Bir tane daha mı? Hayır, olamaz. Sonra kokuyu alıp şöyle düşündü: *Dur bir dakika. Bu şey değil mi...*

“Mina!” diye bağırdı Ellie. “Mina!”

Tazı bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Dönmeye kalktı ancak iş işten geçmişti artık.

Mina diğer köpeğe öyle sert çarptı ki tazı havalanıp uçtu. Ciyaklayan tazı havada beceriksizce bir parende atıp boynu açık vaziyette sırtüstü yere vurdu. Mina'nın başı yılan kadar çabuk atıldı ve çenesi tazının gırtlaklarını kapınca hayvanın ciyaklaması kesildi. Soluk borusu kopan hayvan hiç ses çıkaramıyordu. Bacakları deviniyor, havayı dövüyordu. Derken, amansız tek bir hareketle Mina hayvanın gırtlaklarını parçaladı. Tazının boğazından muazzam bir kan fışkiyesi fışkırdı...

"Alex, dikkat!" diye avaz avaz bağırdı Ellie.

Ürken Alex, canavardan farksız kara bir gölge üstüne düştüğü sırada dönüverdi. Dev köpek ağzı ardına kadar açık, üstüne atıldı ve Alex son anda sağ kolunu kaldırmış olmasaydı hayvan onu yakalayacaktı. Köpek sopayı dişlerinin arasına alıp ısırды, sonra olanca gücüyle bükte.

Küçük bir çığlık atan Alex sopayı bıraktı, kaydığını hissetti, sonra tüm dünya eksenini üzerinde ters döndü. Çılgınca son bir çabayla ağaca tutunmaya çalıştı -Ellie'nin tekrar bağırdığını duydu- fakat yeterince hızlı değildi.

Suya çarptı. Balyoz gibi gelen darbeye ciğerlerindeki hava feci şekilde boşalıverdi. Soğukluğuyla tenini yakacak kadar soğuk olan su kükreyerek başının üstünü örttü ve başını amansız kayalara çarpınca gözlerinin önünde beyaz bir ışık çaktı. Şaşaladı, sersemledi, ağzını bir refleksle, istemsizce ardına kadar açtı. Dondurucu su sel halinde ağzına dolup gırtlaklarından aşağı indi. Alex dehşetle gırtlak adalelerinin kasılıp kapandığını, ciğerlerine su akışının adeta bir valfle sıkıca kesildiğini hissetti. Su gitmişti, artık sudan boğulmuyordu.

Onun yerine, havasızlıktan boğuluyordu.

Gözleri koyu kırmızı görüyordu. Akli karışan, ciğerleri cayır cayır yanan Alex çılgınca bir panikle suda çırpındı, sonra yüzey olabileceğini düşündüğü cılız bir aydınlığa doğru atıldı, su kalın botlarını tuttuğu, elbiselerini açgözlülükle parmakladığı, onu geri çekmeye çalıştığı halde canını dişine takıp tekmeler savurdu.

Sudan fırladı, havanın yüzünü bıçak gibi kestiğini hissetti. Öksürerek başını geri attı, ağzını açtı, sonra haykırıştan farksız bir nefes aldı. Kanı damarlarında kükrüyordu ama net görebiliyordu. Etrafında döndüğünü, akıntı yönüne baktığını ve hâlâ hareket etmekte olduğunu, nehrin onu baş döndürücü bir hızda taşıdığını fark etti. Önünde koca bir taş ve dö-küntü yığını vardı, hızla yüzüne yaklaşıyordu. Sırtını dönmek için çok geç kalmıştı!

Nehir onu kaldırıp taşlara vurdu. Çarpmayı, sol omzunda, parmak uçlarına kadar bir dizi elektrik şoku yollayıp kavuran bir patlama şeklin-de hissetti ve aynı anda iki şeyin bilincine vardı.

Kayalara neredeyse yatay bir halde takılıp kaldığından suyun onu tu-tup çekiştirdiğini hissedebiliyordu ama sığıktaydı, derinliği otuz santimi geçmeyen suda, göğe bakıyordu...

İkincisi, dev köpekti.

Iri köpeğin iki yanından sular damlıyordu. Omzunu bir kayaya çarpmış ya da bir dala sürtünmüş olmalıydı çünkü bir kesikten kanlı baloncuklar çıkıyordu. Öyle ya da böyle, kanlı canlı karşı-sındaydı ve hayvan o bembeyaz ölümcül dişleriyle dosdoğru Alex'in suratına saldırdı.

Çılgılığı basan Alex gerileyip kayaya yaslandı, tek sağlam kolunu -sağ kolunu- yüzünü korumak için kaldırdı. İlgüdüyle yaptığı saf ve basit bir hareketti bu, ancak hayatını kurtarmıştı. Geri geri gitti, ayağa kalkamadı; köpeğin, üstüne yüklendiğini hissetti, ağır çekim bir korkuyla çenelerin kapanmasını, kemiklerinin kırılmasını bekledi... Belki de köpek ardından gırtlığına saldırır, belki de onu suyun altında tutup boğulana dek beklerdi. Fakat kolu kırılmadı ve köpeğin bir hesap hatası yapıp ağız dolusu ıslak eşofman üstü ısırıldığını anladı. Köpek daha iyi ısırabilmek için çenesini açıp onu bırakınca, Alex'in kolunun etrafındaki basınç hafifledi...

Mina görüş alanına girdi. Devasa köpek Alex'i bıraktı, o boyutta bir köpek için inanılmaz bir hızla dönüverdi. Köpekler birbirlerine çarptılar, hırlayan bir kürk ve adale topu halinde diş dişe geldiler.

Hadi, durma, kalk, kalk! Alex felç halinden kurtuldu, kaygan kayaların üstünde ellerini kullanarak doğrulmaya, ayakta durmaya gayret etti. Tek dizinin üstünde durmayı başardı, ayağından güç aldı ve az daha düşüyordu. Köpüklü sular bacaklarını kavrayıp onu geriye çekmeye çalıştılar.

Ellie yürek paralayan, dehşet dolu bir çığlık attı. Korkudan kusacak gibi olan ve düşüşün etkisinden hâlâ toparlanamayan Alex, kurt köpeğinin ağacın çatasına vardığını gördü. Hayvan dikkatlice bir adım attı, sonra bir adım daha. Üçüncü adımında kaydı, kuyruğunu döndürerek dengesini bulmaya çalıştı.

Düş, diye düşündü Alex öfkeyle, *düş!* Fakat hayvan düşmedi, bir an sonra duruşunu düzeltti ve Alex, Ellie'ye asla zamanında ulaşamayacağını anladı.

Birbirinden ayrılan köpeklere baktı. Mina nefes nefeseydi, körük gibi inip kalkıyordu köpeğin göğsü. Boynundaki bir yırtıktan kan akıyordu ve dans eder gibi geriye kaçtığı sırada onun topalladığını, sol tarafının savunmasız kaldığını gördü Alex. Koca köpek de yaralanmıştı ama çok daha büyük, daha adaleli bir köpekti ve Alex, Mina'nın bu dövüşü kazanamayacağını düşündü.

Ellie yine çığlık attı ve çok kıymetli, ölümcül bir saniye içinde Mina'nın dikkati dağıldı; köpek, sahibini aramak için başını döndürdü...

Dev köpek aradığı fırsatı bulmuştu.

Başını öne eğip Mina'ya tos attı, omzunu kendisinden daha küçük olan köpeğin göğsüne gömdüğü gibi Mina'yı tepetaklak yuvarladı. Boş yere kıvranıp havada dönmeye çalışan Mina her tarafa su sıçratarak sırtüstü yere düştü. O daha kalkamadan, dev köpek orada bitmişti; sivri dişleri bir çift pala gibi kavis çizdi. Son saniyede Mina çırpınarak doğrulduysa da diğer köpek saldırısının açısını yeniden ayarlamıştı. Çeneleri Mina'nın sol ön ayağının etrafında kapandı. Yüksek sesli bir çatırtı çıktı ve Mina tiz perdeden, ürkütücü derecede insan sesine benzeyen bir çığlık kopardı. Artık üç bacağının üstündeydi ve ayakta kalmaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Alex. Felç halinden kurtulmuştu ve parmakları yumruk büyüklüğünde bir kayayı kavrayıp fırlattı.

Kaya köpeğin kaburgalarına isabet etti. Küçük bir çığlık atan köpek -canının yanmasından değil de şaşkınlıktandı bu- yeni saldırganla yüzleşmek üzere döndü.

Aman Tanrım. Alex iç organlarının jöleye dönüştüğünü hissetti. Gözünü köpekten ayırmaya cesaret edemeden el yordamıyla bir başka taş kaptı. *Eğer saldırırsa, ben de ıskalarsam* - birden burun deliklerine doluşan iğrenç koku öylesine kesif, öyle beklenmedikti ki Alex nefesini tuttu. Köpeğin nehrin karşı yakasında irkildiğini, balyoza benzeyen kafasının önce yukarı, sonra tekrar nehrin ters yönüne sallandığını gördü, köpeğin de kokuyu aldığını anladı. Hayvanın kulakları sımsıkı kafatasına yapıştı, hayvan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Dev köpek iki adım geriledi, sonra suya bata çıka sığıklardan gidip nehrin sağ kıyısına tırmandı.

Alex yerine mıhlanmıştı. Üç bacağıının üstünde duran Mina da heykel gibiydi, sırtındaki tüyler fırça gibiydi, dudaklarını gerip dişlerini gösteren hayvan sola bakıyordu.

Tanıyorum bu kokuyu, diye düşündü Alex. Peşinden korku bir çiçek gibi açıverdi göğsünde. *Ulu Tanrım, tanıyorum bunu.*

Pis koku, yazın kokusuydu; sıcak ve aşırı kötüydü; ziftli asfalt ve çürüyerek şişmiş ezilmiş hayvan kokusuydu.

Gözleri ağır ağır sola kaydı.

Adamı da işte o an gördü.

A dam ağaçların arasında, neredeyse köpeklerin ilk görüldüğü yerde duruyordu. Saçı asker tıraşıyla çok kısa kesilmişti, üstü başı pislikten dökülüyordu. Elbiseleri paçavra paçavra dönmüştü, vücudu kan ve çamur içindeydi. Ölüm ve çürüme kokuyordu.

Vahşi köpeklerin ödü kopmuştu. Alex onların korkusunun kokusunu aldı. Koca köpek ormana daldı ama collie hâlâ orada, adamdan beş-altı metre uzaktaydı. Başını eğip dişlerini gösteren köpek nehre doğru geriledi ama gidecek başka yeri kalmamıştı. Ağacın üstünde ve Ellie'den sadece üç metre uzakta duran kurt köpeği taş kesilmişti sanki.

Önce Ellie konuştu. "Bize yardım edin! Lütfen, yardım edin!"

Adam ağzını açtı ve bir an için Alex gerçekten yardım geldiğini sandı fakat hayal etmesiyle hayalinin suya düşmesi bir oldu.

Adamın ağzından biçimsiz bir böğürtü koptu, öyle ilkel bir şeydi ki Alex'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sonra hareketlendi, kollarını uzatıp, ellerini pençe yaparak *öne atıldı*. O vahşi kükreme devam ediyordu bir yandan.

Alex ancak *Tanrı aşkına, hayır, Ellie!* diye düşünecek zamanı bulabildi.

Dosdoğru collie'ye saldırdı adam. Akıllara zarar bir hıza sahipti ve panter kadar çevikti. Collie hemen sağa sıyrılırsa da nehrin kenarına çok yakındı. Arka patilerinden biri aşağı sarktı, hayvan yana kayıverdi. O anda adamın eli uzandığı gibi, köpeğin matlaşmış tüylerini yakaladı. Köpek, ayakları yerden kesilirken kan donduran, tiz bir çığlık attı, sonrasında adam biçare hayvanı döndürmeye, ağırlığını ipe bağlı bir bolo misali kullanıp havada çevirmeye başladı.

Sonra da collie'yi bir ağaca vurdu. Mide bulandırıcı bir *çat* sesi geldi, köpek yarım kalan bir UH sesi çıkarıp çuval gibi gevşeyiverdi. Ağzından

köpükler saçan adam, sersemlemiş köpeğin başında bir an dikildi. Sonra eğildi, bir elini üst, diğerini alt çenesine koyup merhametsizce asılarak collie'nin çenesini ikiye ayırdı.

Kemiklerin çıtırtısı ve yırtılan kumaşınkine benzer bir ses yükseldi. Ağzı yarılırken derinden gelen gırtlaksı bir çığlık attı hayvan.

Ellie haykırdı.

Bir zamanlar kalbinin olduğu yerde dehşet dolu soğuk bir yumruk bulan Alex, adamın kan revan içindeki şaşalamış hayvanın üstüne eğildiğini gördü. Bir an için adamın köpeği öpeceğini sandı. Onun yerine, adam köpeği sımsıkı kucakladı. Sözcüğün tam manasıyla, köpeği göğsüne bas-tırıp sıktı.

Köpeğin kaburgaları kırılırken çatır çutur sesler duyuldu. Ağzından kocaman, koyu kırmızı kan baloncukları gelse de tek bir ses, hatta bir inilti bile çıkaramıyordu collie, çünkü yapamıyordu bunu. Adam onu ezip canını çıkarıyor, mahvolmuş akciğerlerindeki havanın dışarı çıkmasına yol açıyordu.

İnanılacak şey değildi ama adam kahkaha attı. Neşeli ve delice bir sestir bu, Alex'in tüylerinin diken diken olmasına yol açmıştı. Gülmeye devam eden adam, collie'nin ağzına uzanıp hayvanın dilini koparıverdi.

"Alex?" Ellie'nin sesi titriyordu. Kız tünediği yerde dönmeye çalıştı. "Alleex?"

Alex yanıt veremiyordu, cesaret edemiyordu buna. Ona sokulmuş olan Mina da yaprak gibi titriyordu. Alex, adamın üstünden kanı damlayan kalın kas parçasını ısırdığını, koca bir parça koparıp çiğnediğini, sonra da bir anda ağzından tükürdüğünü gördü.

Ellie tiksinti ve dehşet dolu bir çığlık attı. Alex *hayır hayır, canım, sessiz ol*, diye düşündü.

Ağaçta Ellie'nin yukarısında duran kurt köpeği canlandı. Dalda gerisin geri yürümeye yeltendiyse de paniklemişti, haddinden fazla hızlı hareket ediyordu. Alex, hayvanın tırnaklarının ağaca sürtünürken çıkardığı gürültülü sesi duydu ve köpek yana doğru kayd. Mermi gibi suya yöneldi, önce yakındaki bir kayaya çarptı, sonra nefes kesici bir karınüstü dalış yaptı. Hemen ardından köpeğin başı yüzeye çıktı ve hayvan, nehir onu Alex ve Mina'ya doğru sürüklediği halde, canını dişine takıp karşı kıyıya yüzmeye başladı.

Suya düşme sesi üzerine deli adam başını kaldırıp baktı. Göğsünde kanlı bir yelpaze vardı, kanlı çenesi parılıyordu. Alex kıpırdamadı. Tehlike karşısında tavşanların niye öylece kalakaldığını nihayet anlamıştı. *Beni görme, farkıma varma.* Alex, akıntıyla kendisinden üç metre kadar ileride kıyıya çıkan kurt köpeğine baktığını gördü onun. Yanındaki Mina uyarırcasına hırladı, Alex birden telaşlandı. Fakat kurt köpeğinin gözü dünyayı görmüyordu, tek istediği kaçmaktı. Onları görmezden geldi, nehrin kenarından yukarı tırmanıp gözden kayboldu.

Bakışları tekrar adama dönen Alex, başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti. Adam artık ayağa kalkmıştı. Hâlâ ağaca yapışan Ellie, nihayet mesajı almış gibiydi. Tortop olmuş, ufacık, pembe ve hareketsizdi ama boşunaydı bunlar. Deli adam küçük kızın orada olduğunu biliyordu ve Alex bir anda, onun kızı ele geçirmeye niyetli olduğunu anladı.

Nehrin karşı kıyısına zamanında tırmanmasına imkân yoktu. Taş atamayacak kadar da uzaktaydı. O yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

“Hey!” Sıgılıklarda su sıçratarak koştu, nehrin sol kıyısından yukarı tırmandı. “Hey, buraya baksana sen, heey!”

İşe yaramıştı. Çılgın gözleri kan içinde yüzen adam döndü, o ölü yaz sıcağı kokusu Alex’in üstüne bir daha hücum etti. Yüzü çarpılmış, Ellie’ye doğru hareketleniyordu. Ağız açıktı, kurumuş kan pıhtıları ve tel tel olmuş etler sarkıyordu dişlerinden.

Mina, Alex’in üç bacaklı bir köpeğin yapabileceğine hiç ihtimal vermediği kadar hızla koşup yanından geçti. Şimşek gibiydi. Köpek sıçrayıp adamın sağ kolunu kaptı. Bar bar bağırان adam kolunu hızla çekti, pek de küçük bir köpek olmayan Mina’yı yerden havalandırdı. Hâlâ uluyan adam önce bir yana, sonra diğerine döndü ama Mina asılı kaldı. Köpek şiddetli rüzgârda kalmış bayrak gibi ileri geri sallanıyordu. Kükreyen adam, dönüp olanca gücüyle vurmak üzere sol yumruğunu kaldırdı. Mina’nın başını nişanladıysa da köpek darbenin gelişini görüp adamın sağ kolunu bıraktı. Sağlam arka ayağı yere değer değmez de kesintisiz bir hareketle sıçrayıp çenesini sonuna kadar açarak adamın sol koluna atıldı. Onu bileğinden yakaladı, dışarıdan duyulan bir çatırtıyla çenesini kilitledi.

Deli adam yüksek sesle, boğulur gibi haykırdı ve geri geri yürümeye başlayıp bir ağaca çarptı, kıvranıp bükülmeye, çılgınca bir dansla dön-

meye başladı.

Tam o anda, Alex bir tüfeğin başka hiçbir şeye benzemeyen sesini duydu. Hemen ardından bir emir geldi. “Köpeğini geri çağır!”

Nehrin karşısında, tüfeğini doğrultmuş bir başka adamın ormandan çıktığını gördü. Diğerinden çok daha gençti, Alex’in yaşına yakındı. Yüzü kir içindeydi, kahverengi lüleleri alına yapışmıştı. “Çağır onu. Hemen! *Acele et!*”

“Mina!” diye bağırdı Alex. Sonra, çaresizce, “Mina, bırak onu, *bırak!*” dedi.

İnanılır şey değildi ama işe yaramıştı. Mina sığradı, Alex’e doğru atıldı, sonra fırlıdak gibi dönüp onunla deli adamın arasına girdi. Çömelen Alex köpeği kucakladı, elini yumruk yapıp hayvanın boynunu sıvazladı. “Aferin sana, akıllı kız. Bekle burada. *Bekle!*”

Deli adam böğürdü. Yüzü buruşmuştu. Gözleri, kanlı suratında bu dünyaya ait olmayan, çılgın birer işaret feneri gibi parlıyordu.

“Jim!” diye bağırdı tüfekli adam. “Jim, buraya bak, *buraya!*”

Deli adam –Jim– dönüp ona baktı. Ölümün ve deliliğin kokusu gözleneklerinden buhar gibi yükseliyor, onu duman kadar somut, kalın ve boğucu bir kokuyla sarmalıyordu. Başını arkaya savuran Jim, beynini delen tuhaf, tekinsiz bir sesle uludu. Asla unutmayacağı, unutamayacağı bir sestir bu.

Genç adam, “Tanrı beni bağışlasın,” deyip tetiğe asıldı.

Kurşun Jim’in iki gözünün ortasına isabet etti, bir kan, beyin ve kemik bulutuyla arkadan çıktı. Jim’in kolları gevşeyip cansızca yanlara düştü, sanki kuklacısını yitirmiş bir kukla gibiydi. Peşinden bacakları katlandı ve nehrin kıyısından aşağı devrildi. Başını bir kayaya vurdu. Sonra da akıntı onu kapıp akış yönüne sürükledi. Sular onu sığıllara sürükleyebilirdi ama ayağı taşlara takıldı ve orada kaldı. Az sonra Alex’in zihni yalpalamaya, gözleri kararmaya başlayınca şarap kırmızısı bir renk alan suların anaforu genişleyip bir burgacın kara ağzına dönüştü.

“Alex?” Ellie’nin sesi ta uzaklardan geliyordu. “Alex, iyi misin?”

Hayır, hiç sanmıyorum. Burgaç onu içine çekerken Alex düşmeye başladı. *Bayılıyor galiba.*

Uyandığında aydınlık kaybolmuştu; ağır ve sıcaktı karanlık. Başı çatlayacak gibiydi. Kıpırdamıyor, hiçbir şey göremiyordu. *İşte bu*, diye düşündü. *Felç oldum, ölüyorum*. Alçak sesle uzun bir inilti çıkardı.

“Alex?” Madeni bir tıkırtı, beyaz ışıktan bir mızrak. Ardından boynuna küçük kızın kollarının dolandığını hissetti. “Alex?”

“Ellie,” dedi rahat bir nefes alarak. Kolları kendine büyük gelen bir oduncu gömleğinin içinde kaybolmuştu, uyku tulumunun içinden çıkmaya çalıştı. Hareket etmek başını ağrıttıysa da aldırmadı. “Hey,” dedi kızı sımsıkı bağrına basarak. “İyi misin?”

“İ-iyiyim.” Ellie’nin başı Alex’in boynuna yaslandı, Alex teninde onun gözyaşlarını hissetti. “Ö-öyle korkmuştum ki... seni ö-öldü sandım...”

“Tamam, geçti. Bak, iyiyiz.” Tam o sırada, üstündeki gömlek ve altındaki külot haricinde çıplak ve ter içinde olduğunu fark etti. Bir köşede katalitik ısıtıcının donuk kırmızı gözü görünüyordu. *Bu bir çadır*, diye düşündü. *Çadırdayım*.

Derken her şey aklına geldi: Vahşi köpek sürüsü, nehir, ölümün boğucu pis kokusu, *Jim* ve... “Ellie, neredeyiz?”

“Tom’un çadırında. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Şey, silahlı adamı hatırlıyorum...”

“İşte o Tom.”

“Tom.”

“Evet, Tom Eden. Seni buraya taşıyıp başını tedavi etti. Orduda bir sürü şey öğrettiklerini söyledi.”

“Başım...” Elini saçlarının üstünde gezdirdiğinde dörtgen bir sargıya rastladı, gazlı bezin altında eline bir şeyler geliyordu. Dikişli bunlar. *Dikişleri* hissetmediğine göre gerçekten kendinden geçmiş olmalıydı. “Ne kadardır uyuyorum? Bugün günlerden ne?”

“Perşembe. Dün bütün gün uyudun, bugün de.”

“İki gün mü?”

“Hı hı. Tom senin beyin sarsıntısı geçirdiğini, bayılmadan o kadar dayanmanın şaşılacak şey olduğunu söyledi. Dışarıda, akşam yemeğini hazırlıyor şimdi. Ben belki uyanmışsındır diye geldim.”

“Kıyafetlerim nerede?”

“Hemen burada.” Ellie ışığı sağa tuttu. Yürüyüş pantolonu ve iç çamaşırlar Alex’indi ama gerisi –orman yeşili balıkçı yaka kazak, uzun siyah içlik, yürüyüş ayakkabılarının üstüne çıkarılmış bir çift yün çorap– onun değildi. Üstündeki flanel gömlek de muhtemelen Tom’undu, tıpkı diğer birçok şey gibi. Uzun lafın kisası, adam onu çıtırçıplak soymuş olmalıydı ki bunu hatırlamak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordu.

“Tamam,” dedi. “Ona hemen geleceğimi söyle.”

Onu ilk gören Mina oldu. Köpek, kuyruğunu yere vura vura salladı, güçlkle ayağa kalktı. Sol bacağı tahtalarla sarılıydı ama hoplayıp zıplayarak Alex’in yanına geldi, o da diz çöküp köpeği kucakladı. “Aferin kızım,” dedi. “Çok iyi bir kızsın sen.”

“Tekrar hoş geldin.” Alex kafasını kaldırıp baktı, Tom’un ateşin yanında, dökme demirden bir tavada cızırdayan bir şeyler karıştırdığını gördü. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

Sorular dilinin ucundaydı ancak birden kızarmış etin, cızır cızır içyağının kokusunu alıp ağzı sulanınca hepsini unuttu. “Aman Tanrım, muhteşem kokuyor. Nedir bu?”

“Rakun ile kuru fasulye. Çayımız da var.”

“Rakun.” Ellie’nin kıkır kıkır gülüşünü saklamak için ağzını kapattığını gördü, sonra tekrar Tom’a döndü. “Sen mi yakaladın?”

“Eh, buraya kargo şirketiyle gelmediği kesin. Hem köpeğe de et lazım-

dı... Düşmeden önce otursana.”

“Ellie’nin dediğine göre... beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünüyormuşsun. Beyin sarsıntısı geçirenlerin uyutulmaması gerekmez mi?”

“Öyle ama sanırım senin farklı planların vardı,” dedi delikanlı. Alex, Tom Eden’in çok güzel güldüğüne, özellikle de soldaki gamzesinin çok yakıştığına kanaat getirdi. Yaşı da kendininkinden çok fazla değildi. Belki on dokuz... belki de yirmi? Bulmanın kibarca bir yolu var mı diye merak etti, sonra neden merak ettiğini merak etti.

Tom ona, “Başın nasıl?” diye sordu.

“Birisi tuğlayla ezmiş gibi.”

“Eminim öyledir. Yanımda biraz ibuprofen var ama boş mideyle olmaz.” Bıçakla işaret etti. “İlaçlar şuradaki kumaş çantada. O ceketi giyebilirsiniz. Biraz bol ama hiç yoktan iyidir. Eşofman üstün için üzülüm üzülmesine, fakat kötü yırtılmıştı, ben de köpeğin bacağına sararken kullandım.”

Ceket hiç yoktan *çok daha* iyiydi. Kömür grisiydi ve kalçalarıyla dizlerinin arasına kadar iniyordu. Kumaştan güvenlik hissi uyandıran bir misk kokusu geliyordu, seni asla terk etmeyeceğini bildiğin kuvvetli kollar tarafından sarmalanmak gibiydi.

Tom ona bir fincan ve tepeleme yığılı alüminyum bir kamp tabağı uzattı. “Biliyorum, açsın. Fakat ağır ağır ye, tamam mı? Midende kalsın.”

Ellie çoktan hapur hupur yemeye koyulmuştu ama Alex’in *kendi* midesi de açlıktan çılgınlık attığı halde yemeğe elini bile uzatmadı. “Bak, nankörlük etmek istemiyorum, o herifi vurduğunu da biliyorum ama...”

“O *herif* in adı Jim’di, çok yakın dostumdu ve bir şey değil.”

“Ya. Üzülüm. Teşekkür ederim. Bizleri kurtardığın için yani.” Geri adım atmamıştı. “Ama seni tanımıyorum ve sen... arkadaşımı vurduktan sonra neler olduğunu bilmiyorum.”

“Bayıldın. Nehre az daha yakın olsan peşinden suya atlamam gerekcekti. Hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra... Neler oldu, Ellie?”

“Ağaçtan inmeme yardım ettin, Tom,” dedi Ellie. Küçük kızın çenesi yağdan pırl pırl parlıyordu. Kız, Alex’e güldü. “Tom, silahını taşımama izin verdi.”

“Sen de çok güzel taşydın,” dedi Tom.

“Çünkü sen Alex’i taşımak zorundaydın, kafasından oluk gibi kan akıyordu.”

“Öyleydi.” Tom, dönüp Alex’e baktı. “Sonra yarayı diktim, kamp kurdum, Ellie’nin üstündeki ıslak kıyafetleri çıkarttım, sonra Ellie’yle birlikte *senin* üstündeki ıslak kıyafetleri çıkarttık, ondan sonra... Devam edeyim mi daha?”

“Hayır... evet.” Kollarını kendine sardı. “Hemşire falan mısın? Ya da tıp fakültesinde misin? Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?”

“Orduda cephe için temel sıhhiye eğitimi veriliyor. Eğer sıhhiye görevlileriyle takılırsan, öğrenmeye meraklıysan daha fazlasını da öğreniyorsun.”

“Peki. Madem ordudasın, burada ne işin var?”

“Afganistan’da görevliydim, şimdi izindeyim. Kamp yapıyorduk. Ben, Jim, amcası Stan ve Jim’in babası Earl. Jim benim tim komutanımdı. Hayır, nerede olduğumuzu söyleyemem yoksa sizi öldürmem gerekir.”

Alex gülmemek için kendini zor tuttu. “Hiç komik değildi.”

“Haklısın, galiba değildi.”

“Stan nerede peki? Ya Earl?”

“Bak, yemeğimizi bir afiyetle yiyelim, sonra tüm sorularını seve seve yanıtlarım.” Alex oturmuyınca, Tom fincanla tabağı yere bıraktı. “Hiç olmazsa otursaydın.”

“Niye?”

“Çünkü yine bayıldığında saçını toplamak istemiyorum ve o dik yakalı kazağımı çok severim.”

Alex bu sefer güldü. Bağdaş kurup oturdu. “Böyle daha mı iyi?”

“Çok daha iyi.” Oğlanın gamzesi göründü. Ateş ışığında teni turuncu renkte parlıyordu. “Ellie senin biraz dik başlı olduğundan bahsetmişti.”

“Öyle demek?” Alex şakacıktan kızarak Ellie’ye baktı. “Kendisi hakkında da bir şeyler söyledi mi bari?”

“Onun eskiden baş belası olduğunu düşünüyormuşsun.”

“Doğruya doğru,” dedi Alex, tabağını yerden alıp. “Öyleydi.”

“Alo, ben de buradayım,” dedi çok mutlu görünen Ellie.

“Olup biten her şeyi hesaba katarsak önümüzde kötü birkaç gün var sanırım,” dedi Tom.

Alex ağzına bir kaşık et ve fasulye götürdü. Koku öyle güzeldi ki bayılacağına sandı. “Neler oluyor, biliyor musun?”

“Önce yemek,” dedi Tom. “Sonra konuşuruz.”

Tom’un tembihlemesine rağmen, midesi bağırsaklarını pençeleyip delik açmaya çalışırken yemeği yavaş yemek çok zordu. Tamam, rakunun tadı tavuk gibiydi –hayatında hiç rakun eti yememişti– fakat buna kafasını takamayacak kadar açtı. Yemeği kaşık kaşık mideye indirdi, yutmasına yardımcı olsun diye çayını yudumladı, nihayet kaşığı metal tabağın dibine vurdu ve fincanı boşaldı. Mina sağından yalvarırcasına inledi, Alex de yalaması için tabağı köpeğe uzattı. “Al. Aç bıraktılar deme.”

“Bu köpek at gibi yiyor.” Tom, Alex’in fincanını doldurdu. “Eğer hazırsanız yarın yine patikadan devam edebiliriz. Ellie orman korucularının karakoluna gittiğinizi söyledi, doğru mu?”

Başıyla onaylayıp ağzını çayla doldurdu, dilinin üstünde dolaştırdı. Tatlıydı ve içinde hafif bir kömür burukluğu vardı. *Bir tür Rus çayı*, diye düşündü. Annesi tam bir tiryakiydi. “Aklıma başka bir şey gelmedi. Arabama gitmekten başka; ama çalışacağını hiç sanmıyorum.”

“Evet. Bence de çalışmaz.”

“Neler oldu, biliyor musun?”

“Jim’e mi, yoksa her şeyi mi?”

“Evet?” Bunu hafife almayı denemişti fakat durumun eğlenceli olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ellie gelip sokuldu, Alex onu kucakladı. Mina da tabağı bitirip Alex’in sol uyluğuna yaslandı.

Tom’un gözlerinin, ne söylemesi gerektiğini merak edencesine Ellie’ye kayıp durduğunu gördü. “Aklıma gelen birkaç şey var ama hepsi çok mantıklı şeyler değil, özellikle de...” Kendi başını işaret etti. “Biliyorsunuz işte, Jim’e ya da babasına olanlarla ilgili.”

Ateşin ışığında gencin gözleri –birden günışığında tuhaf bir puslu mavi olduğunu anımsayıverdi– kapkara görünüyordu. Bir an huzursuzca gözlüğü zincirle boynuna asılı duran, gözlerinin yerinde boş çukurlar olan ölü kadını anımsadı. Lafı Jim’e getirmek istiyordu fakat o kadar çok soru vardı ki kafasında, nereden başlasın bilemiyordu. “Hissettin mi? Beyin Kızartan Dalga’yı?”

“Öyle mi diyorsun ona?”

Alex başıyla onayladı. “Burada, vadide de oldu mu?”

“Olmaz mı hiç? Kafam pathyor sandım.”

Bu hiç iyiye işaret değildi. Dağ buradan neredeyse kırk kilometre uzaktaydı. Başının ağrısını kenara iteleyip biraz matematik yaptı, sonra keşke yapmasaydım diye hayıflandı. Dalga’nın bir daire şeklinde yayıldığı varsayarsa, tüm Waucamaw’ın ve daha ilerisinin de etkilendiği anlamına gelirdi bu. “Sizin de elektronik eşyalarınız bozuldu mu?”

“Transistörlü ne varsa, evet.”

“Bunu ne yapmış olabilir?”

“Şey.” Tom’un gözleri ateşe çevrildi, sonra tekrar kalkıp Alex’inkilerle buluştu. “Kesin olarak bilemiyorum. Yani, burada ormanın ortasındayız ve bilgi edinme imkânımız yok. Ama orduyu bilirim, her daim yeni bir şeyler test ediyoruz. Bildiğim diğer şeyleri de katınca, parçaları bir araya getirince, bence bir EMD yani elektromanyetik darbeydi. Birden fazla bile olabilir. Tek bir EMD insanları kızartmaz çünkü. Sanırım yirmi tanesi bile patlasa böyle bir şey olmaması gerekiyor. En azından teoride. Çünkü daha önce hiç test eden olmadı.”

“EMD de nesi?”

“*Ocean’s Eleven*’i seyretmiş miydin?”

Alex düşündü. “Brad Pitt’le Clooney’nin oynadığı film miydi? Tarihi sayılır.”

“Annem bayılır o filme. Çünkü George Clooney’ye hayran. Neyse, o filmdeki gibi. Peki, Kısaç’ı hatırladın mı? Hani elektriği kesmek için kullandıkları alet.”

Alex, Don Cheadle’ın kasıklarını koruduğunu hatırlıyordu. “X ışınla-

rıyla ilgili bir şeydi.”

“Evet, gerçek bir Kısaç bu işe yarar. Yüksek miktarda X ışını yayar. Bunun için filmde gösterilenden çok daha fazla enerji gerekir ve alet minibüse sığmayacak kadar büyüktür. Ama filmde elektrik kesintisine yol açan X ışınları değildi. Bir EMD’ydi, yani elektromanyetik darbe.”

“Büyük elektrik kesintisi gibi mi? Sence bize olan *bu* muydu?”

“Bence öyle. Bir tek bu mantıklı görünüyor. Bir sürü EMD alıp bunları dünyanın manyetik alanı boyunca yayarsan, katı hal elektroniğiyle çalışan her şeyi kızartırsın. Şebeke cereyanı, iletişim sistemleri... Hepsi kesilir. İnsanlar aygıtları buna karşı koruma yolları olduğunu söylüyorlar fakat yine hepsi teoride. Tıpkı nükleer savaş için sığınak inşa etmek ama hiç denemeden, sırf tasarımına bakarak seni kurtarmasını ummak gibi.”

“O yüzden mi iPod’um ısındı?” diye sordu Ellie.

“Muhtemelen. Yine o yüzden LED’ler çalışmıyor fakat eski usul ampulü fenerler çalışıyor. Eski bir vakum tüplü radyomuz olsa, çok eski bir pikap ya da antika araba bulsaydık radyosu çalışırdı, gerçi yayın olduğunu sanmıyorum, en azından buralarda. Birden çok EMD patladıysa elektrik yoktur, tüm bilgisayarlar da kavrulmuştur zaten. Alçak yörüngeli uydular da yanmıştır.”

“Dur bir dakika, dur bir dakika.” Alex bir parmağını sağ şakağını matkap ucu gibi oyan sancının üstüne bastırdı. “Neden her yerde etkili olsun ki? Belki dediğin gibi sadece Waucamaw üzerinde olmuştur. Yine geniş bir alan eder ama...”

“Peki, hiç şu,” Tom elini salladı, “Dalga’dan bu yana uçak gördünüz mü?”

Alex dişlerini sıktı. “Hayır. Ama bu hiçbir şey göstermez.” Düpedüz yalandı. Waucamaw kuş uçmaz kervan geçmez bir yer olabilirdi ama Dalga’nın öncesinde mavi gökyüzünde yüksek irtifadan uçan jet uçaklarının bembeyaz egzoz izlerini defalarca görmüştü.

“11 Eylül’ü hatırlıyor musunuz?”

“Ben hatırlamıyorum,” dedi Ellie. Sesi yılgın ve biraz da titrekti. “Daha doğmamıştım.”

“Ben de Ellie’nin şimdiki yaşından daha fazla değildim. Sadece te-

levizyonda gördüklerimi, bir de okul müdürünün özel toplantı yaptığını hatırlıyorum,” dedi Alex.

“Ben on yaşındaydım, benim hatırladıklarım da üç aşağı beş yukarı o kadar,” dedi Tom. “Fakat bu olduğunda babam yurtdışındaydı. Hemen ardından ABD’deki tüm uçaklara uçuş yasağı getirilmişti. Günler boyunca hiçbir uçağın hava sahamıza girmesine izin verilmemişti. Babam yurtdışında kalmıştı. Bir hafta boyunca eve dönememişti.”

“Yani?”

“Hiç uçak görmedik. Dalga bundan altı gün önce gerçekleşti. Ya hiç kimsenin uçmasına izin *verilmiyor* ya da uçaklar *uçamıyorlar*.”

“Yani *saldırıya mı uğradık?*” Alex’in aklına Michigan Gölü’ndeki evlerinde yalnız başına yaşayan Hannah Teyzesi geldi. *Ağır ol. Sadece burada olduysa, ona orada bir şey olmamıştır.* “11 Eylül gibi mi?”

Tom başıyla onayladı. “Ya da büyük bir kaza oldu. Ordu her dakika yeni silah sistemlerini test ediyor. Aklına başka bir şey gelmiyor.”

“O yüzden mi ayın rengi mavi?” diye sordu Ellie. “Alex, gökyüzünün normal görünmediğini söyledi. O yüzden mi?”

Tom’un kaşları merakla kalktı. “Ne olmuş ki?”

“Yıldızlar biraz bulanık.” Ellie keşke bu konuyu açmasaydı diye düşündü Alex. Tom’un bahsettiklerini düşünmek yeteri kadar zor değilmiş gibi. Alelacele açıklayıp, gönülsüzce, “Günbatımları da bir acayip. *Had-dinden fazla kızıl*. Bunu EMD’ler yapabilir mi?” diye ekledi.

Tom çaresizliğini bir el işaretiyle belli etti. “Benim de bildiğim bu kadar. Bir kısmı uyuyor, bir kısmı uymuyor. Mesela günbatımları. Irak’ta ve Afganistan’da da günbatımları çok kırmızıdır ama sebebi toz ve kumdur.”

Tozlar yıldızların puslu görünmesini de açıklıyor muydu? Kulağa mantıklı geliyordu. Peki, bu kadar tozun kalkmasına ne yol açabilirdi? 11 Eylül, gerçekten *hatırladığı* bir şey olmaktan çok, bir izlenimdi. Çok küçük olduğundan saldırı onda bir iz bırakmamıştı. Tek hatırlayabildiği kulelerin yıkılışı ve dumanlı kül bulutlarıydı. *Kül ve duman...* Birdenbire Google’dan *günbatımı, duman* ve *kızıl sözcüklerini* aratabilmeyi istedi.

“Daha fazla bilgim olmadan şunu söyleyebilirim,” dedi Tom. “Doğru irtifada ve ABD’nin coğrafi merkezinde patlatılan tek bir EMD, tüm Ku-

zey Amerika'nın icabına bakar.”

“Bir tanesi mi?”

“Hiç uçak olmamasını ve elektronik aygıtlarımızın çalışmamasını da açıklardı bu.”

“Buna ne yol açmış olabilir peki?”

Tom’un keyfi kaçmış gibiydi. “İki yolunu biliyorum. Ya yüksek irtifa-da bir nükleer silah patlaması...”

“Nükleer mi?” Alex’in gözünün önünde ufuktaki mantar biçimli bulut-lar, ateş fırtınaları ve radyasyon hastalıkları canlandı. Küller ve duman. “Waucamaw üstünde nükleer bomba patlasa duman olmaz mıydı?”

“Nerede patladığına göre değişir,” dedi Tom. “Eğer bomba yeteri kadar yüksekte patladıysa, parlamasını bile görmezdik.”

“Bunu hiç sevmedim,” dedi Ellie titreyerek. “İkinci yolu ne?”

“EMD yaymak üzere tasarlanmış bir e-bomba.”

İki alternatif birbirinden beterdi. Tıpkı Peters’ın radyoterapinin ar-tılarını ve eksilerini sayması gibiydi: *Yanıkların artma ve beyinin sapının zarar görme ihtimali var ama hiç değilse kemik iliğin etkilenmeyecek.* “Sence hangisi oldu?” diye sordu Alex.

Tom bilmediğini göstermek için omuz silkti. “İkisinden biri. Belki de ikisi birden? Bilemiyorum. Kuzey Kore’de bombalar var. İran nükleer silah yapıyor. İsrail’in elinde zaten var. Bir de Rusya var. Hem e-bomba yapmak da öyle ahım şahım bir şey değil. İnternette planları kol gezi-yor. Eminim ki bizim ordunun elinde vardır. Sürekli yeni silah deniyor-lar. Ama tıpkı nükleer silahlarda olduğu gibi onları da hedefe atmak başlı başına sorun. Eğer büyük ölçekli konuşuyorsak bunun için füzeler gerekir. O zaman da birilerinin fırlattıklarını görme ihtimali yüksek demektir. Çok geç olmadan karşı saldırıya geçerler. Saldırı çok kötüyse, ellerinde ne varsa fırlatırlar. Buna *karşılıklı mahvolma* deniyor, hiç kimsenin ka-zanamadığı bir senaryo demenin farklı yolu. Bize saldırırsanız sizi Taş Devri’ne yollar, dünyayı da beraberimizde götürürüz.”

“Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Ellie. “Bilmen mümkün değil.”

Tom ansızın yorgun göründü. “Yeteri kadarını biliyorum. Ben orduda patlayıcı mühimmat imha uzmanıyım.”

“Bu ne demek?” diye sordu Ellie.

“Bombalar patlamasın diye gönderdikleri adam demek oluyor,” dedi Tom Eden.

“O zaman işini hiç becerememişsin, Tom,” dedi Ellie ve gözyaşlarına boğuldu.

“Söyledikleri doğru değil.” Ellie’nin gözleri şiş, burnunun ucu kıpkırmızıydı ama Alex’in fenerinin aydınlığında yüzünün geri kalanı rengini yitirmiş, kâğıt gibi beyaz görünüyordu. Çadırın içi sıcak olmasına sıcaktı fakat Ellie, yanı başında Mina kıvrılmış yattığı halde titremekten kendini alamıyordu. Uyku tulumunu çenesinin altında büzmüştü. “Hiçbir şey bilmiyor.”

Üstündeki titrekliğin sırf beyin sarsıntısının yan etkisinden ibaret olup olmadığını merak ederek, daha teselli edici bir şeyler bulmaya çalıştı. Sonra pes edip Ellie’nin nemli saçlarını alnından çekti. “Sadece tahmin yürütüyor, Ellie,” dedi.

Ama içten içe kabul etmek zorundaydı. EMD her şeyi açıklamasa bile Tom’un söyledikleri bir hayli akla yatkındı. *Tabii birden çok bomba patladıysa iş değişir – belki de çok sayıda EMD’nin yanı sıra başka bir şey daha vardı, ne olabilirdi bu?*

“Peki ya gördüğümüz çocuklar? Tüm o... o şeyler...”

“Elektromanyetik darbeler mi?”

“Evet. Onların bir sürüsü bunu yapar mı? İnsanları delirtip başkalarını yemelerine yol açar mı?”

“Bilmiyorum, Ellie.”

Ellie’nin gözleri otomobilin uzun farları gibi parlıyordu. “Hani sen uyuyordun ya? Tom eve hemen dönmenin, özellikle de şehirlere dönmenin güvenli olmadığını söyledi. Eğer bu şey çok büyükse şehirlerde elektrik ve su olmayacağını, hiçbir şey çalışmadığı için yemek bulmanın imkânsız olacağını söyledi. İnsanlar korkup belki de birbirlerinin canını yakarmış.”

Alex yanıt vermek için ağzını açtı ama çadırın fermuarının açıldığı-

nı duydu ve hemen ardından Tom başını içeri uzattı. “Nasılız bakalım?” diye sordu.

“Söylediklerin doğru değil,” dedi Ellie süngüsü düşük bir halde.

“Senden söz ediyorduk,” dedi Alex.

“Kulaklarım cınladı zaten.” Tom içeriye girdi. Tente iki kişilik olduğundan zar zor sığıyorlardı. Alex, Tom’u arkasında hissetti ve kokusunu da aldı: Yanan odun ve misk kokusu öyle kuvvetliydi ki başı dönmüştü. “Ne haber?” diye sordu.

“Merak ediyorduk da,” dedi Alex. Ama dönüp baktığında yüzlerinin arasında birkaç santim olduğunu gördü. Tom’un tarçın rengi güre ve dalgalı saçları karmakarışık, yanaklarıysa kayak tatilinden yeni dönmüş gibi al aldı. *Muhteşem* kokuyordu. Bu çekim karşısında nabızı hızlanıverdi. “Ellie diyor ki şehre geri dönmememiz gerektiğini söylüyormuşsun.”

Tom’un gözleri bir anlığına Ellie’ye gidip geldi. “Bunu sabah konuşuruz. Ellie önce biraz dinlensin de.”

Alex mesajı almıştı. “Tabii.”

“Gitme,” dedi Ellie. Elini, Alex’in koluna koydu. “Uyumak istemiyorum.”

“Tartışma yok, ufaklık, yarın erkenden yola çıkmamız gerekiyor.” Tom gülümsedi. “Mina burada kalacak ben de hemen dışarıda bekleyeceğim, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyoruz, benim Winchester’ım, Alex için de bir Mossberg var. Bize hiçbir şey olmaz.”

“Madem hiçbir şey olmaz, niye silaha ihtiyacınız var?”

Tom öyle şaşırmıştı ki Alex az kalsın gülecekti. “Gerçekten, Ellie. Her şey yoluna girecek,” dedi. “Silahlar sadece tedbir.”

“Belki benim de silahım olmalı.”

“Hiç sanmıyorum. Silahlar çok ağırdır, ellerin de çok küçük,” dedi Alex, bu doğru olduğu için rahatlayarak. “Seni biz kollarız.”

“Söz mü peki?”

“Serçeparmak sözü. Başın sıkışırsa bağır, hemen duyarız.”

“Ama sesim kalın değil ki,” dedi Ellie.

“Bunun çözümünü biliyorum.” Elini eşofman üstünün altına sokup teninin sıcaklığıyla ısınmış gümüş düdüğünü çıkardı. “Bunu çalarsan, on dolarına bahse varım ki komşu eyaletten bile duyup gelirler.”

Ellie saçını tuttu, Alex de zinciri kızın boynuna geçirdi. Kız düdüğü, adeta bir kızılgerdan yumurtası gibi ihtimamla tuttu. “Bunu sana kim verdi?”

Ansızın, çok sert bir şekilde yutkundu. Tom’un gözlerini üstünde hissetti. “Annemle babam. Senden biraz daha büyüktüm. İlk kamp gezimde vermişlerdi.”

Ellie çok ciddi bir tavırla, “Annenle baban çok akıllıymış,” dedi.

“Biliyor musun, Tom haklı. Saat çok geç oldu,” dedi Alex. “Hadi, üstünü örteyim.”

Dışarıda, kamp ateşinin yanında Tom, “İyi iş becerdin,” dedi. Alex dudaklarından kayıp giden tebessümünü korumaya çalıştı. “Çok korkuyor,” dedi. “Benim gibi.”

“O zaman üç kişi olduk,” dedi Tom ve onun elini tuttu. O kadar doğal ve sessiz bir hareketti ki kötü niyetli olmadığı her halinden belliydi. Alex elini çekmedi ama kalbi yine de *güm güm* çarptı. Tom’un eli nasırlıydı fakat teni sıcak, kavrayışı da kuvvetliydi. Alex’le yaşıt olup daha büyük görünmesi tuhaf bir şeydi. Belki de savaşa gidince böyle oluyordu insan. “Biraz rahatla,” dedi. “Sen olmasan Ellie ölürdü.”

“Farkında mısın bilmiyorum ama bizi sen kurtardın,” dedi.

“Doğru. Ama silahım vardı.”

“Biz de şanslıydık.”

“Savaşın yarısında. Stan ve Earl gibi.”

“Neler olduğunu anlatabilir misin?”

Duraksadı, sonra, “Hâlâ kafam bir türlü almıyor,” dedi. “O... Dalga geldi, sonra Stan yere düşüp öldü. Öylece *düşüp kaldı*.”

“Yani, Ellie’nin?..”

Tom başını iki yana salladı. “Sanmıyorum, onun büyükbabası gibi değil. Stan sapasağlamdı, kırklarındaydı belki de. Belki kalp pili ya da mekanik bir şeyi vardır ama sanmıyorum. Earl ise daha yeni altmış beşine basmıştı. İyi biliyorum çünkü Jim, Afganistan’dan dönünce babasına büyük bir parti verdiğinden söz etmişti.”

“Kanama oldu mu?”

“Jim’de mi? Evet ama benden de kan geldi. Earl’den de.”

“Earl nasıl öldü peki?” Fakat sorunun yanıtını galiba biliyordu. “Jim miydi?”

İç çeken Tom, Alex’in elini sıkıp bıraktı. “İlkin Jim’in bir şeyi yoktu, sonra baş ağrısı öncekinden de şiddetli biçimde döndü. Ardından hafızası gitmeye başladı. İkinci sabah kaşığın ne olduğunu bile bilemiyordu. Bir saniye sürdü ama çok korkutucuydu ve sadece kaşıkla sınırlı değildi, her şeyi kapsıyordu. Sanki belleği kevgir gibi delik deşik olmuştu.”

Tanrı aşkına, çok tanıdıktı bu. “Peki, ne kadar zaman geçti,” bu sözcüğü söylemeden duraksadı, “değişmeden önce?”

“İkinci günün sonunda kızılca kıyamet koptu. Kamp kurmuştuk çünkü Jim dut yemiş bülbül gibiydi, boş boş bakıyordu. Tıpkı el yapımı bomba patladıktan sonra ya da çok fazla arkadaşının havaya uçtuğunu gören askerler gibi. Savaş yorgunluğu, savaş bunalımı... bilirsin işte. Su doldurmaya gitmişim ki silah seslerini duydum. Kampa döndüğümde her şey olup bitmişti. Winchester’la iki el ateş ettim ama bir işe yaramadı.”

Tom’un sesi alçaldı. Alex bekliyordu.

“Sanırım Earl’ün ölmesinin sebebi duraksamasıydı, belki de çılgın gibi ateş ediyordu. Jim akli başındayken de çok hızlıydı, sonrasını sen de gördün. Hem hızlıydı *hem de* delirmişti. Earl, kendi çocuğunun onu kovaladığına inanamamıştı belki de. Bütün bunlardan sonra oradan *çekip gidemezdim*. Jim’in kendine geleceğini umut ediyordum sürekli. Onun izini sürmek biraz zamanımı aldı. Başka ne olursa olsun, kısmen o hâlâ Jim’di. Nasıl izini kaybettireceğini biliyordu. Eğitimimizin bir parçasıydı bu. Sonra hayvanlar bulmaya başladım. Bir şeyin saldırısına uğradıkları çok açıktı. Ne kastettiğimi anladın mı?” Alex onaylayınca, Tom devam etti. “Sonra Ellie’yi duydum ve de...” Ellerini iki yana açtı. “Gerisini sen de biliyorsun.”

“Arkadaşını vurmak zorunda kalmama çok üzüldüm,” dedi Alex.

Tom bakışlarını kaçırdı ama Ellie onun gözlerindeki ani pırıltıyı görmüştü. “Asıl anlamadığım şey nedir, biliyor musun? Neden ben ya da Earl değil de Stan öldü? Aramızdan neden bir tek Jim böyle oldu?”

“Öyle olan bir tek Jim değil,” dedi.

“Evet, Ellie bana o çocukları anlattı. Yine de parçalar birbirine uymuyor.”

“Ya yaşla alakası varsa?”

“Nasıl yani?”

Bu aklına o anda gelivermişti, o yüzden lafın nereye gideceğinden emin değildi. “Ben on yedi yaşımıdayım, neredeyse on sekiz sayılıyım. Sen de...”

“Yirmi. Aralıkta yirmi bir.”

“O beyni kızarmış çocuklar da herhalde bizim yaşlarımızdaydı. Jim senden büyük müydü, küçük müydü?”

Tom bir düşündü. “En fazla birkaç yaş büyüktü. Belki yirmi dört, belki de yirmi beş.”

“Peki ya yaşın *büyüdükçe* değişim geç gerçekleşiyorsa?”

“Belki.” Başını kaşdı. “Bu Stan’ın neden öldüğünü açıklamıyor. İkimiz de Jim’den küçüğüz ama bize bir şey olmadı. Ellie’ye de.”

Şimdilik. Tom bunu söylememişi ama söylemiş kadar olmuştu. Alex bir süre hiçbir şey söylemedi. Ateşin içinde bir şey pat etti. Bir kıvılcım yağmuru yağdı, sonra söndü. “Peki ya koku?” diye sordu Alex.

“Koku mu?”

“O ölü hayvan kokusu.” Tom anlamadan bakmayı sürdürünce, Alex, “Jim’in varlığını öyle anladım,” dedi. O çocuklar da öyle kokuyorlardı. Köpekler de Jim’in kokusunu aldılar...” Ellie’nin kokuya tepki göstermediğini ya da Jim’in orada olduğunu anlamadığını kavrayınca, sesi alçaldı.”

Çünkü Ellie onun kokusunu almadı. Sadece köpekler aldılar, bir de ben.

Dikkatlice sordu. “Jim, *değişmeden önce* tuhaf bir kokudan hiç söz etmiş miydi?”

“Sanmıyorum,” dedi Tom.

O gece, ay yeşildi.

Ses onlara iki gün sonra, istasyona varmalarına daha birkaç kilometre kala geldi. Alex ilkin bunun ağaçkakan sesi olduğunu sandı. Muhtemelen ağacın tekini gagalayan tepeli bir ağaçkakanı Yaklaştıkça, duyduklarının hayvan olmadığını giderek anladı. Ses çok hızlıydı, asfalt kırma aletininki gibiydi: *Pata-pata-pata-pata-pata*.

Köpek ansızın telaşlandı, sağlam üç bacağıının üstünde doğruldu. “Bu da nesi?” diye sordu Ellie. Kız birkaç kilometre geride yorgun düşmüştü ama Tom, yola devam etmek için ısrar etmişti. Ellie yerinden kıpırdamayı reddedince de Tom onu kucağına almış, döne döne neredeyse dikey yükselen patika boyunca hiç yakınmadan taşımıştı. Ellie onun kollarından kurtuldu, sonra ağzı kulaklarına vararak güldü. “Bu bir *makine*. *Motor* sesi bu, Tom!”

“Şışş.” Tom başını yana eğip kulağını dört açtı. “Sanırım...”

“Ellie haklı,” dedi Alex. Nefesini tuttu. Kılını kıpırdatmadan duruyordu, her bir siniri avını görmüş tazi gibi titriyordu ama yorgunluğu –son on kilometre hep yukarı meyilliydi– kaybolmuştu. “Aman Tanrım, jeneratör sesine benziyor. Tom, belki de sadece burada değil, her yerde durumu bir şekilde düzeltmişlerdir.”

“Ya, gördün mü?” Ellie zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Yanıldın işte.”

“Hiç hoşuma gitmedi.” Tom’un yüzü gülmüyordu. “Her şeyden önce, tüm jeneratörler bilgisayarlı değildir, bu da demek oluyor ki birisi şalteri elle açmış olmalı. Fakat çok zaman geçti. Dalga’dan bu yana sekiz gün oldu.”

“Ne olmuş yani?” diye sordu Ellie.

“Demek oluyor ki jeneratör çok uzun zamandır çalışıyor ve çoğu jeneratör her dört saatte bir akaryakıt takviyesi yapılmadıkça çalışmaz.”

“Belki tedariklilerdi ve çok yakıtları vardı. Belki de sadece birkaç gün önce çalıştırdılar, o gün bugündür de arada bir çalıştırıyorlar. Ne fark eder?” diye sordu Alex.

“Hava hâlâ aydınlık,” dedi Tom. “Jeneratörü hiç gereği yokken neden çalıştırırsın ki?”

Buna verecek doğru dürüst bir yanıtı yoktu. “Bak, oradakiler her kimse, elektrikleri var. Bu...” Tom’un yüzünde ansızın beliren meraklı ifadeyi gördü. “Ne var?”

“Duymuyor musun?”

Ellie kaşlarını çattı. “Neyi duymuyor muyum?”

“İyice kulak ver. Motor gürültüsünün gerisinde.” Tom gözlerini kapadı. “İşte, yine başladı.”

Alex gözlerini kapattı, sonra kendi de farkına vardı. Pes, içi boş, ritmik bir sest i bu. Mekanik değildi, ama...

“Şarkı çalıyor.” Ellie’nin hayretten dili tutulmuştu. “Müzik bu.”

Tamam, Alex bunu kabul etmek zorundaydı. İşte bu çok tuhaftı. Kaynakların sınırlıyken, elinin altında dört saat yetecek güç varken bunu plak çalarak mı harcardı? Tom’un EMD teorisi doğruysa, çalan bir plak olmalıydı. CD-çalar çalışmazdı ama eski bir pikap işe yarardı. Peki ya kasetçalar çalışır mıydı?

Ama Tom yanılıyor olabilir, belki de aygıtları bir şekilde topraklamışlardı.

“Eğer müzik çalabiliyorlarsa,” dedi Ellie, “o zaman yanılıyorsun demektir, Tom.”

“Umarım yanılıyordumdur, Ellie,” dedi Tom sabırla. “Umarım yanılan ben olurum. Fakat sana neyin canımı sıktığını söyleyeyim, tatlım. Burada, ormanın orta yerindesin. Bildiğin kadarıyla hiçbir yerde elektrik yok. Sende olduğumun reklamını yapar mıydın? Müzik çalarak boşa harcar mıydın?”

“Tom,” dedi Alex. “Onlar korucu. Belki de dikkat çekmeye çalışıyorlardır. İnsanlara, hizmet verdiklerini duyurmak için.”

“Ya öyle değilse?” diye sordu Tom. “Ya birisi orada farklı sebeplerden ötürü dikkat çekmeye çalışıyorsa?”

Hepsi bakiştılar. Sonra Ellie, “Yani, tuzak gibi bir şey mi?” diye sordu. Alex de aynı anda “Hadi oradan,” dedi. *Eğer Jim eğitimini hatırlıyorsa bir korucu da pikabı çalıştırmayı unutmamış olabilir miydi? Kasetçaları çalıştırmayı? Jeneratörü çalıştırmayı?*

Tom hiçbir şey demedi.

Mina dahil hepsi jeneratörün *pata-pata* sesini ve aradaki sessizliklerde, tanıyamadıkları o müziği dinlediler. Yerinde duramayan Ellie, “Gitmiyor muyuz?” diye sordu.

“Gidiyoruz,” dedi Tom sonunda. Winchester’inin taşıma askısını çözdü, çapraz konumdan indirip silahı hızla ateşleyebileceği şekilde sağ omzuna aldı. “Kalan yolu senin yürümen gerekiyor, tamam mı? Biliyorum, yorgunsun, yol da hep yokuş yukarı, o yüzden de yavaş gideceğiz. Fakat ellerimin boş olması lazım.”

Tom’un peşinden yürürlerken, “Merak etme,” dedi Alex, Ellie’ye. Köpekle kızı aralarına almışlardı. Ellie kafasını başka yere çevirince, o da Mossberg’i sağ omzuna aldı, tüfeğin emniyetini tekrar kontrol etti. Ne olur, ne olmaz diye.

Saatler sonra, Alex yavaşça Tom’a sokulup, “Ya şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Tom başını iki yana sallamakla yetindi. Gece güm diye bastırmıştı, kara kadifenin üstündeki payetler gibi görünüyordu puslu yıldızlar. Ayın yükselmesine daha birkaç saat vardı. İyiydi de hani, çünkü eski çürükleri anımsatan o huzursuzluk verici yeşil, gerçekten ödünü koparıyordu Alex’in. Ayın olmaması, sağlarında duran bir yangın gözetleme kulesinin muazzam iskeletinden neredeyse altmış metre uzakta çömeldikleri halde, neredeyse görünmez oldukları anlamına geliyordu. Kule karanlıktı.

Ama karakol öyle değildi. Kayalık bir platonun üzerine inşa edilmiş olan karakol pırıl pırıldı. Dörtgen biçimli, alçak pencerelerin her birinden ışıklar saçılıyordu. Upuzun, tereyağı sarısı dörtgenler halinde ışık yere vuruyordu ve Alex, pencerelerden birine köşesi dayanmış bir koltuğu ve alçak bir sehpanın üstüne dağ gibi yığılı kitapları görebiliyordu. Açık pencereden müzik sızıyordu ve tatminsizliğini dile getiren Mick Jagger’ın ardından şimdi de Robert Plant, çığlık çığlığa parlak kırmızı gözlerden dem vuruyordu. Öyle çok ışık vardı ki sağda, ta ileride duran bir binanın

camlarından yansıyordu. Muhtemelen bir garajdı burası, Alex kıvrılan çakıllı bir yol seçebilmişti.

“Köpeğe bak,” diye fısıldadı Tom, kulağına.

Öyle yaptı. Mina, karakola merakla bakıyordu, telaşla değil. *Vahşi köpekler ortaya çıktığında böyle değildi*, diye düşündü Alex. Sonra, kendini aptal gibi hissetmek pahasına –Tom’un fark etmeyeceğini umarak– dikkatlice, deneme amaçlı kokladı. Alabildiği tek aroma, katran ruhuyla karışık odun dumanıydı. Şömine, belki de açık havada bir ateş çukuru. Ölü kokusu almıyordu ama bu bir şey ifade etmeyebilirdi de. Şimdi de kan tazısına mı dönüşmüştü?

“Köpek huzursuzlaşmadıysa büyük olasılıkla her şey yolundadır,” dedi Tom. “Bir kontrol edeyim.”

“Bekle.” Alex elini onun koluna koydu. “Ben de seninle gelsem iyi olur.”

“Bir şey olmaz. Daha önce çok keşif görevi yaptım.”

“Hep arkanızı kollayan birileri olmaz mı peki? Burada durursam, Mossberg’le bir şey bulamayacağım kadar uzak kalırım.”

“İnan bana, eğer birilerine ateş etmen gerekcekse, seni *kendimden* ne kadar uzak tutarsam o kadar iyi.”

Alex parladı. “Bak, beni hafife alma. Daha önce de silah kullandım ben.”

“Sadece orada ateş edilecek bir şey olmasının ihtimal dışı olduğunu söylüyorum.”

“Madem ihtimal dışı, niye tartışıyoruz o zaman?”

“Sen *hep* bu kadar geçimsiz misin?”

Ellie lafa karıştı. “Evet, hep öyle.”

“Hey,” dedi Alex.

Tom, “Burası ne Irak ne de Afganistan. Sadece şöyle bir göz atacağım. Hem birilerinin Ellie’yle kalması gerekiyor.”

“Hiç değilse köpek seninle gelsin.”

Ellie, “Alex haklı, Tom,” dedi. “Mina eskiden bomba arıyordu.”

“Siz biraz fazla film izlemişsiniz,” diye homurdandı Tom. “Bomba falan yoktur burada.” Ama köpeği yanına aldı.

Karanlığın önce Mina’yı, sonra Tom’u yutmasını seyrettiler. Robert Plant avaz avaz düşlerini anlatmayı bitirmişti ki müzik değişti, blues çalan bir gitar ve patrondan söz eden bir ses duyuldu. Alex şarkıyı tanıımıyordu. Evin içinde ya da dışında bir hareket görmek için gözlerini öyle açmıştı ki gözleri yuvalarından uğrayacak gibiydi.

“Alex?”

Tom sağa atılıp kayalara vuran sarı ışık gelgitinden uzaklaşırken, garajın yolunu tutarken Alex gözlerini ondan ayırmadı. “Efendim?”

“Özür dilerim.”

“Neden?”

“Senin baş belası olduğunu söylediğim için. Ama bazen öyle oluyorsun.”

“Tencere dibin kara.”

“Ne?”

“Boş ver.” Döndü, kıza sırtıttı. Ama muhtemelen kız onun gülümsemesini karanlıkta göremiyordu. “Sorun yok.”

“Sadece yalnız kalmak istememiştim... ah, bak, orada, orada işte!”

Tom sollarında karanlıktan süzüldü. İyice çömelmişti, başı pencere hizasının epey bir aşağısındaydı. Mina ise sadece karanlık bir lekeydi, en uzakta, soldaki pencerenin bir hayli altında güçlükle görülüyordu. Tom başını uzatıp pencereden içeri baktı, sonra yine eğildi, eğilerek ön kapiya yürüdü. Alex onun hızla sola sağa baktığını gördü, sonra tüyleri diken diken bir halde, bir av tüfeği patlayacak diye korkuyla bekledi. Hiçbir şey olmadı. Hemen ardından Tom’la köpek eve daldılar. Alex artık onu rahatça görebiliyordu; Tom soldaki odaya geçti, bir an durup kitaplara baktı. Bir şeye uzandı, ardından Billy Joel’in sesi kesildi, jeneratörün kuru gürültüsünden başka bir şey kalmadı. Bir dakika sonra -yirmi dakika gibi gelmişti- Tom’la Mina kapının ağzında kara silüetler halinde yenden göründüler. Tom bir elini salladı.

“Hadi, gidelim,” dedi Ellie’ye, kız koşmaya başlayınca da onu belinden

tutup geri çekti. “Önce ben.”

“Niyeymiş?”

Alex, onun gözlerini devirdiğini fark etti ama gülümsemedi. “Çünkü baş belasının tekiyim ve Tom’un gözünden kaçan birileri olduysa, sana ulaşmadan önce beni aşmaları gerekir.”

Karakol terk edilmişti, buz gibiydi. “Buradakiler her kimse, apar topar gitmişler,” dedi Tom. Sehpayı işaret etti. Kitapların yanında, iki tabak dolusu taşlaşmış spagetti ve küflü kahveyle hâlâ yarısına kadar dolu üç fincan vardı. Bir köşede duran kırmızı, ahşap elbise askısında iki deri palto –biri erkek için, orta boy; diğeri kadın için küçük boy– ve bir de haki renkli korucu şapkası asılıydı. Taş şöminenin önünde küçük bir örgü kilim seriliydi, gri küllerin içinde birkaç yanmış odunun kömürleşmiş kalıntıları duruyordu.

“Öff, amma da pasaklılarmış,” dedi Ellie.

“Nereye gitmiş olabilirler ki? Niye? Anlamıyorum,” dedi Alex. Huzursuzdu, kaygıdan teni karıncalayordu. Kulübe bir koku karmaşasıydı: Bozulmuş yemek, gri küller, bulaşık deterjanı, biriken kirin metalik kokusu, hatta muhtemelen şu ceketlerden birinin cebine sıkıştırılmış naneli bir sakızın keskin kokusu. Ama yolda ezilmiş hayvanların o ölü et kokusu yoktu, bu da iyiydi. Yine de içerisi ürperticiydi. Gözleri karton kapaklı kitaplarla dolu bir kitaplığa, ardından da tek ayağı sallantıda, çam ağacından bir masanın üstüne yerleştirilmiş eski bir pikap ve müzik sistemine takıldı. Günlerdir ateşin ve cep fenerlerinin ışığından başka hiçbir şey görmediğinden, suni ışık aşırı parlaktı, gözlerine yönelik bir saldırı gibiydi, canını yakıyordu. Jeneratörün gürültüsü azalarak boğuk bir kekelemeye dönmüştü. “Yemekler bayatlamış ama jeneratör hâlâ çalışıyor. Jeneratör ışıklardan başka neye bağlı?”

“Çok şeye değil,” dedi Tom. Dönüp arkayı işaret ederken ahşap zemin gıcırdadı. “Görebildiğim kadarıyla, buzdolabı ve pikap. Mutfakta bir de televizyon var, o yüzden muhtemelen çatıya uydu anteni takılıdır. Ama fark etmez, zaten artık çalışmıyordur. Mutfakta eski model, dökme demir, fırınlı bir odun sobası ve su için de el tulumbası var. Tuvalet ya da duş yok. Demek ki binanın dışında bir tuvalet var.”

“Duş yok mu?” diye sordu Ellie, hayal kırıklığına uğradığı yüzünden

okunuyordu.

“Sadece mutfakta, odanın yanında tahtadan bir banyo teknesi ve kocaman bir de sünger var. Neşelen, ufaklık. Amişler öyle yıkanır. İddia-ya girerim Oren’in civarında yaşayanlar da bugün bile öyle yıkanyordur.”

“Ama ben Amiş değilim, burası da Oren değil,” diye homurdandı Ellie.

“Ya ısıtma?” dedi Alex. “Elektrikli sobalar çok güç harcar.”

“Evet, iyi düşündün. Yatak odalarında şömine yok ama elektrik prizi var. O yüzden bir yerlerde taşınabilir elektrik sobası olmalı. Çamaşır makinesi ya da saç kurutucu da yok.”

“Ne yani, elle mi yıkıyorlarmış çamaşırlarını?” dedi Ellie. “Gerçekten, elle mi?”

“Öyle yapıyorlardı demek.” Tom başını kaşıdı. “Bu çok tuhaf. Bu karakolda pek bir şey yok.”

“Telsiz bile mi yok? Yardım falan çağırmak için?” Tom başını iki yana sallayınca Alex bunun çok boktan bir korucu karakolu olduğunu söylemek istedi ama onun yerine, “Buradan gidecek olsan niye jeneratörü açık bırakırsın ki?” diye sordu.

“Belki de dönerken kaybolmamak içindir,” dedi Ellie. “Dışarısı çok karanlık.”

“Yolu biliyorlardır, tatlım,” dedi Tom.

“Belki de ışıkları bizim gibileri onları bulabilsin ve içeri girebilsin diye yanık bırakmışlardır.”

Tom’la Alex irkilerek bakiştılar. “İsa aşkına, hiç aklıma gelmemişti,” dedi Tom. Alex birden büyük bir ışık ve ardından patlama hayal etti. *Sakin ol, burası Afganistan değil.* “İyice baktın, değil mi? İçeride de dışarıda da bir şey yok.”

“Gördüğüm kadarıyla yok.”

“Peki ya garaj.”

“Kısacık bir an bakabildim. İçeride bir sürü alet edevat, belki de bir iki tane kar motosikleti var. Fakat kesinlikle bir cip gördüm, bir de... düşündüm de...”

“Ne?”

Tom ona tuhaf tuhaf baktı. “İçeride çok eski bir de araba var.”

“Dur bir dakika. Eski arabalar ya da kamyonetler çalışabilir demiş-tin, değil mi?” Tom onaylayınca, Alex, “O zaman niye binmemişler?” diye sordu.

“Belki benzini bitmiştir,” dedi Ellie.

“Hayır. Garajın yanında bir yeraltı yakıt deposu var.”

“Yani? Belki de depoyu dolduramadılar.”

“Belki de araç sandığım kadar eski değildir. Şöyle bir bakabildim.” Tom biraz daha durup düşündü, sonra ekledi. “Bakın, bu tuzak olsa şimdiye kadar olan olurdu. Çoğu bubi tuzağı telle patlatılır ve burada cep telefonlarının zaten çekmeyeceğini de biliyoruz. Her kapıyı ve dolabı, kileri açıp kapadım. Diğer yandan...”

“Ne var?”

Tom, başını açık pencerelere doğru eğdi. “Bir hedefi aydınlatmak istiyorsan en iyi yolu budur. Bana kalırsa, tuzak olsa bizi şimdiye dek çoktan vururlardı.”

Alex bununla yüreğine su serpilmediğini hissetti. “Dışarıda kimse yok.”

“Gördüğümüz kadarıyla.”

“Şu anda da yok,” dedi Ellie. Kız bağdaş kurup yere oturmuştu, Mina da yanı başındaydı.

“Mina sezerdi,” dedi Alex. *Belki ben de.*

Ellie omuz silkti. “Belki zokayı yutan oldu mu diye gelip bakıyorlardır.”

“Kız haklı,” dedi Tom. Elini saçlarının arasında dolaştırdı. “Şurası kesin ki jeneratörü kapatmak bir tür işaret sayılır.”

“Belki de jeneratör kapatmaya çalışınca pathyordur,” dedi Ellie.

“Bunu kontrol edebilir misin?” diye sordu Alex, Tom’a.

Tom başıyla evetledi. “Ben hâlâ kalsak mı kalmasak mı diye düşünüyorum,” dedi.

“Ne yani, dışarı mı çıkalım? *Ormana mı?*” dedi Ellie. Parlak, göz kamaştıran ışık kızın cildini sarıya; yanaklarına, boynuna ve kulaklarına sıvanmış pisliği kalay rengine boyamıştı. Kızın sarı saçları donuktu ve yolun tozu dumanı yüzünden dolaşmıştı. *Hello Kitty* parkası ise artık kapkaraydı. Alex kendisinin de ondan aşağı kalır yanının olmadığını tahmin edebiliyordu. Küvette sıcak suyla upuzun bir banyo yapmak için neredeyse yanıp tutuşuyordu. “Ormana dönmek istemiyorum,” dedi Ellie.

“Çok uzaklaşmamıza gerek yok. Hatta gözetleme kulesinde bile...” Tom’un gözleri büyüdü. “Tüh.”

Alex bu sefer Winchester’ı almak için ısrar etti. “*Köpek seninle birlikte yukarı tırmanamaz ve Winchester’ın dürbünü var.*” “Evet ama namlunun ağız ateşini gördüğünde çoktan ölmüş olurum.” Fakat Tom’un daha iyi bir fikri yoktu ve kule de çatısı olan bir platformdan ibaretti.

Hepsi hemfikir oldular. Kendi kendilerini korkutuyorlardı. Aldıkları tek önlem jeneratörü kapatmaktı. Tom bunu yaparken Alex, Ellie ve köpek güvenli bir mesafede beklediler. Patlama falan olmadı ve itiraf etmek gerekirse, bunca süredir yokluğunda idare ettikten sonra, o gürültü patırtıdan, cırtlak yapay aydınlıktan kurtulmak iyi bile gelmişti.

Yorgunluktan öldükleri halde, uyuyamayacak kadar gerginlerdi, o yüzden kolları sıvayıp karakolu adam etmeye giriştiler. Alex fenerleri bulup çıkardı, Tom da karakolun arkasındaki bir müstemilatın altına düzgünce dizilmiş iki yığının birinden kucak kucak odun taşıyıp sobayı yaktı. Topallayarak şöminenin yanına gelen köpek anında uykuya daldı. Alex birkaç büyük tencereye tulumbadan su doldurdu, sonra ısınmaları için odun sobasının üstüne koydu. Sonra Ellie’yle birlikte kirli tabakları toplayıp evyenin içindekilere kattılar. Ellie yatak odalarını keşfe çıkarken Alex de buzdolabındakilerle kilerdekilerin envanterini tuttu. Buzdolabında taze elmaların, portakalların yanı sıra yumurta, bir kutu süt, tereyağı, çeşit çeşit taze sebzeler vardı. Ekstradan, taze görünen iki paket kıyma ve bir sürü sosis buldu. Derin dondurucuda ise biftek, rosto ve iki büyük kutu dondurma (çikolatalı ve bal bademli) vardı. Dışarıdaki odun yığını gibi kiler de ağzına kadar konservelerle dolup taşıyordu: Kutu kutu kurutulmuş meyve; süt, yumurta tozu ve bir sürü kurutulmuş et; paketler dolusu şeker, un, karbonat ve küçük kabartma tozu tenekeleri; dizi dizi yulaf ezmesi, mısır dövmesi ve arpa; kuru fasulye; iki çuval patates; soğan,

sarımsak ve elbette hazır yemekler. Öyle çok yemek, öyle çok çeşit vardı ki Alex başının döndüğünü hissetti.

Tabureye tünemiş, mum ve kibrit dolu bir rafı elden geçiyordu ki Ellie kapıya geldi. “Bir sürü elbise, sabun, şampuan ve havlu...” Kız, fenerini kilerin raflarına tuttu, gözleri koca koca açıldı. “Vay canına. Burada son-suza dek yaşayabiliriz.”

“Belki o kadar uzun süre değil,” dedi Alex. “Ama anlaşılan kışı burada geçirmeye hazırlanmışlardı.”

“Hey, hey!” Ellie alt raftan bir şey kaptı. Elinde bir kutu parça çikolata vardı. “Çikolatalı kurabiye yapabilir miyiz?”

Kızın yüzünde öyle bir coşku vardı ki Alex güldü. “Tabii ki. Ama bu gece değil, tamam mı? Önce bir temizlenelim, sonra yiyecek bir şeyler ayarlarız. Yarın da kurabiyelere bakarız. Neler buldun, göster bakalım.”

“Aaaa, az daha unuttuyordum,” dedi Ellie mutfaktan çıkıp hâlâ uyu-yan Mina’yı orada bırakırlarken. Salonda, şöminedeki külleri temizleyen Tom’un yanından geçtiler. “Mahzeni buldum.”

Tom, bir elinde faraş, diğerinde süpürge, öylece kalakaldı. “Ne mahzeni? Hani? Ben mahzen falan görmedim,” dedi.

“Yatak odasında,” dedi Ellie, aptallıklarıyla dalga geçercesine. Alex’in elini çekiştirdi. “Hadi gelin. Göstereyim size.”

“Kabul etmeli ki mahzen yapmak için alışılmadık bir yer,” dedi Tom. İki yatak odasının küçük olanında, ikiye katlanmış küçük bir halının etrafında toplanmışlardı. Halının altında, zemine menteşeli bir döşeme kapağı yerleştirilmişti. Ellie, kapatıldığında tahtanın içine girip zeminle aynı hizada olan madeni bir halkayı çekerek kapağı açmıştı. “Burayı nasıl buldun peki?”

“Sesini duydum,” dedi Ellie. “Üstünde yürüyordum ki ağaç gıcırdadı, ben de kilimi çektim, orada duruyordu.”

“Bunu kaçırdığıma inanamıyorum,” dedi Tom.

“Belki de benim kulaklarım daha keskin,” dedi Ellie.

“Sen daha ağırsın,” dedi Alex, Tom’a. “Üstüne bastığın her şey gıcır-

dıyor. Birisi söylemese orada olduğunu anlayamazdın.” Fenerin ışığını mahzenin karanlık ağzından içeri tuttu. Işık daracık tahta merdivenlerin, tuğla duvarların üstünde gezindi. Ta en aşağıda beton bir zemin gördü. Yeraltından yükselen soğuk havayı ta oradan hissedebiliyordu. Ardından, kokusunu da almaya başladı: Islak kaya, rutubetli toprak ve...

Birden nefesini tuttu.

“Ne oldu?” diye sordu Tom.

Pis koku varla yok arasıydı ama şüphe götürmezdi. *Muhtemelen artık aşağıda hiç kimse yok, çok ama çok hafif.* Yine de sevmemişti bunu. “Aşağı inmek iyi bir fikir mi, bilemiyorum.”

Tom’un yüzü buruştu. “Niye ki?”

“Ben indim bile,” dedi Ellie.

Tom kıza dönüp kızdı. “Söylemeden aşağı mı indin...”

“Yapmayın yahu, sadece içinde kutuların ve bir de kocaman, madeni... *kutunun* durduğu büyükçe bir oda.” Tom’un dehşet dolu bakışları karşısında Ellie göğüs geçirdi. “Sadece *baktım*. Hiçbir şeye el sürmedim. Gelin, size de göstereyim.”

Küçük kız merdivenlere atılınca Tom’la Alex bir ağızdan, “Ellie!” diye bağıldılar. “Sen dur, Ellie,” dedi Tom, “bırak da ben...”

“Bir de bana dik başlı diyordun,” dedi Alex.

“Hayır, zor demiştim sana.” Tom dönüp salona yöneldi. “Siz ikiniz aşağı inin. Ben av tüfeğini getireyim. Hiçbir şeye dokunmayın.”

“*Aptal* değilim,” diye mırıldandı Alex; ama Tom çoktan gitmişti, koku da hâlâ oradaydı.

Basamakların aşağısında bekliyordu Ellie. “Gördün mü?” dedi merdivenden inen Ellie’ye. “Kutuları saymazsan burası boş.”

Pek de boş sayılmazdı. Alex’in feneri sağdaki duvar boyunca uzanan bir iş tezgâhının üstünde süzüldü. Tezgâhın bir ucuna paslı bir demir mengene tutturulmuştu. Tezgâhın üzerinde bir fare kapanından başka bir şey yoktu ve duvardaki delikli askı tahtasından fare kuyruğu gibi ipince bir tel sarkıyordu. Tuğla duvarın tezgâhın sağında kalan kısmına karton

kutular gelişigüzel istiflenmişti. Kutulardan birine siyah kalemle *Yılbaşı Süsleri* yazılmıştı. Bir diğeryeyse *Balıkçılık Malzemeleri*. Kutuların bir tanesi de açıktı, Alex, içinden siyah bir kumaş sarktığını gördü. Buna karşılık ölü et kokusu güçlenmemişti ve Ellie aşağıda bir-iki ceset görmüş olsa, söylemezlik etmezdi.

Yukarıdan Tom'un ayak seslerinin gıcirtısı geldi ve o fenerini basamaklardan aşağı tutunca ışıktan bir mızrak karanlığı deliverdi. "Ne görüyorsunuz?" diye seslendi Tom.

"Tıpkı söylediğim gibi," diye cevapladı Ellie onu.

"İş tezgâhı, kutular." Alex fenerini doğrultup solunda kalan karanlığı taradı ve donup kaldı.

Metal dolap koyu yeşil renkte ve büyüktü. Merdivenlerin neredeyse tam karşısına düşüyordu, ağzı da açıktı. Çok değil, belki on santim aralıktı ama yeterliydi. Alex azıcık sola kayığında feneri madeni bir şeyden geri yansıdı: Bir dürbünün ısıltısıydı bu.

"Alex?"

"Tom," dedi Alex ve güldü. "Tom, bu bir silah dolabı!"

"Ne?" Tom'un merdivenden aşağı paldır küldür indiğini duydu. "Bekle..."

"Başka silahlar da var yani?" dedi Ellie. "Bu güzel bir şey, değil mi?"

"Sanırım." İlerledi, dolabın kapağına uzandı, madeni kapı mandalını tuttu. "Şansımıza, kapağı da açık. Yoksa bir de şifresini bulmakla..."

Tom arkasından haykırdı: "Alex, sakın, *dur!*"

Karanlığın içinden parlak turuncu bir şimşek çaktığı anda Alex'in sırtına bir şey çarptı ve av tüfeği gürledi.

Patlama kulakları sağır ediciydi, öyle gürültülüydü ki Alex başının çatlayacağını sandı. Kulakları acıyla çınlıyordu. Daha bir saniye önce durduğu yerde, hava bir kurşunun vızıltısıyla yarılmıştı. Gırtlığı, yanmış barut, kavrulmuş kumaş ve sıcak metal kokusu yüzünden tıkanmıştı, ağzı sulanıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Kalçalarında betonun buz gibi soğuşunu hissedebiliyordu. Ellie'nin çığlık atışığını sandı fakat ses pamukların gerisinde boğulmuş gibiydi. Neredeyse sağır olmuştu, zar zor nefes alabiliyordu. Tom sırtına vurup yere devirmişti onu fakat Tom'un vücudu da onun üstünde yatıyordu. Kıpırdamıyordu.

"Tom?" Kendini duyamadı fakat sözcüğü gırtlığında hissetti. Patlamayla yarı yarıya sersemlemiş bir halde dönmeye çalıştı. *Tanrım, ne olur ölmemiş olsun.* "Tom?" Hemen arkasından genç adamın eli onun elini tuttu, Alex büyük bir rahatlama hissetti. Onun sesini pes bir uğultu şeklinde işitti ama sözcükleri ayırt edemiyordu. "Ne?" diye sordu.

"Bubi tuzağı." Tom ağzını onun kulağına dayamıştı. "İyi misin?"

"Evet, sanırım. Ya sen?"

"Bir şeyim yok." Tom'un ağırlığı üstünden kalktı. Kulağındaki çınlama incelerek tiz bir iniltiye dönmüştü, o yüzden üst kattan köpeğin havladığını duyabiliyordu. Başı onu öldürecek gibiydi ve doğrulunca, karanlık etrafında döndü.

Tom fenerini ona tuttu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Gözlerini ışıktan korumak için bir elini kaldırdı, sonra Ellie'nin birkaç adım ötede çömelmiş, ağzı açık, hüngür hüngür ağladığını gördü.

"Alex, iyi misin?" Kız aynı anda hem ağlıyor hem de bağırıyordu. "İyi misin?"

“Bir şeyi yok.” Tom, Ellie’ye sarılıp onu göğsüne bastırdı. “Tatlım, şışşt, sakinleş artık.”

“Ama az daha *ölüyordu!*” diye avazı çıktığıınca bağırıyordu Ellie. Tom’un gömleğinin yakasına iki eliyle yapışıp, “Neredeyse benim yüzümden *ölüyordu!* Her şeye burnumu sokup durmasaydım, gelmeni bekleyseydim o zaman...”

“Senin hatan değildi, Ellie,” dedi Tom. “Dolaba sen dokunmadın, Alex dokundu. Sen hiçbir şey yapmadın. Hem bak, Alex sapasağlam.”

Alex sapasağlam değil de çok şanslı olduğuna hükmetmişti. Patlamayla battaniye yana kaymış, iki kutunun arasına sıkıştırılmış ve namlusu dolaba nişanlanmış olan av tüfeği görünmüştü. Namludan çıkan ateş kumaşı tutuşturmuştu ve tüten battaniyeden hâlâ pis pis yanık yün kokusu geliyordu. Neye bakması gerektiğini bu sefer bildiğinden, tetiğe bağlı teli fare kapanına doğru kolayca takip etti. Tahta askılıktaki aynı makaradan kesilmiş ayrı bir tel de artık kapanmış olan kapandan tuğla duvara tırmanıyor, tavan kirişleri boyunca ilerliyor, sonra silah dolabının üst menteşesinin hizasında aşağı iniyordu. Kapağı açtığında mandala sarılı tel gerilmiş, fare kapanını çalıştırmış, kapanan kapan da teli ve dolayısıyla tetiği çekmişti.

Omzunda Tom’un elini hissedip döndü.

“Hep beraber yukarı çıkıp sağ kalışımızı kutlamaya ne dersiniz?” dedi.

Alex, Ellie’yle mutfığa döndüğünde Tom bir ziyafet hazırlamıştı: Garnitürleri eksiksiz hamburgerler, kocaman bir salata ve patates kızartması. “Vay canına,” dedi Alex. “Ben de pişirmeyi bildiğin tek şey rakun sanıyordum. Yemek yapmayı nereden öğrendin?”

“Öğren diye söylüyorum, yemek pişirmeye bayılırım.” Tom sırtıttı. “Annem muhteşem bir aşçıdır. Babam da öyle.”

“Herhalde tatlıyı düşünmemişsindir.”

“Aslını isterseniz,” Tom arkasından bir kutu Oreo bisküvisi çıkardı. “Ta ta. Bir çuval köpek mamasının arkasında buldum bunları. Bir kutu daha var. Bir kutu da Mallomars şekerlemesi. Birisi paylaşmak istemedi herhalde.”

“Köpekleri mi varmış?” diye sordu Alex, sonra da *O zaman köpeğe ne oldu?* diye merak etti.

“Çok teşekkürler, Tom,” dedi Ellie kısık bir sesle. Benzi çok solgundu. Alex ne kadar dil döktüyse de bir türlü kâr etmemişti. Küçük kız bodrum katında olanların faturasını kendine kesiyordu. Alex onun elbiselerini çıkarırken, yatak odalarından birine taşıdıkları tahta teknenin içinde fırçalayarak yıkarken, sonra flanel bir kadın gömleği ve kot pantolonunu giydirip paçalarını katlarken, Ellie’nin ağzını bıçak açmamıştı. “Ama benim pek iştahım yok.”

“Ben açlıktan ölüyorum.” Alex kendini bir iskemleye bıraktı, bir hamburger ekmeği kaptığı gibi, içine koca bir kaşık mayonez doldurdu.

Tom güldü. “İnsanın iştahını ölüme yaklaştırmaktan daha çok açan hiç bir şey yoktur. Ellie, canın bir şey isterse çekinmeden al.”

“Acıkmadım,” diye tekrarladı Ellie. Kararsızca Mina’ya baktı. Tom’un yere pat diye bıraktığı kabın başına geçen köpek, yemleri şu anda deyim yerindeyse makine gibi ögütüyordu. “Ben gidip otursam iyi olur.”

“Kafana göre takıl, canım.” Hamburgerinin içine marul ve domates döşeyen Tom, ekmeğin içine ketçapla bir spiral çizdi. “Canının dilediğini yapmakta serbestsin. Mayonezi uzatır mısın, Alex?”

“Tabii,” dedi Alex, fakat bir yandan gülmemek için uğraşıyordu. Tom’un ikaz dolu bakışını yakalayıp elinden geldiğince ifadesiz bir edaya büründü. Alex, ters psikolojiyi adı gibi biliyordu. Deli doktorunun halısına bakarak once zamanı boşuna geçirmemişti. Alex marul dağının üstüne çatalıyla bir köfte koyarken, Ellie’nin de bir iskemlenin ucuna iliştğini gördü.

“Hardallı,” dedi Ellie mini minnacık bir sesle. “Kıyılmış turşudan da istiyorum. Lütfen.”

“Bir kaşık mı, iki mi?” diye sordu Tom.

“İki olsun.”

Tom, turşuyu koydu. “Sana biraz da domates vereyim... hah, güzel oldu. Şimdi bir dene. Geldiği yerde bunlardan daha çok var.”

Hem rahat hem de iç sızlatacak kadar normal bir sessizlikte yediler yemeklerini ve Alex, Tom’a hak verdi. Yemek önce gelirdi. O kadar uzun

süredir yemek yemeyi hayal etmişlerdi ki gerçek hayatta, tüm o aromalarla, dilde patlayan lezzetleriyle ziyafet çekmek bir nimetti.

Sessizlik, mahzeni düşünme fırsatı tanıdı ona. Yaptığı aptallık bir kenara –daha fazla silah bulma düşüncesi tüm sağduyusunu alıp götürmüştü... ne kadar hafif olursa olsun, o ölü et kokusu iki anlama gelebilirdi. Ya korucular değişmişti ya da beyni kızarmış bir deli aşağılarda dolaşmıştı. İkisi de korucuların oradan alelacele ayrılmasını açıklardı.

Peki, tuzak kurmak niyeydi? Hamburgerini ısırdı, problemi düşünüp taşınırken ağır ağır çiğnedi. Öyle bir bubi tuzağı, ancak silah dolabının yerini bilen birinin üstünde işe yarardı. Tom mahzeni keşfedememişti; Ellie ise şans eseri bulmuştu. Demek ki kasanın yerini ya da bir mahzen olduğunu ancak bir başka korucu bilebilirdi.

Diyelim ki o karakolda iki korucu vardı. Birisi değişmiş, diğeri değişmemiş olsun. Acaba normal olanı, değişen korucuyu öldürmek amacıyla mı kurmuştu o tuzağı? Yoksa...

Dur bir dakika. Tom, Jim'in hâlâ kısmen Jim olduğunu söylemişti. Peki, ya değişen korucu, normal kalanı öldürmek için yaptıysa?

“Hamburgeri beğendin mi?” diye sordu Tom.

“Ne?” Alex, çiğnemeyi bıraktığının farkına vararak gözlerini kırıştırdı. “Harika,” dedi ağzı dolu biçimde, sonra yutkundu.

Fakat şunlar geçiyordu aklından: *O beyni kızarmış çocuklar daha ilk günden değişmişlerdi. Jim yaşça büyüktü, o yüzden ikinci gün değişti ve sonu tıpkı o çocuklarınkı gibi oldu. Şimdi de belki bir korucu var, bu da değişenlerin sayısını dört yapar.*

İşin aslı, değişmişlerin sayısı beşti. Çünkü kendisi de değişmişti; ama bu değişim, başkalarınınkî gibi değildi.

Şimdilik.

Bulaşığı yıkamakta olan Tom başını derin bulaşık teknesinden kaldırıp baktı. Bulaşık teknesinin üzerinde, bir pencerenin pervazına konmuş olan Coleman feneri tıslayarak parlak, çiğ ve beyaz bir ışık yayıyordu. “Ellie uyudu mu?”

“Bana bir daha hiç uyumayacağını söyledikten yaklaşık otuz saniye sonra,” dedi Alex. Bir kurulama bezi aldı, sonra Tom’un uzattığı ıslak tabağı alıp kurulamaya girişti. “Döşekleri salona taşıyıp şöminenin önüne yatak yapmasan Mina’sız hayatta uyumazdı. Çocuklarla başa çıkma konusunda bu kadar deneyimi nereden edindin?”

“On iki yıl boyunca kendimden küçük dört kız kardeşimle yaşadım.” Tom sabunlu sudan bir avuç çatal çıkardı, ovarak temizledi, durulama suyuna attı.

“Dört mü? Feciymiş bu. Suçun neydi?”

Tom kurulaması için çatal bıçağı ona uzattı. “Annem babam ben on yaşımıdayken ayrıldılar. Babam tekrar evlendi ve ardından üvey annemle seri üretim gibi bebek yapmaya başladılar. Şikâyetim yok. Çocuklar çok şirindir.”

“Ailen şimdi nerede?” diye sordu.

“İyi bir yerde değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Maryland’de yaşıyorlar, D.C.’nin hemen dışında.” Coleman’ın ışığında Tom’un yüz hatları iki boyutlu görünüyordu ve gözlerinin altındaki kararlık gölgeler sayılmazsa yüzünden tüm renk çekilmişti. “Burası bombanın ilk patlayacağı yer sayılır.”

“Gereğinden fazla film izlediğimi söyleyen sendin. Tom, sürekli var-

sayımlar üzerinden hareket ediyorsun. Ne olup bittiğini bilmiyoruz bile.”

“Hakkın var.” Tom oflayıp pufladı. “Cephede uzun zaman kalınca insan daima en kötüsünü beklemeye alışıyor. Kusura bakma. Peki ya senin ailen?”

Hiç allayıp pullamakla uğraşamadı. “Annem babam öldüler.”

Tom’un yüzü asıldı. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Bilmiyordun.”

“Ne kadardır yalnızsın?”

Alex için sürpriz olmuştu bu. İlk anın şokunu ve mahcubiyetini –insanların neden mahcup olduğunu da hiç anlamazdı, tabii *benim başıma geleceğine seninkine gelsin* dedikleri o anlardan biri değilse – atlatır atlatmaz, insanlar ona ebeveynlerinin *ne şekilde* öldüğünü sorarlardı. Bunu soruş şekilleri hep rahatsız ederdi Alex’i, sanki kötü haber duymak için *sabırsızlanıyormuş* gibiydiler. Tıpkı insanların bir kazaya bakmak için ya vaşlamaları ya da hayvanat bahçesine aslanların beslenmesini seyretmeleri gibi.

“Birkaç yıl oldu ama yalnız sayılmam. Chicago’da teyzemle yaşıyorum.” Durakladı. “Sence şehirler güvensiz mi?”

“Değişir.” Bir süre gözünü kirli bulaşık suyundan ayırmadan sessiz kaldı, sonra, “Sanırım öğrenmenin bir yolunu biliyorum,” dedi.

Kanada yönünden kesintisiz esen, buz gibi karayel, gözetleme kulesinin payandalarına, metalin uğuldamasına yol açacak kadar şiddetle çarpıyordu. Korucuların kalın kürklü paltosuna sarıyan Alex, soğuktan olduğu kadar metalin inlemesi yüzünden de ürperiyordu. Küçülen dörtte üçlük ayın zümrüt ışığı doğayı küflü gri yeşil bir renge boyuyordu. Renk Alex’e yazın en sıcak zamanında alglerin kapladığı bir su birikintisini hatırlatıyordu.

Kulenin en tepesinde, yerden yirmi metre yükseklikte, kare biçimli odanın dört yanında da yürünecek yerler vardı. Odanın içinde bel hizasına gelen bir masa ve masanın üstünde de biri plastik örtünün altında, diğeri ise biraz ordu işi görünen, koyu renk, metalden ve altı madeni kelepçesi olan dörtgen bir kutu duruyordu. Plastik örtünün altında, tüm

elektronik aygıtlar gibi ölü durumda dijital, pilli bir amatör telsiz vardı. Tom gıcırdayan, pas tutmuş kelepçeleri açmaya çalışırken o da fenerini metal kutuya tuttu.

“Ellie’nin yanında bir şey söylemek istemedim,” dedi Tom, son kelepçeyi de açarak. “Yarın gündüze kadar beklemeye karar vermiştim. Gündüz hemen her şey daha iyi görünüyor ama ha şimdi olmuş ha başka zaman.”

“Nedir o?” Aletin ana gövdesi açık griydi, fakat ön yüzü tıpkı mehtap gibi gri yeşil arası bir renkтейdi ve üstü iki konumlu şalterlerle, anahtarlarla, bazıları da Alex’in Hannah Teyzesinin gaz ocağındakilere benzettiği yuvarlak düğmelerle doluydu. Aletin orta yerinde, çok büyük bir kumanda düğmesi vardı ve üstüne beyaz numaralar, hash mark’lar bulunan siyah bir kadranı hareket ettiriyordu. Gümüş rengi kalın harflerle H E A T H K I T yazılıydı ve onun üstünde ise, çok daha küçük harflerle SB-101.

“Tahminimce eski bir amatör telsiz alıcısı. Av kulübelerinde bunu kullananları görmüştüm.” Tom, masadan bir otomobil aküsüne giden kabloları işaret etti. “Tek ihtiyacın telsizi kızartmamak için şuradaki çevirici, o kadar.”

“Çalışır mı?”

“Çalışmalı. Bu alet eski, yani transistörlerden önce yapılmış. Çalışmasını transistörler değil, vakum tüpleri sağlıyor. Tabii birilerinin yayın yaptığıını varsayarsak, çalışır.”

“Eh, dünyada kalan son normal insanlar biz olamayız ya,” dedi Alex. “Bunun gibi eski telsizler illa ki vardır. İsterse arabalar çalışmasın, bir sürü akü var. Dahası, en kötü senaryo doğruysa ve Kuzey Amerika’nın tamamı gittiyse bile diğer ülkeler var. *Bir yerlerde birileri olmalı.*”

Telsiz çalışıyordu. Tom frekansı sıfırladı, sonra büyük düğmeyi, kili-din geveze tıkırtısına kulak vermiş bir kasa hırsız misali büyük bir özenle ağır ağır döndürdü. Hoparlör yoktu, o yüzden tek bir kulaklığı paylaşıyorlardı. Tom sesi o kadar açmıştı ki parazit in çıtırtısı teneke çatıya yağ an sağ anak yağmurun gürültüsünü andırıyordu. Parazit çoktu; hatta olmaması gereken kadar çok. Tom, bunun özellikle de böyle bulutsuz bir gecede, çok fazla atmosferik girişim olduğu anlamına geldiğini söyledi.

“İyi de ne demek bu?” diye sordu Alex.

“Şışt.” Tom iki parmağıyla tutmuş koca düğmeyi çeviriyordu. “Samırım...”

Parazitin cızırtısının arasında Alex önce hafif bir mırıltı, sonra tek bir sözcük işitti: *...kontrol...*

“Dur, dur!” diye bağırdı. “Tam orada işte!”

“Tamam, tamam, yakaladım.” Telsizden ansızın bir hışırtı seli boşandı. “Burası,” dedi Tom. “Galiba...”

“...ateş fırtınaları...” dedi telsiz tükürür gibi. “...lantik sahil şeridi...”

“Ne?” dedi Alex.

“...sistem arızaları... yer tabanlı... ikincil nükleer olaylar...”

“İsa aşkına,” dedi Tom.

“Ne? Nükleer mi? Ne olmuş?” diye sordu Alex. “Ne dediğini anlıyorsun?”

“Sanırım.”

“Eee, ne diyor?”

“Birazdan.” Tom’un boştaki eli Alex’in buz gibi avucunu bulup sıkıca tuttu. “Hemen bilmek istiyorsun ama önce ne öğrenebiliyorsak öğrenelim, tamam mı? Eğer bir kişi yayın yapıyorsa başkaları da olmalı, diğer ülkeler de var. O zaman manzarayı daha iyi görürüz.”

Manzarayı mı? Neyin manzarasını? Kıyamet gününün daha iyisi olur mu? Alex’in bekleyecek sabrı yoktu, yanıtı hemen almak istiyordu. Onun yerine dişlerini sıktı, parazitin içinden sözcükleri seçmeye odaklandı: “...yaşın altındaki... çocuklar... panik...”

Parazitlerle bölünen daha birçok sözcük döküldü kulaklıklardan. Hiçlikten oluşmuş, bir kâbus ören hayaletlerdi sözcükler. O sinyal azalarak kaybolduğunda bir başkasını buldular, bu seferki İngiltere’den. Sonra Afrika’dan bir başkasını.

Hepsi sona erdiğinde Alex’in gözleri hâlâ kuruydu, ancak Tom canını acıtacak kadar kötü sıkıyordu onun elini.

“Demek o yüzden ay yeşil.” Mutfakta, odun sobasının yanında Alex çoktan soğumuş çay fincanına iki elle sarılmıştı. Çok değil, bundan daha iki saat önce Oreoları mideye indirmektedirler, şimdi ise dünyaları cayır

cayır yanıyordu. Eh, en azından ülkenin yarısı ki bu bile yeter de artardı. “Şimdi hatırladım da. Dünya Tarihi dersinde Krakatoa’yı işlemiştik. Püskürmenin ardından günbatımları kan kırmızı, ay ise mavi ya da yeşil görünürmüştü; hepsi de gökteki kül yüzünden. Hani şu Munch’ün çılgınlık tablosundaki gökyüzü vardır ya? Hocamız onun Krakatoa yanardağ patlamasının hemen ardından görüldüğü şekliyle yapıldığını söylemişti.” Masanın diğer tarafındaki Tom’a baktı. “Aynısı, değil mi?”

“Eğer duyduklarımız doğruysa.”

“Hâlâ mı *inanmıyorsun*? Yapma, Tom. Mühendis değilim ama *ben bile* anlıyorum. Birkaç e-bombayla elektrik ve iletişim şebekesini ortaya kaldırıyorsun. Bom. Ne elektrik var ne de çalışan bir alet. İngiltere’deki şu adam dünyanın her tarafında, neredeyse tüm ülkeleri etkileyecek kadar bombanın patladığını söylemişti.”

“Bunlar söylentiden ibaret de olabilir. İnsanlar hemen paniğe kapılırlar. Uydular olmadan emin olmaları mümkün değil.”

“Kaldı ki uydular da *gitti*. Bunun olacağını sen söylemiştin. Demek oluyor ki Uzay İstasyonu da yok artık. Bilgisayarları olmadan buraya dönemezler ve oradaki hiçbir şey de çalışmaz. O yüzden ya boğuldular ya da dondular ve o büyük, ölü konserve kutusunun içinde yörüngedeler. Yörünge çürüyene kadar orada kalacaklar, sonra da yanıp gidecekler.”

“Belki her yerde etkili değildir,” dedi Tom ayak direyerek. “Yayın yapan sadece beş kişiyi dinledik.”

“Onları bulduğumuza şükretmeliyiz. Hem böyle olacağını günler önceden söyleyen *sendin*. Ne demiştin adına? Karşılıklı mahvolma mı? Eh, haklı çıktın işte. Sevinebilirsin.”

“Sen de biliyorsun ki bu konuda haklı çıkmayı *istememiştin*.”

“Belki de istememiştin ama sana bir şey diyeyim mi,” Alex acı acı güldü. “İçine doğmuş.”

“Hepsi değil.” Gazlı fenerin ışığında Tom’un yüzü kemik beyazıydı. Ağzı ise kapkara bir yarıktı. “E-bombalar ve nükleer atık depolama tesislerini hedef almak aklıma bile gelmemiştii.”

“Bir taşla iki kuş.”

“Hayır, tesisler atom bombası gibi patlamaz ki.”

“Ne farkı var? Evrendeki tek inek sen değilsin; kafayı kıyamet günüyle bozmuş, acayip bir fizik öğretmenim vardı. Hem anlaşılmayacak kadar da zor bir tarafı yok. Bombaları tesislerin üstünde patlatıyorsun, atık yakıt çubuklarını soğutan su buharlaşıyor; yakıt çubukları erimeye başlayıp radyoaktif buhar salıyor, sonra *güm!* Tıpkı Çernobil gibi. Orada çekirdeğin aşırı ısınması ne kadar sürede gerçekleşmişti, bir fikrin var mı?”

“Hayır.”

“Reaktörü acil kapatma konumuna geçirmelerinden sadece birkaç saniye sonra.” Alex’in gözleri yanıyordu; göğsünün alev alev panik olduğunu hissedebiliyordu kız. “Dediğim gibi, adam teknoloji manyağının tekiydi. İki gün boyunca Çernobil’i işledik. Sıcaklığın tepeye vurması ve radyoaktif buharın ilk kazanı patlama noktasına getirmesi sadece kırk saniye sürmüştü. Kırk *saniye*. Yangınlar haftalarca devam etti ve daha da fazla radyasyon yayıldı. Şimdi her yerde olan şey de bu. Üst üste, üst üste bu oluyor, ancak bin kat daha yok edici çünkü tesisler daha büyük. Hadi yahu. Patlayıcı uzmanı olan sensin. Ateş fırtınalarını, nükleer patlamaların basınç dalgalarını benden iyi bilirsin. Her şey erir ya da buharlaşır, üstelik bu sadece ilk *gündür*.”

“Alex...”

“Çünkü elektrik olmazsa sağlam kalan reaktörleri ya da isabet almamış tesislerdeki yakıt çubuklarının hiçbirini soğutmak mümkün değildir...”

“Sakinleş, Alex.”

“Bu da demek oluyor ki onlar da patlıyorlar: Bütün nükleer santraller, bütün nükleer atık depolama tesisleri. Ülkedekilerin, dünyadakilerin hepsi, *her yerde*.”

“Hey. Kes şunu.” Tom artık iskemlesinden kalkmıştı. “Bunun hiçbirimize faydası yok.”

“Umurumda bile değil! Ay yeşil renkte, Tom, *yeşil!*” Alex bağırdığını zannediordu ama sözcükler bıçak gibi saplanıyordu boğazına; ağzından tüm çıkan, kısık, ağlamaklı bir hırıltıydı. “Dünyanın sonu geldi! Havada toz, moloz, ne ararsan var. İnsanlar öldüler, e-bombalar patladığında öylece *ölüverdiler*. O an ölmeyenler de sonra ölecek. Ya açlıktan ölecekler ya radyasyon hastalığından ya da birbirlerini öldürecekler. Peki ya o çocuklar? Ya Jim? Onlara ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Değişen başkalarının

olup olmadığını da. Ne zaman *değişeceğimizi*...”

“Ama değişmedik. Ölmedik, değişmedik ve ölmeyeceğiz de.”

“Bunu *bilemezsin*.”

“Hayır, biliyorum.” Diz çöktü, Alex’in ellerini avucuna aldı. “Bana bak, bana kulak ver. Tanrı’ya inanmıyorum ama kadere inanıyorum.”

“İyi de bunun ne...”

“Bir sus da dinle. Aklına hayaline sığmayacak çatışmalardan sağ çıktım. Kaç defa hapı yuttuğumu sandım, ölüyorum diye düşündüm, *bilemezsin*. Ama yuvama döndüm. *Buraya* geldim.” Uzanıp elini Alex’in ensesine koydu. “Seni ve Ellie’yi kurtarmak için tam zamanında geldim.”

“O şanstı.”

“Şans değil, kaderdi. *Tam* doğru anda, *tam* olmam gereken yerdeydim. Tüm bunlara ölmek için katlandığımıza inanmayı reddediyorum,” dedi ateşli bir şekilde. “Şimdi hayattayız. Güvendeyiz. Ne sana bir şey olması-na izin vereceğim ne de Ellie’ye. Bu bir söz.”

İster kader olsun ister başka bir şey, böyle bir söz veremezsin. Beynimde bir canavar var ve kendince planları olabilir. Ama nasıl da inanmak istiyordu Tom’a. Her yanı yaprak gibi titriyordu. İç organlarına kadar hissettiği şiddetli bir sarsıntıydı bu; parçalarına ayrılacağından korkuyordu. “A-ama nereye gi-gideceğiz? Geriye dö-dönemeyiz. Ne-nereye?..”

“Hiçbir yere gitmemiz gerekmiyor artık. Bir şeyler düşünürüz. Merak etme, seni tuttum, kendini rahat bırak.” Tom onu bir şekilde iskemlesinden kaldırmıştı, şimdi yerdeydiler ve Alex ona sıkı sıkı yapışmıştı. Her bir adalesi yay gibi gerilmişti. Sonra Tom, Ellie’ye yaptığı gibi göğsüne bastırdı onu ve öne geriye sallanmaya başladılar. “Merak etme, seni tutuyorum,” dedi Tom onu sıkı sıkı tutarak. “Kendini bırak, Alex. Buradayım, seni tutuyorum.”

Bunun üzerine Alex ağladı. Jack için, Ellie için, zavallı sadık Mina için, artık sonsuza dek yitirdiği kendi ölü anne babası için; bir daha görmeyeceği teyzesi için. Tom için ağladı, özellikle de onun başkent yakınında oturan küçük kız kardeşleri için, çünkü gerçekten de orası hiç iyi bir yer değildi. Yabancı bir ayın altında ölüme mahkûm bir yörüngede dönen astronomlar için bile ağladı.

Alex, korkusundan da ağladı. Her Şeyin yeteri kadar kötü olduğu yetmezmiŐ  gibi, ilerleyen günlerde daha da sarpa saracağından korkuyordu   nk  .

  nk   bir Jim'in, bir Atkuyruklu Sarışın'ın, bir Basketbolcu   ocuk'un olduğu yerde baŐ kaları da olabilirdi ve sırada kimin olduğunu bilmek mümkün değildi.

Bir hafta geçti, sonra iki, sonra üç. Güçlerini topladılar, malzemelerinin listesini çıkardılar ve iyi beslendiler; köpek de dahil. Korucular kitap okumaya bayılıyorlardı, onlar da zamanlarını kitap okuyarak, karakol civarında kısa gezintilere çıkarak, yaralı bacağı gözle görülür bir şekilde iyileşen Mina'ya frizbi fırlatarak geçirdiler. Jeneratörü bir daha hiç çalıştırmadılar zira hem gürültü huzurlarını kaçırdı hem de korucuların gemici fenerleri ve bir sürü de mumu vardı. O ilk gecenin ardından, ne biliyorlarsa Ellie'ye de anlatmışlardı ve küçük kızın anlatılanları soğukkanlılıkla kabullenışı Alex'i hayrete düşürmüştü. Belki de döneceği bir ailesinin olmaması, Ellie'nin dünyanın yanıp kül olması haberini kolayca sindirmesine yardım etmişti. Ya da Ellie artık *kendilerinin* bir aile olduğunu düşünüyordu ki bu da yalan sayılmazdı hani.

Ellie'yi aralarına alıp salonda, şöminenin önünde yatıyorlardı. Gece-leri Tom'la Alex dönüşümlü nöbet tutuyorlardı. Ne var ki Tom fazla uyumuyordu. Ya uyumuyordu ya da uyuyamıyordu. Çoğu zaman Alex nöbet sırasını kaçırıp saatler sonra uyandığında bile Tom'u pencerenin önünde yastıklara dayanmış, yanında köpekle hâlâ uyanık buluyordu. Tom'un başının koyu silüetinin ara sıra onlara doğru döndüğünü görüyor, onun kararlı ve özgüvenli kokusunu alıyor, o zaman Tom'un onları ne pahasına olursa olsun koruyacağından emin oluyordu. Yine de genç adam sık sık uykudan fırlıyordu ve bu da Alex'e savaştan zihni kâbuslarla dolu dönenlere dair kulağına çalınan öyküleri hatırlatıyordu. Fakat burnunu sokmuyordu. Böylelikle onun mahremiyetine saygı gösterdiğini düşünmek istiyordu.

Ama yalandı bu. Bir seferinde, Tom'la Ellie dışarı çıktıklarında yumuşak kenarlı kara kutuyu açıp plastik torbalara, İncil'e ve o açılmamış mektuba baktı. Artık bunları ne yapacağını bilemiyordu. Böyle giderse o kutuyu hayatının geri kalanı boyunca taşıyacaktı ki bu da pek uzun

olmayabilirdi. Tom'a tümörden söz edebilirdi, muhtemelen etmeliydi de. Ona güveniyordu ve birbirlerine muhtaçtılar. Savaşa katılmış bir adamın, bombaları etkisiz hale getiren birinin kâbusları ve canavarları anlayışla karşılayacağını düşünüyordu. Fakat ne zaman ona söylemeyi aklından geçirecek olsa, içinde o aşına korku beliriveriyordu. Tümörden haberdar olur olmaz değişirdi insanlar. Davranışları tuhaflaşır, gözlerini kaçırmaya başlarlardı ve yanından kaçıp gittiklerinde rahatladıklarını hissedirdi Alex. Daha da kötüsü, akıllarından geçeni tam olarak bilmekti: *Benim başıma geleceğine, onunkine gelsin.*

Korkuydu onu engelleyen ama bir şey daha vardı. Doğru, Tom doğru zamanda doğru yerdeydi fakat ailesi Maryland'deydi. Aralık ayında tekrar cepheye gönderileceğini söylemişti. Peki, neden tim lideriyle kamp gezisi yapmak için ta Michigan'a kadar gelmişti ki? Onu Afganistan'da görmeye doyamamış mıydı? Aklına yatmıyordu bir türlü. Tekrar savaşa gidecek birisi, biraz olsun ailesiyle zaman geçirmek istemez miydi?

Dahası, Tom gerekenden daha az uyuyordu. Hepsini günde bir-iki saat. Neden? Gözlerini kapattığında ne görüyordu acaba? Bir şey sormuyordu Alex ama kendisine bakışından -bazen elini tutuşundan ya da koluna dokunuşundan- ve Ellie'ye gösterdiği şefkat ve sabırdan yola çıkarak, Tom'un korktuğunu anlayabiliyordu. Onları yitirmekten mi? Belki. Belki de korku çok daha derinlere, halihazırda yitirdiği bir şeye kadar indiğinden. O yüzden Alex şunun farkındaydı: Tom kuvvetli, yiğit ve becerikli olabilirdi fakat onun da sırları vardı.

Ama başka zamanlar da oluyordu. Gözleri buluştuğunda, Alex'in koku derinleşip karmaşık bir baharat kokusuna dönüştüğünde, kendi kalbi yerinden sıçrayacakmış gibi olduğunda. Bazen kendini tutamayıp onun dudaklarının kendi dudaklarına dokunmasının nasıl olacağını merak ediyordu. Bazen daha ötesini de düşünüyordu, kendini ona bırakmanın nasıl olacağını hayal ediyor, onun da aynı düşünceleri paylaşıp paylaşmadığını merak ediyordu.

Fakat bu konuda hiçbir şey söylemiyordu Alex. Hem de hiçbir şey. Sormuyordu da. Beyninde bir canavar vardı. Söylememek haksızlıktı, doğru değildi fakat bilse hiçbir erkek, bu Tom bile olsa, onu istemezdi.

O yüzden, kutunun fermuarını çekti, tekrar bel çantasına tıktı ve bu konuyu bir daha düşünmemeye karar verdi.

Kasımın ilk haftasının bitiminde -Dalga'dan altı hafta sonra- değişen onlar değil, hava olmuştu. Tom müjdeyi vermek için bir kucak dolusu odunla içeri girmiş, Alex de dışarı çıkıp kuzeye bakarak onun doğru söylediğini anlamıştı. Gökyüzü kül rengiydi, rüzgâr da kuvvetliydi. O yüzden derin derin kokladı, soğuk alüminyuma benzeyen kokuyu aldı ve şiş göbekli, arduvaz grisi, yoğun bulut örtüsüne baktı.

Bu sefer o özel örümcek hislerini kullanmasına gerek yoktu. "Kar."

"Hı hı. Ne kadar erken, o kadar iyi," dedi Tom. "Karar vermeliyiz."

"Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz." Salonda çamaşırları katlayıp Mina'yla konuşan Ellie'nin sesi mutfığa geliyordu. "Bilmiyorum, Tom. Kalsak mı? Hiç kimse canımızı sıkmadı. Hiçbirimizin dönecek bir ailesi yok ve şehirlere gitmenin güvenli olmadığını da biliyoruz."

Her gece o ve Tom, gözetleme kulesinin tepesindeki tarihi telsizin başına geçiyor, mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya uğraşıyorlardı. Çoğu zaman parazitten başka bir şey duymasalar da alabildikleri az sayıda yayın sayesinde, Amerika'nın iki kıyısının da resmen ölü bölge olduğunu, ya yanmakta ya radyoaktif ya da ikisi birden olduğunu biliyorlardı. Her yere kaos hâkimdi ve hükümet namına pek bir şey kalmamıştı, en azından ABD'de. Durduk yere düşüp ölen tek kişinin Stan olmadığını anlayacak kadarını dinlemişlerdi. Birçok insan -milyonlarca kişi- bombaların patladığı ilk birkaç saniyede ölmüştü. Başka şeyler de oluyordu. Yamyamlara, deliren zombilere ve ansızın keçileri kaçıran çocuklara ilişkin karmakarışık öyküler anlatılıyordu. Aslına bakılırsa, çocukların bahsi sık sık geçiyordu.

"Bir sürü yakacak odunumuz var," dedi Alex. "Suyumuz da var, yiyeceğimiz de."

"Evet ama şimdilik. İlkbahar geldiğinde daha fazlası gerekecek."

"Avlanabiliriz. Mahzen mermi dolu. Başka silahlarımız da var, ok ve yayımız da."

"İyi ama önünde sonunda diğer şeyler tükenecek. Ya mum, sabun, diş macunu ve elbiselerimizi yapmayı öğreneceğiz ya da karakolu ve parkı bırakıp malzeme aramaya çıkacağız. Bu çok ama çok uzun sürebilir ve yeteri kadarını toplayıp buraya gelmek de öyle hafife alınmayacak kadar

büyük bir sorun. Peki ya içimizden biri cidden hastalanırsa?”

“Cephedeki tıp bilgine ne oldu?”

“Doktor olmakla aynı şey değil, sen de pekâlâ farkındasın. Doktor olsaydım bile malzemeye ihtiyacım olacaktı. O yüzden gitmemiz gerekiyor. Ya ilkbahara kadar bekleyeceğiz ya da hâlâ yapabilirken ve başkaları gelip elimizdekileri istemeden önce gideceğiz.”

“Daha gelen olmadı.”

“Ama olabilir. İnsanlar çaresiz durumda. Tıpkı bizim gibi o ormandan çıkıp gelebilirler. O zaman ne yapacağız? İçeri mi alacağız? Yoksa çatı-şacak mıyız?”

“Tom, yola çıktığımızda neler olacağını bilemeyiz. Hükümet yok, belki de ordu haricinde hiç kimse görev başında değil ve onların da ne yaptığını kimse bilemez.” Birden kafasında bir ışık yandı. “Dur bir saniye. *Sen* askersin. En yakın üs nerede?”

“Güneyde. Wisconsin. Orada, Yooper’da Sawyer Hava Üssü var ama kısa süre önce kapatılıp müzeye dönüştürüldü. Artık hiç kimse yoktur.”

“O zaman belki de güneye gitmeliyiz.”

Tom başını iki yana salladı. “Ordu bize yardım etmekten çok kendi başının çaresine bakmakla ilgilenir. Sana bunu garanti ederim. Hem bir sürü silahları hem de onları kullanmaktan çekinmeyecek adamları var.”

“Yola çıkmaktan vazgeçirmeye çalışıyor gibisin.”

“Öyle demiyorum. Ben *gitmemiz gerektiğini* düşünüyorum ama bence güneye değil...” Duraksadı. “Kuzeye.”

“Kuzeye mi? Kar yağacak, Tom. Daha şimdiden dışarısı buz gibi.”

“İşte, zaten o yüzden. İnsanlar güneye ve batıya gideceklerdir, kuzeye değil. Sıcak yerlere gideceklerdir.”

“Tom, kuzeyimizde Superior Gölü’nden başka hiçbir şey yok ki?”

“Minnesota’ya gitmezsek öyle.”

Bir an dili tutulup kaldı. “Minnesota mı? *Minnesota*’ya mı gitmek istiyorsun? Tom, orası *yüzlerce* kilometre uzakta.”

“Korucuların haritalarına göre, sınıra kadar yaklaşık sekiz yüz kilometre.”

“Sınır. Kanada yani? Delilik bu. Kışın başında iyice kuzeye, ta Kanada’ya mı gitmek istiyorsun?”

“Çok daha az insan vardır. Geriye kalanlar çok daha seyrek olacak şekilde araziye yayılmıştır. Dağlardan uzak durursak göllerde balıklar, avlanacak bir sürü kuş vardır. İlkbahar geldiğinde bir şeyler yetiştirebiliriz.”

“Tom, neyi yapıp yapamayacağımız konusunda bir sürü varsayımda bulunuyorsun. Ben çiftçilikten hiç anlamam, bahse girerim sen de hiçbir şey bilmiyorsundur.”

“Ben dönümlerce mısırdan, buğdaydan söz etmiyorum ki. Kendimize güvenli bir yer bulup kendimize yetecek kadarını ekip biçmeyi kastediyorum. Bunu yapabiliriz. İnsanlar bunu hep yapıyor. Anne babamın kendimi bildim bileli bahçesi vardı. Alex, eğer her şey duyduğumuz kadar kötüyse, artık arabayla markete gidip de alışveriş yapma devri geride kalmış demektir. Kendi başımızın çaresine bakmalıyız öğrenmeliyiz. Bunun kolay olacağını iddia etmiyorum. Hatta hayal bile edemeyeceğimiz kadar zor olabilir. Fakat başımızı kuma gömmenin bize faydası olmaz.”

“Biliyorum,” dedi Alex, biraz huzursuz şekilde. “Tamam, diyelim ki sen haklısın. Bu iyi bir fikir olsa bile –ki olduğundan emin değilim– Ellie’yi de düşünmeliyiz. İkimiz bunu başarabiliriz ama Ellie’nin o kadar mesafeyi yaya gitmesini, karda yatıp kalkmasını bekleyemezsin. Korucular geriye iki çift kar ayakkabısı ve kros kayağı bırakmışlar ve hiçbirisi Ellie’ye olmuyor. Bu da demek oluyor ki onu ya taşımamız ya da bir tür kızak yapmalıyız. En iyi ihtimalle oraya iki ayda varırız, o da kar falan yağmazsa. Erzakımızın tükenmemesi imkânsız.”

“O kadar çok insan öldü ki Alex,” dedi sessizce. “Daha ilk birkaç dakikada öldüler, haftalar oluyor.”

“Elbette dedikodulara kulak asıyorsan.”

Tom onun itirazlarına rağmen söze devam etti. “Bu da bir sürü terk edilmiş ev ve yiyecek içecek demektir; tabii bizden önce alan olmadıysa.”

“Yine de mesafe çok fazla. Oradan buraya varmamız ne kadar sürdü, bir hesap et.” Tom’un yüzünün bir anda değiştiğini gördü. “Ne var?”

“Belki arabamız olabilir.”

Alex’in ağzı açık kaldı. “Ne dedin sen?”

“Garajdaki o kamyonet. Çok eski. Bence çalışabilir. Ama daha bakmadım...” Omuz silkti.

“Ulu Tanrım,” dedi Alex. “Yani, *arabayla* gidebilir miyiz? Neden daha önce söylemedin?”

“Birkaç nedenden ötürü. Kar yağmaya başlayıp da yirmi beş, otuz santimi geçti mi, tekerleklerde zincir bile olsa yola çıkamayız ve yolu açacak kar küreme araçları da yok. Yakıt da ayrı sorun. Burada biraz yakıtımız var fakat yeraltı deposu elektrikli pompayla çalışıyor. Elektrik yoksa yakıt da yok demektir.”

“Ama yollarda bir sürü terk edilmiş taşıt vardır, değil mi? İstedığimizi depolarından alırız. Tom, altında bir kamyonet varsa sekiz yüz kilometrenin lafı bile olmaz. On-on iki saatte gidebiliriz. Canımız nereye isterse oraya gidebiliriz.”

“Normal şartlar altında. Yolların otoparktan farksız olduğuna dair bahse var mısın? Her şey bir anda hareketsiz kaldı. Telsizden duyduklarımızda gerçeklik payı varsa o zaman birçok insan Jim gibi, daha saniyesinde ölüp gitmiş demektir. Bu ceset demek, hem de çok sayıda. Cesedin olduğu yerde leş yiyiciler de olur. Sadece vahşi köpekleri de kastetmiyorum. Rakunlar, possumlar, tilkiler, kurtlar, hatta ayılar. Onca araba, zamanımızın yarısını yolu temizlemekle geçireceğimiz anlamına gelir. Er ya da geç yoldan oynatamayacağımız kadar büyük bir şeye rastlayıp yola yürüyerek devam etmek zorunda kalırız.”

“Peki ya anayollardan uzak durursak?”

“Evet ama Spielberg’in *Dünyalar Savaşı* filmini hatırlamıyor musun? Ya araçsız onca insanın arasından arabayla geçmeye kalktıklarında başlarına neler geldiğini? Canlarını ucuz kurtarmışlardı, araçlarını da kaybedip avuçlarını yalamışlardı. Gerçek dünya böyledir, Alex. Eğer kamyoneti alırsak başımıza bunlar gelecek. Dışarıda göreceklelerinin medeniyetle uzaktan yakından ilgisi olmayacak. Her şey farklı.”

Gerçekten de Tom’un neyi kastettiğini anlıyor, ona hak da veriyordu. Sonuçta filmi o da izlemişti. “Eğer korkumuzdan gidemezsek, buranın da hapisneden bir farkı yok.”

Tom bir süre sessiz kaldı. “Ya *başkalarına* rastlarsak?”

Alex onun neyi ima ettiğini anlamıştı. “Belki de hepsi şimdiye ölmüşlerdir. Hava çok *soğuk*. Belki de donup gitmişlerdir.” Bir yandan da şöyle düşünüyordu: *Evet ama beyni kızarmış bir korucu o bubi tuzağını kurduysa göründüklerinden çok daha zeki olabilirler*. Elbette beyni kızarmış çocuklardan *daha* varsa geçerliydi bu. Korkuyla yapılmış, söylentilere dayalı telsiz konuşmaları gerçeği yansıtıyor olmayabilirdi. Gerçi bunlar dışında her şeye inanyorlardı. Niye onlara inanmayacaklardı ki?

“Jim,” dedi Tom ona, “beni iki gün boyunca peşinde dolaştırdı. Eğer o beyni kızarmış çocuklardan ve yetişkinlerden daha varsa, onları yok saymazdım.”

“Eh,” dedi Alex, “belki kendimizi de hesabın dışında tutmamalıyız.”

“Belki,” dedi, “ama telsizdekilerin konuşmasına bakılırsa sağ kalan insanlar gençlerden, *bizlerden* korkuyorlar. Yani düşman sayıyorlar bizi. Onlara yönelik tehdidiz. Gördükleri yerde vurmazlarsa şanslıyız.”

Ellie, Alex’in tahmin ettiği kadar üzülmemişti, hatta Tom onu karşısına alıp başkalarıyla karşılaştıklarında her şeyin farklı olacağını anlattığında bile. Ellie’ye soracak olursanız, babası gibi Tom da bir askerdi. Tom onları daha önce kurtarmıştı, bundan sonra da kurtaracaktı.

Sonraki iki gün boyunca Alex malzemelerinin çetelesini yeniden tuttu, yanlarına ne alacaklarının ve eğer kamyonet ellerinden giderse ya da kara saplanıp kalırsa kimin ne taşıyacağını listesini yaptı. Tom, kamyonetin üzerinde çalıştı ve Ellie de onun başından ayrılmayıp ona alet edevat uzattı. Tom kontak anahtarını çevirdiğinde, bir dizi ağır, metalik tangırtı ve öksürük duyuldu, ardından araç gırtlaksı bir hırıltıyla çalıştı. Tom’la Ellie birbirlerine beşlik çaktılar ve Ellie, Alex’e neşeyle “Artık arabamız var!” diye bağırdı.

“O gece, ızgara biftek ve haşlanmış patates yedikten sonra, Tom, “Avlanma, tuzak kurma vesaire konularda ne biliyorsun?” diye sordu.

Alex, kurulaması için bir tabak uzattı ona. “Eh, silah kullanmayı biliyorum. Atıcılık sporuyla uğraştım. Nasıl tuzak kurulacağını biliyorum.”

Tom suratını buruşturdu. “Eğer hamburgere itirazın yoksa iş görür. Peki ya ok ve yay?” Alex başını iki yana sallayınca, “Yarın ok ve yayla ava

“çıkıyoruz,” dedi Tom. “Peki ya lastik değiştirmeyi biliyor musun? Düz vitesli araba kullanmayı?”

“Niye bunları sorup duruyorsun?”

“Çünkü.” Dolabı açtı, kurulanmış tabakları rafa dizdi. “Bana bir şey olursa ya da bir şekilde birbirimizden ayrılırsak bunları bilmen gerekiyor.”

Ona gözlerini dikip uzun uzadıya baktı Alex. “Sana hiçbir şey olmayacak.” Gerçekten de kendisine bir şey olma olasılığı daha fazlaydı. Ona söylesin mi, söylemesin mi, yine bilemedi.

“İnan bana. Ben de yakın zamanda bir yere gitmeyi planlamıyorum ama tek başınıza da bir şansınız olsun istiyorum.”

“O mantıkla hareket edersen Ellie’ye silah kullanmayı da öğretmen lazım. Sadece senin başına değil, ikimizin de başına bir şey gelebilir. O zaman tek başına kalır.” Tom’un gönülsüz olduğunu görebiliyordu, o yüzden ekledi. “Silah taşıması gerekmiyor ama kullanmayı bilmeli.”

“Peki. Bir Browning Buck Mark var. Başlangıç için iş görür. Tamam.” El bezini özenle katladı. “İki gün sonra yola çıkalım mı?”

Alex başını sallayıp onu onayladı. “Anlaştık o zaman.”

“**A**ma benim zaten bıçağım var,” dedi Alex. İki gün geçmişti, sabahın erken saatleriydi. Gökyüzü hâlâ kapkaraydı, kuzeyde, karın yağmakta olduğu yerlerde neredeyse kobalt mavisiydi. Salondaydılar, eşyalarını ve erzakı Ford’un arkasına yüklemişlerdi bile. Alex, botuyla uğraşan Tom’un kafasına yukarıdan bakıyordu. “Hayatta aklıma gelmez.”

“Bir bot bıçağının en güzel yanı, pantolonunun paçalarını içeri sokmadığın sürece hiç kimsenin farkına varmamasıdır ki sen de paçalarını dışarı çıkarıyorsun.” Tom, onun yürüyüş pantolonunun sağ paçasını sertçe aşağı çekti. “Eee? Nasıl hissediyorsun?”

“Botumun arasına bir şey girmiş gibi. Tom, Mossberg’le silah dolabından çıkan Beretta bende. Winchester’la Sig sende. Fazladan bir Browning ve okla yay var.”

“Ok ve yayla çok iyi iş çıkardın, sırası gelmişken söyleyeyim.”

“Uryu gibi,” dedi kapıda beliren Ellie. Kucağı yeşil yün battaniyelerle doluydu. Köpek içindi bunlar.

“O da ne?” diye sordu Tom.

“Kim demeliydin,” dedi Alex. “Bir Quincy. Anime mi?”

“Mangası da var,” diye ekledi Ellie.

“Ya. Ben bir Hellsing’i biliyorum,” dedi Tom.

“Sen bilmeyeceksin de kim bilecek,” dedi Ellie. “Sürekli ateşli silah kullanıyorlar. Alucard hariç. O insanların kafasını tuttuğu gibi koparıyor.”

“Al işte, tam benlik.”

“Harika.” Alex gözlerini devirdi. “Tom, ben şimdiye kadar hiç bıçakla

dövüşmedim ki.”

“Şansın varsa öğrenmene gerek de kalmaz. Aslını istersen, muhtemelen kendini öldürtürsün, o yüzden önermiyorum.”

“İyi de ne işe yarayacak o zaman?”

“Hiç beklemediği anda bıçakladığın adama bir sor.”

“Kendini öldürtürsün diyen sendin.”

“Bıçağı ilk saplayışın iyiye, tekrar saplamana gerek kalmaz.” Ayağa kalktı. “Ciddiye alma yahu, takılıyordum.”

“Hiç gülmedi,” dedi Ellie.

“Ne olur ne olmaz diye,” dedi Tom.

“Bunu çok söylüyorsun,” dedi Alex de.

“Çünkü ciddiylim.” Alex’i alıcı gözle süzdü, sonra başını iki yana salladı. “Hâlâ eksik bir şeyler var,” deyip, elleriyle vura vura ceplerini aradı. “Bir saniye dur... hah...” Sonra, deri kılıf içinde bir tabanca çıkardı. “Bunu yanıma boşuna mı aldım?”

Titreyen parmaklarıyla Glock’u kılıfından çıkarmadan önce, o olduğunu anlamıştı Alex. Silahın şarjörü eksikti ama yanılmasına imkân yoktu. “Babamın... Tom, nereden... nasıl?..”

“Aa, ne güzel, tamir etmişsin!” dedi Ellie. “Tom, sana söylemem için söz verdirdi. Şeyin... ertesi sabahı oraya döndük. Tom senin daha ayılmayacağını ve Mina’nın seni koruyacağını söyledi, ben de tabancayı düşürdüğüm yeri gösterdim.”

“Suya mı daldın?” diye sordu duyduklarına inanamayan Alex.

“Ben dalmadım,” dedi Ellie. “Hem çok derindi hem de buz gibi. Tom silahı buldu ama. Hem de daha dördüncü denemede.”

“Söküp temizlemeden, çalışır hale getirmeden bir şey söylemek istemedim. Ellie bunun babanın tabancası olduğunu söyledi. Geri almak istersin diye düşündüm, harika bir silah. Bunu da al.” Glock’un şarjörünü uzattı. “Yedek şarjör hâlâ bel çantanda. Eşyaların arasına da iki kutu mermi attım.”

“Sağ ol.” Şarjörü dikkatlice tabancaya taktı. “Cidden, Tom.”

“Biliyorum.” Uzun süre bakiştılar, sonra, “İyisi mi, sen emniyeti kapamadan önce namluya bir mermi sür,” dedi Tom.

“Ne olur ne olmaz,” dedi Alex.

“Ee, bana da bıçak verecek misiniz?” diye sordu Ellie.

Tom’la Alex bakiştılar, sonra Alex, “Bunu sen başlattın,” dedi.

“Tamam, tamam,” dedi Tom. “Senin de bir bıçağın olacak, Ellie ama bildiğimiz, sıradan bir bıçak.”

“Ne?” diye bağırdı Ellie. “Bu haksızlık ama. Niye bot bıçağını o alıyor da bana böylesi düşüyor?”

“Dahası, o bıçak belindeki kılıfından dışarı çıkmayacak.”

“Kullanmama da mı izin yok?” Ellie mutsuz görünüyordu. “O zaman ne faydası dokunacak ki?”

“Tavşan derisi yüzmen ya da balık oltası yontman gerekebilir. Sana göstereceğim. Tıpkı silah kullanmayı gösterdiğim gibi. Ne olur ne olmaz.”

“İyi, tamam,” diye homurdandı Ellie. “Madem ne olur ne olmaz diye, neden savaşa gidecekmiş gibi görünüyorsunuz?”

Kimsenin buna verecek doğru dürüst bir yanıtı yoktu.

Arabaya doluştular. Ellie ön koltukta ikisinin arasındaydı. Tom anahtarı kontağa taktı, “Fikir değiştirmek için geç kalmadık,” dedi.

“Hayır, gidelim.” Ellie dönüp kamyonetin arka camından baktı. “Mina’ya bir şey olmaz, değıl mi? Tahta kutuya rağmen dışarı sı çok soğuk.”

“Onca battaniye ve kürklü palto varken mi? Hiçbir şey olmaz.”

“Peki. Karakolun kapısını kilitlesek mi?”

“Öyle kalsın,” dedi Tom’la göz göze gelen Alex. “Belki kalacak yere ihtiyacı olan başka birisi buraya gelir.”

“Belki de korucular geri döner,” dedi Ellie.

“Belki.”

“Hadi balkım,” dedi Tom ve kontağı çevirdi. Kamyonetin motoru gırt-

laksı bir böğürtüyle çalıştı, sonra Tom vitesi bire taktı. “Evle vedalaşın.”

“Güle güle, ev,” dedi Ellie. Bir an bekledi, sonra, “Eee? Daha varmadık mı?” dedi.

Alex’le Tom, önce Ellie’ye sonra birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular.

Bu son iyi zamanlarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
DEĞİŞİM

Mıncıklı yangın yolu çok bozuktu ve kamyonet hoplayıp zıpladıkça sert taşlar tekerleklerin altında çatırdıyor, arabanın altına vuruyordu. Kağı gibi gidebiliyorlardı ve bir saatin ardından ancak on beş kilometre yol alabilmişlerdi. Beş kilometre sonra asfalt yola çıkıp hızlandılar. Doğuya ilerledikleri sırada lastikler asfaltın üstünde uğulduyordu. Kırk beş kilometre olduğunda Tom, “Otoparka geliyoruz,” dedi. “Arabayı buraya mı bırakmıştın?” Alex başıyla evetleyince, “Durmak ister misin?” diye sordu. “Belki istediğin bir şeyler vardır.”

Teyzesi hariç, eski hayatına ait hiçbir şey istemediğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi. Tom’a kuzeye değil de güneye gidelim, demek içinden geldi. Tom’un onu kırmayıp bunu yapabileceğini biliyordu ama öğrendikleri azıcık şeye bakılırsa, parktan çıkmak bile yeterince tehlikeliydi zaten. Nükleer enerji santralleriyle, atık depolama tesisleriyle dolup taşan bir eyaletin başlıca şehirlerinden birine gitmenin muhtemelen intihardan farkı yoktu. Oraya boş yere *Nükleer Illinois* dememişlerdi: Dünyanın ilk zincirleme tepkime reaktörü Chicago Üniversitesi’ndeki Stagg Sahası’nda, açık tribünün altında, duvar tenisi kortlarında kurulmuştu. Fermi’nin nükleer reaktörün acil durum amaçlı kapatılması anlamına gelen *scram* sözcüğünü türettiği yeri burası.

Onun yerine, başını sallamakla yetindi. “Tabii,” dedi.

“Vay be,” dedi Ellie, Tom direksiyonu sertçe sola kırıp parkın giriş gişelerini geçerken. Gişe taşındı, önünde kocaman, resimli bir pencere, yanında ise McDonald’s restoranlarının arabaya servis gişeleri gibi kayarak açılan bir cam vardı. Resimli pencere parçalanmıştı, kapı ardına kadar açıldı. Amerikan bayrağı da eyalet bayrağı da büyük bir gönderin dibinde serilmiş yatıyordu. İpleri ortalıkta yoktu. “Birisi zıvanadan çıkmış.”

“Ya da işine yarayacak bir şeyler arıyormuş.” Köşeyi dönüp parka girerken, “Ben de bundan korkuyordum,” dedi Tom.

Yılın bu kadar geç zamanında zaten çok fazla araba yoktu, onlardan da geriye sadece altı tanesi kalmıştı ve un ufak olmuş cam parçaları için deydiler. Arabaların hepsi yağmalanmıştı. Camlar kırılmış, kapılar açık, torpido gözleri boşaltılmış, kaportalar yamulmuş, tamponlar eğrilmiş.

“Geriye pek bir şey kalmamış olabilir,” dedi Tom. “Hangisi senin?”

Alex eliyle işaret etti. Toyota’sı otoparkın en köşesinde, parçalanmış üç otomatin yanındaydı. Toyota enkaz halindeydi, ön kaputu açıktı, yedek lastiği arka tampona dayalı duruyordu.

“Bakın,” dedi Ellie birdenbire, sonra sağ tarafı işaret etti. “Tuvaletlerin yanına bakın!”

Zayıf, uzun boylu, saçları köpük beyazı bir adam *Kadınlar* yazan gi-rişten çıktı. Başka zaman olsa Alex bunu garipsedi. Yaşını başını almıştı adam; aşağı yukarı Jack’in yaşlarındaydı, kirli kot pantolonu ve yine kir pas içinde, zeytin yeşili parkası vardı. Tek eliyle bir beysbol sopasını kavramıştı. Alex’in gözü onu bir yerlerden ısıırıyordu ama adam gözlüğünü burnunun kemerine doğru itinceye kadar kız onu tanıyamadı.

“Hey, tanıyorum onu,” dedi, daha iyi görebilmek için öne kaykılarak. Tom’a okul otobüsünden söz etti. “Öğretmenlerden biriydi, adım gibi eminim.” Adamın elini ürkekçe kaldırdığını gördü. “Duracak mıyız?”

Tom daha ağzını açamadan, “*Elbette* duracağız. Tek başına kalmış,” dedi Ellie. Tom’la Alex bakışlırlarken, Ellie devam etti. “Ona yardım etmemiz gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor,” dedi Tom. “Bu konuyu halletmiştik, Ellie. Bizde olanları isteyecek bir sürü insanla karşılaşacağız. Bunları herkesle paylaşamayız.”

“Ama,” dedi Ellie.

Tom bir saniye daha düşündü, sonra frene basıp vitesi boşa aldı. Ellie’ye dönüp, “Sen burada bekle,” dedi. Kız dönüp ağzını açacak gibi olunca da ekledi: “Tek kelime edersen basar giderim.”

“İyi,” dedi Ellie olanca tersliğiyle. Sonra abartılı bir hareketle elini ağzına götürüp, “Eyvah,” dedi.

Tom ifadesiz bir edaya bürünmeye çalıştıysa da beceremedi. Sonra bakışları önce Alex'e, sonra onun belinden aşağıya kaydı. Kız ima edileni anlayıp Glock'un kılıfının mandalını çözdü.

O belirgin ölü et kokusunu ancak adımını arabadan aşağı attığında ayırt edebildi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kamyonetin arkasından Mina'nın kaygılı inlemesi duyuldu. "Tom, dur," dedi Alex.

Tom, Winchester elinde, arabadan yarı yarıya inmiş durumdaydı. "Ne var?"

"Mina bir koku aldı. İşte..." Nasıl görüldüğünü umursamadan havayı tekrar kokladı. Ezilmiş ve güneşte kalmış hayvan kokusu kesinlikle oradaydı. Çok güçlü değildi ama yakınlardan geliyordu. "Sen de almıyor musun kokuyu?"

"Ne kokusu..."

"Olacak şey değil." Bir erkek sesi. Alex döndüğünde öğretmenin koşa koşa geldiğini, uzun beyaz saçlarının Eski Ahit peygamberlerinininki gibi sallanmakta olduğunu gördü. Burnunun üstünde her an düşecekmiş gibi duran tel çerçeveli, sağ camı soldakinden yüksekte olan gözlük, adamın dalgın bir profesöre benzemesini sağlıyordu. "İsa aşkına, sizler... *çocuk-sunuz*. Ulu Tanrım, inanamıyorum. Kamyonun sesini duyduğumda halüsinasyon gördüğümü sandım," dedi. Kirlili elini uzattı. Şişmiş, boğum boğum eklemeleri sıyrılmıştı ve tırnaklarına pislik dolmuştu. Boynunda küller vardı. Alex ondan duman, çaresizlik ve bir de adını koyamadığı bir şey kokusu alıyordu. Ölü et kokusu ondan gelmiyordu fakat adamın korkusunun kokusunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde duyuyordu. Onun dışında bir de keskin çamaşır suyu kokusu vardı.

Bir şey gizliyor. Durup dururken aklına gelmişti bu düşünce. Bir konuda endişeleniyor.

Neden böyle düşünmüştü ki birdenbire?

"Adım Larry Mathis." Yaşlı adamın gözleri Tom'un Winchester'ine ve Alex'in Glock'una uğradıktan sonra, tekrar onların yüzlerine döndü. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Yanınıza köpek de almışsınız. Akıllıca, hem de çok. Marlene'e söylemiştim, her çocuk öyle olmalıdır, demiştim. Fakat o..."

"Dur bir saniye, dur," dedi Tom. "Ağırdan al. Her çocuk da ne demek?

Neden yanımıza köpek almak akıllıca?”

“Dinleyin beni.” Larry ağzını sımsıkı kapattı, nasırlı avucunu çatlamış dudaklarına sürdü. “Kusura bakmayın. Buradan gelip geçen insanları saymazsanız epeydir yalnızım. Ne kadar oldu? Belki iki haftadır gördüğüm ilk insan sizlersiniz.”

“Ne kadardır buradasın?” diye sordu Tom.

“Bugün ayın kaçı?” diye sordu Larry.

“Kasımın onu,” dedi Alex.

“Saldırı ekimin birinde gerçekleşmişti, demek ki o gün bu gündür buradayım.” Larry sopayı tuvaletlere doğru salladı ve Alex tahtaya işlemiş ve kurumuş kandan başka hiçbir şey olamayacak kocaman bir leke gördü. “Kadınlar tuvaletinde yaşıyorum. Erkeklerinkinden daha temiz. Bir çift de sağlam çadırla uyku tulumu buldum. Beş yüz metre kadar ileride buraların sorumlusunun kulübesi var. Havalara soğuduğu için oraya taşınmayı düşünüyordum ama...” Omuz silktili. “Daha karar veremedim.”

Kadınlar tuvaletinde yatmakla çadırdaki yatmak arasında tercih bile yapmayacağını düşündü ve o keskin kokunun daha da keskinleştiğini hissetti. Ne kokusuymdu bu? Silah yağıyla temizlik malzemesi, diye düşündü.

Bir konuda yalan söylüyor. Kokuyla bu kanı arasındaki bağlantıyı bir türlü koparamıyordu. Her nedense bu koku birleşimi kafasında bir sürü alarmı tetikliyordu. Belki de bazı ayrıntıları kendine saklıyor. Ama neyi?

“Saldırı olduğunu söyledin,” dedi Tom. “Emin misin bundan? Ne tür bir saldırıydı.”

“Tek bildiğim gözlerimin gördüğü ve diğer insanların söyledikleri. Duyduğuma göre EMD’lermiş, ardından da sanırım kentlere nükleer bomba atılmış. Ama kimileri sadece EMD atıldığını, nükleer santrallerin ve atık depolama tesislerinin kendi kendilerine patladığını söylüyor. Sanırım kesin olarak bilen hiç kimse yok ama şehirlerin altının üstüne geldiği kesin. Ben de korkumdan buradan adımlımı atamadım.”

“Ne yiyorsun?” diye sordu Alex.

“Ne bulduysam onu. Çantamda biraz yiyecek kalmıştı. İlk başta otomatlardaki abur cuburla beslendim. Şansıma, ben buraya vardığımda yaşlılar ormanı terk etmeye başlamışlardı. Yoksa bana hiçbir şey kalmazdı.”

Bunu gişede buldum.” Sopyayı gösterdi. “Herhalde koruculardan biri balığa çıkıyordu çünkü olta da vardı. Balık da tuttum, onun dışında üç kilometre kadar batıda bir kamp alanı var. Birkaç kez de oraya gittim. Bir sürü çadır, uyku tulumu ve erzak var, tabii cesetlerden çekinmediğin sürece. Kaldı ki leş yiyiciler birçoğunun icabına baktılar. Böylece geçinip gidiyorum işte.”

“Cesetler mi?” dedi Tom.

“Evet. Siz de biliyorsunuz. Birçoğu otuzlarında, kırklarında falan. Yoğun mevsim olmadığından fazla insan yok, ama...”

Alex onun sözünü kesti. “Bilmiyoruz. Neden bahsediyorsun sen?”

“İsa aşkına.” Larry’nin miyop bakışları bir Alex’e bir Tom’a gitti geldi, sonra adam nasırlı eliyle yine dudaklarını sildi. “Siz çocukların gerçekten hiçbir şeyden haberi yok.”

“Tanrı aşkına, çıkar ağzından baklayı, Larry,” dedi Tom.

Bunun üzerine adam konuştu. Larry sözünü bitirdiğinde, Alex nefes bile alamıyordu. Kulaklarındaki kükremenin arasından, Tom’un sesini duydu. “Bu doğru olamaz. *Herkes mi?* Hiç istisna yok mu?”

“Eh, siz varsınız işte, o yüzden başkaları da olmalı. Evlat, size sadece ne duyduysam onu aktarıyorum. Söylentiler yanlış olabilir ama yanlışsa bile, herkes *aynı* yanlışsı anlatıp duruyor. Otuz civarı insandan duydum, o yüzden yine bir emniyet payı bırakmak lazım. Fakat gördüklerimden, duyduklarımın yola çıkarak buna inanıyorum. Düşüp kalanların birçoğu yirmili yaşlardan başlayan sağlıklı yetişkinlerdi. Altmış-altmış beş yaş civarında kesiliyor ama iddiaya girerim çok yaşlılardan da birçoğu öylece ölüvermiştir. Fakat kendimi, siz ikinizi ve kamyonetteki küçük kızı saymazsanız, şimdiye kadar buraya gelenlerin en genci altmış altı yaşındaydı. Kocası daha gençti, elli dokuz yaşındaydı ve ilk birkaç dakikada düşüp öldü.” Larry parmaklarını şaklattı. “Öylece ölüverdi işte.”

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu Tom.

“Altmış iki ve Tanrı’ya şükür hâlâ yaşıyorum.” Larry, Tom’u süzdü. “Bu olduğunda yanında yaşça büyük birileri var mıydı?”

“İki kişi.” Tom yutkundu. “Birisi anında öldü. Kırklarındaydı sanırım. Diğeri, yani Earl ise altmış beşine yeni basmıştı ve saldırının ardından iyiydi. Fakat arkadaşım...” Sesi alçaldı.

“Senin gibi genç miydi?”

“Birkaç yaş büyüktü.”

“Yeteri kadar varmış.” Larry’nin gözleri kısıldı. “Değişti, değil mi? Durgunlaşmaya başladı, ne yapacağını bilemez gibiydi.”

Tom isteksizce onayladı. “Sonra... delirdi.”

“Vahşileşti,” dedi Larry ifadesizce. “Bak, sana ne diyeceğim. Şansın varmış ki ilk birkaç dakikada değişmedin, yoksa hâlâ burada olamazdın. Gelip geçenlerden duyduğuma göre, senin yaşındakiler ve küçükler hızla değişiyormuş.”

“Öyle bir şey yok. Ben değişmedim. Alex de sağlam, tıpkı...” Tom lafın gerisini getiremedi. “İnsanlar panikliyorlar. Dedikodudan ibaret bunlar.”

“Yo, dur bir saniye. Larry’nin yanında bir sürü çocuk vardı,” dedi Alex. Larry’ye döndü, “Sizi Michigan sınırında bir Quik-Mart dükkânında gördüm,” dedi.

“Evet, bizdik,” dedi Larry. “Ben biyoloji öğretmeniyim... öğretmeni-yidim. Ben, kızım, sınıftan sekiz çocuk ve eşlik eden üç diğer öğretmen daha, sonbahar ve kış ekoloji dersi için gelmiştik.” Larry’nin bakışları yana kayıp yerdeki bir noktada sabitlendi. “Marlene kimya öğretmeniydi. Benim yaşlarımdaydı. Öğretmenlerden benim dışımda bir tek o kurtuldu.”

“Diğerlerine ne oldu?” diye sordu Tom.

Larry’nin gözleri ıslandı, ardından adam yutkundu, âdemelması hızla inip çıktı. “Söyledim ya. Akıllı bir gence benziyorsun sen. Niye elimde beysbol sopasıyla dolaşıyorum sanıyorsun?”

“Tüm çocuklar değiştiler,” dedi Alex. Sesi kendi kulağına ince ve ger-gin geliyordu.

“Evet.” Larry hızla gözlerini kırptırıyordu. “Ama hepsi birden değil.”

“Gerçekten mi?” Alex’le Tom bakıştılar, sonra Alex, “İçlerinden kaç-ı değişmedi?”

“Üçü. İki çocuk anında değişti, diğerleri ise aşağı yukarı on iki saat kadar sonra değişme belirtileri gösterdiler. Çocuklardan biri iki gün bo-yunca hiçbir belirti vermedi.”

“Herhangi bir düzen var mıydı?” diye sordu Alex. “Yaş ya da?..”

“Hayır. İlk ikisi Harriet’i öldürdüler... İleri biyoloji öğretmeniydi. Altmışlarının başındaydı sanırım. Kocasını Frank zaten ölmüştü.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Tom.

Larry neredeyse kızmıştı. “Sizce ne olmuştur? Ben, Marlene ve diğer çocuklar canımızı kurtarmak için kaçtık. Ormandan çıkmak birkaç günümüzü aldı. Vahşileşenler bizi takip ettiler ve ilk gece değişmeyen çocuklardan birini öldürdüler. Feci bir şeydi ama... elimiz kolumuz bağlıydı.” Larry’nin sesi çatladı.

“Çocuklardan bir tek Deidre kurtulabildi ama tam otobüse varmıştık ki Marlene gaza basıp gitti. Arabaya bindi, kapıyı kilitledi, çekip gitti.” Başını iki yana salladı. “Bütçe kesintisinin bir tek faydası ona dokundu. Muhtemelen çocukken *ben de* aynı otobüse biniyordum.”

“Ve öylece çekip gitti.”

“Dee’yi yanına almadı, ben de onsuz binmek istemedim, o da gitti.” Kollarını iki yana açtı. “İşte karşınızdayım. Sizler buradan geçtiğini gördüğüm ilk gençlersiniz. Sizin gibilerinin kalması gerektiğini biliyordum. Kimin ne zaman değiştiği konusu çok fazla değişkenlik gösteriyor.”

“Neden olduğunu bilen var mı?” diye sordu Tom.

“Ben lisede biyoloji dersi veriyorum ama biliyorsam ne olayım. Belki beyin kimyasıyla belki de hormonlarla ilgili bir şey.” Larry’nin gözleri yine kayıp gitti ama önce davranan Alex o çamaşır suyu kokusunun güçlendiğini hissetmişti.

Sonra jetonu düştü ve adamın neyi gizlediğini anlayıverdi. “Larry, kızın nerede?”

Bir an için Larry’nin yalan söylemeye kalkışacağını düşündü. Ama adam pes etmiş görünüyordu.

“Bu taraftan.” Larry başını tuvaletlere doğru salladı. “Ama küçük kızı yanınıza almayın.”

Eh, diye düşündü Alex, bakışları engelliler için olan bölmenin üstünde gezinirken, hiç değilse bayrak direğinden ipleri kimin aldığını artık biliyoruz.

Larry malum sebeplerden ötürü tuvaletin engelliler bölmesini kullanmıştı. Burası daha büyüktü ve birini bağlamak için gayet kullanışlı raylar vardı. Kız ya uyuyordu ya da başının sağındaki kurumuş kanlara bakılırsa, baygındı. Elleri arkasından bağlıydı. Bir miktar ip de beline bağlanmış, bir ucu da raylara düğümlemişti.

Ölü et kokusu artık çok kuvvetliydi.

“Deidre,” dedi Larry. Dudakları titredi, titrekle eliyle dudaklarını sildi. “Daha on üç yaşında. Gördüğümüz onca şeyin ardından Marlene’i gittiği için suçlamıyorum, gerçekten. Ama Dee’yi terk edemedim. Ona sadece bir kez, bana saldırdığı zaman vurdum. Ama yetti. Ona başka bir şey yapamayacağımı biliyorum...” Sesi katılaştı. “Değişim kalıcı olmayabilir bile.”

Tom, yaşlı adamın omzuna dokundu. “Ne kadardır bu durumda, Larry?”

“Yani kontrolden çıkmış halde mi demek istiyorsun? Son dört-beş gündür, fakat değişim iki ya da üç hafta önce başladı sanırım. Kendini iyi hissetmediğinden yakınıp duruyordu. Yemeden içmeden kesildi, sonra ruh hali değişti, ardından... şey, o biraz geç çiçek açmıştı. Ondan kaynaklanıyordur diye düşündüm.”

Tom’un anlamadığı yüzünden okunuyordu fakat Alex şıp diye anlamıştı. *Geç açan çiçek*. Gözleri, duvarın birindeki açık duran, içinde bir dizi küçük, gri karton kutu bulunan kâğıt havlu makinesine ilişti. Larry kırıp açmış olmalıydı. “Âdet görmeye başlamış.”

“İlk defa. Üç gün sonra kötüleşti. Bu da neredeyse bir hafta önceydi.” Ağır ağır akan yaşlar Larry’nin burnunun iki yanında derin birer nehir oluşturunuyordu. “Şimdi giderek zayıflıyor. Bir şeyler içiyor ama ne yedirmeye çalıştıysam ağzından tükürüyor. Son birkaç defa yaklaştığımda beni ısırmaya çalıştı...” Elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. “İçim sızlıyor, biliyor musun? Birçok bakımdan o hâlâ sıradan bir ergen. Ben ne zaman uyuyacak olsam o uyanıyor mesela. Tüm geceyi uykuda geçiriyor, şafak söktükten birkaç saat sonra tekrar uykuya d alıyor.”

Hormonsal değişimler. Buluş çağı? Alex bilinçsiz yatan kıza baktı. Kendi âdetleri bir yılı aşkın süre önce tümüyle kesilmişti. Sayısız kemoterapi kürünün yan etkisi ya da beynindeki canavarın marifetiydi. Tam sebebini Peters da bilmiyordu.

Peki, buluş dönemi ya da hormonlar Tom'u nasıl açıklayabilirdi? Tom da onun yaşlarındaydı, buluşdan cıkalı yıllar olmuştu. Peki ya genel olarak oğlanlar? Oğlanlar ve kızlar farklıydılar, o yüzden tek neden hormonlar olamazdı – yoksa olabilir miydi?

“Larry,” dedi Tom, “Üzgünüm ama onu yanımıza alamayız.” Acımasızlık etmiyor, sadece gerçeği dile getiriyordu. “Durum düzelecek bile olsa, bunu bilmiyoruz.”

“Farkındayım. Sizden bunu istemeyecektim zaten. Buradan geçen herkes şöyle bir göz atıyor, sonra...” Larry tek elini havada gezdirdi. “Adios, muchacos.”

“Bizimle gelebilirsin,” dedi Alex.

“Kızımı terk edemem. İşin kötüsü, ben gidersem onun öleceğinden değil, gidersem başkalarına da...” Larry yutkundu. “Bunu da yapamam.”

Tom ona, “Ne istiyorsun, Larry?” diye sordu.

“Ben...” Larry beysbol sopasını havada cılız bir şekilde savurdu. “Bunu yapamam. Ama sizin silahınız var. Sizden bunu yapmanızı istemiyorum, yanlış anlamayın ama sadece iki tane bana yeterli.”

“İki tane ne?” diye sordu Alex.

“Larry,” dedi Tom, “buna hiç gerek yok. İstersen senin yerine...”

“İki tane ne?” diye yineledi Alex, derken kafasına dank ediverdi. “Hayır, Tom, sakın ona...”

“Hayır.” Larry bir elini Tom’un omzuna koyup sıktı. “Sen iyi bir delikanlıya benziyorsun. Söylediğin şeyi de takdir ediyorum, gerçekten. Ama bazı şeyler için hâlâ çok gençsin. O benim kızım. Bunu ona biri yapacaksa, o da ben olmalıyım.” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi. “Lütfen beni yalvartma.”

Tom daha da uzun bir süre Larry’ye baktı, sonra Sig’e uzanıp kılıfından çekiverdi.

“Tom,” dedi Alex.

Tom yanıt vermedi. Onun yerine, hemen şarjörü çıkarttı, biri dışında tüm mermileri boşalttı, sonra şarjörü yerine taktı.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu Alex.

Tom, silahın emniyetine baktı, sonra kabzası öne bakacak şekilde adama uzattı. “Dikkatli ol. Namluya da bir kurşun sürülü.”

“Sağ ol.” Larry tabancanın kabzasını kavradı. “Buradan sonrasını ben hallederim.”

Tom, tabancayı bırakmadı. “Bunun hiç lüzumu yok. Sadece bir tane yeterli.”

“Ama aklımdan çıkmayacak. Hiçbir ebeveyn bununla yaşamak zorunda kalmamalı.” Larry, ağır ağır, acı acı gülümsedi. “Benden size büyük sözü. Siz ikiniz ve şu küçük kız var ya? Dışarıda herkes korku ve öfke içinde. İnsanlar sizi ya vuracaklar ya da ağırlığınızca altın değerinde olduğunuzu düşünecekler.”

“Tam anlamadım?”

“Demek istiyorum ki sizler soyu tükenmiş bir türsünüz. Dünyanın geri kalanını bilemem ama biz yola çıktığımızda grubumuzda sekiz çocuk vardı, içlerinden bir teki bile kurtulamadı. O yüzden, çok dikkatli olun.” Larry bir kez daha Tom’un omzunu tutup sıktı. “Şimdi gidin. Siz gidene kadar bekleyeceğim.”

“Amma da uzun sürdü,” dedi Ellie, kamyonete bindikleri sırada. “Bizimle gelmiyor mu?”

“Hayır, tatlım.” Tom kamyonetin kontağını tekrar çevirdi, motor kürekreyerek çalıştı. “Geride kalmaya karar verdim.”

“Niye?” Sonra gözleri Tom’un beline ilişti. “Tabancan nerede?”

“Gitsek iyi olur,” dedi Alex.

Ellie önce bir Tom’a, bir Alex’e baktı; ardından tekrar Tom’a çevirdi bakışlarını. Alex, kızın kafasında ampulün yandığı anı görebildi. Şaşkınlığın yerini ihanete uğramışlık aldı, Ellie’nin altıdudağı titremeye başladı. “Babam asla böyle bir şey yapmazdı.”

Alex bir elini kızın koluna koydu. “Ellie, böyle ağır konuşma.”

Küçük kız silkinerek ondan kurtuldu. “Sırf erkek arkadaşın diye ona arka çıkma.”

Alex'in yanakları kıpkırmızı kesildi. "O benim..."

"Yardım etmen gerekiyordu," dedi küçük kız Tom'a. "İnsanları kurtarman gerekiyordu. Senin işin bu."

Kendini zorlayarak "Ona yardım *ettim*, Ellie," dedi Tom. "Düşündüğün kadar basit değil. Her şey farklı. Artık hiçbir şey basit değil."

"Hiç de öyle değil. İyi insanlar başkalarının ölmesine yardım etmezler. Babam bunu asla..."

Tom birden ona patladı. "Bana bak, ben senin baban falan değilim, tamam mı? Baban öldü, ben de elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sana yetmiyorsa hiç kusuruma bakma, biraz yakamdan düş, tamam mı? Bunu da ben istemedim, *seni de...*" Sonra çenesini tuttu ama kırılan kırılmıştı bir kere.

Ellie'nin yüzü, cilalanmış mermer kadar hareketsizdi. "Peki." Ne ağladı ne bağırdı ama ağzından çıkan her bir sözcük, havayı ustura gibi ke-siyordu. "Öyle olsun."

Tom'un rengi bembeyazdı. "Ellie, tatlım, çok özür..."

"Bana bir daha öyle deme," dedi Ellie, o yeni ve ölümcül sesiyle. "Bir daha sakın tatlım deme bana. Bir tek babam bana öyle derdi ve sen de kendi ağzınla söylediğin gibi, benim babam değilsin."

Alex nefes almaya bile çekiniyordu. Ellie başını çevirip gözünü uzaklara dikti.

Tom başka tek kelime etmeden vitesi bire taktı, oradan ayrıldılar.

Larry'nin ikazına uyarak ağaçlıklı kır yollarından gitmeye karar verdiler. Bu çok da hızlı gidemeyecekleri anlamına geliyordu. Yolların durumu felaketti ve yılan gibi kıvrılıp duruyordu, o yüzden fazla ilerleyemiyorlardı. Tek şansları karın hâlâ yağmamış olmasıydı. Kamyoneti Alex sürerken, Tom da ormandan kamyoneti çalmak, onları öldürmek ya da ikisini birden yapmak için kükreyerek fırlayacak herhangi birini tepelemek için elinde silahla tetikte bekliyordu. Fakat hiç kimse çıkmadı ve beyni kızarmış çocukları da görmediler. Alex penceresini hafifçe aralık tutuyordu, hava almak için diyordu ama kendini telaşa verecek bir koku da alamıyordu. Daracık toprak yolların ucunda birkaç posta kutusunun yanından geçtiler. Geride evlerin olması gerekiyordu ama kimseyi göremediler.

Yol üzerinde tek bir çiftliğe rastladılar ancak ev karanlıktı ve terk edilmiş görünüyordu. Havada kocaman kara kuşlar dolanıyordu. Manzarayı görünce Alex'in göğsü kıpır kıpır oldu, derken burnuna şiddetli bir çürüme kokusu çarptı, fakat bu seferki gerçek çürüme kokusuydu. Çamurlu, kapalı bir ağılda ıslak yün topakları gördüler –aşıktan ölmüş koyunları bunlar– ve çitle çevrilmiş tarlaların yanından geçerlerken kamyonetin gürültüsüyle kargalar bir sarmal çizerek bulut halinde havalanıp hemen ardından beslenmek için ineklerin üstüne tekrar kondular. İnekler öyle şişmişti ki patlamaya hazır balonları andırıyorlardı. Leşlerin üstünde akbabalar didişiyorlardı ve Alex incecik iki gri tilkinin arapsaçına dönmüş bağırsaklarla adeta halat yarışı yaptığını gördü. Tarlada ayakta duran tek hayvan, bir tutam ayrıkotunu sakince çiğneyen, bezgin görümlü bir ihtiyar yük beygiriydi. Onlar geçerken beygir başını kaldırıp baktı.

“Dur bir saniye.” Tom kamyonetten aşağı atladı, çitin kapısını açtı, sonra tekrar bindi. “Çimenler tükenirse diye.”

“Neden onu vurmadın?” diye mırıldandı Ellie ama Tom yanıt vermedi.

Gece çöktüğünde yüz kırk kilometreden biraz az yol gitmişlerdi, bunun son otuz kilometresi ise kamyonetin kendisinden biraz daha geniş, dolambaçlı bir toprak parçasının üstündeydi. Korucuların haritaları işe yaramıyordu; yangın yolunu gösteren kırmızı çizgi değişerek yerini tirelere bırakmıştı ki; bu da toprak yolu anlatan kibar bir topografik simgeydi. Eğer yolun ortasından Mohawk saçı şeklinde fışkıran kuru ot yığınlarına bakılırsa –gerçekten de toprakta tek bir iz bile yoktu– bu yoldan hiç kimse yıllardır geçmemişti. Kamyonet sarsıntılarla gıcırdayıp, hoplayıp dururken, hızları elliden otuza, yirmiden on beşe düşerken gece de yoğun bulutlara sızmış, onları mürekkebiyle kapkara boyamıştı.

“Durmamız lazım,” dedi Alex. “Farlarla bile olacak iş değil.”

“Biliyorum. Şurada.” Tom sağı işaret etti. “Eski bir çitin parçasına benziyor.”

Kararan ışıktaki Alex, Pisa Kulesi gibi yana yatmış kırık dökük bir kazık gördü. Kazığın ötesinde toprak düz ve açıktı, üstünü otlar bürümüşü, o yüzden de büyük ihtimalle eski bir tarlaydı. Frene bastı, kamyonetin vitesini boşa aldı, sonra kontağı kapattı. “Sanırım yoldan çıkma sözüne yepyeni bir anlam kazandırıyoruz.”

“Evet.” Tom kapısını açıp aşağı indi. “Hadi gel, çadırı kuralım. Ellie, Mina’yı tualete çıkarmak lazım.”

Ellie hiçbir şey demedi ama Alex inince kız da peşi sıra seğırtti, Tom arka kapağı indirene kadar bekledi, sonra kamyonetin arkasına tırmandı.

“Adımını attığın yere dikkat et,” dedi Tom. Ona bir fener uzattı. “Çitin için dikenli tel kullanmış olabilirler.”

“Seninle konuşmuyorum,” dedi Ellie, *Hello Kitty* sırt çantasına sarılarak. “Ayrıca kendi fenerim var.”

“En iyisi onu kendi haline bırakmak.” Alex, Ellie’nin fenerinin sağa sola sallanışını izledi, köpeğin burnu yerde, fenerin ışığına bir girip bir çıktığını gördü.

“Evet.” Tom kollarını göğsünde kavuşturmuş, Ellie’nin tarlada salına salına yürümesini seyrediyordu. “Bir çuval inciri berbat ettim.”

“Kendine acımasız davranmaktan söz edip duran sen değil misin? Peki ya sen? O daha çocuk. Hadi, gel. Çadırları kurup ateş yakalım. Midemize

bir şeyler girince hepimiz kendimizi daha iyi hissederiz.”

Çadırı dikerlerken Alex, “Bunu duymak istemediğini biliyorum, orada da pek faydam olmadı ama artık Larry için doğru olanı yaptığını düşünüyorum,” dedi.

Tom kazık çakmakla meşguldü, o yüzden yüzü görünmüyordu. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi.

“Sen hiç... Demek istediğim, Afganistan’da hiç...”

“Birini, benden istediği için öldürdüm mü? Acısını dindirmek için?” Tom başını kaldırıp ona baktı. “Hayır. Aptalca olduğunu düşünebilirsin ama düşmanı öldürmek ayrı, bir de düpedüz cinayet var. Taburumda Crowe diye bir adamı vardı, paramparça olmuştu. Bir PŞD –yani patlamayla şekillenen delici– Humvee’sini ve miğferini delip geçmişti. Yüzünün çoğunu ve kafatasının yarısını götürmüştü. Ama onu öldürmemiştii ve yanına gittiğimde kendindeydi. Elini tutuyor, ona dayanmasını söylüyordum ki Crowe gözünü –yani geriye kalan gözünü– benimkine dikti, gayet açık seçik bir şekilde ‘Öldür beni’ dedi. Onu bir güzel işittiğim hale duymazdan geldim. Crowe hayılana kadar aynı şeyi tekrar tekrar söyledi. Daha sonra kankalarından biri onu görmeye gittiğinde Crowe, ‘O orospu çocuğu Eden’a söyle her şeyi eline yüzüne bulaştırdı’ demiş.”

“Kurtulmuş mu?”

“Öyle ya. Duymadın mı? Savaş, beyin cerrahları için harika bir eğitim fırsatı oldu. İyi yanı sağ kalıyorsun. Kötü yanı, eğer bitkisel hayatta değilsen, yakınlarında pek ayna olsun istemiyorsun. Onu öldürmemi neden istedi sanıyorsun?”

“Ama *hayatta*. Belki artık öyle düşünmüyordur, Tom.”

“Alex, o bizim yaşımızdaydı.” Tom kazığa son bir kez, vahşice bir darbe vurdu. “Eğer Larry haklıysa, Crowe’un şimdi neye benzediğini tahmin etmek için sana üç hak veriyorum.”

Ellie o geceyi yemek yemeden geçirdi ve ikisinden de uzak durdu. Tom onunla konuşmaya çalıştığında ise kararlı bir şekilde gözünü yerden ayırmadı ve Tom pes edinceye kadar köpeğine sarılıp öylece durdu. Kısa süre sonra da Mina’yı alıp eğilerek çadırına girdi. Sonraki saati Tom’la Alex, korucuların karakolunda buldukları bir yol haritasının üstüne eğilerek

geçirdiler.

“Belki de geldiğimiz yolu geri dönmeliyiz,” dedi Alex.

“Bundan nefret ederim. Boşuna zaman ve yakıt kaybı. Bak, harita arazinin düzleştiğini söylüyor ve buranın tarım arazisi olduğunu biliyoruz, değil mi? O yüzden yolun üstünde başka evler de vardır, yani yollar illaki iyileşecek. Böylece devam edersek er ya da geç yangın yoluna çıkacağız, o da bizi kuzeybatıya, Oren civarına götüreceek.”

“Büyük kasaba.”

“Evet, bir sürü de insan.”

“Ne kadar uzakta?”

“Altmış, bilemedin yetmiş kilometre.”

“Ya diğer seçenek nedir?”

“Önce güneybatıya gider, oradan batıya döneriz. Eski bir maden ve madenin yirmi kilometre kadar kuzeyinde ufacık bir kasaba var. Aslında köyden büyük görünmüyor.” İsmi okumak için gözlerini kıstı. “Rule.”

“Daha iyi olabilir. Hem daha az insan vardır.”

“Belki de. Keşke durup o çiftliğe bakmayı akıl edebilseydim. Bir arabaları, kamyonları ve yakıtları vardı belki de.” Başını iki yana salladı, nefesi buharlaştı. “Doğru dürüst düşünemez oldum.”

“Benim yapabileceğimden çok daha iyisini beceriyorsun. Ben tanıdığım hiç kimseyi vuramazdım, üstelik Jim değer verdiği biriydi.”

“Hayır.” Gözünü ateşe dikip göğüs geçirdi ve ellerini dizlerinin arasından sarkıttı. “Yani, evet, öyle yaptım ama hepsi bu değil. Onu takip ettiğimi söylemiştim, değil mi? Jim’i daha önce iki kez gördüm. Onu o zaman vurabilirdim, belki vurmalıydım da. Ama vurmam. Tıpkı Larry gibiydim; sanki Crowe olayını baştan yaşıyordum. Ya yanılıyorsam, diye düşünüyordum. Belki bu halinden kurtulup yine o eski Jim olacaktı. Bir türlü yapamadım ve az daha iş işten geçiyordu. Ellie bağırması olmasaydı...”

“Ama bağırды, sen de bizi kurtardın.”

Gözleri buluştu, sonra Tom uzanıp bir eliyle Alex’in yüzünü tuttu. “Belki de birbirimizi kurtardık,” dedi.

İlk nöbeti Alex tuttu. “Hadi, yat. Saat bir civarında seni uyandırırım, söz.”

“Hı hı.” Tom, Ellie’nin bir ya da iki saat önce içine girip kaybolduğu çadıra baktı. “Onu uyandırma riskine girmesem daha iyi. Ben küçük çadırı kamyonete yaslayıp orada uyurum.”

Gece yarısı olmuştu. Ne yıldızlar görünüyordu ne de ay, Alex seviniyordu buna. Ateşi beslerken, hülyalı bir biçimde, ayın eskisi gibi görünmesi için ne kadar zaman geçeceğini merak etti. Yıllar mı? Esnedi. Ateşin sıcaklığı yüzünü, ellerini yakıyordu. Sırtı üşüyordu ama soğuk onu uyanık tutuyordu.

Tom’u da düşünüyordu. Neler olduğundan ya da bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Tüm vücudu uğulduyor, onun dokunması için yapıp tutuşuyordu adeta. Şehvet değildi bu, yakın olma arzusu; onun sarılmasını arzuluyordu.

Alex’in hiç erkek arkadaşı olmamıştı, daha önce hiç öpüşmemişti. Çok yakışıklı, upuzun kirpikli, dalgın bir üçüncü sınıf öğrencisi vardı, adı Paul’dü. Bir grup halinde dışarıya çıkmış, birbirlerine utangaç bakışlar atmış ama bir araya gelmemişlerdi. Sonra annesi babası ölmüştü ve adeta radyoaktif bir hale bürünmüştü. Arkadaşları sanki onunla iyi zaman geçirmelerine izin olup olmadığını bilmiyor, o yüzden uzak duruyorlardı. Ardından teyzesinin yanına taşınmış, okul değiştirmiş, dönem ortasında gelen yeni çocuk olmuştu. Sonra teşhis konmuş, dünyası sonsuz bir terapi, hastane ve doktor koşturmacasına dönüşmüştü.

Tom’un iki kişilik çadırına baktı. Acaba uykuya dalmadan önce onu düşünüyor muydu Tom? Aslında, Tom’u biraz tanıyorsa, oğlan hâlâ uyanık olabilirdi. Öyleyse... ya onun çadırına girse neler olurdu?

Ya hiçbir şey olmazsa?

Tanrı aşkına, olacakları gözünün önüne getirebiliyordu. Tom, onu atlatmaya çalışıyor, çok ağır stres altında olduklarını, bunun bir ilişkiye başlamanın en iyi yolu olmadığını anlatıyordu. Ha, bir de şu kız vardı...

Boş vermeyi kararlaştırdı. Bilmek istemiyordu.

Ellie’nin Miki Fare saatinin akrebi biri gösterdi. Alex, Tom’un bir saat

daha uyumasına izin vermeyi düşündü. O bir saat önce iki oldu, sonra üç, sonra...

Birisi sırtını dürttü. “Alex?”

“Ne?” Birden uyanıverdi, her yeri tutulmuştu, buz gibiydi. Mossberg’i kurcalayıp aynı anda dönmeye çalışınca, az daha tünediği yerden yuvarlanıyordu.

“Aman, sakın ol, benim yahu,” dedi Ellie. Mina da yanındaydı, köpek gülümsüyor, kuyruğunu serin havada sallıyordu. Gece neredeyse sona ermişti ve şafak, ufukta donuk, kalay rengi bir leke halinde kendini gösteriyordu. Kar incecik, tuz gibi yağıyordu.

“Ellie.” Rahat bir nefes aldı, nefesi ağzından duman gibi çıktı. “Bunu yapma.”

“Özür dilerim ama uyanmak bilmedin.” Ellie eliyle gösterdi. “Ateş sönmüş. Yakacaktım ama seni de yakarım diye korktum.”

“Ya.” Küçük kızın bir kucak dolusu yakacak dal tuttuğunu şimdi fark etmişti. Ellie’nin kol saatine bir baktı: Sabahın yedisidi. İleride, Tom’un çadırının hâlâ kapalı olduğunu görebiliyordu. Alışılmadık bir şeydi bu. “Galiba yorgunmuşum.”

“Yakayım mı?..”

“Tabii.” Kız topladıklarını çiy kaplı çimenlerin üstüne bırakırken, o da sönmüş ateşin yanına çömeldi. Mina gelip Alex’e sokuldu ve o da köpeğin kulaklarını okşayınca sevinçten inledi. “Yardım ister misin?” diye sordu Alex.

“Hayır, ben yaparım,” dedi Ellie. Sessizce çalışıp ölü, soğuk külleri süpürdü, sonra yakacakları üst üste yığıldı.

Ellie’nin kibriti parçalanmış tahtalara ve sütleğene benzeyen çalıları dokunduruşunu izleyen Alex, “Çalıları nereden buldun?” diye sordu küçük kıza.

“Ağaçların yakınında,” dedi Ellie, başını kaldırmadan. Düzgünce ağır ağır üfledi ve kav, çıtırtıyla alev ahrken küçücük, turuncu bir çiçek açtıverdi. Ellie ateşi dallarla dikkatlice besledi. “Tek başıma gitmedim. Mina’yı da yanıma aldım, düdüğüm de vardı.”

“Eleştirmiyordum. Harika iş çıkarıyorsun.”

“Öyle mi?” Gözlerini ateşten ayırmayan Ellie, altdudağını ısırdı. “Dün için özür dilerim. Öyle sesimi yükseltmemeliydim.”

Ellie’nin saç örgüleri bozulmuş, saçları söz dinlemez tutamlar halinde sarkmıştı. Alex uzandı, avare gezen sarı bir lüleyi kızın sol kulağının arkasına attı. “Tom’a kızmıştın. Ben de.”

Ellie ona yan yan baktı. “Sen de mi?”

“Evet. Yaptığının doğru olduğunu düşünmüyordum.”

“Ya şimdi?”

“Onu daha iyi anlıyorum. Bence Tom elinden geleni yapıyor. Hepimiz öyle yapıyoruz.”

“Benden nefret etmesini istemiyorum.” Ellie’nin gözleri ıslanmıştı. “Sizlere bir şey olsun istemiyorum.”

Hiçbir şey olmayacağına dair söz vermek istiyordu. Ama onun yerine kollarını açtı. “Gel buraya,” dedi.

Hiçkılmamak için yüzünü buruşturan küçük kız ona sarıldı, yüzünü onun boynuna bastırdı, Alex de onu kucaklayıp sıkı sıkı bağrına bastı. İnleyen Mina bir adım geriledi, sonra eğilip Alex’e yaslandı. Biraz sonra Alex kızın rahatladığını, adalelerinin gevşediğini hissetti, sonra Ellie’nin kokusu –küçük hindistancevizi ve sıcak vanilya– kuvvetlendi. Hiç kimse kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi, iç çekip Ellie’nin saçını burnuyla karıştıran köpek dışında.

Ateşte açan turuncu gülün arkasından Alex, Tom’un çadırının titrediğini gördü, çadırın kapısı açılırken yumuşak bir fermuar sesi geldi, sonra delikanlı dışarı çıktı. Gür saçları karman çorman olmuştu, hâlâ uyku mahmuruydu. “Alex, neden beni...” dedi, sonra onları görünce, kararsız, öylece kaldı.

Ellie tek kelime etmeden Alex’i bırakıp Tom’a koştu, o da eğilip hızla gelen kızı kucakladı. “Özür dilerim,” dedi Ellie, Tom’un gömleği sesini boğmuştu. “Lütfen benden nefret etme, Tom.”

“Senden istesem de nefret edemem, tatlım,” dedi Tom. Ellie’yi kucak-

lamıştı ama gözleri Alex'in üzerindeydi. "Ben de çok özür dilerim. Seni bir daha kırmamak için var gücümle uğraşacağım."

"Ben de." Koluyla gözlerini silen Ellie, ona titrek bir tebessümle baktı. "Ateşi ben yaktım," dedi.

"Tek başına mı?"

"Hem de hiç yardım almadan." Alex'in boğazı birden düğümlenmişti. "Neden kendinize biraz çekidüzen vermiyorsunuz? Ben de o arada kahvaltıyı hazırlarım."

"Mina'yı yürüyüşe çıkarabilir miyim?" diye sordu Ellie. Tom duraksayınca, "Dikkatli olurum," diye devam etti kız. "Dün yürüdüm, bir şey olmadı. Bu sabah da yakacak dalları topladım."

"Tabii ki." Tom, küçük kızın gıdısını okşadı. "Fazla uzaklaşma, olur mu?"

Ellie, "Tamam," dedi, sonra atılıp onu yanağından şap diye öperek şaşırttı. "Hadi, gel Mina," diye seslendi dans ederek uzaklaşırken.

Köpek üç adım attı, sonra durakladı, kuyruğunu sallayarak Alex'e baktı. "Bana bakma," dedi Alex, köpeğe. "Kahvaltıyı hazırlamam gerekiyor."

"Mina!" Ellie beline kadar gelen uzun, kahverengi otların ortasında duruyordu. Omuzlarına yumuşacık, incecik bir perde gibi kar toplanmıştı. "Hadi, gel!"

"Git, kızım," dedi Alex, şaşıracak. Köpeğin kendisine esefle baktığını, sonra Ellie'nin peşinden koştuğunu gördü. Yanına gelen Tom'a dönüp baktı. "Bu biraz gripti. Köpeğin yaptığı, yani."

"Belki de açtır," dedi Tom, dalgınca. Daha şimdiden, dönen karlardan bir örtünün arkasında kısmen kaybolan ikiliyi izliyordu.

"Sana gerçekten çok değer veriyor."

"Ben de ikinize," dedi Tom, görececek bir şey kalmadığı halde hâlâ Ellie'nin arkasından bakarak. "Söylediğimde ciddiydim. Seni ya da onu kıracağıma..." Başını iki yana salladı.

"Hey." Yaklaştığında Alex onun yanaklarının al al, kokusunun sıcak ve enfes olduğunu fark etti. Ellie gibi olup hiçbir soru sorulmadan ona

sarılabilmeyi diledi. “Ben de öyle hissediyorum.”

Tom başını eğip ona baktı. Kar, incecik, mükemmel taneler halinde saçına yapışmıştı. “Ciddi misin?”

Gencin boynunda nabzının atışını görebilecek kadar yakındı. “Çok ciddiym.”

“O zaman bana bir konuda söz vermeni istiyorum,” dedi Tom.

Alex kalbinin çılgınca, davul gibi, güm güm attığını hissetti. “Nedir o?”

“Söz ver bana,” dedi Tom. “Eğer değişirsem beni öldüreceksin.”

“Ne?” Afallayıp kalmıştı Alex. “Sen aklını mı kaçırdın? Hayatta böyle bir şey için söz vermem!”

“Alex, söz vermek zorundasın.” Tom’un gözleri alev alev yanıyordu. “Oyun değil bu. Başımıza ne geleceğini bilmiyoruz. Değişebilirim, senin ya da Ellie’nin canını yakabilirim; kendime söz geçiremeyebilirim. O yüzden hiç tereddüde düşmemen gerekiyor. Değişmeye başlarsam beni öldürmelisin.”

“Niye bunu *konusuyoruz ki?*” Alex bir adım geriye kaçtı. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

Tom hızla uzanıp onu kolundan tuttu. “Kaçıp gitmekle hallolmaz bu mesele. Bu konuyu *şimdi*, hâlâ konuşabiliyorken konuşmalıyız.”

“Haftalar geçti, Tom.”

“Bu güvende olduğumuz anlamına gelir mi, bilmiyoruz.”

Bunun o da farkındaydı. “Neden kendi başına geleceğini düşünüyorsun? Herhangi birimize de olabilir. Ben de değişebilirim, Ellie de.”

Tom başını iki yana sallıyordu. “Hayır, Ellie olmaz. Bence o daha çok küçük. Kendin söyledin; Larry’nin kızı âdet görüyordu. Hormonları...”

“Ağzımdan çıkanı biliyorum.” Alex kolunu çekip kurtardı. “Bu doğrusa o zaman kendinden değil, benden korkmalısın.”

“Hayır, genç erkekleri etkilediğini biliyoruz, Jim de değişti. Sadece birkaç gün daha geç değişti. Bu sana ne ifade ediyor?”

“Hiçbir şey.” Tom yüzünü asınca, şöyle dedi Alex: “Tom, eğer değişsem beni vurur muydun? Değişimin kalıcı olup olmadığını bilmeden?”

Tom’un gözlerinde bir an kararsızlık belirdi, sonra bir saniye içinde

kayboldu. Fakat Alex'in ilk defa Larry'de hissettiği, çamaşır suyuyla silah yağının karışımı koku, oğlanın teninden sızmıştı. Alex kararlı bir havaya büründü. "Evet, vururdum. Kolay olacağımı iddia etmiyorum ama..."

Alex, gerçeği ele veren o koku olmadan da biliyordu. "Yalan söylüyorsun. Arkadaşın sana *yalvardığı* halde yapmadın bunu. Asker olduğunu biliyorum Tom, fakat katil değilsin, ben de değilim."

"Ama Jim'i öldürdüm."

"O başkaydı."

"Hayır, değildi. Sonuçta iş gelip kimin öleceğine kadar vermeye dayanıyor." Sesi çelik gibiydi, neredeyse öfkeli çıkıyordu. "Bana, yapılması gerekeni yapamayacağımı söyleme sakın."

"Öyle bir şey demiyorum," dedi Alex, eskisi kadar ateşli olmayan bir şekilde. "Ama bunun kader olduğunu, vazgeçmeyi reddettiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Vazgeçmiyorum zaten. Sadece ileriye düşünmeye çalışıyorum. Söyle o zaman, diyelim ki *değiştin*. Bana ya da Ellie'ye zarar vermek için şu kadarlık ihtimal olduğunu bilsen, ne yapmamı isterdin? Göz yummamı mı?"

"Hayır." Tüm mücadele isteği bir anda akıp gitti ve Alex, omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Hiç kimseye zarar vermek istemiyorum." *Hele sana, hiç.*

"Ben de. O yüzden birbirimize söz vermek zorundayız." Tom yaklaşıp onun ellerine uzandı, kendi avuçlarına aldı. "Lütfen, Alex, seni ve Ellie'yi korumak için gerekeni yapacağından emin olmalıyım."

Söz vermek istiyordu, gerçekten istiyordu bunu. Ancak Tom'un önceki gece söylediği bir şey yüzünden duraksadı. *Belki de birbirimizi kurtardık.* Tom'un kurtarılmaya niye ihtiyacı vardı ki? Neden kurtarılacaktı? Kimden? Cesur ve kendini feda etmeye hazır Tom'un gözüne uyku girmeden beklediği sonsuz geceler aklına geldi. Ama geçen gece *uyumuşt*u. O zaman, ne değişmişti?

Belki de birbirimizi kurtardık.

Neydi bu? Tom'u neden kurtarmış olabilirdi Alex? Cepheye geri dönmekten mi? Belki. Kanada'yı düşündü, sınırın ne kadar uzak olduğunu biliyordu. Neydi? Yoksa buraya bir işaret aramaya mı gelmişti? Kendi

kaderi için.

Yoksa Tom, *kendi kendinden* mi kurtulmuştu?

“Tom,” dedi Alex, “niye buraya geldin? Burada yaşamıyorsun, buraya ait değilsin. Ellie’yle beni bulmanın, sana en çok ihtiyaç duyulan anda orada olmanın kader olduğunu söyledin. Buraya kaderini bulmaya mı geldin? Yoksa aradığın başka bir şey miydi?” Elini Tom’un yanağına uzattı. Alex’in parmakları buz gibiydi ama Tom’un teni adeta yanıyordu. “Tom... buraya, ölmeye mi geldin?”

Bunlar kendine yöneltmesi gereken sorulardı. Tom’un kokusu değişti, sonra Alex onun şaşkınlıktan nefesini tuttuğunu duydu, eliyle dokunduğunda onun yaşadığı şoku hissetti ve sözüklerinin hedefe isabet ettiğini anladı. Kuvvetli hislerle buruşmuştu Tom’un yüzü. Sonra genç adamı, onun elini yanağına bastırdı.

“Alex,” dedi boğuk bir sesle. “Benim... yaptıklarımı hayal bile ede...”

Keskin ve berrak, tiz bir nota havayı yarıdı. Alex küçük bir çığlık attı, boğazı düğümlendi. Tanıyordu bu sesi. Ellie’ye verdiği düdüğün sesiydi. *Bunu çalarsan komşu eyaletlerden duyarlar.*

“Tom,” dedi telaşla. “Ellie...”

“Biliyorum.” Tom harekete geçmişti bile. Çadırına koştu, uzanıp Winchester tüfeği aldı. Düdük tekrar öttü. Sesi, karanlık bir odada flaşın patlaması kadar net ve belirgindi. Dahası, Alex artık köpeğin uzaktan gelen ama başka bir şeyle karıştırılması imkânsız havlamalarını duyabiliyordu. Tom yabani otlarla kaplı tarlaya doğru bir koşu kopardı. “Hadi, gel!” dedi.

Mossberg’i kapan Alex, kendisinden daha uzun boylu ve uzun bacaklı olan, arayı açan Tom’un ardından koşarken silahı başının üstünde tutuyor, çahılar ve otlarla boğuşuyordu. Yüksek otların arasında koşmak, asfaltta ya da pistte koşmaya hiç benzemiyordu. Yabani otlar sanki upuzun, kırılgan parmaklarını uzatıp onun ayak bileklerini tutuyor, çekiyorlardı. Tom ileride, ağaçların başladığı yere varmıştı ama durdu, dönüp ona baktı.

“Sen git!” Alex eliyle ona işaret etti. Köpeğin havlamasını işitebiliyordu. “Hemen arkadayım!”

Tom başıyla onayladı, döndü, ağaçların arasında gözden yitti. İki da-

kika sonra Alex bin bir zahmetle tarladan çıkabilmişti ama Tom çoktan kaybolmuştu. Tarla bir anda bitiyor ve ansızın orman başlıyordu. Otlar anında ağaçları çevreleyen çahlara dönüşmüştü ve ileride yerler tüm sesleri boğan, üstü şimdiden kar tutmuş çam iğnelerinden oluşan bir halıyla kaplıydı. Öteden bir yerden köpeğin sesi geliyordu.

“Ellie?” Tekrar koşmaya başladı. Orman tarladan daha karanlıktı, güneş ışığı bu sabah ağaçların arasına işleyememişti. Rutubetli ve soğuk kokuyordu orman. Birbiriyle çelişen yığınla koku vardı, bu karışımın içinden Ellie’nin, Tom’un, hatta Mina’nın kokusunu bile ayırt edemiyordu. Düdük tekrar öttü. Köpeğin havlamaları tiz perdeden, çılginca ve neredeyse kesintisizdi.

Kötü bir şeyler oluyor. Botları donmuş toprağa hızla vuruyordu. Kötü bir şeyler oluyor. Çok kötü bir şeyler.

Dosdoğru önünde, ağaçların arasında parçalı bulutlu gökyüzünü bir anlığına görebildi –bir açıklık– sonra, az daha ileride, Tom’un pas kırmızısı parkasını. Köpek kum rengi bir karaltı gibiydi, Tom’un bacaklarının arasında dans ediyor, sonra tekrar hızla koşup atılıyordu. Bağırarak üzere ağzını açacak oldu ama Tom’un duruşundaki bir şey yüzünden, sesi göğsünden dışarı çıkmadı. Tom’un Mina’yı çağırdığını, sonra hayvanı tasmasından sıkıca tuttuğunu duydu. Niye? Yavaşladı...

İşte o anda burnuna aniden dolan küflü koku karışımı yüzünden suratını buruşturdu: Kızarmış soğan, kirli çorap ve fırçalanmamış dişler.

Arkasındaydı.

Boğuk bir çığlıkla dönüverdi, başparmağı daha şimdiden silahın emniyetini açıyordu...

Kadın sarı benizliydi ve saçında bir tutam beyaz vardı. Belki bir başka hayatta ve bu kâbustan önce torunları için çikolatalı kurabiye pişiriyordu ama artık her şey farklıydı.

Kadın tüfeğini Alex’in göğsüne doğrulttu. “Sakin,” dedi.

“Ölmüş mü?” diye sordu Ellie.

“Anlaşılmıyor.” Alex’le Ellie’yi kamyonetten uzaklaştırdılar ve Alex başını uzatıp yüksek otların arasına bakmak zorunda kaldı. Kar tutmuş zeminde sere serpe yatan köpeği şöyle böyle görebiliyor ve keşke *çeneni kapat* komutunu bilseydim diye hayıflanıyordu.

Ne yazık ki bilmiyordu ve köpek havlamayı kesmeyince, bir hayli yaşlı olan -Alex onların Larry’nin yaşlarında olduğunu düşünüyordu- iki adamdan biri, tüfeğinin beysbol sopası olarak da kullanılabileceğini düşünmüştü. Aslında belki de iyi olmuştu. Kafasına yediği darbenin ardından, köpeğin bir şansı vardı. Yediği kurşun olsa, hiç olmayacaktı. Alex, köpeğin göğsünün güçlükle inip kalktığını gördü. “Hayır, nefes alıyor. Sadece bayılmışlar,” dedi.

“Bana zorla düdüğü çaldırdılar.” Ellie yaşlı kadına kötü kötü baktı. “Çalmazsam Mina’yı vuracaklarını söylediler.”

Tüfeğin gerisindeki kadın, “Çeneni kapamazsan hâlâ vurabilirim,” dedi.

“Korkma, Ellie.” Alex dikkatini büyük çadırı sökmekte olan Tom’a çevirdi. Adamlardan yaşça büyük olanı, tüfeğini çalışan Tom’un sırtına doğrultmuştu. Mina’nın hesabını gören adam ise küçük çadırı daha şimdiden toplamış, kamyonetin altını üstüne getiriyordu. Bot çizmesi ve korucu karakolundan aldığı yünlü ceketin altında, belindeki kılıfta duran Glock haricinde tüm silahlarını bulmuşlardı. Alex üstündekileri kimsenin çıkarttırmaması için dua ediyordu. Cephanelerinin büyük kısmı silah dolabından aldıkları ayrı bir çantadaydı ve ihtiyaçların nispeten genç olanı su anda onu bulmak üzereydi.

“Buldum.” Adamın suratı, bebekken birisi tarafından ütülenmiş gibiy-

di. “Smith Wesson için kırk beş kalibrelik mermiler, dokuz milimetrelikler ve Buck Mark için yirmi ikilikler.”

“Peki ya tüfek ve av tüfeği?” diye seslendi kadın arkasından.

“Hepsi burada.” Ütülü Surat çantanın fermuarını çekti. “Winchester’i ben alıyorum. Bu koca yirmi ikilikten bıktım. Fırlatıp atasım geliyor.”

“Hiçbir şeyi fırlatıp atmayacağız,” diye gürlledi daha yaşlı olanı. Kel, toparlak ve elma yanakhdy. Çenesi gümr, gri sakallarla ve kabarmış kılcal damarlardan bir karayolları haritasıyla kaplıydı. “Ne zaman işe yaraya-cağını bilemeyiz. Buraya ne getirdiysek, onların nesi varsa hepsini alıyoruz.”

“O zaman bizi öldürmekten ne farkı kaldı?” dedi Tom. Çadırın kılıfını tuttu. “Her şeyimizi aldınız, yiyeceğimizi, silahlarımızı, kamyoneti. Ha bizi hemen şuracıkta vurmuşsunuz ha böyle bırakmışsınız; hepsi aynı kapa-pıya çıkar.”

“İstiyorsan onu da yaparız,” dedi Ütülü Surat. “Sizin gibiler olmasa daha iyi.”

Tom onu duymazdan geldi. “Lütfen, bize bir silah ya da yay ve çantalarımızdan birini bırakın,” dedi kel adama. “Ne yani, tekerleklerinize ok fırlatacağımı mı sanıyorsunuz? Her şeyimizi aldınız. Hiç değilse savaşmak için bir fırsatımız olsun.”

Alex daha yaşlı olan adamın yüzündeki kararsızlığı gördü. Ütülü Surat da bunu sezmiş olmalıydı ki, “Bana bak, şu çeneni hemen kapa. Ona kulak asma, Brett,” dedi.

“Lütfen,” dedi Tom.

“Sana kapa çeneni dedim.”

“Kusura bakmayın ama size yardım edemem,” dedi Brett. “Elimden gelse ederdim ama yapamam. Üç kişiyiz ve ta güneye kadar uzun bir yol var önümüzde. Duydum ki ordu oraya bir mülteci kampı kurmuş. Biraz aklınız varsa siz de oraya gidersiniz.”

“Neyle gideceğiz peki? Varımızı yoğunuzu aldınız,” dedi Tom.

“O zaman tıpkı bizim yaptığımız gibi tabana kuvvet gidersiniz,” dedi Ütülü Surat. “Bir sürü çiftlik, bir sürü de ölü insan var; siz ve sizin gibiler

sayesinde.”

Ellie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Biz hiçbir şey yapmadık. Benim büyükbabam da öldü. Sizler eli silahlı zorbalarsınız!”

Alex, Brett'in yüzündeki utanç dolu bakışı gördü. Bunu Tom da gözden kaçırmamış olmalıydı ki, “Brett, şu küçük kızın babası askerdi,” dedi. “Irak'ta öldü. O, ülkesine hizmet etti, karşılığını onun çocuğunu öldürerek mi ödeyeceksin?”

“Brett,” diye uyardı kadın.

“Onu burada bırakamazsın, Brett,” dedi Tom. “Öyle bir adam değilsin sen.”

Brett'in kararsızlığı yüzünden okunuyordu. “Onu yanımıza *alabiliriz*. İyi de olabilir. Ordunun yanında değişmemiş çocuk getirenleri hemen kampa aldıklarını söylememişler miydi?”

“Bir de Rule var,” dedi Ütülü Surat. “Unutmayın, denilenlere göre yanınızda çocuk olsun ya da olmasın insanları kabul ediyorlarmış. Ama çocukla olursa daha iyiymiş.”

“Ne?” diye bağırdı Ellie.

“Hayır,” dedi Tom, öne çıkarak. “Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, Brett. İstedığın kamyonetse, al. Ama bize de biraz erzak bırak. Kamyonet olmadan da durumumuz şu an sizin olduğunuzdan daha kötü olmaz. Önünde sonunda hepimizin malzemesi tükenecek zaten.”

Brett başını iki yana salladı. “Ben öyle duymadım ama. Dediler ki hükümet kamplar kurmuş. Tıpkı New Orleans'ta yaptıkları gibi, malzeme getiriyorlarmış.”

“Nasıl? Brett, bir şeyler duymuşsun ama biz de duyduk. Artık hükümet yok. Doğru yakasının yerinde yeller esiyor be adam. Hiçbir şey çalışmıyor.”

“Ama sizin kamyonet çalışıyor.”

“Çünkü çok eski. Ordunun kimi ekipmanlarını bu türden bir saldırıya karşı hazırlamış olabileceğini biliyorum ama bunların hiçbirini test edilmedi ve şahsi fikrimi istersen hiçbirinin dayanacağını sanmıyorum. Brett, hiçbir şey yakın zamanda eski haline dönmeyecek.”

“Bana bildiğim şeyleri anlatma.” Brett'in yüzü öfkeliydi. “O şey oldu-

ğunda Harlan'ın karısı düşüp ölüverdi. Bir gün sonra, biricik Jenny'mi sizlerden biri aldı.”

“Kaybın için üzgünüm,” dedi Tom. “Ama bizler değişmedik.”

“Hayır, daha değişmediniz. Değişir değişmez, bu malzemelerin hiçbirinin size faydası olmayacak.”

“Peki ya değişmezsek? Haftalar geçti üzerinden. Eğer insanları kamp-lara, kasabalara yanlarında çocuklarla kabul ediyorlarsa her çocuğun değişmeyeceğini biliyorlar demektir.”

“Gördün mü, Brett? Sana bunu diyordum ben de,” dedi büyükanneye benzeyen kadın. “Çocuğun varsa ordu seni kabul etmek zorunda. Şu büyük olanlar bir işe yaramaz, sadece başınızı ağrıttılar. Ama küçük kız...”

“Hayır,” dedi Alex. Ellie büzüşüp iyice ona sığınmıştı. Larry'nin söyledikleri uçuşarak zihninde canlandı. *Ağırlığınızca altın değerinde olabilirsiniz.* “Onu alamazsınız.”

“Brett,” dedi Tom. “Ben de askerim ve sana diyorum ki ilk yapacakları kendi başlarının çaresine bakmak olacak. Ne çocukları umursarlar ne de kendilerinden olmayan birini.”

Brett artık iyice kararsızdı. “Sen asker misin? Irak’a mı gittin?”

“Afganistan’a.”

“Burada ne işin var? Niye orada değilsin?”

“İzindeyim.”

“Ya?” Ütülü Surat –Harlan– “Eh, izinler iptal oldu, asker. Tam da sana ihtiyaç duyulduğu anda, değil mi? Kuzeyde ordu yok,” dedi. Sonra Brett’e döndü. “Kaçıyor bu, başka bir şey yapmıyor.”

“Ben insanları korumaya çalışıyorum,” dedi Tom ama Alex onun sesinde anlam veremediği yeni bir şey sezinledi, sonra o yakıcı, keskin kimyasal kokuyu aldı ve *Tom sadece korkmakla kalmıyor, aynı zamanda yalan söylüyor,* diye düşündü.

“Brett,” dedi Tom. “Güneye ve doğuya gitmek güvenli değil. Güneyimizde sadece tek bir askeri üs var, orası da sığınmacı akınına uğrayacak. Kalabalığın kontrolden çıkmasının nasıl bir şey olduğunu gördüm. İçinde kalmak istemezsin.”

“Ödö pathiyor,” dedi Harlan. “Beş para etmez bir asker kaçağı.”

“Hayır,” dedi Tom.

Ama Alex duyuyor, kokusunu alıyordu. *Evet, öyle.*

“Doğunun güvenli olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Brett.

“Kamyonetin radyosundan.” Tom alelacele özetledi, sonra, “Yapılabilir en kötü şey doğuya gitmek,” dedi. “Brett, ayın rengi *mavi. Yeşil.* Bu sadece havada bir şeyler varsa olur.”

“En son ne zaman bir şeyler duydunuz?”

“İki hafta kadar önce.”

“Hah,” dedi Harlan, “iki haftada köprüünün altından nice sular akar. Avrupa’dan insanları duyduk mu dediniz? Fransa’daki birisi burada ne olup bittiğini nereden bilecek? Irak’ta o piçkurularının ne yaptığını unutmadık. Kendi kışkırlarını kurtarmaya baktılar.”

“Harlan haklı,” dedi kadın.

“Brett.” Tom, yaşça büyük olan adama doğru bir adım daha attı. “Hadi yahu, sen katil değil...”

Tüfek patlayınca Alex’in korkudan yüreği ağzına geldi. Ellie küçük bir çığlık kopardı. Tom olduğu yere çakılıp kaldı. Harlan, kamyonette oturduğu yerden, “Sana bir daha çeneni kapat dediğimde kapatacaksın, Tom; yoksa bu sefer kurşunu boşa harcamam,” dedi.

Bir an Alex, Tom’un onlara kafa tutacağını sandı. Fakat Tom başını iki yana sallayınca, umutları suya düştü. Eğer Tom onları kurtaramazsa...

“İşi tatlıya bağladığımıza göre,” dedi Harlan, “bana şu Tanrı’nın cezası çadırı getir.” Tom çadırı arabanın arkasına atınca Harlan, Alex’in kokusunu beş metre öteden alabildiği sapsarı dış yığınının ardından sırttı. Yıllar boyunca tütün çiğnemekten, Jim Beam içmektendi bu. “Anahtarlar.”

Gerçekten de bizi burada bırakıp gidecekler. Alex, olanlara inanamayarak, Tom’un kamyonetin anahtarlarını ince karın üstüne boğuk, metalik bir tıkırtıyla bıraktığını gördü. *Bizi bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde, karın ortasında bırakıp gidecekler. Bir şeyler yapmamız lazım.*

“Kimin köpeği bu?” Alex yanıt vermeyince ihtiyar kadın tüfeğin dipçi-

ğiyle başını dürttü. “Bir daha sormayacağım. Senin mi?”

“Hayır, benim,” dedi Ellie. “Önce babamındı, sonra büyükbabamın oldu. Ama aslında benim köpeğim.”

“İyi o zaman,” dedi kadın. Harlan’a bakıp gülümsedi. “Bir taşla iki kuş.”

Harlan başını aşağı yukarı sallıyordu. “Evet. En iyisi ikisini birden almak.”

“Ne?” diye haykırdı Alex.

“Bilmiyorum, Marjorie,” dedi Brett.

“Brett, köpeği yanımıza alırsak o kadar soru soran olmaz, değil mi? Herkesin köpeği var,” dedi Marjorie. “Köpeklerle çocuklar bir arada iyidir.”

“Neden?” diye sordu Tom. “Bu da ne demek oluyor?”

Brett tek omzunu kaldırdı. “Rastladığımız birkaç kişi, köpeklerin kimin değışeğini anladıklarını söyledi.”

“Onları da soydunuz mu?” dedi Ellie öfkeyle.

Brett kıpkırmızı kesildi ve Alex, Ellie’nin onun nasırına bastığını anladı. “Doğru olup olmadığını bilmiyoruz,” dedi adam, Tom’a. “Sadece öyle duyduk. İnsanlar bir sürü şey söylüyorlar.”

“Bir köpek, bir de çocuk,” diye ısrar etti Marjorie. “Elimizde bunlar varken bizi de almak zorundalar.”

“Hayır.” Tom, Alex’e ve korkuyla onun kalçasına yapışan Ellie’ye doğru yürüdü. “İkisini de alamazsınız.”

“Dur orada, Tom,” dedi Harlan.

“Size yardım etmeyeceğim,” dedi Ellie, Marjorie’ye. “Mina’ya sizi öldürmesini emredeceğim.”

“Keyfin bilir,” dedi Marjorie tüfeğin nişangâhından bakarak. “O zaman köpeği hemen vurayım, ne de olsa...”

Tom’la Alex aynı anda, “Hayır!” diye bağırdılar ve Tom atıldı. Marjorie onun gelişini görüp tüfeği çevirmeye çalıştı ama Tom eğilip onun üzerine saldırdı. Ellerini uzatıp tüfeğin namlusunu kavradı. Sonra olanca

şiddetiyle asıldı. Marjorie tetiği çekerken Alex korkuyla Ellie'ye vurup onu karın içine devirdi. Tüfek patladı, kurşun ıslık çalıp başlarının üstünden geçti. Ardından Marjorie dengesini yitirip geri geri gitmeye başladı, Tom tüfeği aldı ve tam omzuna dayayıp kaldıracakken Alex, kamyonetin arkasındaki Harlan'ı gördü, döndü ve...

“Tom!” diye haykırdı.

Üç gün sonra Alex, muşamba bir örtünün koruduğu koca bir odun yığınının örten yeni yağmış karın ardından başını, sadece gözleri görünecek kadar kaldırdı. Rüzgâr karları suratına savurdu ve gözleri yanıp sulandı. Gözlerini kırpiştirarak yaşlardan kurtulan Alex, asfalt kaplı geniş otoparka ve üç adet yakıt pompasının ötesine baktı. Pompaların birinin yanına yanaşmış bir Toyota Sedan vardı. Benzin istasyonunun elektriği kesilip de marşı basmayınca terk edilmişti. Şoför tarafındaki kapının yanı sıra, her ne hikmetse ön sol ve sağ camlar açıktı. Ön koltuğun ve panelin üzerinde karlar birikmişti. Bir başka araba –bir Dodge Caravan– şoför benzin istasyonuna saparken stop etmişti. Açık kapıları dev kulaklara benziyordu. Alex bulunduğu yerden arabanın panel kapılarının raylarında geriye kaydıklarını görebiliyordu. Boş bir çocuk oto koltuğunu ve bir Elmo oyuncağının arabadan sarkan gevşek, tüylü kırmızı bacağına görebildi. Bu manzara üzerine yüreği sızladı ve aklına tekrar Ellie geldi.

“Ne görüyorsun?”

“Hiç ceset yok.” Döndü, sırtını odun yığınının yaslamış duran Tom’a doğru eğildi.

Tom bu sabah daha da kötü görünüyordu, hastaydı, ateşi vardı. Alex, onun yüzündeki su damlacıklarının eriyen karlar olduğunu hiç sanmıyordu. Harlan’ın yirmi ikiliği gerçekten de muhteşem çıkmıştı. Kurşun kemiği kırmamıştı gerçi ama vücuttan dışarı da çıkmamış, Tom’un sağ uyluğunun derinliklerine gömülmüştü. Alex, yarayı sarmak için bağladığı flanel gömlek şeridinin kapkara olduğunu görünce dehşete düştü. “Yaran yine kanıyor.”

“Evet.” Tom’un yüzü kül beyazıydı ve kaşık kadar kalmıştı; buna karşılık gözleri çakmak çakmaktı. Diliyle üstdudağını yaladı. “İçeri girebilir miyiz?”

“Sanırım.” Alex’in gözleri arabadan binaya doğru kaydı. Burası sıkıcı görünümlü, pash teneke çatısı karla kaplı, polarize camlı pencerelerinden içerisi görünmeyen bir benzin istasyonu / market / balıkçılık malzemeleri dükkânı karışımıydı. Ön kapısı sımsıkı kapalı, pencereleri de yerli yerindeydi ki bu, içerde birilerinin yaşadığı anlamına gelebilirdi. Park alanındaki karlarda hayvanların, muhtemelen geyikleri ayak izleri haricinde hiç iz yoktu. Deneme amacıyla şöyle bir nefes aldı Alex ama burnuna motor yağı ve mazot kokusu hariç hiçbir şey gelmedi.

Gözleri sol bileğine kaydı. Miki, beş dakika sonra saatin dört olacağını söylüyordu. “Birazdan karanlık çökecek, içerisi boşmuş gibi geliyor bana,” dedi. “Etrafında dolanıp bir bakacağım.”

“Anlaştık. Ama Glock’u elinin altında bulundur. Bizden başkaları da gece başını sokacak bir yer arıyor olabilir.”

Haklıydı Tom. Paltosunun altına uzandı, silahı kılıfından çekti, sonra ayağa kalktı. Şu küçücük hareket bile başını fıldır fıldır döndürmüştü. Kendini toparlamak için odun yığımına tutundu.

“İyi misin?” Tom’un sesi endişe doluydu.

“İyiym,” diye yalan söyledi. Elleri titriyordu, ayakta duracak gücü yoktu ve midesi bulanıyordu. Midesi acı dolu, dipsiz bir çukur gibiydi. Teorik olarak bir insan, boğazından sudan başka hiçbir şey geçmeden bir hafta civarı yaşayabilirdi. Yiyecek bir şeyler bulmuşlardı fakat Alex, teorinin karın doyurmadığını biliyordu. Ellie’yi kaybettiklerinden beri yedi ev çıkmıştı karşılarına ve hepsi de soyup soğana çevrilmişti; buna cesetler dahildi. Son evde şansları dönmüştü zira bir tarlayı aşmışlardı ve Tom ormanın içinde bir yerlerde bir camın pırlıltısını görmüştü. Cam, her yeri dökülmüş bir av kulübesinin sağlam kalmış tek penceresine aitti. Kapısı öyle eskiydi ki tahtalar büzülmüş ve aralarında koca koca boşluklar olmuştu. Kırık pencerelerden içeri kar dolmuştu. İçeride, delik deşik olmuş fare yeniği bir divan ve iki de kırık iskemle vardı. Fakat yatak odalarının birinde Alex eski püskü bir sırt çantası bulup çıkarmıştı.

Piyango onlara asıl mutfakta vurmıştı. Biraz ip, güdük kalmış bir mum, yıpranmış eski bir alüminyum tava, bir kutu jöle yakıt, dibinde azıcık kalmış bir çamaşır suyu şişesi, üç boş su şişesi, dört kutu sardalye konservesi, üçte biri dolu bir karışık kuruyemiş kavanozu, yarım kavanoz dolusu tavuk bulyon küpü ve her nasılsa farelerin elinden kurtulabilmiş

dört paket kurutulmuş et.

Bunun üstünden iki gün geçmişti, şu anda bulduklarından geriye bir kutu sardalya, dört bulyon küpü, üç paket de kurutulmuş et kalmıştı. Boşalan kuruyemiş kavanozuna çamaşır suyunu koymuştu ve ne zaman içecek su gerekse, arıtmak için su şişesine bir damla döküyordu. Tom'un fanilasını ağ olarak kullanıp günlük tayınlarını ayırmıştı. Dün yapmıştı bunu. Bunun dışında Tom ağzını pek bir şeye sürmüyor, çoğunlukla tavuk suyu ve su içiyordu. Zaten zayıf olan yüzü incecik kalmıştı. Alex'in bot bıçağı ve Glock hariç hiç silahları yoktu, hayvan avlayarak kurşun harcamak da istemiyorlardı. Eğer tek bir yerde kalsalar, sıcacık bir kulübeleri ya da çadırları olsa, tuzak kurabilseler, yemleri olsa, o zaman iş değişirdi. Fakat Tom'un durumu hızla kötüye gidiyordu ve çok yavaş ilerleyebiliyorlardı; Alex'in Ellie'yle olduğu zamandan bile yavaş, zira Tom'un tek yapabildiği topallamaktı. Hafızalarını ve tahmin yeteneklerini kullanarak güneybatıya yaptıkları yürüyüşte ikide bir mola vermeleri gerekiyordu.

Tom, Brett'in onların sözüne kulak verip batıya gitmiş olmasını umuyordu. Eğer öyleyse, Rule kasabasından geçmek zorundaydılar. Harlan haklıysa, oradaki insanlar hepsini kasabaya kabul edeceklerdi ve Tom'la Alex varlığında Ellie de orada olacaktı.

Belki. Şu an Alex'in umurunda olan tek şey, Tom'a yardım bulmaktı.

Yeterince zamanı olması için dua ediyordu.

İhtiyatla dükkânın arkasına dolaştı. Taşların üstünde duran paslı bir kamyon ve sırtını çam korusuna vermiş, katlanmış karton kolilerle dolu, ağzı açık bir çöp konteynırı gördü. Konteynırın dibinde, bir kenara atılmış tavla pulları gibi yığılı dört adet kar kaplı lastiğin yanına üç tane paslı boya tenekesi bir piramit oluşturacak şekilde dizilmişti.

Binanın bir arka girişi vardı, kilitlenmemiş tel kapı, içeri sızan karlar yüzünden açık duruyordu. Tel kapı gürültülü bir gıcırta çıkarınca Alex yüzünü buruşturdu. Kapının kolunu döndürmeyi denedi, kol dönünce Alex açılan kapıyı botunun burnuyla dürttü. Bir av tüfeğinin patlayacağı korkusuyla gerilip bekledi fakat hiçbir şey olmadı.

Küçük bir hole adımını attı. Duvarda bir askılık vardı ve üstünde hâlâ bir ceket asılıydı. Ceketin rengi açık maviydi, kolları lacivertti ve sol cebinin üstüne siyah iplikle Ned ismi işlenmişti. Yerde bir çift bot duruyordu.

Bir başka kapıyı açarak kısa ve dar bir koridora çıktı. Solda kokusu burnunun direğini sızlatan bir tuvalet vardı. Tuvalet, elektrik kesildikten sonra da kullanılmıştı ve taşarak pis kokulu, iğrenç bir manzara oluşturmuştu. Alex koridorun ileriki kısmında dükkânın ön kapısını ve bir Krispy Kreme çörek camekânının tek kanadını görebiliyordu.

Derken, tuvaletten yükselen bok kokusundan çok daha kuvvetli bir koku burnuna çarptı. Kanalizasyon kokusu gibi gazlıydı ve midesini ağzına getirmişti. Alex neyle karşılaşacağını anlamıştı.

Dükkânın altı üstüne gelmişti: Çıplak raflar, boş kutular, patlamış meyve suyu şişeleri, boş bir Krispy Kreme camekânından düşüp ezilmiş bir çörek. Birisi, artık çalışmayan buzdolaplarının önünde bir kutu yumurtayı yere düşürmüştü. Kırık kabuklar ve patlayan yumurtalar bir süt gölüyle karışmış, sonra kuruyarak geride sümük rengi bir kalıntı bırakmıştı. Soğutucuların hepsi tamtakırdı. Dükkânın ana kapısının sağındaki raflarda dizili duran vantilatör kayışlarına; motor yağı, antifriz ve silecek suyu şişelerine nispeten el değmemişti.

Ama aynısını ölü adam için söylemek gücü.

Ceset, dükkânın önünde kurumuş kandan bir gölün içinde yatıyordu. Yüzünün büyük kısmı gitmişti. Dişetlerinin büyük kısmı ve dudakları olmadan, sigaradan sararmış ve kimileri yarı yarıya çürümüş dişleri ilk fırtınada uçup gitmeye hazır çadır direkleri gibi sağa sola yatmıştı. Ceketinin sırtı ve kot pantolonu çiğnenerek lime lime edilmişti. Kol ve bacaklarının adaleleri ve derisi, kızarmış piliç gibi ta kemiklerine kadar pırıl pırıl temizlenmişti.

Bundan üç hafta, bir ay, bir buçuk ay önce olsa Alex muhtemelen kusar ya da çığlığı bastığı gibi oradan kaçardı. İkisini birden yapardı belki de. Oysa şimdi, gözünü dikmiş, zemini inceliyordu. Buraya hayvanlar girmiş, diye düşündü. Kurtlar, belki de birkaç köpek – ve insanlar. Yer, paslı ayakkabı izleriyle doluydu. İzlerin hepsi eskiydi, dış hatları yapışkan bile değildi. Gözleriyle izleri takip ederken, ansızın duruverdi.

Birisi çıplak ayaklarıyla içeride dolanmıştı.

Robinson Crusoe'yu dördüncü sınıftayken okumuşlardı. Yanılmıyorsa, Cuma'nın ayak izini bulan Crusoe, Şeytan'ın adada olabileceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Fakat Crusoe'yu asıl şaşırtan, bu kadar süre

yalnız kaldıktan sonra, adada başkalarının olabileceği fikrinden ölesiye korkmasıydı.

Ayak izlerine bakarken Crusoe gelmişti aklına. Hiç beyni kızarmış çocuk görmemiş, hatta onların evlerin ya da çiftliklerin yakınında olduğuna dair en ufak bir ize bile rastlamamışlardı. İşin doğrusu, hepsinin ölüp gittiğini umuyordu. Yarım beyinli yamyam gençlerin soğukta dışarı çıkmayı akıl etmeyeceğini umuyordu.

Ön kapıyı iterek açtı, sonra ölü adamı ayaklarından tutup dışarı sürükledi, bir yandan da umarım ayakları elimde kalmaz, diye düşünüyordu. Ama sandığı kadar kötü değildi ya da yüreği nasır bağlamıştı, hepsine alışmaya başlıyordu. Şöyle ya da böyle, bunun yapılması zorunluydu zira geceyi bir cesetle aynı çatı altında geçirmesine olanak yoktu. Dükkânın nispeten sağladığı sıcaklıktan sonra dışarının soğuğu onu şoke etti. Rüzgâr iyice kuvvetlenmişti ve buzlu kar iğne gibi yüzüne batıyordu. Fakat çürümüş Ned gibi kokmayan havayı kokladığına seviniyordu. Hava iyice kararmadan arka odadaki iş ceketini alıp ölü adamın yüzüne örtmeyi aklından geçirdi fakat ceketin kendi işlerine daha çok yarayacağını düşündü. Ned'den özür dilemek için şiddetli bir istek duyduysa da özür dilemedi.

İçeri getirmek için Tom'un yanına gittiğinde, genç adamı soğuktan titrerken buldu. Onu biraz çekip biraz sürükleyerek içeri soktu, yere bıraktı, sonra dükkânın dört bir köşesini araştırdı. Hiç yiyecek yoktu ama Krispy Kreme camekânının altına yuvarlanmış bir şişe açılmamış su bulmuştu. Ön kapının yanında, devrilmiş bir dergi rafının gerisinde ise bir paket kalem pil vardı. Dükkânı yağmalayan her kimse, ileride hastalanabileceğini hiç aklına getirmemiş olmalıydı ki avuç avuç aspirine, Tylenol'a ve şu küçük folyo paketlerdeki soğuk algınlığı ilaçlarına hiç elini sürmemişti. Kâğıt mendil paketleri ve teneke kutulardaki boğaz pastilleri de duruyordu.

Tezgâhın gerisinde ise yazarkasa açık ve boştu. Hiç sigara ya da çiğneme tütünü olmaması onu şaşırtmadı. Alex'i şaşkınlığa düşüren, plastik piyango bileti kutularının da boşaltılmış olmasıydı. Halbuki yakın gelecekte milyarlarca dolarlık bir çekiliş olması ihtimali pek yüksek görünmüyordu.

Tezgâhın arkasında bir de büro vardı. Kapısı kilitliydi fakat anahtarlar yazarkasanın yanındaki bir çivide hâlâ asılı duruyordu. Büroda düz,

madeni bir masa ve tekerlekleri gıcırdayan bir büro iskemlesi vardı. Masanın gözünde birkaç tükenmezkalem, iki kurşunkalem, üç ataç, paket lastiği ve alt gözlerden birinde yarım şişe Maker's Mark viskisi buldu.

Silecek suyu ve antifriz şişelerini bıraktı, geri kalanını sırt çantasına tıktı. WD-40, buzlanma giderici ve motor yağı kutularının önünde kararsız kaldı. Sonra, içlerinden sadece yağın işlerine yarayabileceğini düşündü. Birkaç bezi yağla ıslatıp bir naylon torbanın içine atabiliirdi. bir-iki kutu WD-40'ı da deri ceketinin bir cebine soktu. Ne işine yarayacaklarını kestiremese de sonra aklına bir şey gelebilirdi.

Ardından bir paket Tylenol açtı, Tom'a önce ilacı, sonra suyun geri kalanını içirdi. Dükkânın içi buz gibiydi ama delikanlının yüzü terden sırlıslıktı. Saçları da nemliydi. Alex onun alınına elini koyduğunda Tom'un teninin adeta cayır cayır yandığını gördü. "Ateşin var," dedi ona.

"E-en-enfeksiyon," diyebildi Tom. Öylesine titriyordu ki Alex onun dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyordu. "K-ko-kokusunu a-alabiliyorum."

Alex de alabiliyordu, hem de örümcek hisleri olmadan. Sargıyı açtığında bağırmmamak için kendini zor tuttu. Yaranın hali berbattı. Kurşun, Tom'un kasiğından on beş santim aşağıya, bacağıının tam ortasına değil de hafifçe soluna doğru saplanmıştı. Uyluğu şişmiş, derisi davul gibi gerilmişti. Teni kıpkırmızı, parlak ve ateş gibi sıcaktı. Yaranın kenarları kapkara olmuştu. Tom kıpırdadıkça yaranın içinde kanla karışık yeşil bir cerahat köpükleniyor ve bacağından aşağı akıyordu. Sargılar da kan ve iltihap karışımıyla sırlıslılam olmuşlardı.

"A-ar-tık yü-yürüeyebileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Bugün yürüdün ama."

"Çok yavaş."

"Yavaşsa ne olmuş? Önemli değil. Seni bırakıp gidecek değilim."

"Bı-bırakmak zo-zorundasın." Tom başını geriye bıraktı. Gözleri yarı yarıya kapalıydı. Dudakları çatlamış, kanyordu.

"Sen beni ya da Ellie'yi asla bırakmazdın. Mecbur kalırsan sırtında taşırdın."

"Bu-bundan ço-çok emin o-olma."

“Sedye yapabilirim.”

Başını cılızca oynatarak karşı çıktı Tom. “Se-seni yavaşlatmaktan ba-başka işe ya-yaramaz. Bö-böyle o-olmaz bu iş. Ke-kendi ba-başına çok da-daha hızlı o-olursun.”

Öyle olurdu; biliyordu bunu. Tek başına yarı zamanda bunun iki katı kadar yol alır ve güneybatıya doğru ilerlemeyi sürdürürse Rule adlı kasa-baya varırdı. Eğer Larry haklıysa, Marjorie’nin, Brett’i ve Harlan’ın sö-züne güven olursa, oradakiler her kimse, Tom’a yardım edebilirlerdi.

Ya da Larry’nin söylediği diğer şey doğru çıkardı: *Sizi gördükleri yerde vururlar.*

“Bir karar almamız gerekmiyor henüz. Hadi, gel.” Alex, onu kendine getirmek için biraz sarstı. “Sen tiptan anlıyorsun, bir düşün. O cerahati akıtsak bir faydası olur mu?”

Tembelce başını salladı Tom. “Bir za-zararı o-olmaz.”

“Tamam, bana birkaç dakika ver. Şu arabaları bir kontrol etmek istiyorum. Hiç değilse paspasları kullanabiliriz. Yerde yatmandan iyidir.”

Ön kapıya en yakın olan Toyota’ydı, o yüzden onunla başladı. Toyota çıplaktı ve buzdolabı kadar da soğuktı. Paspasları aceleyle toplayıp ön koltuğa yığarken, nefesi buharlaşıyordu. Birden aklına bagaj geldi. Uzan-dı, kolu çekti ve bagaj kapağının açıldığını işitti.

Bingo. Bagajda katlanır bir kürek ve üç de işaret fişegi vardı. Onları da parkasının cebine, WD-40’ların yanına koydu. Gerekirse ateş yakmak için fişeklerden faydalanabilirlerdi. Peki, ateşleyiciyi tekrar kullanmanın bir yolu var mıydı? Belki de Tom bilirdi.

Kürek, kampçılar içindi. Üçgen başı çeliktendi. Sapı söküldüğünde ise on beş santimlik bir testere oluyordu. Küreği tamamen açıp elinde tarttı. Küreğin ağzına bakılırsa, daha önce hiç kullanılmamıştı.

Bagajdaki döşemeyi de almış geri geri gidiyordu ki gözüne stepnenin altından çıkan kırmızı beyaz bir şey ilişti. Döşemeyi yere bırakıp o renkli şeye uzandı. Yoksa bu?..

Bir anda fırlayan adrenaline söz geçirmeye çalıştı ama titreyen par-makları kartona dokunur dokunmaz anladı ve Marlboro kutusunu usulca yerinden çıkardı. Zula için tuhaf bir yerdı ama yedek lastiklerin içinde

uyuşturucu kaçırıldığını duymuştu, o yüzden, sigara alışkanlığından vazgeçemediğini karısından ya da kocasından saklayan biri için burası biçilmiş kaftan olabilirdi. Soğuk zift gibi kokan Marlboro kutusunun içinde bir şey tıkırdıyordu. Sigaralar umurunda değildi. Fakat birisi kara gün için bagaja bir paket sigara sakladyrsa ateş de gerekecekti.

Neredeyse çekinerek baktı. Kutunun içine üç sigara vardı ve...

Tuttuğu nefesini salıverdi.

Bir kibrit kutusu. Bir zamanlar beyaz olan kutu artık gri renkteydi. Stilize bir martini kadehi resminin altındaki sözcükleri seçebiliyordu – *Eddie Martini*– onun altındaysa, çok daha küçük harflerle restoranın adı ve telefon numarası yazılıydı. Kibrit kutusunu elinde birkaç saniye tuttu, bir yandan da *Görürsün sen*, diye düşünüyordu, *içinde hiç kibrit yok*.

Ama vardı, hem de yarım düzine.

Heyecandan bağırdı. “Tom!” Coşkuyla kafasını bagajdan çıkarttı. Bir elindeki kürekle diğerindeki kibrit kutusunu iyice havaya kaldırdı ve o anda, çürümüş et kokusu, havadaki bayat tütün aromasını bıçak gibi kesip attı.

Daha sonra, daha demin burnuna Marlboro kokusunu çekmemiş olsa her şey farklı mı olurdu, diye düşünecekti. Ama daha sonra.

Şimdi, karşısında bir de değil, tam üç genç duruyordu.

Iki oğlan ve bir de genç kızdı bunlar. Çok yakındaydılar, en fazla beş metre ötedeydiler ve Alex'le dükkânın ön kapısının arasında duruyorlardı. Kızın saçındaki döküntülere ve yapraklara bakılacak olursa, benzin istasyonunun arkasındaki ormandan gelmiş olmalıydılar. Pislik içindeydiler ve kendilerine ait olamayacak, her türden kıyafeti üzerlerine geçirmişlerdi. Oğlanlar yaşça büyüktü, belki de yirmili yaşlarının başlarındaydılar. En büyükleri uzun boyluydu ve zayıftı, siyah saçları yüzüne düşmüştü. Yakası kürklü, pembe bir kadın mantosu giyiyordu. Diğer oğlan ise çok şişmandı ve üstündeki çaputa dönmüş siyah pañosu da öyle eskiydi ki çocuk, mikserden geçmiş bir Batman'e benziyordu.

Kızın kendisiyle yaşıt olduğunu düşündü Alex. Kız bir yerlerden bir erkeğe ait, yırtık bir kamuflej pantolonu bulup giymişti. Üstünde, kendisine çok küçük gelen ve dirseklerinde kalan gri bir gemici ceketı vardı. Teninin elbiseyle örtülmemiş her santimi, kirle, kanla ve ya motor yağı ya da dışkı olabilecek, belki de ikisinin karışımı olan bir başka şeyle kaplıydı. Ceketinin sol kolu parçalanmıştı; sanki kolu bir dala takılmış, kız da kurtarana kadar çekip durmuş gibiydi. Kız hareket edince Alex pantolonun yırtık paçalarına baktı ve kızın sağ ayağında tek bir tenis ayakkabısı olduğunu gördü. Kanlı bir çorap kızın sol ayağını halhal gibi çevreliyordu. Alex dükkândaki kanlı ayak izlerini düşündü ve Robinson Crusoe'nun gördüğü ayak izinin Cuma'ya değil de bir yamyama ait olduğunu anlayınca da birden altüst oldu. Bu ayak izi de bir yamyama aitti.

Fakat *bu yamyamın* -kızın- elinde bir de tahta sopa vardı: Sağlam, çok sert ağaçtan yapılmış, muhtemelen bir balta sapı olan, cilalı bir sopa.

Araba. Arabaya kapağı atıp kapıyı kilitleyebilirdi fakat hareket etmekten korkuyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Toyota'nın açık arka kapısı milyonlarca kilometre ötedeydi sanki. Ama zaten kendini kilitlemekle bir yere varamazdı çünkü dükkânın hem ön hem de arka kapısı açıktı ve

içeri girerlerse Tom'u bulur...

Kız birden saldırıya geçti. Kesinlikle sessiz ve akıllara durgunluk verecek kadar hızlıydı. İncecik kolları hızdan görünmüyordu neredeyse; sol elini pençe yapmış, sağıyla da sopayı savurmuştu. Alex eğildi ama geç kalmış sayılırdı, bir saniye önce başının durduğu boşluğu sopanın bir ıslıkla yardığını duydu ve kafa derisinde müthiş bir acı duyunca çığlık attı. Kız onu saçından yakalayıp çekmişti. Ayakları yerden kesilen Alex öne kapandı. Dengesini yitirmiş, botları birbirine dolanmış bir halde buzlu asfalta çarptı. Sol elindeki küreği hâlâ bırakmamıştı. Kendini geriye atınca kibrit kutusu elinden uçup gitti. Kız dirseğini bükerken sopanın yine süratle indiğini gördü ve tam çarpacağı sırada sola çekildi. Sopa betona *güm* diye öyle bir sert indi ki parampaşa oldu. Adeta bir lazer ateşiyle kafasının dalga dalga dağıldığını duydu, sonra acı dolu bir ırkılmeyle kendini kurtardı, ellerinin ve dizlerinin üstünde geriledi.

Elinde Alex'in kafasından koparılmış bir tutam kanlı saç ve kürdana dönmüş sopadan başka bir şey kalmayan kız, hüsrarla uludu. Erkekler harekete geçmemişlerdi. Alex, teker teker mi avlandıklarını yoksa onu tepelemeye sadece kızın yeteceğini mi düşündüklerini merak edecek zamanı bulamadı. Kız tekrar atıldığı sırada o da ayaklarının üstünde durmayı henüz başarmıştı.

Ardından gerçekleşenler saf içgüdüydü. Hâlâ yere çömelmiş olan Alex kızın gelişini gördü, onun çıplak ayağının yere vurduğunu duydu, kendi parmaklarınınsa küreği sımsıkı kavradığını hissetti. Beyni devre dışı kalmış ve bedeni dizginleri eline almış olmalıydı, çünkü yerinden fırlamış, ileriye atılmış, aradaki boşluğu kapatmıştı.

Alçaktan vuracaktı gibi aldatmaca yapıp yukarıya nişan aldı. Kürek havayı bölerek, acımasız bir hamleyle savruldu ve sağlam metal kenarı kızın gırtlığındaki yumuşak, savunmasız ete saplandı. Karların üstüne, pudra şekerinin üstüne dökülen sos gibi büyük bir basınçla kan püskürdü. Sonra kız geriye yuvarlandı ve o ivmeyle kürek de Alex'in elinden kurtulup gitti. Kız sırtüstü serilmiş, ellerini boynuna götürmüştü; gurultu benzeri sesler çıkarırken parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Kürek tangır tungur yere düştü.

Alex vurduğu darbeyle kendi etrafında hemen hemen bir tam tur atmış, o sırada yönünü şaşırmıştı. Başını kaldırıp baktığında yarısı benzin istasyonunun girişinde, yarısı dışarıda kalmış karavana baktığının farkına

vardı. *Aman Tanrım*, diye düşündü, *arkamda kaldılar...*

Bir kâğıt hışırtısı ve kalın kara vuran botların gürültüsünü duydu, döndüğü sırada dalgalanan bir karaltı sağından saldırdı.

Tabanca, diye düşünüyordu birden. O dehşetle aklından çıkıp gitmişti. Paltosunun önünü açıverdi, parmaklarını kabzaya doladı. *Tabanca, tabanca, tabanca, tabanca...*

Tosuncuk ona tosladı. Glock elinden fırlayıp gitti; Alex, silahın havada dönerek uçtuğunu gördü ve Toyota'ya çarptığında çıkan takırtıyı işitti. Derken soluğu yine yerde aldı. Oğlan ağırlığını kullanarak onu yere çivilemişti. Üstündeki paçavraya dönmüş panço, Alex'in kollarına doku-naç gibi sarılmıştı. Alex serbest kalmak için debelenip duruyordu. Nefes almaya çalışırken başını kaldırdı ve oğlanın dudaklarının seğirerek lekeli ve kan phtılarıyla dolu, yapış yapış dişlerinin ortaya çıktığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdığı sırada oğlanın dişleri bir anda...

Tom tıknaz oğlana çarpıp onu devirdi. Darbenin etkisiyle Tosuncuk sırtüstü düştü, sonra Tom'la birbirlerine girip yerde yuvarlanmaya başladılar. Tıknaz çocuk Tom'un suratını ısırmaya çalıştıkça dişleri birbirine çarpıyordu. Tom, bir elinin kenarını onun alt çenesine hızla indirdi. Dişleri dilinin yumuşacık etine saplanan tıknaz çocuk gargara yapar gibi uludu. Ağzından kanlar akmasına rağmen geriledi, elinin tersiyle Tom'un çenesine öyle bir şamar vurdu ki silah patlaması gibi dolu dolu bir *şaklama* geldi. Tom'un eli bir an için gevşeyince, tıknaz çocuğun kanlı dişleri bir anda Tom'un boynunu, sağ omzunun hemen yukarisından ısırdı.

Tom haykırdı.

Hayır hayır hayır hayır! Alex deli gibi çırpınıp ayağa kalktı. Tom'la Tosuncuk hâlâ itişip kakışıyorlardı ama Tom zayıf ve hasta olmasa bile, rakibi ondan çok daha ağırdı ve ata biner gibi binmişti üstüne. Tom'un gömleği kan içindeydi. Tosuncuk yukarı kaldırdığı yumruğunu indirdi. Darbe Tom'un burnuna değdiği anda, kalın bir botun altında ezilen yumurta kabuğununki gibi bir çatırtı duyuldu, Tom çuval gibi gevşedi.

Çılgık çılgığa bağırان ve hareket ettiğinin farkında bile olmayan Alex, yere düşmüş küreği aldı, döndürdü ve var gücüyle savurdu. Kürek boş bir *tok* sesiyle tıknaz çocuğa çarptı. Alex metalin sıçrayıp parmaklarını acıttığını hissetti ve darbenin etkisini ellerinde, kollarında duydu. Tosuncuk

uluyarak iki seksen serildi, ancak bilincini yitirmedi ve hemen ellerinin, dizlerinin üstünde doğrulmaya koyuldu.

İşte o zaman Toyota'nın arka tekerleğinin yanında Glock'un kabzasını fark etti. Göz ucuyla, Tosuncuk'un dizlerinin üstünde ve başını köpek gibi sağa sola sallamakta olduğunu görebiliyordu fakat fırıldak gibi döndü, silaha uzandı...

Varlığını bile unuttuğu üçüncü çocuk tüm hızıyla gelip ona vurdu. O darbeye Alex'in sırtı Toyota'nın sağlam metaline çarptı. Arabanın arka tamponu belkemiğine vurunca acıdan gözleri karardı. Boğulur gibi olan Alex gevşeyip sırtüstü düştü ve oğlan ona pençesiyle vurdu. Oğlanın tırnakları gözünün kenarından çenesinin kenarına kadar etini yarıncaya Alex yanağının kor misali yandığını hissetti. Silkinip kurtulmaya gayret ettiyse de oğlan sıkıdığı yumruğunu balyoz gibi indirip Alex'in kulağının az üstüne isabet ettirdi. Kızın kafası asfaltta sekti, ağzına ıslak bakır tadı doldu ve kürek elinden kurtulup gitti.

Başı acıdan sızlayan Alex oğlanın yine tiz bir çığlık attığını duydu, sonra boğazını sarmalayan elleri hissetti ve havası kesildi. Parmaklarıyla oğlaninkileri tutmaya uğraştı, ne var ki oğlan onu sımsıkı kavramış, sarıyor, başını karlı asfalta vuruyordu. Gözlerinin kenarında önce bir kırmızılık, sonra da siyahlık hissetti. Görüş alanı giderek küçülmeye ve daralmaya başlamıştı. Ciğerleri haykırıyor, nabızı oksijene susamış beyninde güm güm atıyordu. Mücadele etti, fakat oğlan daha da sıkmaya başlamıştı boğazını. Başparmaklarıyla nefes borusunu eziyordu. Acı muazzamdı. Sırf yanmadan ibaret değildi, sanki bir şey, kuru bir dal gibi kırılıp ikiye ayrılıyordu. Kollarına, bacaklarına artık söz geçiremez olmuştu ve bilincini yitirmeye başlarken elleri de gevşedi. Hissizleşiyordu, kanın ve acının yanı sıra, gücü de akıp tükeniyordu. Acı artık duman kadar soyuttu onun için; artık gözleri görmüyor, bilinci kayıp gidiyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derken zihni tek bir düşünceyle öyle açık seçik ve net bir şekilde bağırıyordu ki siyah kâğıttan makasla kesilmiş harfler gibiydi bu:

BIÇAK.

Bütün içgüdülerine karşı koyarak elini oğlanın ellerinden çekti, botuna uzandı. Parmakları kumaşın üstünde dolaştı, sonra ani bir spazmla kasılarak pantolonunun paçasına yapıştı. Artık düşünmediğinden değil,

ölmek üzere olduğu içindi bu.

Eli sert plastikle buluştu.

Gücünün son damlasıyla bıçağı kılıfından çekip oğlanın sol böğrüne sapladı. Bıçak çok sivriydi ve Alex yalnızca bıçağın ucu kumaşla karşılaştığında bir an direnmeyle karşılaştı, sonra bıçak parkayı ve altındaki gömleği hiçbir güçlük olmadan delip sapına kadar oğlanın etine gömüldü.

Geriye doğru bükülen oğlan feryadı bastı. Ellerini hemen çekti ve Alex sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapamaya, gırtlaklarını kavuran hırıltılı nefesler almaya başladı. Ondan yuvarlanarak uzaklaşan oğlan ciyak ciyak bağıırıyordu. Bıçağın sapına yapışmış, çekip çıkarmaya uğraşıyordu.

Kalk ayağa. Zihnini örten sis kan gibi akıp gitti. Öğürerek yüzüstü döndü ve Glock'u bir kol boyu mesafede gördü.

Silahı kaptığı gibi dönüp yüzünü yukarı çevirdi. Oğlanın iki adım ötede dizlerinin üstünde olduğunu gördü. Kana bulaşmış bıçağı şimdi onun elindeydi, öfkeden ateş saçan gözleri Alex'inkiyle buluştu ve oğlan böğürdü.

Tetiği çekti.

Silahın sesi çok gürültülüydü. Glock tepti. Oğlanın göğsünde kırmızı bir çiçek açtı ve onun kanının ıslak, ılık serpintisi Alex'in yüzüne yapıştı. Oğlan hiç ses çıkarmadan geri devrildi.

Hiçbir şey için, hatta bir oh demek için bile zamanı olmadı. Yine o tanıdık kâğıt hışırtısını işitti, döndü, Tosuncuk'un uçararak üstüne geldiğini gördü. Tiksindirici bir sırtışıla kıvrılmış ağzına Tom'un kanı bulaşmıştı. Derken, kocaman ve korkunç şişman oğlan sadece beş adım ötesindeydi, gelmişti, *burnunun dibindeydi!*

Silahı onun suratına dayayıp ateş etti.

Tom'un kanaması kesilmek bilmiyordu. Top haline getirilmiş bir gömleği ve Tom'un kendi gömleğini sıırıslıklam ettikten sonra nihayet hafiflemişti. O zaman Alex'ten burbonu kullanmasını istedi Tom. Alex istemiyordu, alkolün feci yakacağını biliyordu fakat onun sözünden çıkmadı. Burbon açık ve yumuşayıp erimiş dokuya değır değmez Tom'un bedeni kaskatı kesildi, boynundaki damarlar tel gibi gerildi ve genç adam dişlerini sıktı.

"Kusura bakma, lütfen kusura bakma," dedi elinden hiçbir şey gelmeyen Alex. Hayatta en son istediğı şeydi onun canını yakmak. Tom'un kanıyla karışan koyu kehribar burbon, çamurlu bir kahverengi-mor renk almıştı. Alex, gömlekten yırttığı bir parçayla onun yüzündeki teri sildi.

"Tamam, iyiyim," dedi Tom, acıdan kısılmış bir sesle. Kırılan burnunun altında kandan bir kabuk vardı ve şişen gözleri kapanmaya başlıyordu. "İyi iş çı-çıkariyorsun."

"Ne yaptığımı *bilmiyorum ki*," dedi Alex. Korkudan ya da açlıktan değil, dehşetten midesi bulanıyordu. Yara çok derindi, damarlar ve kaslar görünüyor, hatta kemiğin beyazlığı bile seçilebiliyordu. Biriken kan pompalanamıyordu ve daha fazla kanamaması için dua ediyordu Alex. Fakat artık onu hiç kıpırdatmaması gerektiğini biliyordu. Tom artık bitmişti, tükenmişti. Halihazırda bir enfeksiyona yakalanmıştı zaten. Alex, insan ısırıklarının da en az hayvanlarınkı kadar, hatta daha bile kötü olduğunu biliyordu. "Bacağın için ne yapayım? Yıkamalı mı?"

"Yarayı kes."

Donup kaldı. Kulaklarına inanamıyor, inanmak da istemiyordu. "Ne dedin?"

"Yarayı kes," diye fısıldadı yine o acıdan boğuklaşmış sesle. "Ço-çok

fazla iltihap toplanmış... a-akıtmak lazım.”

“Yapamam,” dedi korkuyla. “Tom, ben bunu *yapamam*...”

“Lütfen. Alex... Ben... kendi başıma ya-yapamam.” Duraksadı, göğsü körük gibiydi, yüzü terden ıslı ıslıldı. Tekrar konuşabildiğinde, sözcüklerinin arasında soluklanıyordu. “Bıçak... işaret fi-fişegini kullan... s-sterilize et...”

“Ama yanarsın.”

Tom güldü ama cılız kıkıltısı dudaklarında kaybolup gitti. “Sorunlarının e-en önemsizi. Deri za-zaten ö-ölmüş ama... altındaki doku... sağlam o-olabilir. Fakat cerahati... a-akıtmalısın. A-Alex... Alex, yap bunu, *lütfe*.” Tom’un ateşten parıl parıl gözleri onunkilere kilitlenince, Alex bu gözlerdeki çaresizliği ve korkuyu okudu. “Ben... korkup vazgeçmeden önce.”

Tipki onun anlattığı, Crowe’un öyküsü gibiydi. Tom ondan böyle bir şey rica ettiğine göre, fazla seçeneğinin ya da zamanının kalmadığını düşünüyormuş olmalıydı. Ama ya yanılıyorsa? Ya yaptığının faydasından çok zararı dokunursa?

Dışarıya çıkıp bot bıçağını ölü gencin parmaklarından zorla aldı. Bıçağı derin kara batırmak pıhtılaşmış kanın büyük kısmını temizlemişti. Geri kalanını da su ve burbonla temizledi. Dükkânın kapısına gelip bir fişegın kapağını açtı, ucunu ateşleyiciye sürttü. Fişek parladı, öfkeyle kırmızı bir alev tükürmeye başladı. Bıçağın sapı sert, siyah polimerdendi, o yüzden bıçağın ağızını ısıtırken eli yanmıyordu. Bıçağın rengi gümüşten donuk bir altına, sonra da parlak lav kırmızısına dönüştü.

“Tom,” dedi onun yanına çömelip. Bıçak soğuyup donuk bir turuncuya dönüşmüştü gerçi, fakat Alex ondan dalgalar halinde yayılan ısıyı hissedebiliyor ve çeliğın hâlâ çok sıcak olduğunu biliyordu. “Başka yolu olmadığınan kesinlikle emin misin?”

“E-elinden geldiğince çabuk ke-kesmelisin. Kı-kıpırdamamaya çalışacağım. Deriyi ge-geçtikten sonra... da-daha derine i-inmen gerekebilir. I-ısı ka-kanamayı du-durdurmana yardımcı o-olur. İ-irin akmaya ba-başlayınca o-orada dur... Za-zaten anlarsın,” dedi güçlükle soluyarak. Yüzünü ondan uzaklaştırdı, hıçkırarak bir kez daha soludu. Gözlerini sımsıkı yumdu; yumruklarını sıktı ama kontrol edemedi-

ği bir titremeyle tüm vücudu sarsılıyordu. “Kendime hâ-hâkim olmaya... çalışacağım, a-ama ne de-dersem diyeyim... sakın durma, Alex. Başladığın i-işi bitir...”

Ah Tanrım, lütfen, diye düşündü, Tom’un uyluğuna ve yarasının karar-mış, şişmiş gözüne bakarak. *Lütfen kurtar onu; lütfen bana yardım et.*

Filmlerde görmüştü: İnsanlar çıplak elleriyle yaralarındaki mermileri tutup çıkarıyorlardı. Filmlerde, acı fazla geldiğinde düşüp bayılıyorlardı.

Ama ne bir filmdi bu ne de bir kitap.

Onlardan çok ama çok daha beteriymi, çünkü Tom bayılmadı ve avazı çıktığı kadar bağırmadan önce üç saniye dayanabildi.

“Elimden bu kadarı geliyor.” Parmağıyla Tom’un gözündeki yaşları sildi. Acıdan kasılmış yüzü ölü gibi beyazdı, gözleri mor-siyah kovuklara kaçmıştı. Yarasının etli dudakları aralıktı, uyluğundan incecik dereler halinde kıpkırmızı kan akıyordu, fakat çok az iltihap kalmış gibiydi. Havada ölü etin, kaynamış cerahatin ve pişmiş kanın pis kokusu vardı. Tom’un altındaki paspaslar akan pislikten yapış yapış olmuştu, bunun üzerine Alex hepsini toplayıp karların üstüne atmış, terk edilmiş arabanın paspaslarını taşıymıştı. Burbonu Tom’un uyluğundaki açık yaranın içine dökmüştü. Şimdi de içine kar doldurduğu yırtık bir gömlek parçasıyla onun alnındaki teri kuruluyordu. “Meyhane gibi kokuyorsun.”

“Öyle.” Tom’un bakışları onun boynuna takılıp kalmıştı. “Mo-mosmor o-olmuş.”

Hâlâ boğazı ezilmiş gibi geliyordu Alex’e. “Sen bir de diğer adamı gör.”

“Şa-şaka... yapmıyorum. K1-kılpayı kurtuldun. Se-seni kaybedemem...”

“Hiçbir yere gittiğim yok,” dedi, bunu yapmak zorunda kalacağını içten içe bilerek. Tom’un göğsündeki kurumuş kanları sildi. Vücudu daha eski, yara dokusu yüzünden parlayan birçok yara iziyle doluydu.

“Şa-şarapnel,” diye fısıldadı, kızın parmaklarındaki soruyu hissedererek. “Altı ay önce ya-yaralandım. Ha-havaalanlarında de-detektörleri na-nasıl ö-öktürdüğümü bir duymalısın.”

“Ya bu?” Sol koltuk altının hemen altında küçük yanık izlerini andıran

şeylere dokundu Alex. Daha yakından baktığında, harfleri okuyabildi.

EDEN
Thomas A.

Bir dizi rakam. *Sosyal güvenlik numarası*, diye düşündü Alex. Sonra **0 Rh+** ve onun altında, **Katolik** yazılıydı.

“Dövme mi?” dedi.

“Evet. Onlara e-etten kü-künye diyoruz. Bazen ge-geriye pe-pek bir şey kalmıyor...” Yutkundu. “Anlamışsındır.”

“Tom.” Alex uzanıp nemli saçları onun alnından aldı. Tom’un dudakları solgundu, cam kadar şeffaftı. “Ya şimdi ne yapacağız?”

“P-plana ba-bağlı kalacağız.” Gülümsemeye çalıştı ama tebessümü hemen kayboldu. “Sa-sabah yo-yola düşüyoruz. Sa-sadece bi-biraz uykuya ih-ihtiyacım var.”

Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ve Alex bunun farkındaydı. Geceyi dükkânın arka odasında araba paspaslarından bir yığının üstünde geçir-diler. Şafağa birkaç saat kala Tom ya uykuya daldı ya da kendinden geçti, hangisinin olduğundan emin değildi. Soluna uzandı, sarılıp onun vücudunu kendininkine yasladı. Öyle yakındı ki Tom’un kalp atışlarını duyabiliyordu. Kendi de mecalsiz düşmüştü ama uyumaktan, uyandığında onun ölüsünü bulmaktan korkuyordu. Fakat nihayet düşünceleri seyreldi ve döne döne...

Yine aynı rüyaydı. Annesini ve babasını taşıyan helikopterin tipide kalktığını görüyordu. Helikopter helyum dolu bir balon gibi, yükseldikçe yükseliyor, göğün sınırına, gecenin kenarına vardığında ise ateş topu gibi pathyordu.

Alex olayı görmemişti. Annesi kar fırtınasında doktorluk mesleğini icra edip acil durumdaki bir hastaya eşlik ederken o, evde tek başına oturup beklemişti. Babasının da helikopterde olmasının tek sebebi, fırtına yüzünden korkan medikal teknisyenin helikoptere binmeyi reddetmesi ve tüm polisler acil durum görevlisi sayıldığından, ilkyardım eğitimi almış babasının onun yerine geçmesiydi.

Helikopter gerçekte ateş topuna falan da dönüşmemişti. Hastayı sağ

salim hastaneye ulaştırdıktan sonra geri dönmek için havalanmış, bir dağın yamacına çarpmıştı. Ne drama vardı, ne şenlik ateşi. Gerçi yangın öyle yoğundu ki pilotun ve ebeveynlerinin kimlik tespitini ancak dış kayıtlarından yapabilmişlerdi.

Alex on dört yaşındayken olmuştu bu. Anne babası öldüğü zaman hiç bir şey hissetmemişti. Ne önceden malum olmuştu, ne bir sismik sarsıntı hissetmişti, ne de ayaklarının altında yer yarılmıştı. Uyanıktı, babasının devriye arabasının köseyi dönmesini bekliyor, ta bloğun sonunda, kösedeki sokak lambasının altın rengi halesinde dönen karları izliyordu. Nasıl görüneceğini hayal bile etmişti: Önce arabanın ışıkları görünecek, sonra devriye arabasının kendisi düşten fırlayan bir şey gibi, karların içinden belirecekti.

Gerçekten de bir polis arabası *belirmişti* belirmesine, fakat bunun babasındaki olmadığını anında fark etmişti. Onunki daha yeni bir modeldi ve siyah beyazdı. Oysa evin önüne park eden daha eskiydi, simsiyahtı. Yine de aklına getirmemişti; memurların arabadan çıkıp verandaya doğru ne yapacağını bilemez bir halde yürüdüğünü gördüğünde de babasının eski ortağını tanıdığında bile neler olup bittiğini hâlâ anlamamıştı. Cam kenarındaki koltuğundan kalkıp terlikleriyle ön kapıya giderken de anlamamıştı. Sürgüyü çekip kapıyı açtığında, soğuk havanın içeri hücum ettiğini hissettiğinde de... anlamamıştı. Hiç anlamamıştı; kötü bir şey olduğu hiç kafasına dank etmemişti – ta ki kiliselerinin rahibini tanıyana kadar.

İşte o zaman anlamıştı.

Kâbus bir ay sonra başlamıştı. Bir yıl sonra, duman kokusu ortaya çıkınca ve Hannah Teyze onu o deli doktoruna yollayınca, *kadın* Alex'in kendini Dorothy sandığı ve ebeveynlerinin Oz'a uçtuğu, falan filan konusunda saçma sapan bir şeyler uydurmuştu. Deli doktoru için, rüya Alex'in anne babasının hâlâ bir yerlerde sağ olduğu fantezisiyle alakalıydı.

Alex, doktorun beş para etmez olduğunu düşünüyordu. Anne babası ölmüştü. Bunu biliyordu. Rüyası, yaşamının parmaklıklardan aşağı atlayışı, suratına esişi ve onu küllerle yapayalnız bırakışıyla ilgiliydi.

Ve şimdi, Tom'la aynı şeyler en baştan tekrarlanıyordu.

Alex uyandığında, Tom'un teni yapış yapıştı, ateşi fırlamıştı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kız daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Ya yardım getirecekti ya da Tom ölecekti. Onun dönmesinden önce -dönebilirse tabii- ölebilirdi Tom, fakat durup da bunun olmasını bekleyecek değildi.

Tom, onun tabancayı yanına almasını istedi. "İhtiyacın olabilir," dedi. Tom'un teni tuzdan bile beyazdı, öyle şeffaflaşmıştı ki Alex onun gözlerinin altındaki hafif mavi kılcal damarları bile görebiliyordu. Hiç değilse, geçici de olsa, titreme nöbetleri sona ermişti. "Benim hiçbir yere gittiğim yok," dedi.

"Benim çekindiğim o değil. Eğer birisi içeri girerse tabancadan başka silah yok."

"Eğer birisi zorla içeri girerse ve o şeylerse... bir-iki kurşunun faydası dokunmaz. Dahası, bunu yapacak kadar akıllı olduklarını zannetmiyorum. Fazlasıyla tek boyutlular."

Alex onun neyi kastettiğini anlamıştı, fakat beyni kızarmış çocukların o kadar da aptal olduğunu düşünmüyordu. Kendilerini soğuktan korumayı biliyorlardı. Ne var ki saldırılarını planlayıp birlikte hareket etseler ikisini kolayca haklayabilecekken yapmamışlardı bunu.

Ama kızın elinde sopa vardı. Bıçakladığım oğlan bıçağı kullanmayı hemen akıl etti. Henüz birlikte hareket etmiyorlar ama bunu yapmaları an meselesi.

Tom bir elini uzatıp onun yüzüne dokundu. Parmakları buzdandı sanki. "Lütfen, tabancayı yanına al. Sana bir şey olursa, silahın benim için bir anlamı kalmayacak."

İçten içe, silahı taşımakla vurulma ihtimalinin daha da arttığını düşünüyordu. Yaşı yüzünden onu pekâlâ gördükleri yerde vurabilirlerdi.

"Peki," dedi Alex. Sonra kendini bile şaşırttı ve eğilip Tom'u öptü. Sonra geri çekilmeye kalkıştı fakat Tom'un diğer eli saçlarının arasına girmişti ve öpüşmeleri, Alex'in bitmesini hiç istemediği ve tekrarlanamayacağından korktuğu bir şeye dönüştü. Yüreği doldu, kanı kaynadı ve Tom'un kokusu -baharlı ve tuhaf- yayılıp, hastalığın ve çürümenin kokusunu neredeyse bastırdı. Tom'un sırları ne olursa olsun, bu yalan değildi.

Alex nihayet ayrıldığında Tom zor duyulur bir sesle, “Sonunda,” dedi, “uğrunda yaşamaya değer bir şey.”

Alex’in gözleri ıslanınca Tom’un yüzü parlak prizmalara bölünmüştü; kız biliyordu ki ağlamaya bir başlarsa, buradan asla gidemezdi. “Sakın beni bırakıp öleyim deme.”

“Daha ölmedim.” Derken, o uçup giden, esrarengiz duygular bir kez daha dolaştı Tom’un yüzünde. “Alex, Ellie’yi kaybetmeden önce olanları... Sana anlatmam lazım...”

“Hayır.” Alex elini onun dudaklarına koydu. Onları anlatınca ölecek miydi? Kitaplarda, filmlerde son itirafların ardından ölmez miydi insanlar? “Sakın. Artık hiç önemi yok. Seni tekrar gördüğümde söylersin.”

Tom onun elini yakaladı. “Fakat *çok* önemli. Bilmen *gerekıyor*. Lütfen, sadece dinle.” Duraksadı, başka ve gizli bir acıyla gözlerini kapattı.

“Buradayım,” dedi Alex. “Dinliyorum.”

“Haklıydın.” Gözünün kenarından tek bir damla süzüldü, saçlarına karışıp kayboldu. “Kaderimi aradığım konusunda. Sana her şeyi şimdi anlatmayacağım... anlatamam da. Bu uygun bir zaman değil. Fakat bilmeni istiyorum.” Gözlerini açtı, hastalığın ateşiyle yanan gözleri Alex’i esir aldı. “Onu buldum. Kaderimi buldum.”

“Ben de,” dedi kız ve ciddiydi. Adeta sonsuzluk gibi gelen uzun bir süreden beri ilk kez bir gelecek düşünüyor, Tom’un da içinde yer almasını istiyordu. Onu bir daha öptü, bu hissi, tadı ve onun kokusunu belleğine kazıdı.

Sonra kapıyı kapattı, kilitledi ve onu orada bıraktı.

Aptal değildi. Ana yollardan batı ve güney yoluna doğru ilerlerse, Rule'a gelmeden önce başka insanlarla karşılaşacaktı. Hem iyi olabilirdi bu, hem de kötü. Kötü, çünkü hayatta kalanların onu önce vurup sorularını sonra sorması daha muhtemeldi. Ama belki de iyiydi, çünkü gördüğü beyni kızarmış çocuklar konuşmuyor ve ormanlık araziye tercih ediyorlardı. Eğer dikkatini verirse, belki kokularını önceden alabilirdi.

Yarım metreyi aşan kara bata çıka, güneybatıya doğru azimle yürüdü. Yolu takip ediyor; bir hareket, beyni kızarmış çocuklar ya da ona öğle yemeği bileti gözüyle bakan tüfekli nineler var mı diye etrafı sürekli tarıyor ve araştırıyordu. Reklam panoları da vardı, benzin istasyonlarının, madden turlarının ve hediyelik eşya dükkânlarının reklamını yapıyorlardı. Bir ilan, Kuzey Işığı'na *-Kara Günler için Tanrı'nın Işığı-* bir diğeri ise 7/24 kahvaltı veren Martha'nın Restoranı'na aitti.

Hava güzeldi, güneşli ve pırıl pırıldı, o kadar soğuk da değildi. Eğer arazi düz, yol da açık olsa, kros kayakları ya da kar ayakkabıları çok işe yarayabilirdi. Güneş gözlükleri de. Güneş her ne kadar hoş olsa da kardan yansıyan ışık gözünü kamaştırıp duruyordu.

Yol, kardan bir mantonun altında bekleyen otomobillerle, kamyonlarla dolup tıkanmıştı. Bunların birçoğu enkaz halindeydi, pencereleri kırılmıştı ya da kapıları ağız gibi açıktı. Olur da *kendi* kamyonetlerine rastlar diye gözünü açık tuttu, bir yandan da karşısına çıkmamasını umuyordu zira bunun ne anlama geldiğini bilmekten korkuyordu. Gökte bulut halinde kuşlar uçuyordu, kargalar ise ağaçlara dizilmiş, buz tutmuş elektrik tellerine konmuş, mutlak bir sessizlik içinde onun geçişini dikkatle izliyorlardı. Kendini bir film setinde gibi hissetti; kamera geniş açıyla ge-rileyecek ve ta ufka kadar uzanan, sonu görünmeyen yıkımı ve kuşların haricinde hareket eden tek şey olan kendisini çekecekti.

Ormandan uzakta hava bir sürü kokuyla doluydu: Motor yağı, mazot, lastik – ve ölüm. Koku öyle kesif, öyle tiksindiriciydi ki öğürdü ve ağzına, burnuna saracak bir şeyi olmadığı için hayıflandı.

Bir dolu da ceset vardı; hepsi de çürümenin çeşitli evrelerindeydi. Büyük kısmı arabalarının içinde ölmüştü. Diğerleri, yani o ilk gün arabalarından sendeleyerek dışarı çıkan ve yolda düşüp ölenlere ise kalın bir kar örtüsü kefen olmuştu. Soğuk, çürümeyi yavaşlatsa da cesetler iğrenç durumdaydı, Tom ve Ellie'yle birlikteyken gördükleri inekler gibi şişmişlerdi. Hayvanlar da çoktu: Pençeleri et dolu semiz rakunlar, ziyafet çekmek için gün ışığında dışarı çıkmayı göze almış, beyaz ağız burunları kan pıhtılarıyla dolu uzun bacaklı tilkiler. Kuşlar ise her yerdeydi; gagalıyor, didikliyor ve donmuş et lokmalarını kemiklerin üstünden sıyrıyorlardı. Bir çift koca karga karların içinde bir şeyi paylaşamıyordu. Alex yaklaşınca uçup gittiler. Gördüğünün ilk başta kocaman bir kan damlası olduğunu sandı, sonra bunun, bir kadına ait, tırnağı hâlâ parlak ve neşeli bir itfaiye arabası kırmızısına boyalı, kopmuş bir ayak başparmağı olduğunu anladı.

Ölülerin hepsi de yetişkinlerdi. Birçoğu çocuk sahibi olacak kadar büyük, torun sahibi olamayacak kadar da küçüktü. Boş çocuk koltukları, bir kenara atılmış beslenme çantaları ve okul çantaları vardı fakat hiç çocuk yoktu. Yaşı kendi yaşına ya da Tom'unkine yakın hiç kimse yoktu.

Derken gördüğü bir şey kanını dondurdu. Yolda ilerledikçe, sağ kalkanlara ait izler çoğalıyordu: Botlar, spor ayakkabılar, günlük ayakkabılar. Hatta parmak arası terlikler.

Ve ayak izleri.

Çorapsız.

Çıplak.

Bunun üzerine durdu.

Geyikler, ırmaklara ve çayırlara hep aynı yoldan giderek geride iz bırakırlardı. Ördekler ve kazlar da hep daha önce uçtukları rotaları tercih ederlerdi. Avcının tek yapması gereken pusuya yatıp beklemek ya da avını takip etmektir.

İnsanlarsa yolları kullanıyorlardı. Aslında boyunlarına çan takıp dolaşmaktan farkı yoktu bunun, çünkü görünen o ki beyni kızarmış çocuklar artık sadece ormanları mesken tutmuyorlardı. Orada *yaşıyor* olabilirlerdi

fakat karınları acıktığında nereye gitmeleri gerektiğini öğrenmiş gibiydiler.

Sonra bir şeyi daha fark etti.

Ölülerin bazıları çok yaşlıydı, ilk gün ölmüş olamayacak kadar yaşlıydılar. Vurularak öldürülmüşlerdi. Kimisi sırtından, kimisi göğsünden, büyük kısmı ise başının arkasından. Birçoğunun üstünde hiç giysi yoktu. Giysileri yırtılmamış ya da hayvanlar tarafından parçalanmamış, üzerlerinden öylece alınmıştı. Bu cesetler diğerlerinden daha tazeydi. Yığınlar ve birbirine sımsıkı sokulmuş gruplar halinde, boş sırt çantalarının, spor çantaların ve valizlerin arasında yatıyorlardı.

Bu insanlar sağ kalmış ama kendileri gibi olanlar tarafından, Harlan'lar, Brett'ler ve Marjorie'ler tarafından soyulmuş, sonra da öldürülmüşlerdi.

İşte o zaman, Larry'nin gerçekten haklı olduğunu anlayıverdi.

Beyni kızarmış çocuklar ne tek düşmandı ne de düşmanların en kötüsüydüler.

Kapıları açık, emniyet kemerlerinden mahvolmuş ve neredeyse iskelete dönmüş iki cesedin sarktığı bir panelvanın yanından geçerken, bir kuşun bet sesli gaklamasından farklı bir ses işitti. Acıklı bir sestti, bir iniltiydi bu, neredeyse bebek ağlaması gibiydi. Eğilip baktığında, panelvanın yanında, yağmalanmış çantaların arasında yüzüstü yatan yaşlı bir adam ve ondan daha yaşlı bir kadın gördü. Başlarının arkasından vurulmuşlardı ve üzerleri karla kaplı olmadığına göre, yakın zamanda gerçekleşmişti bu. Kadının mantosu sıyrıldığından Alex onun destekli çoraplarının üstündeki şişman uyluklarını ip gibi saran, şişkin, yeşil, varisli damarlarını görebiliyordu. Yüzüstü yatmış, kollarını kanat gibi iki yana açmıştı kadın. Alex kadının sağ bileğine deri bir kayış bağlı olduğunu ve bu kayışın, aracın altına doğru uzandığını gördü.

Derken kokuyu aldı: Çok tanıdık bir şeydi bu.

"Aman Tanrım," dedi yüksek sesle. Dizlerinin üstüne çöküp, arabanın altındaki gölgeleri araştırdı.

Tir tir titreyen gri bir köpek yavrusu, korkudan sağ ön tekerleğin yanına saklanmıştı.

Köpeğin einsini bilemiyordu ama tazı ile labrador kırmasına benziyordu. Köpek onu görünce karnının üstünde bir santim kadar ilerledi. Güdük kuyruğunu ümitle salladı.

Ansızın, köpeği kurtarmasının çok önemli olduğunu hissetti. Köpeği kurtarabilirse iyiye işaret olacaktı bu, tıpkı bir alamet gibi. Köpeği kurtarırsa Tom'u da kurtarabilecekti. Sonra ne kadar mantıksız olduğunu düşündü, fakat hissin şiddetini azaltmamıştı bu.

Bir paket kurutulmuş et açıp köpeğe bir lokma uzattı. Kokuyu alan yavru tekrar ilerledi, burnunu Alex'in parmaklarına sürterek eti aldı, ancak birkaç saniye sonra tükürdü. İnleyerek eti burnuyla itti. Alex, etin hayvanın çiğneyemeyeceği kadar sert olduğunu anladı. Kendi ağzına bir parça et attı, iyice öğüttü. Baharatlı, tutsülenmiş dana etinin kokusu öyle güzeldi ki midesine kramp girdi ve yutmamak için tüm iradesini işe koşması gerekti. Eti ağzından tükürdü, gönülsüzce hayvana uzattı.

Bu defa köpek eti hemen yuttu, sonra yalvararak daha fazlasını istedi. Üç parça daha verince hayvan aracın altından çıkıverdi. Domuz yavrusu gibi homurdanıyor, ciyaklıyor ve kesik gri kuyruğunu sallıyordu.

Deri kayışı tasmadan çözüp köpeği kucağına aldı. "Senin adın ne bakalım?"

Yavru köpek havladı. Köpeğin tüyleri kısıcık ve gümüş grisiydi. Erkek olan yavrunun masmavi gözleri, koca koca patileri vardı ve hayvan en aşağı beş kilo ederdi. Alex etin geri kalanını da ona yedirdi, sonra etrafa saçılmış çantaları eşleyip üç kutu yavru köpek maması, bir poşet ıslak mama ve bir de küçük alüminyum su kabı buldu, içine şişesinden iki parmak su doldurdu.

Sonrasında köpeği ceketinin içine koydu, hayvan aşağıya düşmesin diye de kemeri beline iyice dolayıp sıktı. İşini bitirdiğinde, dışarıdan bakan birine ya biraz hamile ya da kocaman bir sutyene ihtiyacı var gibi görünüyormuştu. Yavru sıcaktı. Manzarayı seyretmek üzere başını dışarı çıkarınca, Alex gülmeye başladı.

"Artık benimlesin," dedi kuyruğunu sallayıp parmaklarını öpen yavruya. "Benimlesin. Sakın kaygı..."

Kurtların kokusunu işte o anda aldı.

Yanılmasına olanak yoktu. Kurtlar arkasındaydılar. Orada olduklarını bilmek için görmesinin bile gerekmemesi, onu daha da korkutmuştu. *Kaç tane olduklarını bilemiyordu, fakat kokularının tarifi mümkün değildi, köpek kokusuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.* Beyninin ilkel bir kısmı tüm bedenine alarm vererek ağzının kurumasına, kaslarının gerilmesine yol açtı. Kalbi, göğüs kafesini içten döven bir yumruktu adeta.

Yavru da onları sezmişti şimdi. Alex, hayvanın kaskatı kesildiğini, sonra inleyip titreyerek büzüldüğünü, ufacık kaldığını görü. Sol eliyle köpeği alttan desteklerken sağ elini kalçasına götürdü. Parmakları babasının Glock'unun kabzasını kavradı.

Sonra, ihtiyath bir şekilde, ağır ağır dönüp onlarla yüzleşti.

Üç taneydiler.

Kurtlara dair bildikleri, her dağ yürüyüşçüsünün bildiğinden farklı değildi: Hiç kimse onlara denk gelmek istemezdi. Nispeten korku bilmez küçük kır kurtlarının aksine, kurtların insanları hem korkuttuğu hem de onlardan korktukları söylenirdi. Waucamaw'da geçirdiği süre içinde kurtların ulumasını sürekli duymuştu. O zaman her şey normaldi, hayvanların acıklı bağırımları ne tuhaftır ki yüreğini ferahlatıyordu. Elbette bunlar eskide kalmıştı, şimdiyse dünyanın sonu gelmişti.

Kurtlar kocaman ve kömür grisiydi, *National Geographic* sayfalarından fırlamış gibiydiler ve otuz metre kadar uzakta, ormanın kenarındaki küçük bir tepeliğin üstünde kümelenmişlerdi. Alfa erkek –daha ekşi ve çok kuvvetli olan kokusundan onu ayırt edebiliyordu– çok iriydi, bacakları upuzun, göğsü genişti ve gözleri sarı yeşildi. Yabancı bir dünyaya yakışan, yabancı gözlerdi bunlar. O rezil ayı da gökte görse hiç şaşırılmazdı Alex.

Bu mesafeden durağan bir hedefi vurmak zor değildi. Fakat kurtlar çok hızlıydılar. Onları asla kaçarak geride bırakamazdı ve saldırırlarsa muhtemelen koca şarjörü boşaltıp bir tanesini bile vuramazdı.

Glock'u kılıfında bıraktı. Onun yerine, sağ elini avucu onlara bakacak şekilde kaldırdı ve kurtların boş bir eli anlamalarını bekledi. Herhangi bir hayvanın gözünün içine bakmak çok kötü bir fikirdi, fakat alfa erkeğin altın gözleri Alex'in gözlerine kilitlendi ve kız bakışlarını kaçıramadı.

Kurtlar gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Nefes almak aklına geldi.

İlk hareket alfa erkekten geldi. Kurt arka bacaklarının üstüne oturdu, sonra şekerleme yapan bir köpek gibi göbeğinin üstüne yattı ve dilini çıkarıp hızla solumaya başladı. Kurdun çok rahat olmadığını, bir şeyler değişene kadar beklemeye hazırlandığını seziyordu. Sanki sessiz bir emir almış gibi, diğer iki kurt da çöktü. En küçüğü göbeğinin üstünde yuvarlanıp geldi, alfa erkeğin çenesini yaladı. Alfa'nın kokusu -hepsinin kokusu değişmişti; hâlâ *kurt* kokusuydu bu, fakat daha az ekşi bir şeyle karışmıştı. Yine o tuhaf geriye dönüşlerden biri canlanıverdi zihninde: Ateşin yanında yatan Mina, onun uyluğuna sürtünüyordu. *Tümüyle* aynı şey değildi bu, fakat koku sanki daha bir sakindi, sanki... *dost* gibi mi? İçinde hissettiği gerginlik bir nebze gevşedi. Eh, *dost* değil belki ama *tehdit değil*, der gibi.

"Gidiyorum," dedi. Başka bir şey mi söylemeliydi yoksa? Aklına bir bu gelmişti. Bir insan, kurda ne diyebilirdi ki? Bir adım gerileyip bekledi. Alfa erkek sfenkten farksızdı. Geriye doğru küçük bir adım daha attı, botunun topuğunun ölü kadının bacağına çarptığını hissedince, dönmek zorunda kalacağını anladı.

Kurtlara arkasını dönmek istemiyordu fakat bunu yapmak zorundaydı. Kollarındaki ve ensesindeki tüm tüyler korkudan diken dikendi ve teni öyle bir hassaslaşmıştı ki kemiklerinden kurtulup haykırarak yoldan kaçıp gidecekti sanki.

Kalbi hızla çarparak döndü, ne çok hızlı ne çok yavaş bir şekilde yürümeye başladı. Vücutundaki her bir sinir, yaban tavşanı gibi koşup gitmesini söylüyordu fakat Alex bunun kurtların onu kovalamasına, belki de kendi *tehdit değil* kokusunun *akşam yemeği* olarak değişmesine yol açacağını düşündü.

On metre sonra hâlâ hayattaydı. Kurtların kokusu değişmemişti; hiç kimse onu takip etmiyordu. O yüzden şansını bir denemeye karar verdi.

Başını uzatıp geriye baktı.

Kurtlar ayağa kalkmış, onun gidişini izliyorlardı. Nefesleri, onları buğudan bir çelenkle sarmalıyordu. Biraz sonra, kurtların en küçüğü dönüp süzülürcesine ormana girdi. Hemen ardından üçüncü kurt onu takip etti ve tepeciğin üstünde sadece alfa erkek kaldı.

Kendisinin de anlamadığı sebeplerden ötürü, Alex durdu, döndü ve ona baktı. Hayvanın yüzünü seçemeyecek kadar uzaktı ama gözlerini hissedebiliyordu. Aralarında ne sözsüz bir iletişim oldu ne daha derin bir anlayış. Kitaplardaki gibi telepatik, paranormal bir şey de yaşanmadı. Fakat alfa erkek oyuncu bir çoban köpeği gibi geri geri kalktı, sonra dönüp ormanın yolunu tuttu... bunun üzerine, Alex bir değişimin daha yaşandığını düşündü.

Kendi içinde.

Öğle saatlerinde Rule'dan otuz kilometre uzakta olduğunu söyleyen bir levhaya rastladığında üç şeyin farkına vardı.

Kasabaya yaklaştıkça gördüğü cesetlerin sayısı azalıyordu.

Henüz ölü olmayan hiç kimseye rastlamamıştı.

Ve duman kokusu alıyordu.

Koku hem çok yabancıydı hem de çok aşına, bunun üzerine kalbi hızlandı. Daha önce de bu tür bir duman kokusu almıştı fakat hayali bir kokuymdu o. Kafasındaki canavarın ilk belirtisiydi.

Tanrı aşkına, şimdi olamaz. Ne olur burada ölmeme izin verme. Lütfen, biraz daha dayanayım. Rule'a varayım ki Tom'u kurtarabilsinler. Ondan sonra, ölmem gerekiyorsa...

Köpek aksırdı, patisiyle burnunu kaşıdı, yine aksırdı.

Ferahlaması, çayır çayır sıcakta buz gibi bir havuza atlamak gibiydi. Eğer yavru da kokuyu alabiliyorsa, o zaman halüsinasyon görmüyordu. Semptom değildi bu. *Gerçektir.*

Derin derin koklayıp kokuyu bileşenlerine ayırmaya çalıştı: Yanmış odun kokusuna, babasının sıkıştırılmış kömür tozu briketlerin üstüne döktüğü sıvının ki gibi bir kimyasal koku ve annesinin pazar günleri pişirdiği domuz rostosu gibi neredeyse tatlı ve leziz bir koku eşlik ediyordu. Bununla birlikte kokuda isli, tedirgin edici bir özellik de vardı; ağzını sulandırmıyordu.

Güneşin ışıltısına karşı elini siper edip gözlerini kısarak göğe baktı. İlk başta, retinasını dağlayan güneşin beyaz izinden başka bir şey görmedi, sonra incecik bir tutam halinde, çok koyu bir dumanın farkına vardı. Yaprak değildi yanan, Alex yaprakların beyaz ya da gri duman çı-

kardığını biliyordu; ağaç da değildi. Kimyasal bir ateş miydi?

Başını eğip karlara baktı, artık aşinalık kazandığı botların, ayak-kabıların, terliklerin ve çıplak ayakların izlerini inceledi ve birden derin, düz çizgileri ve atların nal izlerini gördü. At arabalarıydı bunlar.

İlginçti. Kuzeyde, Oren'in civarı Amiş yöresiydi. Madene yakın olduğu için Rule'un öyle olduğunu sanmıyordu ama belki de Amişler bile güneye gelmeye karar vermişlerdi. Ya da...

Tabii ya. Onca cesedi toplamak için at arabalarıyla gelmiş olmalıydılar. Rule halkı bir tür perimetre oluşturmaya karar vermiş olmalıydılar. Çok mantıklıydı bu. Hiç kimse çürüyen cesetleri kasabanın hemen dışına yığmak istemezdi.

İyi ama neden yolda hiç kimse yoktu? Nereye gitmişti herkes? Saklanıyorlar mıydı yoksa? O beyni kızarmış çocuklardan sakınmak için havanın kararmasını mı bekliyorlardı? Hayır, hiç de akıllıca değildi bu. O çocuklarla tüm karşılaşmaları ya sabahın erken saatlerinde ya da akşam karanlığında gerçekleşmişti. Şöyle bir düşününce, bir tanesini bile gün ışığında görmemişti. Larry'nin söylediği bir şey aklına geliverdi: *Birçok bakımdan o hâlâ sıradan bir ergen. Ben ne zaman uyuyacak olsam o uyanıyor mesela.*

Bu çok enteresandı işte. Beynindeki canavardan önce, annesi babası hayattayken o da aynen öyleydi. Sabahleyin derslerde gözlerini açık tutmak için savaş verirdi adeta. Yaşıtlarının neredeyse tümü kronik uykusuzluk çekiyor, uyanık kalmak için Red Bull'dan, Mountain Dew'dan, kahveden medet umuyorlardı.

Canavar buna da son vermişti. Etraflıca düşününce, o hayalet dumanın canavarın ilk değil, ikinci belirtisi olduğunu anlıyordu. İlk değişiklik uyku düzenindeki değişimdi: Gecenin ortasında uyanma, tuhaf ve bölük pörçük rüyalar, sanki iki demlik kahve içmiş gibi bir huzursuzluk hissi. Beynindeki canavar onu arkadaşlarından çok farklı kılmıştı. Belki de yaşıtlarından çok farklı. Koku duyusunu çalıp hafızalarını yemeden önce, uykusunu almıştı elinden. Elbette ailesi ve o tekrarlanıp duran kâbus da vardı. Uykusunu mahveden o travmayı tekrar tekrar yaşıyordu.

Tom da fazla uyumuyordu. Ne zaman gözünü kapatsa sadece birkaç saat sonra uyanıyor ve gecenin tamamını ayakta geçiriyordu. Biyoloji derslerinden çoğu insanın REM uykusuna –düş uykusuna– uyuduktan

bir-iki saat sonra girdiğini ve normal insanların her gece üç ya da dört REM döngüsü yaşadığını biliyordu. Onu böylesine ezen yükün ne olduğunu söylemek üzere olduğu o tek gece haricinde Tom hiç uzun uyku uyumamıştı, belki de elinde değildi bu. Belki Afganistan Tom'u değiştirmiş, beyninde de değişikliklere neden olmuştu. Tekrar travma sonrası stresi ve Tom'un zihnindeki karanlık ekrana hücum eden, rengi abartılı canlılık-taki kâbusları düşündü. Geçmişin korkularını geride bırakamıyordu Tom.

Delikanlının hayatını kurtaran şey, korkular –kâbuslar– olabilirdi.

Alex'i şu ana kadar değiştirmekten alıkoyan tek şey de sapıtmış hormonlar olmayabilirdi. Belki de Tom'un durumunda olduğu gibi, değişen uyku düzeninin ve kâbusların da rolü vardı. Daha doğrusu, belki de mahvolmuş beyni yüzündendi.

Belki de canavar kurtarmıştı hayatını.

Alacakaranlık çökerken kokularını aldı onların, solmuş ve küflüydü. İşin doğrusu, çoğu yaşlı insan kullanılmış iç çamaşırı gibi kokuyordu, kokunun boğuculuğuna bakılırsa kalabalıklardı ve birbirine sokulmuşlardı. Alex rüzgâr yönünde ilerliyor, onlarla arasında epey bir mesafe olduğunu düşünüyordu fakat tükenmişliklerini ve paniğin yakıcılığını sezebiliyordu. Bu doğaldı. Yaşlılar, beyni kızarmış çocukların karanlık bastırırken uyandıklarını biliyor olmalıydılar, o yüzden de yoldan uzaklaşıp başlarını emniyetli bir yere sokmak istiyorlardı. Önündeki yolu hayal edebiliyordu: Rule'dan kilometrelerce uzanan bir insanlık kamçısıydı.

Birden kaygılandı. Rule'u bulmak bir şeydi, sırf bir kişiye -o kişi genç bile olsa- yardım götürmek için, oraya sığınmaya çalışan diğerleriyle çarpışmak ayrı bir şey. Bu yaşlılar nasıl tepki göstereceklerdi ona?

Küflü kokuya bakılırsa köpekleri ve de -gözlerini kapadı, konsantre oldu, gün ışığının ve sıcak samanın aromasını aldı- *atları* vardı.

Bir şey daha vardı. Sonra tekrar kokladı, burnu silah yağının ve yanık metalin kokusuyla sızladı.

Silahlar. Hem de bir sürü.

Yavru köpeği tuttu, Glock'u kılıfından çıkarıp ceketinin ön sağ cebine koydu. Silahı, kavga çıkarmayı istediğinden değil, caydırıcı olması için dışarıda tutmayı düşündü, sonra bundan vazgeçti. Eğer birisi ateş etmeye başlarsa çatışma göz açıp kapayana kadar bitecekti ve kendisi tek kişiydi. O yüzden, silahı yerinde bıraktı.

Sağında, karanlığın içinden küçük, yeşil bir işaret levhası beliriverdi.

Rule 10 km

Onun ötesinde düşkünler yurdunun ilanı ve ziyaretçileri Harvest Kilisesi'ne davet eden bir diğer duyuru vardı: *Tanrı'nın Sağaltıcı Eline Güvenin.*

İki saat daha dışını sık, Tom, diye düşündü. Dayan. İki sadece iki saat daha.

İki saat sonra onları duydu: Boğuk, karmakarışık bir gürültüyü bu. Sonra sallanan sarı fenerleri, dış hatları gümüş rengi siluetleri gördü. Binlercesi değilse bile, en aşağı yüzlercesi o sürreal ayın iç bulandırıcı yeşil ışığında yıkamıyordu. Artık kokularını çok daha iyi alabiliyordu. Ömürlerinin sonuna gelmiş ihtiyar erkeklerin, kadınların ve sayısı hiç de az olmayan köpeklerin pis kokulu balosuydu bu. İnsanlar ve hayvanlar etrafında dönüyor, iki yanından akıyordu fakat onu karanlıkta ya fark etmemişlerdi ya da umursanıyorlardı. Yavru köpek de uyanmıştı; Alex, onun korkudan titremeye başladığını hissedebiliyordu.

“Bir şey yok,” diye mırıldanıp onu kendine bastırdı, hayvanın havlamaya başlamaması için dua etti. İhtiyacı olan son şey ilgiyi üstüne çekmekti. Sağını uzun bir örgü yapmış, onu da beresinin altına gizlemişti fakat hâlâ kendini çıplak hissediyordu. Yüzüne iyice bir bakan ihtiyarlar onun genç bir kız olduğunu anlarılardı. Yolda bulduğu bir John Dere beysbol şapkasını çıkarıp başına geçirdi, siperliğini mümkün olduğunca öne eğdi. Yüzünü örter umuduyla ceketinin de yakasını iyice kaldırdı.

İşin ilginç yanı, hiç kimsenin kıpırdamamasıydı. Kıpırdayacaklarına, kıyıya vurmuş bir katil balınayı çağrıştıran, yan devrilmiş, on sekiz tekerlekli koca bir tırın önünde kararsızca beklediği. Orman, yolu iki yandan kuşatmıştı fakat hiç kimse yolu kapatan tırın kenarından geçmek için ağaçlara yaklaşmıyordu. Sonra Alex bunun nedenini anlayıverdi. Ağaçların arasında, devrilmiş aracın iki yanında ve üstünde başka insanlar ve sayısız köpek vardı. Tırın öte yanından atların ayaklarının çıkardığı boş sesleri, dizgin şıkırtılarını duydu, atlar konusunda yanılmadığını anladı.

Ta ileride, barikatın başındaki adamlardan biri eski moda bir megafondan bağıırıyordu: “Herkesle ilgileneceğiz, yorgun olduğunuzu biliyoruz ama sıranızı beklemeniz gerekiyor. Burada güvende olacaksınız. Değişmişler buraya gelmezler, o yüzden hepiniz sakın olun.”

Değişmişler. İnsanlar onlara artık böyle mi diyorlardı? Beyni kızarmış çocukların gelmeyeceğinden nasıl emin olabilirlerdi? Yavaşladı, ayaklarını sürüyerek kalabalığın kenarına gitti, ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Ağaçların arasına girmekten korkuyordu ve tırın üstündeki adamların tüfekleri vardı. Eğilip kalabalığın arasından geçmeye çalışabilir miydi? Büyük bir riskti bu. Kazara birine çarpacak olsa, o da dönüp dikkatlice bir baksa...

Hemen ileride üç kişilik ufak bir grup duruyordu, peşlerinde bir de labrador vardı. Köpeğin kuyruğu düştü ve Alex, hayvandan gelen *köpek* ve tuz kokusunu aldı. Bu koku ona, helikopterin patlayışının ertesi günü teyzesinin zorla yedirmeye çalıştığı çamurdan farksız, bir çanak soğuk yulaf ezmesini hatırlatmıştı. *Üzgün*, diye düşündü, *köpek üzgün*.

Derken labradorun kulakları dikildi. Alex onun ansızın irkilmesini elektrik prizinden çıkan bir kıvılcım, havada cızırdayan yanık kokusu olarak algıladı. Köpek birdenbire döndü, tasmaını çekiştirdi, kuyruğunu yelpaze gibi salladı ve havlamaya başladı.

Ona.

Kapa çeneni, diye düşündü içinden. Dizleri titremeye başladı ve köpeğin havlaması sürdükçe, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.*

“Watson.” Yakası kürklü parka giymiş ince ve uzun boylu yaşlı adamın sesi hem öfkeli hem de bezgindi. “Gel buraya, neye havlı...” Adam döndü, elindeki fener karanlığı orak gibi biçti, Alex’in vücudunu kat edip devam etti. Işık geçer geçmez Alex eğildi, arkasını dönmeye çalıştı fakat ışık huzmesi bir deniz fenerinin ışığı gibi dönüp onu yakaladı. Adamın şaşkınlıktan nefesini tuttuğunu duydu. “İsa aşkına.”

“Ne oldu?” Kadının kokusu Alex’e çok ekşi geldi. Banyo yüzü görmeden geçen günler ile öfkenin bileşimi, boğucu bir koku oluşturuyordu. Kadın döndü, ışıktaki kartona iğnelenmiş böcek gibi duran Alex’i iyice süzdü. “İlasiktir,” dedi ve Alex, kurulan bir pompalı tüfeğin *şak-şak* sesini duydu.

“Bekleyin,” dedi Alex. Yavru artık inleyerek ağlıyordu. Tek eliyle köpeği kucığına bastıran Alex, diğer elini, avucu onlara bakacak şekilde uzattı. “Ben onlardan değilim,” dedi.

“Henüz değilsin,” dedi kadın. Onun solunda, çok daha yaşlı, burnu gagayı andıran bir başka kadın antikaya benzeyen bir Luger çekmişti. “Belki de evrim merdivenini tırmanıyorsundur.”

“Lütfen.” Alex fark ettirmeden bir adım geriledi. “Ben sadece...”

“Bizimle olmaz, kız. Hayatta olmaz.” Atmacaya benzeyen Lugerli kadının tabancanın horozunu kaldırdı.

“Sakin ol, Em,” dedi ince ve uzun adam. “Sağlıklı görünüyor. Bak, köpeği de varmış. Biraz ağır ol, tamam mı?”

“Kendi köpeğinize bakın,” dedi Alex. Labrador hâlâ havlıyordu ama

kuyruğu havada çılgınca bir semafor gösterisi yapıyordu ve başka köpekler de havlamaya başlamıştı. Kafalar hızla dönüyor, fener ışıkları karanlığı yarıyordu. Fenerini oraya tutanlar çoğaldıkça, Alex'in etrafındaki ışık havuzu da genişleyip parlaklaştı. "Köpeğiniz korkmuyor benden. Korkması gerekir ama korkmuyor."

"Çünkü daha değişmedin," dedi av tüfekli bir kadın.

"Ben onu hemen vuralım derim." Gaga burunlu kadın Luger'in namlusunun ardından gözünü kıstı. Silaha sarılan kemikli elleri birer pençeye dönüşmüştü. "Halledelim şunu. Daha da iyisi, asalım kaltağı."

"Dur bir saniye," dedi adam. "Ona ihtiyacımız var. Elimizde olursa bizi içeri alırlar."

"Hiçbir işimize yaramaz," dedi eli Lugerli, gaga burunlu kadın. "Geçen sefer bulduğumuza ne oldu, unuttun mu? Küçük bir melek gibi uyudu, uyandığında hayvandan farksızdı."

"Ama köpekler anlıyor," dedi Alex. Watson adındaki labrador zincirini çekistiriyordu. Alex diğer köpeklerin de sızlandığını ve varlığından haberdar olan insanların sayısı arttıkça, kuyrukta mırıltıların yükseldiğini duydu. Tabancalar çekiliyor, tüfekler ve pompahılar kuruluyordu. "O yüzden köpeğiniz var, değil mi?"

"Kız haklı," dedi adam. "Watson'ı daha almanıştık o zaman."

"Tanrı'nın cezası bir köpek işte," dedi Lugerli Kadın. "Nereden bilecek? Eddie'mi öldüren küçük kaltağı anlayabildi mi? Eddie'ye onu öldürdüm fakat o sadece bir çocuktuk, ufaklık, çok tatlı, masum bir canavar katildi."

"Eh, siz istemiyorsanız ben seve seve alırım onu." Avcı kamufle giymiş başka bir adam söylemişti bunu. Bir elinde makineli tüfek vardı ve göğsünde birbirini çapraz kesen iki fişeklik asılıydı. Fazlasıyla mükemmel ve muhtemelen protez olan bembeyaz, çok düzgün dişleri vardı fakat kulaklarına varan gülümsemesi manyakça ve tehditkardı. "Hele bir tane si de bana saldırsın, ağzının payını vermek için sabırsızlanıyorum."

"Hiç kimse, kimseyi almayacak," dedi Alex, sesini ifadesiz tutmaya çabalayarak, fakat kalbinin göğsünden dışarı çıkmasına ramak kalmıştı. Yavru köpek de sesini kesmiş, onun bedeninde eriyip gitmeye çalışıyordu. Makineli Tüfek'in diğerlerini itip öne çıktığını görünce iki adım geriledi.

“Lütfen, tek istediğim...”

“Hey, dur bir dakika!” Kalabalığın içinden çok öfkeli bir başka ses duyuldu. “Senin olduğunu kim söyledi onun?”

“Ben söyledim!” Makineli Tüfek koca eliyle onun sol bileğini yakaladı, aynı anda –kim olduğunu göremediği biri– de sağ bileğinden çekiştirmeye başladı. Alex, yavru köpeğin gömleğini pençelediğini hissediyordu. Sonra köpekler havlamaya başladılar, hırlamıyor, ağızlarından köpük saçmıyorlardı fakat deliye dönmüş gibi hoplayıp zıplıyorlardı. Etrafını saranlarsa artık insan değil, onu tutup çekiştiren, kavrayan eller, öfkeli ağızlar; kin, çaresizlik ve umutsuzluk dolu virane, çok yaşlı suratlardı. Onu olduğu haliyle değil de temsil ettiği şey olarak görüyorlardı: Felaketin sebebi, hastalığın hem belirtisi hem de ta kendisi.

Yavru köpek viyaklıyor, ceketinin içinden kaçmaya uğraşıyordu. “Dikkat edin!” diye yalvardı Alex. “Lütfen, durun. Onun canını acıtacaksınız, durun!”

“Sakin olun!” Kalabalığın önünden, uzaklardan eli megafonlu adam bağıırıyordu. “Neler oluyor orada? Herkes sakinleşsin, sakin olun!”

Mermilerin kulakları sağır eden kükremesi, kesik kesik bir parlama geceyi böldü. “Size geri basın dedim.” Makineli Tüfek, silahını sallıyordu. “Hepiniz defolup...”

Bir silah sesi daha duyuldu, bu seferki arkadan. Makineli Tüfek silkindi, suratında aptalca bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra bir makineli tüfek ve kurşun yığını halinde yere devrildi.

“Yakalayın onu!” diye bağıırdı biri.

Güruh bir anda koşuşmaya, kaynaşmaya, onu itip kakmaya başladı. Eller kıyafetini çekiştiriyor, saçlarını yoluyor, üstünü başını parçalıyordu. Ceketinin önü birden açılınca yavru köpek o hengâmede kaybolup gitti ama Alex onun iniltisini hâlâ duyuyordu. Megafonlu adam bağıırıyordu. Başka silah sesleri de duyuldu ve parmaklar ceketini üstünden çekip alırken Alex haykırdı.

Birisi, “Silahı var, silahı var!” dedi.

Köpekler ortalığı velveleye vermiş, debelenip zincirlerinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Havlamalarının, inlemelerinin gürültüsü genel ba-

ğırış çağırışı ikiye katlıyordu. İnsanlar artık *Öldürün onu, Yakalayın onu!* diye bağırmaya başlamışlardı.

Birdenbire kendini havada buldu, ayakları yerden kesilivermişti. Gece -ve o sinsî ay- sarhoş gibi etrafında dönerken bağırđı Alex. Onu, bir rock konserindeymiş gibi elden ele geçiriyordu kalabalık. Kendisini nereye götürdüklerini, ne yapmayı amaçladıklarını bilemiyordu. Derken birden yere çivilendi, sanki derin mi derin bir kuyunun dibinden bakıyordu yukarıya.

“Küçük *kaltak!*” Lugerli yaşlı kadın eğri büğrü pençesini yumruk yapıp onun yüzüne salladı. Alex çığlığı basıp sağ ayağını kurtardı ve tekmeledi. Çıkan kütürtüyü ta dizine kadar duydu ve kadının gagadan farksız burnunun katlandığı anı hissetti. Yaşlı kadın, suratından oluk oluk kan boşanırken kollarını sallayarak geriye yuvarlandı.

Alex yine tekmesini savurdu ama başka eller de onu yakaladı. Sonra başının geriye çekildiğini, boynunun açığa çıkarıldığını hissetti ve *Aman Tanrım, gırtlacağımı kesecekler, diye düşündü.*

Fakat boğazına değen şey bıçak değil, bir ipin pürüzlü yüzeyi oldu. Çığlığı gırtlığında kaldı ve onu boynundan çekip soğuk, sert toprağın üstünde sürüklemeye başladılar. Benzin istasyonundaki kâbusu sil baştan yaşıyor gibiydi fakat bu sefer sayıları çok fazlaydı ve hiçbir şansı yoktu. Yine de mücadele etti, çırpındı, ayak diredi. İpi tutmaya çalıştı, tutunacak bir yer ararken tırnaklarının kırıldığını hissetti. Sonra onu çekerek ayağa kaldırdılar, düşmesini engellemek için eller onu geriye itti ve ip birden gerilince nefesi kesildi.

Burnunu kırdığı kadın -Lugerli Kadın- geri dönmüştü. Kanlı, yırtıcı bir ifadeyle ağzını açmıştı ve bu sefer elinde bıçak vardı. “O küçük kafanı keseceğim senin!” diye haykırdı Lugerli Kadın. Ağzından, demir ve öfke kokulu bir bulut yükseldi. “O küçük kafanı...”

Ansızın patlayan silahın sesi gürültülü ve keskindi. Sonra, çok net duyulan bir ses kalabalığın bağrış çağırışını ve kanının kulaklarında gök gürültüsünden farksız sesini bastırdı: “Tut, Jet, *tut!*”

Kalabalığın arasından bir Alman kurt köpeğı mermi gibi fırlarken birisi haykırdı. Köpek çok iri ve kömür kadar karaydı. Lugerli Kadın tam dönerken köpek sıçradı. Kadın ancak ellerini havaya kaldırarak zamanı bulabildi, sonra köpek ona tosladı. Kadın yere yuvarlandı, bıçak elinden

fırladı. İhtiyar kadın, “Alın şunu üstümden, alın!” diye feryat ediyordu.

“İsa aşkına,” dedi birisi.

“Sakın ateş etmeyin!” diye bağırırdı bir adam. “Onların köpeği, sakın vurmayın!”

Alex’in boynundaki ipin acısı birden hafifledi, kız kendini dizlerinin üstünde buldu. Göğsü alev alev yanıyordu ve gırtlacağı da sanki birisi usturayla parçalamış gibiydi. Öksürerek ellerinin ve dizlerinin üstünde durdu, kusmamak için kendini zaptetti.

Lugerli Kadın hâlâ çığlık çığlığaydı ama hiç kimse ona yardım etmiyordu ve her ne kadar akıl almaz olsa da hiç kimse köpeği vurmaya kalkışmıyordu. Alex neler olduğunu göremediyse de deminki sesi tekrar duydu, bu sefer daha yakından: “Jet! Bırak, oğlum, bırak!”

Ve şaşkınlıkla, aklında tek bir düşünce şekillendi: *Yaşlı bir adamın sesi değil bu.*

Kurt köpeği denileni ikiletmedi, yaşlı kadından uzaklaştı ama oradan ayrılmadı. Onun yerine Alex’e döndü, kara dudakları geriye kıvrıldı ve Alex çaresizce, çenelerin etine saplanıp tenini yırtmasını bekledi.

Onun yerine, köpek burnunu sürttü. Neşeli, tek bir hareketti bu. Hayvandan gelen koku, sıcak bir günde yüzüne soğuk su çarpmak gibiydi. Mina’nın onları vahşi köpeklerden kurtarmak için çahların arasından fırladığı sabahı hatırladı; korkudan donan damarlarını çözen o ani ferahlamayı hissetti. Mina’nın birdenbire, Ellie’nin peşinden gitmekte ne kadar isteksiz davrandığı aklına geldi.

Sonra kurdu düşündü: *Tehdit değil.*

Etrafındaki tüm köpekler hırlıyordu ama ona değil. Kendi sahiplerine.

Kalabalık birden duruldu, ölümcül bir sessizlik oldu. Köpeklerini salıverdiler. İleri atılan hayvanlar Alex’i korumak için sıkı bir çember oluşturdular. Bazıları onun yüzünü yaladı, bazılarıysa ipi boynundan çıkarırken titreyen ellerine burnunu sürdü. Koca kara köpek ona iyice sokulmuştu, sanki birilerini karşısına çıkmaya davet eder gibiydi. Sonra, kalabalığın içinden ufacık bir şey fırlayıp kucığına atladı. Yavru köpekti bu, onu sağlam görünce öyle mutlu olmuştu ki tepesine tırmanmaya çalışıyordu.

“Aferin, oğlum,” dedi bir ses ve hâlâ şaşkınlıktan ağzı bir karış açık olan Alex, kalabalık dalgalanıp aralanırken başını kaldırdı. Eli tüfekli yaşlı adamların kalabalığı Kızıl Deniz’i yaran Musa gibi yarıp köpeklerin arasında ilerlediğini gördü.

Jet de başını kaldırıp hafif bir inilti çıkardı, kara kuyruğu selamlamak için havayı dövdü. Köpeğin bakışını takip eden Alex, hayretten küçük dilini yutacak gibi oldu.

“İyi misin?” Karşısındaki, tek dizinin üstüne çöküp, bir eliyle onu tuttu. Gözleri de köpeğinin rengi gibi kapkaraydı; elmacıkkemikleri çıkık ve balta başı kadar keskindi. Kokusu ise karanlığın girift bir karışımıydı: Soğuk sisler ve kara gölgeler.

Küçük bir havlamayla, yavru köpek sıçrayıp onun elini yaladı ve oğlan gülümsedi.

“Merhaba,” dedi, hayvanın kulaklarını kaşıyarak. “Çok tatlı bir yavru.”

Kara gözlü gencin adı Chris Prentiss'ti ama bir-iki istisna dışında hepsi de torun torba sahibi olacak yaştaki adamlara liderlik eden, onun arkadaşı Peter'dı.

"Kahrolası köpekler umurumda değil. Bunun tuzak olup olmadığını bilmiyoruz." Peter da Tom'un yaşlarındaydı ve buğday sarısı saçları adaleli omuzlarına dökülüyordu. "Bizi tuzağa götürüyor olabilir."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Alex. Onu nöbetçiler eşliğinde bari-katın arkasına götürmüşlerdi ve şimdi bir at arabasında, bağdaş kurmuş oturuyordu. Çantasını almışlardı, içlerinden biri de Glock'u almıştı galiba ama emin değildi. Yavru köpek kucagında kıvrılmıştı, Chris'le Peter tartışırken kulaklarını endişeyle oynatıyordu. Alex'i iterek arabaya soktuklarında kurt köpeği de içeri girmiş ve tıpkı Mina'nın yaptığı gibi, sessizce yanına uzanmıştı. "Köpeklerin bunu anlaması gerekmiyor mu?"

Peter'in yüzü öfkeden kızardı. "Daha erken olabilir. hâlâ değişebilirsin. Hem köpekler şu adam hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini bilemezler. Oraya gideriz, bir pusu kurmuşsundur, sonra arabayı, atları ve silahları kaybederiz."

"Bence bu riski almaya değer," dedi Chris. Sessizdi ve gözlemciydi. Alex, oğlanın kendisiyle yaştı ya da belki bir yaş büyük olduğunu düşündü. "Onun gibi birine ihtiyacımız var. Hem asker, hem de *bombalardan* anlıyor. Sen hep..."

"Hep ne dediğimi biliyorum." Küplere binmiş halde olan Peter, iki elini beline dayadı. "Tamam. Ama sabaha kadar bekleyeceğiz."

"Çok geç olur," dedi Alex.

Peter ona uyarı dolu bir bakış fırlattı. "Sana sorduğumu sanmıyorum. Ama çekip gitmek istersen, güle güle."

“Peter,” dedi Chris, sakın ve sabırlı haliyle. “Gitmesine göz yumamayız, sen de biliyorsun.”

Alex bundan pek hoşlanmamıştı. Öte yandan, dışarıdaki güruhla tekrar yüzleşmeyi ipe çekmiyordu. “Bak,” dedi Peter’a, “bütün gün dışarıdaydım. Öyle zombi orduları falan gezinmiyor ortada.”

“Kusura bakma ama *ne dediğini* bilmiyorsun,” dedi Chris. Ses tonu değişmemişti ama Alex, onun kendisini azarladığını hissetti. “Hayatta olduğun için şanslısın. Üç tanesi sana saldırdı ve içlerinden birinin sopası vardı, diyorsun. Bu yeni bir şey. Saldırılarını koordine etmedilerse de daha önce bir arada *avlandıkları* hiç olmamıştı.” Chris, Peter’a baktı. “Belki de organize olmalarının ilk adımı bu.”

“Tom’u hemen bulmamız için al sana bir sebep daha,” dedi Alex.

“Tabii daha ölmediyse,” dedi Peter.

“Bunu söyleyip durursan, ölecek. Onu mu istiyorsun?”

Peter kaşlarını çatı. “Elbette hayır. Oyunbozan değilim. Sadece gerçekten çok şanslısın. Karanlığa kasabanın daha uzağında yakalansan, şimdi burada olmayabilirdin.”

Eğer farkında değillerse, bir grup yaşlı onu az daha linç ediyordu, yani kasabanın yakınında olmakla güvende olunmuyordu. “O yüzden mi yollara barikat kurdunuz? Beyni kızarmış çocukları uzak tutmak için mi?”

“Beyni kızarmış.” Peter bir kahkaha attı ama neşesizce. “Bak, bu hoşuma gitti işte. Biz, onlara Değişmişler diyoruz. Sorunun yanıtı evet, güvenlik şeridi yüzünden sokaklarda dolaşıyorlar.”

Ama güvenlik şeridi bunun tek nedeni olamaz, diye düşündü Alex. Etrafını tel örgüyle çevirmedikten sonra, koca bir köyü nasıl güvenceye alabilirlerdi?

“İşin kötüsü,” diye devam etti Peter, “nasıl hayatta kalacaklarını öğrendiler. Isınmayı, başlarını sokacak bir yer bulmayı biliyor, insanları takip ediyorlar. Anlattıklarına bakılırsa, nasıl avlanacaklarını da öğreniyorlar.”

“Belki de birbirlerini öldürürler,” dedi Alex.

Peter başını iki yana salladı. “Bu çok kötü ama öldürmüyorlar maale-

sef. Şu anda kasabayı ele geçirecek kadar organize değiller. Ancak o noktaya gelebilirler ve hâpı yutarız. Sayıları, bizim kurşunlarımızdan fazla.”

Alex, Tom’dan vazgeçmeyecekti. “Burada bunca insan var. Silahlarımız var. Atlarla Tom’a ulaşmanız bir-iki saat sürer. İçinizden birine bir şey olsa peşinden giderdiniz, değil mi?”

“Varsayımlarla işim yok benim,” dedi Peter. “Bak, anlamıyor değilim. Bu adama değer veriyorsun. Orası kesin. Anlattıklarına göre, çok da iyi biriymiş.”

“İyi biri,” dedi gözleri dolarak. “Hâlâ öyle.”

“Peter,” dedi Chris, sessizce, “ben, onu bulalım derim. Sayımız zaten çok değil. Bizler birbirimiz için savaşmadıktan sonra, kim savaşacak? Eğer o da Bağışlanmış ise riski almaya değer demektir.”

Alex, *Bağışlanmış* sözcüğündeki vurguyu hissetmişti. Tıpkı *Değişmişler* gibi. Bu insanlar Tom’u, Alex’i veya kendilerini *kurtulanlar* olarak görmüyorlardı. Onlar *Bağışlanmış*’tı, tıpkı Tanrı’nın gazabından ya da öyle bir şeyden kaçanlar gibi.

“Kahretsin,” dedi Peter. Botunun topuğuyla karları ezdi ve Alex, onun biber kokulu direnişinin yatıştığını duydu. “Pekâlâ. Ama sen gelmiyorsun, Chris.”

Bu Alex’in pek hoşuna gitmemişti. Chris ona arka çıktığı için değil de Peter ondan hoşlanmadığı içindi. Orada başına küçük bir kaza gelirse...

Belli ki Chris de bundan hazzetmemişti. “Bence bu iyi bir fikir değil.”

“Tabii, tabii. Sence değil,” diye parladı Peter. “Ama *bence* öyle ve Rahip’e ya da Konsey’e neden sen öldün de ben sağ kaldım diye hesap vermek istemiyorum.”

Chris’in koyu sis kokusunu bir buz parçası deşiverdi. Yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı; kokusu hariç hiçbir şey bunu ele vermiyordu. Chris yaşça Alex’ten biraz daha büyük olabilirdi ama çok sakindi, birçok bakımdan Tom’u andırıyordu ve Alex, Chris’in kokusunun niye bu kadar... nasıl denir? *Karanlık* olduğunu anladığını düşünüyordu. Chris kötü değil ama *gölge* gibiydi, nasıl saklanılacağını biliyordu. Belki de tüm hayatını saman alevi gibi parlayan birileriyle geçirmişti.

“Büyükbabam burada değil,” dedi Chris düz bir sesle. “Beşli Konsey de

burada değil. Sadece biz varız, Peter. Anlaşmamıza göre herkes birbirinin arkasını kollayacak. O yüzden ben de geliyorum.”

Uzun uzadıya bakiştılar, sonra Peter başını şöyle bir salladı. “Öyle olsun. Şansımız varsa şafak sökmeden bir-iki saat önce orada oluruz. Şimdi izin vererseniz gidip bu yenilmez yutulmaz hikâyeyi başkalarına satayım.”

Peter bir hışımla çıkınca, Alex, Chris’e dönüp, “Teşekkürler,” dedi.

“Bir şey değil,” dedi Chris ama gülümsemedi ve kokusu yoğunlaşarak yine onu karanlıkla sarmaladı. “Ama senin için yapmadım.”

“Peki ya Peter kafama bir kurşun sıkmanı söyleseydi?”

“Bence işin orasına girmesen daha iyi.”

Toplamda sekiz kişiydiler. İki kişi at sırtında, at arabasının iki yanındaydı. Peter önde gidiyor, altıncı bir kişi de arabayı arkadan takip ediyordu. Arabayı Chris sürüyordu ve Alex, onunla Jet'in arasında oturuyordu. Yavru kucagında kıvrılıp dertop olmuştu.

"Güzel yavru," dedi Chris.

"Ne?" Her şey o kadar *gürültülüydü ki*. Arabanın gıcirtısı, koşumların şingirtısı, atların toynak gürültüsü. Günler boyu parmak ucunda yürüdükten, ağaçların arasında gizlendikten ve ne zaman bir dal çıtırtısı duysa saklanacak yer aradıktan sonra, gürültü onun sinirlerini bozmuştu.

"Köpeğin. Buralarda pek weimi olmuyor."

"Weimi de nesi?"

"Weimaraner. Büyüdüğünde kocaman bir köpek olacak. Yanılmıyorsa, aynı zamanda hayalet olacak." Onun şaşkın bakışlarını görünce, Chris'in yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Köpekler konusunda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Aniden beni sevmeye başlamaları dışında, hayır. "Hiç köpeğim olmamıştı."

"Hayalet dedikleri, postunun rengi. Bu tür weimaraner'lere 'gri hayalet' denir. Ona isim verdin mi?"

"Zamanım olmadı." Köpeğe baktı. "Hayalet hoşuma gitti."

"Güzel isim. Ama kalmasına izin vermeden önce, veterinerimizin onu genel bir muayeneden geçirmesi gerekiyor."

"Veterineriniz de mi var?"

"Evet. Birkaç tanesine daha ihtiyacımız var. Çok sayıda büyükbaş ve

küçükbaş hayvanımız ve elbette köpeklerimiz var. Bu yöne bir sürü insan akın ediyor, o yüzden er ya da geç içlerinden veteriner çıkacak.”

Tom konusundaki tartışmayı anımsadı. *Ona ihtiyacımız var.* “Barikatta yaptığınız bu muydu? İnsanları mı ayıklıyorsunuz?”

“Hı hı.”

“Pek pişmanlık duymuyorsun galiba.”

O tuhaf mehtapta bile Chris’in gözleri ve saçları, en az kokusu kadar karanlıktı. “Şart bu.”

“İnsanları nasıl geri çevirebilirsiniz?”

“Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Kaynaklarımız sınırsız değil. Kalma ya da gitme kararını, masaya koydukların belirliyor.”

“Çok acımasızmış.”

“Ama gerekli. Malzememiz ve erzakımız sayılı. O yüzden ihtiyaç duyduğumuz özelliklere sahip olanları kabul ediyoruz. Şu anda genel bakım işleri ve hayvanların bakımı için kaba işgücüne ihtiyacımız var. Güvenlik şeridini koruyacak adamlar lazım. İlkbahar geldiğinde sürülüp ekilecek tarlalar olacak, o yüzden biraz daha insan alabiliriz; hâlâ geliyorlarsa tabii.”

“Buna kim karar veriyor? Peter mı?”

“Hayır. Beşli Konsey.”

Alex kaşlarını çatı. “Bir tür kasaba konseyi mi?”

Chris başını iki yana salladı. “Daha çok ihtiyar heyeti gibi bir şey.”

Alex az daha gülecekti. “İhtiyar olmayan yok ki.”

“Bizim dışımızda öyle, evet. Ama bu konseydekilerin aile bağları çok ama çok geriye gidiyor. Rahip’in ailesi, yani Yeager’lar Rule kasabasını neredeyse sıfırdan kurmuşlar. O yüzden Konsey’in başı daima bir Yeager olmuştur. Bildiğim kadarıyla Beşli Konsey çok uzun süredir Rule’u yönetiyor.”

Kafasında bir ışık yandı. “Peter, Rahip’in senin büyükbaban olduğunu söylemişti. Fakat soyadın Prentiss.”

“Doğru. Büyükbabamı hiç görmeden büyüdüm.”

“Yani başından beri burada yaşamıyordun?”

Alex ani bir ihtiyat hissi, sır ve utanç kokan bir mahrem alan olduğunu sezdi. Oğlanın kokusu daha da kararmıştı. “Hayır. Ben Merton’danım, buranın doksan kilometre kadar güneydoğusundan. Ya sen?”

“Evanston. Illinois. Northwestern Üniversitesi’nden birkaç blok uzakta oturuyorum.”

Chris bir anlığına neşelenir gibi oldu. “Northwestern’a daha yeni başvurmuştum. İlk tercihim değildi.”

Demek ki Chris lise son sınıf öğrencisiydi, yani on sekiz ya da on dokuz yaşında olmalıydı. “İlk tercihin neresiydi peki?”

“Artık fark etmez, değil mi?”

Tüh. Alex kapının suratına kapandığını hisetti ve sorusuna yanıt alamayacağını anladı. Onun yerine, bir bulut kümesinin rüzgârla o acayip ayın önünden geçişini izledi. Burnundan soluyan yavru köpek, kucağına daha da gömüldü.

Chris, “Kusura bakma,” dedi. “Sadece dönüp geriye bakmaktan hoşlanmıyorum. Anlamsız geliyor. Her şey öldü ne de olsa.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Hâlâ çalışan türden eski bir telsiz bulduk.”

Birden kalbi hızlandı. Harlan’la Brett, kamyoneti çaldıklarında korucuların telsizini de götürmüşlerdi. “Nerede buldunuz?”

Chris belki de ses tonundan bir şeylerin farkına varmıştı, çünkü gözünün ucuyla tuhaf bir bakış attı. “Kasabadan on beş kilometre ötede bir çiftlikte.”

“Ya.” Hayal kırıklığının sesine yansımaması için uğraştı. “Çok fazla yayın duyabildiniz mi?”

“Çok değil, zaman geçtikçe onlar da seyreldi. Dünyanın mahvolduğunu bilmeye yetecek kadar.” Durakladı. “Bunlar olduğunda sen neredeydin?”

Olabildiğince az bilgi verdi. Dağı, Jack’i, Ellie’yi anlattı. Waucamaw’da bulunma sebebinden ya da anne babasından söz etmedi, etmek için de bir

sebeb görmedi. “Ya sen?” diye sordu.

“Okuldaydım. Dışarıdaydım, kimya öğretmenin üçüncü sınıflar için duman bombası yapmasına yardım ediyordum. Kadın birden düşüverdi. İlk başta bayıldığını sandım ama ölmüştü.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Okulun futbol sahasına uçak düşmesinden önce mi, sonra mı?”

“Sonra.”

“Çocuğun tekini ders kitabıyla öldüresiye dövdüm. Hakkından gelmem suratımı parçalayacaktı. Grupta bir de kız vardı. Bir şeyi yoktu -değişmemişti- fakat dehşete düşmüştü, o korkuyla kaçıp bir sürü çocuğun olduğu spor sahasına gitti. Onların da birçoğu Değişmemiş’ti. Fakat değişenler de vardı ve diğerlerine saldırıyorlardı.”

“Aman Tanrım.” Bunu hayal bile etmek istemiyordu.

“Sonra, futbol takımından beş kişi kızı gördüler. Onu sahanın ortasına yatırıp parçalara ayırdılar, sonra alt sınıflara saldırdılar.” Durdu. “Gözlerimi kapadığımda bazen hâlâ o anı görüyorum. Sesini duyuyorum. Tüm o rezaleti.”

“Ne yaptın?”

“Yapacağımı hiç sanmadığım bir şeyi,” dedi. “Kaçtım.”

Bir süre seslerini çıkarmadan sürdürdüler, sonra Alex ona, “Nasıl oldu da Rule’a geldin?” diye sordu. “Büyükbaban yüzünden mi?”

Chris başını hayır anlamında salladı. “Arabam bir türlü çalışmadı. Evim kırk kilometre uzaktaydı, Merton da büyük bir şehir. Okulda gördüklerimden sonra, oranın bin kat daha kötü olacağını tahmin ettim. Herkes ya ölmüş, ya öldürülmüş ya da delirmişti. Dönmenin bir anlamı yoktu.”

“Ama orası yine de evindi.”

“Sadece babam ve ben vardık.” Chris’in kokusundaki gölgeler çoğaldı ve Alex, Chris’in babasını aklına getirmekten hoşlanmadığını düşündü. “Artık daha çok şey bildiğimize, ilk anda ölenlerin hangi yaş aralığında olduğunu öğrendiğimize göre, dönmemin anlamsız olduğunu biliyorum.

Babam elli yaşındaydı.”

“Bunu o anda bilmiyordun ve istisnalar mutlaka vardır. Bize bir bak.”

“Biz sadece kuralı doğruluyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, normallerin çoğunluğunu küçükler ve altmış beş-yetmiş yaş üzeri oluşturuyor.”

“Ya.” Söyleyecek bir şey aradı. “Baban da kendini kurtarmamı isterdi herhalde. Ölmeni istemezdi.”

Chris’in dudağının kenarı yine yukarı kıvrıldı. “Babamı tanımıyor-dun,” dedi.

Ne diyeceğini bilemedi. “Kaç kişiyiz peki?”

“Rule’da mı? Toplamda beş yüz kişi kadarız. Bunlardan altmış üçü Ba-ğışlanmış.”

“Beş yüz kişiden sadece altmış üçü mü genç ve çocuk?”

“Öyle. Bizim yaşlarımızda sadece yirmi yedi kişi var. On ikisi erkek, on üçü kız.” Alex’e şöyle bir alıcı gözle baktı. “Kızlar artık on dört oldu.”

“Sadece yirmi yedi, ha?”

“Hı hı. Peter, Bağışlanmışların yaşça en büyüğü. Yirmi dört yaşında.” Duraksadı. “Aslında tanısan iyi biridir.”

Bu konuda kararını ileride verecekti. “Değişmeyeceğimiz ne malum? Belki de Peter’in dediği gibi, zamana bağlı bir şeydir.” Deidre geldi aklına. “Dalga’dan bu yana değişen küçük çocuk oldu mu hiç?”

“İş hiç oraya varmadı.”

Anlamamıştı. “Ne demek oluyor bu?”

“Demek istediğim, o raddeye varmasına izin vermiyoruz.” Ayın ışığın-da Chris’in yüzü donuk bir ışıltıdan ibaretti. “Köpekleri neden tutuyoruz sandın?”

Köpeklerin erken uyarı sistemi olduğunu anladı. Tıpkı madenlere indirilen kanaryalar gibi, köpekler de Değişimi önceden sezebiliyorlardı. Yine de aklı almıyordu bunu. “Çocukların kaderini köpeklerin kararına göre mi belirliyorsunuz?”

“Daha hiç yanılmadılar.”

Demek oluyor ki bu konuda deneyimliydiler. Tanrı aşkına, çocukları kilitleyip değişmelerini mi incelemişlerdi? Sırf emin olmak için, laboratuvar deneyi gibi. Herhalde öyle yapmışlardı, aksi türlü köpeklere bu denli bel bağlamazlardı.

Alex birden gerçeklikle bağının koptuğunu hissetti ve bu his, onu zayıf ve berbat halde bıraktı. *Köpeğin teki bir çocuğu işaret ediyor, sonra tüm bu insanlar... ne yapıyorlar? Çocuğu tekmeleyip kasabadan mı kovuyorlar? Öldürüyorlar mı yoksa?* Tekrar o üç genci, eli sopalı kızı ve iki oğlanı düşündü. O ana kadar bu konuya fazla kafa yormamıştı. Önce Tom'u hayatta tutmaya uğraşmış, sonra kendini kalabalığın elinden kurtarmaya çalışmış, o arada deyim yerindeyse başını kaşıyacak zamanı bile olmamıştı. Yaptığı şey nefsi müdafaaydı. Başka çaresi yoktu.

"Hayatta kalmak için ne lazımsa onu yapıyoruz," dedi Chris, sessizce. "Burada bir süre kalınca anlayacaksın."

İşin kötüsü, bir bakıma, daha şimdiden anlıyordu.

Üç çocuğun cesedi, düştükleri yerde -onları öldürdüğü yerde- yani benzin istasyonunun otoparkında duruyordu. Bu da akıllara bir diğer ilginç soruyu getiriyordu: Neden leş yiyenler Değişmişleri yemiyorlardı? Leşçil hayvanların burayı ziyaret ettiğine şüphe yoktu. Ned hâlâ ölüydü ama artık kafası yoktu ve bir şey de Ned'in elini alıp gitmişti. Fakat Değişmişlere el sürülmemişti.

Birisi daha gelmişti oraya.

Dükkânın arka kapısı dışarıdan zorla açılmıştı. Ofisteyse sadece bir araba paspası yığını, burbon ve enfeksiyon kokusu vardı, o kadar.

Tom gitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
RULE

Uzaktan gelen silah sesleri Alex'i bölük pörçük bir uykudan daha uyandırdı. Sabah güneşinin daha şimdiden fazlasıyla aydınlık ve buz gibi olan odaya vurduğunu fark etti, yumuşacık yatağın, insanı rahatlatan o çok normal sosis, yumurta, patates kızartmasının ve... evet... *kahvenin* kokusunu aldı.

Bununla birlikte, hissettiği tek şey korkunç bir endişeydi. Hani dünyanın değişeceğini umarak yatıp da sabah kalktığında her şeyi aynı bulunca olan türden. Evet, korucuların karakolundan ayrıldığından beri ilk defa karnı tok, sırtı pekti, üşümüyordu, temizdi. Fakat Tom gitmişti, başaramamıştı Alex.

Tekrar atış sesleri. Çok değil. Üç günün ardından –Şükran Günü gelip çatmıştı neredeyse– kimi zaman çok, kimi zaman az olan silah seslerine alışmıştı artık.

Işıktan ve sestten korunmak için yastığı iyice başına çekti. Şükran günü gelmişti ama hiçbir şey için şükran duymuyordu. Başarısız olmuştu. Tom olsa, asla onun yüzünü kara çıkartmazdı. Asla onu geride bırakmazdı. Tanrı aşkına, hiç adil değildi bu. Önce anne babası, sonra canavar, ardından yaşamı, okulu ve dostları, peşinden Hannah Teyze, Ellie, Mina ve şimdi de *Tom*...

Buradan çıkmalıydı; Tom'u *bulmalıydı*, belki Ellie'yi de. Malzeme bulabilirdi; bir sırt çantası, bir harita, bir silah edinebilirdi. Peki ya sonra?

Kapı, âdet yerini bulsun diye şöylece bir tıklatıldı. Sonra kapının kolu döndü, Jess başını içeri uzattı. “Kıpırdandığını duydum,” dedi kadın. “Aşağı inme zamanı geldi. Matt geldi, seni Rahip’le tanışmaya götürecekt.”

“Niye?” Üç günün ardından tüm vücudu tek bir çürük gibiydi; sırtı ağrıyordu, boğazı sancıyordu ve elleri iyileşmeye yüz tutmuş kesik ve sıyrık-

larla kaplıydı. “Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki.”

“Kendine acıyıp durmayı kes, kızım.” Jess evde kalmış bir kütüphaneci-i andırıyordu. Çelik grisi saçları başının üstünde toplanmıştı, zayıf ve etkileyiciydi. Tek eksiği kulağının ardında bir kurşunkalem ve zincir takılı kedi gözü gözlüklerdi. “İncil’de, Korintliler’de der ki: *Tanrı güvenilir-dir. Dayanmanız için, her sınavla birlikte size kurtuluş yolunu da sunacaktır.*”

“Öyle mi?”

“Öyle ya. Bunun anlamı, kendine acıtmaktan vazgeçmelisin. Tanrı seni sınıyor.”

“Bunu nereden anladın?” dedi kendine acıyan Alex.

“Nasıl mı?” Jess, parmaklarıyla saydı. “Bir bakalım... saldırıdan sağ çıktın. Değişmedin. Bir çocuğu kurtardın. Az daha vahşi köpeklerle yem oluyordun. Değişmişlere yem olmaktan da güçbela kurtuldun, linç edil-mene ramak kalmıştı – ha, bu arada köpekler de sana bayılıyor. Bir şeyi atladın mı?”

Evet, benim canımı yaktaktansa kendi canını feda edebilecek tek kişiyi hüsrana uğrattım. “Bunların neresi sınav, anlamıyorum. Öylece oluver-diler işte.”

“O zaman çok körsün ve uyanmanın zamanı geldi. Sorunu olan tek kişi sen değilsin. Rule’da sevdiği birini kaybetmemiş tek kişiyi bulamazsın, bazılarımız birden çok sevdiğini kaybetti. Kızlarımın birer birer düşüp öldüğüne şahit oldum, fakat torunum bağışlandığı için şükrediyorum. Hayatlarımız mahvoldu fakat bizi, kendi halimize acıyarak somurtkan suratlarla ölü gibi dolaşırken göremezsin. Herkes çalışıyor, bunlara sen de dahil olacaksın küçük hanım. Şimdi o yataktan ya kendin kalkarsın ya da seni sürüklerim.”

“Sen benim annem değilsin,” dedi Alex, sonra *Vay canına, tıpkı Ellie gibi davranıyorum, değil mi?* diye düşündü.

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun,” diye cevabı yapıştırdı Jess. “Zor-ba değilimdir, Alex ama ne senin, ne benim, ne de bir başkasının kendine acımakla yitirecek zamanı yok. Alt katta seni göremediği için çıldıran bir yavru köpek var ve yapılacak bir sürü iş bekliyor.”

“Seni dinlemek zorunda değilim.”

“Benim çatımın altında kalıyorsan, zorundasın.” Alex sessiz kalınca Jess iç çekerek yatağa çöktü. “Bak, bu benim de hoşuma gitmiyor. Seninle iyi geçinmeyi yeğlerim.”

Alex bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü, fakat Jess’in davranışlarını okumakta güçlük çekiyordu. Çok açıksözlü görünüyordu kadın, ancak kokusu... Alex, *beyazın* nasıl koktuğunu hayal etmeye çalıştı. Sis gibi değildi; Chris’inki gibi gölgeli de değildi. Jess’in kokusu bir boşluktu. “İşe beni yalnız bırakarak başlayabilirsin,” dedi.

“Bunu yapamam. Kulağa çok basmakalıp gelebilir, ne var ki Tom senin için bu kadar değerliyse, seni böyle görmek istemezdi. Anlattıklarına bakılırsa çok iyi, çok cesur bir gençmiş ve sende kurtarılmaya değer bir şeyler görmüş. Hem de bir kez değil, defalarca. Kendi kendine bunun refleks olduğunu söyleyip durabilirsin; bunu herkes için yapardı ya da başka çaresi yoktu, diyebilirsin. Ama şunu aklından çıkarmamalısın, güzelim, sonunda, seni bir dostuna tercih etti. O seni seçti.” Jess, Alex’in alnına düşmüş bir bukleyi kenara itti. “Kutsal Kitap der ki *öldüğü halde imanı sayesinde hâlâ konuşuyor.*”

“Bu da ne demek?” diye sordu, üzgünce.

“Demek oluyor ki Tom’un fedakârlığını onurlandırmalısın. Onu onurlandırmalısın. O yaşamamı isterdi.”

“Yaşamak bir ceza sanki.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Değer verdiğim herkes gitti.”

“Sen yaşadığın sürece umut vardır,” dedi Jess. “Umut, bir gün daha yaşayacağım ve bu bir lütuf, diyebilmektir.”

“Bu söz nereden?”

“Jess’in Kitabı’ndan,” dedi kadın. “Şimdi kalk bakalım. Tom’un onca çilesi boşa çekilmiş olmasın.”

Mutfakta, Jess bir kızartma tavaasının başında oyalanırken, Alex’in ev arkadaşları –on beş yaşında neşeli, tombul bir kız olan Tori’yle Alex’in yaştı, kendini beğenmiş, Lena adlı bir kumral– bulaşıkları yıkayıp duruluyorlardı. Yüzü bir kovboyunki gibi hava şartlarından nasibini almış ve kırışıklarla dolu yaşlı bir adam da kamburunu çıkararak beyaz renkli, çiftlik usulü mutfak masasının üstüne eğilmişti. Ağzındakini çiğneyerek

başını kahve fincanından ve yarısı yenmiş çöreğinden kaldırdı, yutkundu, “Günaydın, uykucu. Nasıl uyudun?” diye sordu.

“İyi uyudum, Doktor, teşekkür ederim,” dedi Alex. Kincaid daha ilk gün, kendisine ya Matt ya da Doktor diye hitap etmesini söylemişti ve Alex, yetmişine merdiven dayamış birine ön adıyla hitap etmeye alışık değildi. Kendi buz gibi odasının ardından, eski moda demir döküm bir ocakla ısınan ve baş döndürücü tarçın, elma, hindistancevizi kokularıyla dolu mutfak iyi gelmişti. Alex’in ağzı sulandı ve midesi guruladı.

Mutfağın arka kapısı açıldı, Hayalet içeri daldı. Alex’i gören yavru köpek sevinçle havladı, neşeyle koştu ve ortalığın altını üstüne getirdi. Alex gülümseyerek eğildi, yerde yuvarlanan yavru köpeğin göbeğini sevdi. “Nasılsın, koca oğlan?”

İçeri köpeklerle giren üçüncü kız, “Şişman oğlan desen daha doğru olur,” dedi. Sarah ufak tefekti, kopkoyu gözleri vardı ve kemikleri bir porselen bebeğinki kadar nazikti. Gül pembesi yün şapkasını çıkarıp sarı lülelerini salladı. “Merdivenlerden aşağı resmen göbeğinin üstünde iniyor.”

Lena, Alex’e dönüp, “Eh, somurtmayı bitirdiysen değişiklik olsun diye bu sefer *soğuğa* sen çıkabilirsin,” dedi.

“Köpeği gezdirmek bana yük olmuyor.” Sarah eğilip Hayalet’in göbeğini kaşdı, hayvan çaresizce debelenmeye başlayınca da kıkır kıkır güldü. Gözleri dalmıştı. “Erkek kardeşimin de çok tatlı, ufacık bir cocker spaniel’i vardı ama araba çarptı,” dedi.

“Eh, artık araba falan kalmadığına göre, bundan endişe duyman gerekmeyecek,” dedi Lena.

“Yardımanın için teşekkürler, Sarah,” dedi Alex, Lena’nın göz devirmesini görmezden gelerek.

“Alex, sana bir tabak hazırladım.” Tori bulaşık teknesinin başından döndü, ellerini el bezine kuruladı. Yanakları al aldı, saçlarıysa suyun buharıyla kıvrırcıklaşmıştı. “Sen neden oturmuyorsun, ben hemen...”

“Alex’in eli ayağı tutuyor, biliyorsun, değil mi?” Lena kuruladığı tabağı gürültüyle tabak yığının üstüne bıraktı. “Yalakalık etmeyi kes artık.”

Alex doğruldu. “Sorun değil, Tori. Ben alırım.”

Tori’nin kaşları çatıldı, ağzı küçük, kırgın bir O harfine dönüştü. “Ya-

lakalık falan *yapmıyorum* ben,” dedi Lena’ya.

Lena alay edercesine burnundan soludu. “Tabii ya, yapmıyorsun. Chris’in ortalıklarda dolanıp durması, Peter’in...”

“Lena,” diye ikaz etti Jess.

“Ne var? Ben sadece olanları *söylüyorum*. Alex *sakat makat* değil. Neden hepiniz ona bizden farklıymış gibi davranıyorsunuz, anlamıyorum.”

“Şey,” dedi Sarah ürkekçe, “*Duydum ki köpekler...*”

“Köpekler, köpekler, köpekler.” Lena yine çok abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Her şeyi onlar biliyor ya. Ya hayvanlar da değişiyorsa? Hiç bunu düşünen oldu mu? O ilk gün hayvanlar da ne edeceklerini bilememişlerdi.”

“Bu muhteşem isabetli bilimsel gözlemini bizimle paylaştığın için sağ ol, Lena,” dedi Jess, tavadaki yumurtayı ustaca çevirerek. “Veterinerlik diplomamı aldığım gün sana damısaçağımdan hiç şüphen olmasın. Ama son baktığımda o tabaklar kendi kendilerine kurulanmıyorlardı.”

Lena fincanın tekini yalap şap sildi. “Alex ne zaman iş yapmaya başlayacak? Bu boku biz yesek yanımıza bırakmazdın.”

“Amanın, kulaklarım,” dedi Kincaid.

“Lena Christina Stoltz.” Jess esmer ekmekten iki kalın dilim kesti. “Evimde küfürbazlığa göz açtırmam. O lağım ağzından tek kötü laf daha çıkarsa Rahip’le konuşurum.”

“Blöf yapıyorsun.” Lena kurulama bezini bir yana fırlattı. “Yapamazsın, Konsey de beni buradan uzaklaştırmaz. Çünkü bize ihtiyacınız var. Bizler Bağışlanmışız ya, o yüzden çok değerliyiz.”

“Lena, bizi korumaya çalışıyorlar sadece,” dedi Tori.

“Korumak mı? Ne koruması yahu? Düpedüz esiriz burada. Gitmemize izin vermiyorlar.”

“Hepsi bizim iyiliğimiz için.”

“Sırf yetişkinler öyle dedi diye doğru olacak değil.” Lena, Jess’e dövecek gibi bakıyordu. “Beni isterseniz bir milyon yıl tutun burada ama *asla* sizlerle aynı fikirde olmayacağım.”

“Ol ya da olma, hiç umurumda değil,” dedi Jess, gümüş bir termosu sakince kahve doldurarak. “Ama şu konuyu netleştirelim. Seçilmişlere katıldığınızda...”

“Ondan önce kendimi öldürürüm.”

“Seçildiğinizde, kendi çatınızın altında canınızın dilediğini yaparsınız. Ama burada kaldığınız sürece kurallara uyacaksınız, yoksa hiç çekinmem, Rahip’e kararını tekrar gözden geçirmesini rica ederim. Bunun yapıp yapmayacağımı deneyip görmesen daha iyi.” Jess, termosu kapattı. “Anlaşıldı mı?”

Mutfakta çıt çıkmıyordu. Hayalet bile sus pus olmuştu. Tori ağlamak üzereydi, Sarah ise kâğıt gibi bembeyazdı. Alex’in gözleri, beti benzi atmış Lena’dan yere kayıp duruyordu ama aklında bin bir tilki birbirini kovalıyordu.

Seçilmiş mi? O da nesi? Yani, Lena buradan gitmeye çalıştı ama onu bırakmadılar, öyle mi? Dur bir dakika...

“Peki, efendim.” Lena’nın sesi güçlkle duyuluyordu ama Alex onun öfkesinin acı, biberli kokusunu alabiliyordu.

“Harika.” Jess termosu tek kolunun altına koydu, sardığı sandviçi aldı. “Şimdi bana izin verirseniz, dışarıdaki zavallı nöbetçi bir saattir soğukta kahvaltısını bekliyor.” Kapı kadının arkasından tartışmaya son noktayı koyan bir tıkırtıyla kapandı.

Bir an hiç kimse kıpırdamadı, sonra Sarah, Lena’nın yanına gidip onun koluna dokundu. “Geçecek,” dedi. “Ben de annemi özliyorum.”

Lena silkinip kendini kurtardı. “Ben özlemiyorum o sürtüğü,” dedi adeta tıslayarak ve bir hışımla çekip gitti. Alex onun koş a koş üst kata çıktığını duydu.

Sessizliği bozan Kincaid oldu. “Tori, canım, senden rica etsem bana bir parça daha çörek verebilir misin?”

Kincaid ona Bal adında, iyi huylu, beli çökmüş, alacalı bir at getirmişti fakat Alex onu görünce duraksadı. “Daha önce hiç ata binmedim,” dedi, ön kapıya dayanmış, keyifle izleyen nöbetçi umursamadan. Nöbetçinin açık kahverengi pitbull’u hoplaya zıplaya gelmiş, Alex’e kendini sevdirmeye çalışıyordu. “Yürüsek olmuyor mu?”

“Atla gitmek daha hızlı,” dedi Kincaid. “Sözüme güven, eğer çiftliklerden birinde görevlendirilirsen atın olduğuna şükredersin.”

“Doğru,” diye sözcükleri uzata uzata konuştu nöbetçi. Dumanı tüten kahvesini yudumladı. “Yoksa geceleri daha uyumadan yola düşmen gerekir.”

“Hadi, gel, Alex,” dedi Kincaid. “O köpekle oynamayı bırak.”

“Tamam, tamam, geldim,” dedi Alex ama ağzı kulaklarına varıyordu. Alex’in dikkatinin başka yöne kaydığını fark eden köpek sırtüstü yatmış, pedal çevirircesine patilerini oynatıyordu. Alex durup köpeğin gıdığını okşadı, pitbull homurdandı. “Elimde değil.”

“Galiba kendimize köpeklerin dilinden anlayan birini bulduk,” dedi nöbetçi, başını iki yana sallayarak. “Lucy hiç kimseyi sevmez, gözümle görmesem inanmazdım. Gel, Lucy, gel!”

Pitbull neredeyse insan gibi iç çekerek ayağa kalktı, Alex’e serzenişle baktı: *Bir şeyler yap.* Sonra boynunu bükte, ağır ağır nöbetçinin yanına gitti, kızgınlıkla burnundan soluyarak oturdu.

Alex birkaç denemeden sonra eyere tırmanabildi, ardından Kincaid ona üzengileri, dizginlerin ne işe yaradığını, nasıl oturulacağını, ne yapacağını öğretti. Pitbull teşvik edercesine havlarken kasabaya doğru yola çıktılar.

“Çok güzel. Nasıl binileceğini kavırıyorsun,” dedi Kincaid. Kendisi de adaleli, leopar benekli bir Appaloosa’ya binmişti. “Birkaç gün sonra en iyileriyle birlikte eşkin sürersin.”

“Hı hı.” Bir yandan da *Evet, belki atı eşkin sürüp buradan çekip giderim,* diye düşündü Alex. Ne yazık ki Bal, her şeyi ağırdan almaktan hoşlanıyor gibiydi. Buna rağmen, hayvanın akıcı hareketleri aslında keyifliydi. Yanlarından geçtikleri her köpek, ki epey bir köpeğin yanından geçmişlerdi, dostça havlıyor, zincirini çekiyor, kuyruğunu deli gibi sallıyordu.

Kincaid ona şöyle bir baktı. “Köpekler sana karşı hep böyle miydi?”

“Değildi.”

“Hı hı.” Kincaid bir nöbetçinin, çikolata rengi labradorunu oturtmak için adeta boğuştuğunu gördü. “Eh, böyle devam ederse hiç yalnızlık hissetmezsin.”

Jess’in evi kasaba merkezinin biraz doğusunda ve bir kilometre kadar uzakta kalıyordu. Atlarını sürerlerken Kincaid ona Rule’u kabaca anlattı. Kasabanın kendisi hep ufak bir yer olmuştu, artık kullanılmayan maden ile maden işçilerine hizmet eden diğer kasabaların arasında, neredeyse kendi içine kapalı bir topluluktı. Fakat saldırının ardından Rule elindekileri korumak üzere genişlemişti: Ormanın daha büyük bir kısmını, civar çiftlikleri ve hayvanları içine almıştı. Anayolların hepsine, kasabanın sekiz kilometre uzağından başlayarak, bir buçuk kilometre aralıklarla barikat kurmuşlardı ve bunlarda yirmi dört saat nöbetçiler bulunuyordu. Sayıca daha fazla nöbetçi ise köpekleriyle ormanda kol geziyordu. Köyün tek girişi kuzeydoğudandı. Kalmasına izin verilmeyenler, eskort eşliğinde madenin on beş kilometre kuzeyine, kasabanın güneybatı köşesine götürülüyordu.

“Burada canının çektiği gibi dolaşabilirsin ama kasaba merkezinden başka bir yere gideceksen, daima yanında bir başkası bulunmalı,” dedi Kincaid. “Bağışlanmışlar söz konusu oldu mu, biraz titizleniyoruz. Sizlere bir şey olsun istemiyoruz.”

Yaşlı adamın ve diğerlerinin *Bağışlanmış* ve *Değişmiş* sıfatlarını kullanması huzurunu kaçıırıyordu Alex’in. O *Seçilmiş* muhabbeti de öyle: Neydi acaba anlamı? Dizginler rahibin ve Beşli Konsey’in elinde olduğundan, her şey aşırı dini geliyordu ona. Belki de tüm bu insanlar James-town veya Waco’daki gibi, bir tür mezhebe üyeydiler. Bir hayli de organize

görünüyorlardı, sanki çok daha evvelden belirlenmiş kurallara uyuyorlardı. “O yüzden mi rahiple ve Konsey’le görüşmem gerekiyor? Hakkımda ne yapacaklarına karar versinler diye mi?”

“Onun gibi bir şey. Rahip’in eli her şeydedir, Konsey de işleri yürütür, ihtiyaçlar doğrultusunda kimin nereye gideceğine ve ne yapacağına karar verir.”

“Seçimle mi başa geldiler?”

Kincaid başını iki yana salladı. “Köyün kurulduğu günden beri, Rule’u Beş Aile yönetiyor. Rahip’in ailesi, yani Yeager’lar, en önde gelenleridir. Onlar Rule’a yerleşen ilk Beş Aile’den biri ve aynı zamanda en zenginleri; bu, yüz elli yıldır böyle gidiyor. Maden onlarındı, köyü inşa edip kiliseyi kurdular. Babaları öldükten sonra maden Rahip’in erkek kardeşine kaldı. Yirmi yıl kadar önce maden iyice tükendi, fakat burada tüm hayatlarını madende çalışarak geçirmiş bir sürü insan vardır. Böyle zor zamanlarda bu tür bir sadakat ve aile hissi insanı ayakta tutar. Yeager’lar daha önce de insanlara sahip çıkmışlardı, şimdi de herkes öyle yapmalarını bekliyor.”

“Yani hiç kimse Papaz Yeager’ın sözünden çıkmıyor, öyle mi?”

“Rahip Yeager. Evet. Tartışmalarda son söz onundur, diyebiliriz.”

“Peki ya Konsey’deki herkesin fikri onunla çelişirse?”

“Daha hiç olmadı.”

Herkes fikir birliği etmişçesine tek bir adamın sözüne mi geliyordu? Hiç hoş değildi bu. *Daima* aynı görüşte olamazlardı, değil mi? “Peki, ya buradan gitmek istersem? Ellie’yle Tom dışarıda bir yerlerde...”

“Eh, anladığım kadarıyla onların nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok, yanılıyor muyum?”

“Doğru ama bu onları aramamam gerektiği anlamına gelmez.”

“Nereden başlayacağına dair parlak bir fikrin var mı?”

Ters bir yanıt vermemek için kendini zor tuttu. “Hayır.”

“O zaman en iyisi, bir yolunu buluncaya kadar buraya ayak uydurman olabilir.”

“Fakat Rule benim evim değil,” dedi. Lena’nın söyledikleri aklından

gitmiyordu ve içine kötü şeyler doğmaya başlıyordu. “Sizler de ailem de-ğilsiniz.”

“Bakalım bu konuda neler yapabileceğiz,” dedi Kincaid.

Kasaba merkezinde görececek pek bir şey yoktu. Kuzeybatı köşesinde kocaman, beyaz bir kilise ve papaz evi duruyordu. Batıda ise kemerli yüksek pencereleri ve eski usul kahverengi kumtaşından bir saat kulesi bulunan, iki katlı, geniş bir yapı olan belediye binası vardı. Güneyde, meydanı çevreleyen modası geçmiş bir tuhafiye, bir fırın, *Murphy'nin Yeri* adında küçük bir market, *7/24 Kahvaltı* sunan Martha'nın Lokantası ve bloğun sonunda ise *Yüksek Ahlak* adında bir Hristiyan kitapçısı/kafe karışımı vardı. Meydanda, kafenin tam karşısında, tuğla cephesini süsleyen antika Blatz ve Ballantine bira reklamlarına bakılırsa, dinazorlar çağından beri iş yapmamış, pencerelerine tahtalar çakılı bir bar bulunuyordu. Marketin, tuhafiyenin ve kafenin önündeki kaldırımlarda muhafızlar nöbet tutuyordu. Demlenen kahvenin, akçaagaç şurubunun ve kreplerin iç içe geçmiş kokularına bakılırsa, Martha'nın yeri de açıktı. Dükkânın buğulu ön camı boyuna dizili masalarda kamuflaj giysili adamlar oturuyordu. Alex'in farkına varınca köpekleri hemen ayağa fırladı.

Giderek kötüleşiyor. Başka köpeklerin de restoranın camına burnunu dayadıklarını gördü, onu gören köpeklerin kokularının nasıl değişip çoğaldığını fark etti. *Mina bu kadar kötü değildi, üstelik daha ne kadar oldu? Bir hafta mı? On gün mü?*

Üzerindeki gözleri hissetti, dönüp baktığında Kincaid'in onu incelemekte olduğunu gördü. Adamı tanııyordu Alex, fakat ondan herhangi bir kötü koku da gelmiyordu. Kincaid rahat bir deri pardösü gibi kokuyordu, babasının giyeceği türden bir şey. Buna hafifçe çiçek kokulu başka bir şey daha katılmıştı. Pudra mı yoksa? Ona, “Köpekler neden böyle davranıyor, biliyor musun?” diye sordu. “Köpeklerin, değişecek olanları sevmediklerini duymuştum... Ama beni...”

“Ama seni çok seviyorlar.” Kincaid hafifçe omuz silkti. “Henüz bilmiyorum. Bunu iyice bir düşüneyim.”

Kilisenin ön kapısı açıldı ve bir yığın çocuk dışarı hücum etti. Hepsi de küçük çocuklardı, en büyükleri on ya da on bir yaşında olmalıydı. Birbirlerini çığnıyor, papaz evinin az ilerisindeki oyun parkına koşuyorlardı. Çocukları görmek, onların çığlıklarını, kahkahalarını duymak, köpeklerle

rin neşeli havlamalarını işitmek... Bunların hepsi de beklenmedik bir ke-
lere boğdu onu ve bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Neden sonra, dizginlere asıldığını ve Bal'ın durduğunu, nefesi buhar-
laşan hayvanın onun karar vermesini sabırla beklediğini fark etti. Kin-
caid de atını durdurmuş, onu seyre koyulmuştu. Göz göze geldiklerinde,
"İlâlâ beni çok etkiliyor," dedi.

"Öyle normal görünüyor ki," dedi Alex.

"Çünkü öyle. Her şeyi olabildiğince normal kılmaya çalışıyoruz."

Evet ya, muhafızlar ve silahlı çatışmalar gibi normal, önemsiz şeyler.
Uyandığından beri başka silah sesi duymamıştı ama kime, nereye ve ne-
den ateş açıldığını merak ediyordu.

"Cahil yetişmelerini istemiyoruz," dedi Kincaid. "Hepsinin ortak yanı
okula gitmeleri. Onlar için bir rutin. İçimizden biri Merton İlköğretim
Okulu'nun müdürüydü eskiden. Yarın okul başlayınca onunla tanışırsın."

"Okula mı gideceğim?"

"Elbette. Dünyanın sonu geldi diye derslerinden geri kalacak değilsin ya."

"Bu hiç adil değil işte."

"Biraz yüzün gülsün. Emekli hayatından tekrar çalışmaya dönen çok
iyi öğretmenlerimiz var. Aslında düşününce, ne kadar da ironik. Unu-
muz eleyip eleğimizi astık ama dünyanın parçalarını birleştirmek yine
bize düştü."

Eleği asmak mı? Alex bir şey diyecek oldu ama tam o sırada atların
hızlı nal seslerini duyunca başını çevirdi. Atların çektiği bir yük arabası
ormanda dolanan yılankavi bir yoldan zıplayarak geliyordu. Bu sefer Pe-
ter sürüyordu arabayı. Yanına Jet oturmuştu. Chris ise arkalarından ge-
len adaleli bir doru atın sırtındaydı. Ama arabanın arkası samanla değil,
tümünün de gözleri bağlı insanlarla ağzına kadar doluydu. Alex, onların
köyde kalmaya değer bulunabilecek sığınmacılar olduğunu tahmin etti.
Onun kokusunu alan kara çoban köpeği Jet, havlayarak selam verdi ve
Chris de döndü, onları fark etti ve yola devam etmeden önce bir elini kal-
dırdı. Alex, köyün belediye binasının önünde arabanın durduğunu gördü.

"Neler oluyor orada?" diye sordu.

"İşte bunu öğrenmek üzeresin, genç hanım," dedi Kincaid.

Belediye binasının ana koridoruna kiminin kapıları açık, kimileriye sımsıkı kapalı bürolar diziliydi. Havada korkunun ekşi kokusu vardı. Perişan, yaşlı sığınmacıların uzun kuyruğunun başında muhafızlar ve köpekler nöbet tutuyordu. Alex gözlerini Kincaid'in sırtından ayırmadı ancak yürürlerken bir sürü kinci fısıltı çaldı kulağına. Derken, içlerinden biri çok rahat duyulur bir sesle, "Beni şu kızla yalnız bırakınlar, nasıl yapılmış göstereyim," dedi.

Kulak tırmalayan aşağılık kahkahalar patladı. Köpekler endişeyle inlediler. Alex, Kincaid'in bir şeyler söylemesini bekledi ama adam yürümeye devam etti.

Arkadan tabak çanak sesi duyuldu. Alex dönüp baktı ve iki kadının hastanelerde hastalara yemek dağıtmak için kullanılan türden madeni bir yemek arabasını ittiklerini gördü. Örümcek hislerine falan gerek yoktu, domuz pastırması, domuz pastırması gibi kokuyordu.

Kuyruktakilerden biri kokuyu alıp iç çekti. Kadınların arabayı itme cubuğuyla açılan, sertleştirilmiş camlı, kalın bir tahta kapıya kadar itekleyişini tüm sığınmacılar koca koca gözlerle izlediler. Kadınlardan biri kapıyı çaldı, biraz sonra kapı dışarı doğru açıldı. Kadın içeri girerken Alex bir başka nöbetçinin sırtını gördü ve kapının ötesinden gelen kokuyu çok hafif bir şekilde aldı. Ölü et kokusu değildi bu. Zaten o kokuyu içeri girer girmez alacağını düşünüyordu. Bu farklıydı. Tanıdık bir kokuydu; daha önce aldığı bir koku: Tütün, çürük diş ve bayat viski.

Bunu tanıyorum. Kim olduğunu...

Koridorun karşı ucundan insanın içine işleyen bir çığlık kopunca Alex irkildi, düşünceleri bir anda dağıldı. Sığınmacılar sustular ama koridor-daki köpekler inlemeye başladı, birkaçı da havladı. Feryat tekrar duyuldu, ardından köşeyi iki muhafız döndü. Salya sümük ağlayan, debelenen ihti-

yar bir adamın koluna girmiş, sürüklüyorlardı.

“Hayır, olmaz, yapamazsınız bunu!” diye bağıyordu adam. Çok yaşlıydı, kupkuru kalmıştı, kolları incecik dallara benziyordu. Pantolonu düşmesin diye beline sicim bağlayıp düğümlemişti. Ani bir güç patlamasıyla adam muhafızlardan kurtulup bir ofis kapısına atıldı. Bunun üzerine köpekler zincirlerini çekiştirmeye başladılar; kesik kesik havlıyor, pençelerini havaya salıyorlardı. İhtiyar adam kapının kulpuna yapışıp asıldı ama kapı kilitliydi. Yıpranmış yüzüne nihai bir umutsuzluk çöktü ve iki muhafız yaklaşıncı adam hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Dizlerinin üstüne çöktü, eğri büğrü parmakları hâlâ pes etmeyen metali kavrıyordu.

“Beni oraya geri gönderemezsiniz! Ne gidecek bir yerim var ne de kimsem!” diye yakardı, muhafızlar onu çekip götürmeye çabalarken. Yaşlı adam, bir sülüğün amansız azmiyle yapışmıştı; dehşet ona deli kuvveti vermişti, kollarındaki erimiş adaleler lastik kayış gibi geriilmişti. “Hâlâ çalışabilirim, bir şeyler yapabilirim, lütfen, *yapmayın!*”

Heyecanla havlayan köpek korosunun arasında bir muhafız daha yardıma koştu. Üç kişi yaşlı adamın elini kapının kulpundan ayırdılar, sonra haykırpıp çırpınan adamı uzun koridordan ve nihayet, göz önünden götürdüler.

“İsa aşkına,” dedi, diğerlerine Alex gibi biriyle ne yapılacağını göstermek isteyen adam. Alex’e ters ters baktı. Sonra Kincaid’e patladı: “Kendinden utan. Sözde bizlerdensin ama *onları* kurtarıyorsun. Onun neresi bu kadar özel?”

“Her şeyden önce,” dedi Kincaid, kibarca, “çenesini kapalı tutmayı biliyor.”

T biçimli koridorun sonuna gelince sağa döndüler. Buradaki pencereler güneye bakıyordu, koridor çok daha aydınlıktı. Daha çok muhafız vardı. Kamuflej giysili, eli tüfekli yaşlı adamlar görmeye alıştıyordu Alex. Sonra Kincaid onu sağdaki çift kanatlı kapıya götürdü. Kapının solundaki bir levhada **DURUŞMA SALONU** yazıyordu.

“Burada birkaç dakika bekleyeceğiz,” dedi Kincaid. Hafifçe iç çekerek bir iskemleye çöktü.

Alex oturmamıştı. Ağzı kupkuruydu, avuçlarının içiyse sırsılıkılam.

“Bu Konsey’i ve Rahip’i görmem neden bu kadar önemli ki? *Herkesin* nereye gideceğine onlar karar vermiyordur herhalde. Çok insan var.”

“Aşağı yukarı beş yüz kişi, haklısın. Ama hayır, onlar herkesle görüşmüyorlar. Kendilerine anahtar emanet edilen vekiller yapıyor bunu.”

“Anahtar mı? Kapıları açsınlar diye mi?”

“Gerçek anahtarlar değil, hayır. Bu, şey, İncil’e bir referans. Matta İncili’nden: *Ve sana cennetin krallığının anahtarlarını vereceğim: Dünyada her ne bağlarsan gökyüzünde de bağlanmış olacak, dünyada ne çözersen gökyüzünde o da çözülecek.* Mormon rahipliğinde olduğu gibi ama bizler Mormon değiliz. Anlamı kısaca şu: Konsey, belirli konularda karar alma yetkisini belirli kişilere vermiştir. Örneğin çiftlikler, cephanelik, erzak, temizlik. Mesela Peter, Ernst ailesinden geliyor ve onlar da Beş Aile’den biri. Bu yüzden de o, milis kuvvetinden sorumlu vekil. Hangi görevlerin yerine getirileceğine, kaç kişiye ihtiyaç olduğuna ve bu gibi şeylere o karar verir. Yeni gelenleri de o denetler, muhafızlık görevi yapıp yapamayacaklarını, silahlı mücadelede işe yarayıp yaramayacaklarını da o söyler.”

“Yani koridordaki insanlar vekillerle görüşmeyi mi bekliyor?”

“Ya da onların temsilcileriyle ve yardımcılarıyla. Yani Chris gibileriyle.”

Alex’in kaşları çatıldı. “Ama Chris, Rahip’in torunu, değil mi? O zaman neden ona anahtar teslim edilmemiş? O niye vekil değil?”

Kincaid’in dudakları büzüldü. “Şey,” dedi sözünü sakınarak, “ama şöyle bir gerçek var: Chris, safkan bir Rule sakini değil; burada doğup yetişmedi. Damarlarında onların kanını taşıyor ama anne babası, şey, *kasabalı* değillerdi. Kasabayı terk etmişlerdi ve tarihçeleri biraz... karışık. Peter ise doğma büyüme Rule’ludur, bu konularda daha deneyimlidir. Başka sebepler de var ama bunlar da yeterli.”

Rule’lu olmak? Damarlarında dolaşan kan? Rule ilk başta sandığından çok daha kapalı ve sıkı denetim altındaydı anlaşılan. “Peki, Konsey kimlerle görüşüyor?”

Bağışlanmışlarla, senin gibi çocuklarla, uç noktalardaki davalarla: Burada yararlı olabilecek, fakat vekillerin emin olmadığı kişilerle. Onları son kararı vermesi için Konsey’e yönlendiriyorlar. Konsey, aynı zamanda, şey, *ayak uyduramayanların* davalarını da inceliyor.”

Jess'in savurduğu tehdidi anımsadı. "Jess, Rahip'ten tekrar gözden geçirmesini rica edeceğini söylediğinde bunu mu kastetmişti?"

Kincaid başını salladı. "Sürgün söz konusu olduğunda son sözü daima Rahip söyler."

"Sürgün mü?" Omurgasında bir ürperti gezindi. "Kovmak gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Kincaid bir elini Alex'in omzuna koydu. "Bak, bunlara şimdi hiç kafanı yorma, olur mu? Yapabileceğin en iyi şey, iyi bir izlenim bırakmak ve yalan söylememek. Rahip, yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir."

Evet. Bu gerçekten ilginçti işte. "Yalan söyleyeni kasabadan atıyorlar mı?"

"İlk yaptıkları bu değil, hayır. Ama bazı çocuklar uyum sağlayamıyorlar. Bir türlü ayak uyduramıyorlar."

"Lena gibi mi?"

"Problemlili bir çocuk, ona şüphe yok."

"Peki, neden gitmesine izin vermiyorsunuz?"

"Biz, ee... Bağışlanmışları yitirmek istemiyoruz. Böylesi daha güvenli."

"İyi ama bu onun seçimi değil mi?" *Benim seçimim değil mi?* "Peki ya özgür iradeye ne oldu?"

"Özgür irade iyidir," dedi Kincaid. "Ama bak, Âdem'in başına ne çoraplar ördü."

Mahkeme salonunun kapılarından biri açıldı ve yüz doksan yaşında görünen, sarsak bir ihtiyar başını dışarı uzattı. "Rahip sizinle görüşecek," dedi peltek peltek.

"Tam da rahat ettim derken," diye söylendi Kincaid, ayağa kalkarken dizlerinden çıtırtılar geldi. "Fırsatım varken keşke şunları değiştirseydim," dedi.

"Bana Tanrı'nın cezası dizlerinden bahsetme," dedi sarsak ihtiyar. Çenelerini kıpırdatınca ağzındaki takma dişler takırdadı. "Ben bu kahrolası dişleri kime tamir ettireceğimi merak ediyorum."

Duruşma salonu *Yargıç Judy* dizisinden fırlamış bir yer görünümündeydi. Ufaktı, lambri kaplıydı, seyirciler için üç sıra halinde oturulacak yerler, açılır kapılı sanık kürsüsü ve kapının iki yanında birer dörtgen masa vardı. Sağdaki duvara bir jüri bölmesi yerleştirilmişti. Yargıç kürsüsü önde ve ortadaydı. Kürsüde, tümü de kapkara cüppeler giymiş, duygusuz suratları kırıksıklarla dolu beş adam oturuyordu. Diğerlerini kitap tutucu gibi iki yandan destekliyor görünen iki adam yaşlı mı yaşıyordu, öyle kuruyup solmuşlardı ki güçlü bir meltem üfürse devrilmeleri an meselesiydi. Diğer üçüne ise yaş biçemiyordu Alex. Yaşlı dediğin... yaşıyordu işte.

Ama hangisinin Yeager olduğunu biliyordu. Kincaid, Rahip'in hep en ortada oturduğunu söylemişti, Alex şu anda onu incelemekteydi. Adamın kafası kabak gibi keldi, burnu ezilmiş domatesi andırıyor, kıpırdadıkça sarkık gerdanı bir hindi akbabasınınki gibi sallanıp oynuyordu. Koyu renkli gözleri canlıydı, kuş gözü gibi parlaktı. Bir karganın yolda ezilmiş bir hayvanın leşine, harcadığım çabaya değer mi diye ölçüp biçercesine baktığı gibi bakıyor, Alex'i yerine çiviliyordu.

"Demek Alexandra sensin." Yeager'ın sesi şaşırtıcı derecede gür ve pürüzsüzdü, neredeyse yeri göğü inletiyordu, vaaz vermek için biçilmiş kaptandı doğrusu. "Gel yanıma. Sakın utanıp sıkılma. Hemen şuracıktaki sanık kürsüsünün oradan geçiver."

Diğer dört adama kaçamak bakışlar fırlattı Alex ama ifadesiz ve suskundu hepsi de. Görevleri neydi acaba, gözlemde bulunmak mı? Soru sormak mı? Tenlerinden, ihtiyarlarla özdeşleştirdiği o karışık, acayip koku yükseliyordu: Nane, parşömen gibi kuru deri, kirli çoraplar, osuruk ve yıllanıp köhnemişlik. Tek tesellisi tehditkâr bir şey olmamasıydı.

Yeager farklıydı ama. Kokusu opak ve serindi, tıpkı buzlu cam ya da

sis gibiydi. Biraz Jess'i andırıyor, diye düşündü, boştu. Adamın niyetini ya da ne hissettiğini anlayamıyordu.

“Tamam.” Yeager yargıç kürsüsünden aşağıya bakıyordu. Bu açıdan, akbabaya daha da çok benzemişti. “Nihayet tanıştık işte. Torunum senden söz etti.”

Acaba Chris ne demişti ona? “Evet, efendim.”

“Bağışlanmışların hepsiyle bizzat tanışmak hoşuma gidiyor. Geleceğimiz sizlersiniz, o yüzden de sırası geldiğinde, doğru seçim yaptığımızı hissetmek istiyorum. Buraya gel. Sana yakından bir bakayım.” Yeager onu eliyle çağırdı, Alex kürsünün önünde duran küçük tabureyi gördü. Basamakları çıkarken, bir yandan da yaşlı adamlarının her birinin önünde duran, dar, piring isim plakalarını soldan başlayarak okudu. *Born, Ernst. Yeager* elbette en öndeydi, onu *Stiemke* izliyordu, nihayet en sağda ise *Prigge* vardı.

Yeager avuçlarını açıp ellerini ona uzattı. “İzin verir misin?”

Alex bocaladı, ne yapacağını bilemedi, sonra Kincaid'in nükteli sözlerini anımsadı: *Her şeyde eli vardır.* Avuçlarını onun avuçlarına koydu, temas anında teni karıncalandı. Yeager'ın elleri yaşlılıktan çarpık çurpuktu, eklemeleri şişkin, derisi kâğıt gibi kuru ve lekeliydi fakat sımsıkı kavriyordu.

“Ellerin sıcacık,” dedi Yeager.

“Evet, efendim.” Yeager'ın ellerini bırakacağını sanmıştı Alex ama adam bırakmadı. Ellerini çekip kurtarmak istiyordu, fakat dişini sıkıp kıpırdamadan durdu. Diğerlerinin bakışlarını üstünde hissetti ama gözlerini Rahip'ten kaçırmayı göze alamadı.

“Bilmek istediğim bir şey var, Alex,” dedi Yeager. “Waucamaw'a yolun nasıl düştü, anlamadım. Bana bundan bahset.”

“Şey... ben... okulu astım.” Bunun artık önemi olmadığını düşünüyordu. Yine de yanıtlarını az ama öz vermeyi aklına koydu.

Yeager'ın solundaki adam gürledi: “Öyle bir alışkanlığın mı vardı?”

Gafil avlanan Alex ona doğru kaçamak bir bakış savurdu: *Stiemke*'ydi bu. “Hayır,” dedi.

Yeager bir şey söylemedi, sadece nasırlı parmaklarını onun avucunda gezdirdi. Stiemke söze devam etti: “O zaman niye?”

“Bazı şeyleri etraflıca düşünmek istedim.” Stiemke bön bön bakmayı sürdürürken Alex, “Üniversiteyi ve bu gibi şeyleri,” diye ekledi.

“Ya,” dedi Yeager. “Yani geleceği, kendine nasıl bir yol çizeceğini mi?”

Öyle sayılırdı. “Evet.”

Ta en soldan, kuruyup büzüşmüş adamlardan biri -Born- titrek, öten kamış gibi bir sesle lafa karıştı. “Neye karar verdin peki?”

“Fırsatım olmadı, efendim,” dedi. Söylediği doğru olduğu için, hemen vermişti yanıtı. Rahip o anda elini farklı bir şekilde tuttu, Alex birden bir önseziye kapıldı. Ne demişti Kincaid ona?

Yalan söyleme. Bunu anlayabilir. Ardından da her şeyde eli vardır.

Yeager da mı onun gibiydi yoksa? Başka insanların da kendisi gibi değişebileceğini aklının ucundan geçirmemişti. Ondandır ya da Tom’dan sayıca daha fazla kurtulmuş insan gören Larry, böyle bir şeyden bahsetmemiştir. Belki de bu tür bir değişim çok yaygın değildi, belki de süper duyuları gelişen insanlar bunu sır gibi saklıyorlardı. Kendisi, bunu Tom’dan bile gizlemişti; zaten tek sırrı da bu değildi. Artık herkesin ne kadar paranoyak olduğu hesaba katılırsa, süper bir duyuyu saklamak akıllıcaydı.

Peki, Yeager onun doğruyu söyleyip söylemediğini kokusundan değil de dokunarak mı anlıyordu? Yalan makinesi kesilmiş bir insan mıydı?

Nasıl olabilirdi bu? İnsanların tedirgin olduklarında yüzlerinin kızardığını biliyordu, demek ki türlü sıcaklık değişimleri olmalıydı. Aynı zamanda, insanların tenleri belirli bir elektrik yükü de taşıyordu. Dizüstü bilgisayarların dokunmaya duyarlı yüzeyleri de bu sayede elektriksel değişimleri algılıyordu. O yüzden, bir kalemi dokundurduğunuzda yük taşımadığı için bir şey olmuyor, ancak parmak ucunuzla değdiğinizde çalışıyordu.

Yeager’ın bu konuda doğuştan bir yatkınlığı da olabilirdi. Hem zaten, bir din adamıydı. Harvest Kilisesi’nin levhasını anımsadı Alex: *Tanrı’nın sağaltıcı eline güvenin*. Belki de gerçekten çok uzak değildi bu: Yeager insanları iyileştiremeyebilirdi ama doğuştan gelme becerisi Dalga sayesinde güçlenmişti, onların söylediklerindeki doğruluğu kesinlikle *hissede*bi-

liyordu. Peki, neden sağ kalan, hatta bir kısmı çok da yaşlı olan onca insan değil de Yeager?

Niye kendisi?

“Aklından geçenleri bilmek için neler vermezdim,” dedi Yeager. Yine akbaba gibi gülümsedi fakat elini tutuşu değişmemişti.

“Babam düşüncelerimin hep pek para etmeyeceğini söylerdi.” Babasından söz etmenin bir zararı olmayacağını düşünmüştü. Zaten neredeyse tüm anne babalar ölmüştü, o yüzden artık hiç kimseden bir farkı kalmamıştı. Bir de lafı döndürüp...

Yeager’ın hemen sağından Ernst, –Peter’in büyük babası mıydı? Yoksa büyük büyükbabası mı?– “Baban ne iş yapardı?” diye sordu.

“Polisti.”

“Öyle mi?” Yanıtı, Schneider’in, yani diğer kitap tutucusunun hoşuna gitmişti anlaşılan. İncecik, budaklı dallara benzeyen ellerini ovuşturuyordu. “Hayırla şerri ayırt etmesini bilen bir adam.”

Babasının sarhoşlara, karısını dövenlere ya da dolandırıcılara şer dediğini hiç işitmemişti ama, “Evet, efendim. Sanırım öyle,” dedi.

“Eh, biz de burada bunu yapıyoruz. Söyle bakalım,” Yeager başını yana eğdi. “Köpekler neden seni seviyorlar? Neden seni... *tanıyorlar*?”

“Bilmiyorum,” dedi, gerçeği dile getirerek. “Köpek değilim.”

“Ama illaki bir fikrin vardır,” dedi Ernst.

Başını salladı. “Muhtemelen benim onları tanıdığım gibi.” *Ama Rahip Yeager’ın ya da Jess’in kokusunu alamıyorum, niye acaba?*

“Nasıl?” diye sordu Yeager.

Şansını bir denemeye karar verdi. “Sanırım sizin bir şeyleri anlayabildiğiniz gibi.”

Ernst’in kendini tutamayıp ani bir nefes aldığını duydu. Yeager’ın akbaba gözleri kısılarak birer çizige dönüştü. “Yani?” diye sordu.

Doğru tutturmuş, onu yakalamıştı. İşte, adamın o boş, buzlu cama benzer kokusunda ufacık bir çatlak belirmişti. Sırılsıklam, biraz da madeni bir koku sızmıştı; köpeklerin az daha onu ve Ellie’yi öldüreceği günü

hatırlatan bir koku.

Su mu? Nehir mi yoksa? Hayır, farklı bir şey. Daha çok... yağmur.

Yağmur mu? Her şeyin başladığı gün, güneybatıda toplanan fırtına bulutlarını, herhalde yağmur olan o külrengi çizgileri anımsadı.

O yüzden mi Yeager ıslak cam gibi kokuyor? Bunlar olduğunda cam kenarında, yağmuru seyrettiği için mi?

“Yani?” diye tekrarladı Yeager.

Diğer adamların bakışlarının beynini delip geçtiğini hissettiyse de gözlerinin onlara kaymasına izin vermedi. “Demek istediğim, söylediklerimin doğru olup olmadığını ellerinizle, dokunarak hissedebiliyorsunuz.”

Bir sessizlik oldu. Kimsenin ağzını bıçak açmadı. Yeager gözleriyle onun yüzünü taradı, sonra hemen ellerini bıraktı. Bakışları, Alex’in hemen gerisindeki bir noktaya gitti. “Matt, biraz dışarıda bekler misin?”

Kincaid’in orada olduğu tamamen aklından çıkıp gitmişti. “Şey,” dedi Kincaid, şaşaladığı her halinden belliydi. “Tamam.”

Birden korkuya kapıldı Alex. “Niye burada kalamıyor?” diye sordu Yeager’a.

Yeager onu duymazdan geldi. “Matt?”

“Tabii. Hemen dışarıdayım, Alex. Merak etme.”

Yeager, Kincaid gidene kadar bekledi, sonra, ışıldağa benzeyen bakışlarını tekrar Alex’e çevirdi. “Senin becerin dokunma değil o zaman.”

“Doktor’un kalmasına neden izin vermediniz?”

“Çünkü kimi şeyler vardır ki kapalı kapılar ardında kalmaları en iyisidir,” dedi Ernst. Diğerleri arasında yetki bakımından Yeager’a en yakını oydu anlaşılan. Yeager’ın sağ koluydu, Kutsal Kitap’a çok uygundu bu. Ernst’in ön adı Michael mı diye merak etti. “Ne kadar az kişi bilirse, herkes için o kadar güvenli,” dedi Ernst.

“Sen neyi algılayabiliyorsun?” diye sordu Yeager. Gözleriyle onu yerine çivilemişti. “Senin de mi dokunma?”

“Hayır. Ama sizin gibi, ben de bazı şeyleri anlayabiliyorum.”

“Mesela?”

“Bazen insanların ne hissettiklerini biliyorum.” Duraksadı. “Onların... Değişmişlerin civarda olup olmadığını sezebiliyorum.”

“Ne?” dedi Ernst irkilerek. “Bunu gerçekten *yapabiliyor musun?*”

“Evet,” dedi Alex, fakat gözlerini Yeager’dan ayırmamıştı.

“Nasıl?” diye sordu Yeager.

“Bu binada bir katil olduğunu nasıl biliyorsam, öyle,” dedi. “Kokusunu alıyorum.”

Kilo vermiş, sakalını kesmişti. Saçları da çok uzamıştı, omuz hizasındaydı. Yine de yemek arabasını iten kadınları içeri alırken koridora yayılan kokusu, Tom'u vurduğu günkü kokuyla aynıydı: Eski sigara, çürük diş ve Jim Beam kokusu.

"Ne dediğinizi anlamıyorum." Ters ters bakan Harlan, koca elinde pis bir bezi buruşturuyordu. Normal kokusuna, tutukevinin hücrelerinin yerlerini silerken kullandığı çamaşır suyunun, amonyağın kokusu eklenmişti. Alex, belediye binasının müstahdemi olan Harlan'ın hak ettiği yeri bulduğunu düşündü. Harlan bezi kirli mi kirli arka cebine tıktırdı. "Bu çocuğu hayatımda hiç görmedim."

"Niye yalan söylesin ki?" diye sordu Yeager. Diğerleri hâlâ kürsüdeki yerlerindeydiler, ancak Yeager aşağı inip Alex'in yanına gelmişti. Yeager, tahmininden de kısa boyluydu, neredeyse yarım baş kısaydı Alex'ten. Yeager, Harlan'ın ellerini tutmamıştı, ancak Alex bunun bir tür sınav olduğunu anlamıştı.

Ancak sınav Harlan için değildi. Yeager, onu test ediyordu.

Harlan pis pis bakmayı sürdürdü. "Çünkü çocuğun teki o; çatacak yer arıyor belli ki. Ama size doğruyu söylüyorum. Onu şu ana kadar hiç görmemişim."

"Yalan söylüyor," dedi Alex. "Durduk yere neden böyle bir şey uydurayım?"

"Çünkü çocuksun," dedi Harlan. Anlaşılan her şeye bu yanıtı yapıştıırıyordu. "Yani senin sözüne karşılık benim sözüm."

"Ellie'ye ne oldu?" diye sordu Alex.

"Affedersin, Ellie de kim? Akraban mı? Köpeğin falan mı yoksa?"

Ernst, kürsüden seslendi: “Böyle hiçbir sonuca varamayız.”

“Biraz bekleyelim...” Duruşma salonunun kapısı açılınca Yeager’ın sözü yarım kaldı. Elinde tıka basa dolu bir sırt çantasıyla Peter içeri daldı. Chris’le Jet de hemen peşindeydi.

“Kusura bakmayın.” Peter’in rüzgârdan saç başı dağılmıştı. Yanakları soğuktan al aldı. Çantayı, salondaki uzun avukat masalarından birine bıraktı, Chris de ikinci bir çantayı koydu. “Toplayacak bir sürü şey vardı.”

“Durun bir saniye,” dedi Harlan, “onlar benim malım. Eşyalarımı karıştırmaya hakkınız yok.”

“Bilakis,” dedi Yeager. Chris’le Peter’a başıyla işaret etti. “Açın çantaları.”

Çantadan dökülenlerin çoğu kıyafetti: İç çamaşırları, kot pantolonlar, kazaklar, gömlekler, uzun iç donları, çoraplar. Peter tuvalet malzemelelerini, ayakkabıları, iki beyzbol şapkasını, bir çift parmaksız yün eldiveni ve birtakım uygunsuz dergileri de toplayıp getirmişti. “Bir de İncil var,” dedi, sırt çantasından deri ciltli kitabı çıkararak.

“Tanıdığın bir şey var mı?” diye sordu Yeager ona.

Alex başını iki yana salladı. İçinde bir umut belirivermişti ama bir göz atınca bunun Hannah Teyzesinin İncil’i olmadığını anladı.

“Gördünüz mü?” Harlan kollarını göğsünde çaprazladı. “Yanlış adamı yakaladınız işte.”

“Hayır,” dedi Alex. Chris’e baktı. “Başka bir şey yok muydu?”

“Bir tek bu,” dedi Peter ve sırt çantasının yan gözlerinden birini açtı. “Taş gibi ağır.”

Alex ağlamamak için dudaklarını ısırıldı. “Benim bel çantam bu.”

“Hadi ordan,” dedi Harlan ama Alex çok hafif bir ekşi süt kokusu almıştı bile. Harlan telaşlanmıştı. “O şey yıllardır bende.”

“Hayır, içindekileri ben koydum,” dedi Alex.

“Çanta çantadır,” dedi Harlan. “İçindekilerin bir kısmını tahmin edebilir.”

“Evet.” Peter çantanın fermuarını açtı. “O yüzden içindekileri önce

sana soracağız. Ne var çantada?”

Harlan'ın rahat bir nefes aldığı yüzünden okunuyordu. Alex dehşete kapıldı. *Çantayı boşaltmış.* “Tabii ki,” dedi Harlan. “Bir düşünelim. Bir paket kâğıt mendil, çiğnenmiş sakızlar, bıçak...” O saydıkça, Peter da teker teker çantadakileri çıkarıyordu.

Harlan saymayı bitirince, “Tamam,” dedi Peter, “geriye bir tek bu kaldı.” Alex'in yumuşak, siyah kutusunu çıkarttı. “Rahat bir beş kilo çeker. Ne var içinde?”

Harlan ağzını açtı fakat Yeager, “Bir saniye,” dedi. Kutuyu Peter'dan aldı, içindekilere baktı, sonra kuş gözü gibi parlak, meraklı gözlerini Alex'e çevirdi. “Bunun ne olduğunu bize sen söyle.”

“Ama o benim çantam,” dedi Harlan.

“O zaman kız içinde ne olduğunu bilemez, değil mi?” Başıyla Alex'i işaret etti Yeager. “Hadi. Söyle bakalım. Nedir bunlar?”

Çanta hâlâ ağırsa, Alex içinde neyin –kimin– olduğunu adı gibi biliyordu.

“Annem ve babam,” dedi.

Anne ve babasının külleri çantadaydı ama Hannah Teyzesinin İncil'i -ve annesinin mektubu- yoktu.

"Ufaklık yapmış olmalı," dedi alı al, moru mor olan Harlan. Bir iskemleye çökmüştü, havası kaçmış balon gibi cansız görünüyordu. Kincaid torbalardakinin yakılmış insan bedenleri olduğunu doğrulayınca -kremasyonda dişlere zarar gelmiyordu- Harlan bıçkın rolü kesmeyi bırakmıştı. Şimdi gözünü ellerine dikmiş, göğüs geçiriyordu. "İçindekilerin onun için önemli olduğunu söylemişti." Başıyla Alex'i gösterdi. "Marjorie ölünce hayatta kalmak için dişimi tırnağıma taktım. Her beş saniyede bir çocuğa bakamazdım ya."

"Nerede o?" diye sordu Alex. Haykırarak Harlan'ın üstüne saldırmamak, gözlerini oymamak için kendini zor tutuyordu.

Harlan omuz silkti. "Bilmiyorum. Söyledim ya, güneyde, buraya yaklaşık bir günlük mesafede kaçıp gitti." Öfkeyle homurdandı. "Brett, ordunun bizi alacağından öyle emindi ki... Ama oraya ulaşamadık. Anlarsınız ya, o şeyler bizi Watersmeet'in dışında yakaladılar. Brett'e otoyoldan uzak durmamızı söyledim, Marjorie de batıya gitmeye niyetliydi, amacı buraya gelmekti, fakat önce kız kardeşine uğrayıp bir kontrol etmek istedi. Neyse, kamyoneti orada kaybettik işte... pusuda. Kasabayı gözetleyen bir sürü herif varmış meğerse. Bizden yirmi kişi kadar fazlaydılar. Daha ne oluyor diyemeden Marjorie'yi vurdular."

"Evet ya," dedi Alex, "Pusuya düşürülmenin, üstüne ateş açılmasının neler hissettirdiğini iyi bilirim." Chris onu uyarmak için elini, koluna koydu. Bunun üzerine Alex, dilinin ucuna kadar gelenleri yuttu.

"Ya sonra ne oldu?" diye sordu Peter.

Harlan yine omuz silkti. "Ne oldu sence? Güneye gidemedik çün-

kü duyduklarımıza göre Wisconsin sınırını geçmeye izin verilmiyordu. Watersmeet'te de kalamayacağımız kesindi. O kasaba buraya benzemiyor, konuşma fırsatı bile vermeden basıyorlar kurşunu. Biz de yürüdük.”

“Küçük kızla köpek hâlâ yanınızda mıydı?” diye sordu Yeager.

Harlan başıyla onayladı. “Köpek birkaç kez canımızı kurtardı. O şeylerin yakında olduğunu çok önceden haber veriyordu. Madenin hemen doğusuna gelinceye kadar köpekle çocuk yanımızdaydılar. Sonra köpek delirdi. Tek adım atmadı. Kız bile fikrini değiştiremedi onun. Sürekli buradan uzaklaşmak istiyordu. Belki de ona kulak asmalıydık çünkü o gece beş çocuk... yani, Değişmişler... üstümüze saldırdılar.”

“Köpek sizi uyarmadı mı?” diye sordu Peter.

“Şey, sanırım uyarmaya çalıştı ama biz kaale almadık. Bilmiyorum,” dedi Harlan. “Brett nöbet tutuyordu. Gözlerimi bir kapattım, açtığımda köpek... Çok huzursuzdu zaten, hiç durmuyor, tüm gece etrafı arşınlayıp inliyordu. Sonra deliye döndü, hatırladığım tek şey Brett'in ateş açtığıydı. Tüfeği tutukluk yaptı, ben de silahımı yeteri kadar çabuk çekemedim.”

Hayır, yalandı bu; Alex kokusunu alabiliyordu. Fakat nöbette uyuyup kalanın aşlında Harlan olup olmadığının, Brett'i kazara vurup vurmadığının bir önemi yoktu artık. Yeager da bir şeyler sezmiş olmalıydı, zira “Neden içimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor acaba?” diye sordu.

Harlan'ın boynu alacalı bir kırmızıya döndü. “Bana ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Küçük bir kızı ölüme terk ettin,” dedi Peter. Öfkeli bir kırbaç gibi şaklamıştı sesi. “Ne yapacağımızı sanıyorsun?”

Harlan'ın âdemelması oynadı. Adamın bakışları Peter'in kin dolu suratından uzaklaştı, kürsüdekilerin ifadesiz çehrelerinde dolaştı, sonra nihayet Yeager'a döndü. “Ama beni vuramazsınız.”

“Doğru, fakat burada kalamazsın,” dedi Yeager. “Günahın hepimizi lekeliyor.”

Kürsüdekilerden onaylayan mırıltılar yükseldi. Peter da başıyla onlara katıldı fakat Chris'in ifadesi, duygularını ele vermiyordu, karanlık kokusu çok kuvvetlenmişti.

“Sürgün mü?” Harlan'ın gözlerine yaşlar doluştu. “Lütfen beni oraya

geri göndermeyin. O şeylere...”

Görünen o ki çözümlerin hep silahtan geçtiğini düşünen Peter, “Bak, benim için hiç sorun değil. İstersen şuracıkta beynine kurşunu sıkırım,” dedi.

Yeager ortalığı yatıştırmak için elini kaldırdı. “O küçük kızdan daha beter durumda olmayacaksın, hatta durumun onunkiyle kıyaslanmayacak kadar iyi. Sığınma talebini reddettiğimiz herkese verilen üç günlük erzak senden de esirgenmeyecek.”

“Ama çalışkan bir işçi oldum,” diye mızızlandı Harlan. “Buraya geldim geleli kötü hiçbir şey yapmadım.”

“Başkalarının günahına ortak olma. Kendini saf tut,” diye ezberden okudu Yeager. “Sen Azazel’in işaretini taşıyorsun. Sen gitmeden tekrar saf olamayız. Şu andan itibaren, Sürgün’sün.”

“Olamaz. Lütfen. Hiç değilse geceyi burada geçireyim,” dedi Harlan boğuk bir sesle. “Tanrı aşkına, ikindi oldu bile. Birazdan hava kararacak!”

“O zaman sana tavsiyem,” dedi Yeager, “tazı gibi koşman.”

“**O**nu bulmalıyız,” dedi Alex. Kincaid’le Chris, onunla beraber Jess’in mutfağında oturmuşlardı. Jess sıcak çay fincanlarını sessizce dağıtırken, akşam güneşinin altın rengi, eğik huzmeleri bir pencereden içeri giriyordu. Lena, Tori ve Sarah kendilerine verilen işler için dışarı çıkmışlardı. Alex buna seviniyordu zira yeteri kadar gergindi zaten, tüm bunların üstüne bir de Lena’nın çenesini çekemeyecekti.

Peter, Harlan’ı kasaba dışına çıkartmak için bizzat gönüllü olmuştu. Harlan’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Alex onun önümüzdeki bir saati çıkarırsa şanslı olduğunu düşünüyordu. Harlan adına üzölmeyi istediyyse de ona acıyamadı. “Ne dediğini sen de duydun, Chris. Buradan bir günlük mesafede, güneydelermiş. Ne kadar eder... otuz beş-kırk kilometre mi?”

“Dediğin iki hafta önceymiş. Tom’u arayacak insan gücünden yoksunduk, o da üç aşağı beş yukarı aynı mesafedeydi. Düz bir çizgiden bahsetmiyoruz, Alex. Tanrı bilir hangi yönde otuz beş kilometre,” dedi Chris.

“Siz sürekli dışarı çıkıyorsunuz ama.”

“Evet ama aklımızda belirli hedefler oluyor. Nereye gittiğimizi biliyoruz. Arama yapmak ise çok daha farklı.”

“O daha *sekiz yaşında*.”

“Çok üzgünüm, Alex,” dedi Chris. “Ama yapamayız.”

“Yani yapmazsınız. O da Bağışlanmış ama yeteri kadar *değerli* değil.”

Chris tam yanıt verecekken Kincaid söze girdi. “Alex, Chris de senin tarafında. Arkadaşın Tom’u arasın diye Peter’ı o ikna etti. Büyükbabasının verdiği kararı ne kendi değiştirebilir ne de Peter. Böyle yürümüyor bu işler.”

“Neden Yeager’ın her dediği bu kadar önemli sizin için? Öyle bir hava

yaratmışsınız ki sanki mucizeler gerçekleştiriyor. Her şeyden önce, neden başınızda o var? Kendi başınıza bir şeye karar veremiyor musunuz?”

Sözleri Chris’e dokunmuştu; karanlığını delip geçen incecik buz parçasının kokusunu alabiliyordu. “Bak,” dedi Chris, “buraya daha yeni geldin. Her şeyi bilmiyor...”

“Chris.” Kincaid, Chris’i bileğinden tutup ikaz etti. “Kendimizi kaptırmayalım, tamam mı? Belki de eve gitsen daha iyi olur.”

Chris tartışmaya kararlıydı; onun dişlerini sıkışından anlayabiliyordu Alex. Fakat Chris sadece başını şöyle bir salladı, sonra iskemlesinden kalktı. Paltosunu giyerken, “Yarın seni almaya gelirim,” dedi Alex’e.

“Ne? Niye?” diye sordu.

“Bir eşlikçiye ihtiyacın var,” dedi Chris.

Belediye binasından çıkmalarından önce Yeager, Alex’in Kincaid’in yanında huzurevinde çalışmasını önermişti. Emir ayarında bir öneriydi bu. Alex bunun büyük olasılıkla kendisini gözetim altında tutmak için olduğunu düşünüyordu artık. “Ben kendi kendime eşlik ederim.”

“İşler burada böyle yürümez, kızım,” dedi Jess.

“Ama ona *ihtiyacım* yok benim,” diye karşılık verdi Alex.

“Bazen neye ihtiyacın olduğunu bir şeyleri kaybetmeden bilemezsin,” dedi Kincaid.

Alex üstüne bir suskunluk göktüğünü hissetti. Kötü birine benzemiyordu Chris, ancak tüm bu aptalca kurallar, evin dışında bekleyen nöbetçi yetmezmiş gibi, şimdi bir de eşlikçi mi çıkmıştı? Onu yirmi dört saat göz hapsinde mi tutacaklardı yoksa? Kendini nasıl bir şeye bulaştırmıştı? “Bak,” dedi Chris’e dönüp, “bunu kişisel olarak alma ama ben...”

“Önemi yok, boş ver.” Chris’in ağzının çevresi bembeyazdı. “Yapacak başkasını bulurum. Zaten her gün yapmam mümkün değildi.”

“Ama ben kimseyi istemiyorum.”

“Kararı ben veremem,” dedi Chris.

“Ama o senin büyükbaban. Onunla konuşsana.”

“Öyle kolay değil. Kural kuraldır. Onlara uymak zorundasın.”

“Uymazsam ne olurmuş? Kasabadan mı kovarsınız?” Kendini itip masadan kalktı. “İyi. Benim istediğim de o zaten. Hemen gidiyorum. Silahımı geri verin, bir de sırt çantası, sonra beni bir daha görmezsiniz...”

“Öff, Tanrı aşkına, şu çeneni bir kapat, Alex,” dedi Jess. “Sırf seni dinlerken beş yıl yaşlandım.”

Alex boynunda bir sıcaklık hissetti. “Alınanlığa gerek yok.”

“Jess,” dedi Chris aynı anda, “eğer beni istemiyorsa...”

“İkiniz de susun. Kedi köpek gibisiniz. Alex ne istediğini bilmiyor.”

“Dur bir saniye,” diye kabardı Alex.

“Tek istediğin kavga etmek. Tartışmak. Mücadele ettiğin zaman, geçmişini değiştirebileceğini sanıyorsun, halbuki geçmiş çoktan ölüp gitti, külleri bile kalmadı,” dedi Jess.

Alex göğsündeki yanma hissinin hafiflediğini hissetti. Kahretsin, Jess haklıydı. Daha teşhisin konduğu günden bu yana mücadeleye programlanmıştı. Onun için beynindeki canavarı kabullenmek teslim olmak, havlu atmak demekti. Eğer savaşmazsan ölürdün. Peki, kaçıp gittiği, okulu astığı, Waucamaw’ın yolunu tuttuğu zaman değişmiş miydi bu? Hayır. Sadece farklı bir biçimde mücadeleye başlamıştı, o kadar: Doktorları, testleri ve tedavileri bir kenara itmiş, dizginleri kendi eline almıştı. Dalga’dan bu yana, hayatta kalmak için savaşmadığı tek gün geçmemişti.

Peki ya şimdi? Burada olan bitene boyun mu eğecekti? Hayır. Bu yaşamı kendisi seçmemişti; evi değildi birası. Tom söylemişti: *Ben sadece kendi insanlarıma sahip çıkmaya çalışıyorum.* Eh, bu insanlar onun insanları değildi. İyi olmasına iyiydiler ama Alex, kendisini burada tutmalarının bir sebepten ötürü olduğunu biliyordu, Tanrı şahittir, bu uğurda savaşmaktan da geri durmayacaktı. Buradan çıkıp gidecek, Tom’u, Ellie’yi bulacaktı. Tek yapması gereken, bir yolunu bulmaktı.

Yine doğru olan bir şeyi yüksek sesle dile getirmeye karar verdi. “Her şeye, hem de her şeye öfkeliyim. Her şeye.”

“Biliyorum,” dedi Jess. “Sadece insansın ama artık daha yüce bir iyiliği düşünmeye başlaman gerekiyor. Sana gelince, Christopher, senin de kendine çekidüzen verip şu karamsarlığı bir yana bırakman lazım. Biliyorum, gençsin; büyük sorumluluk gerektiren bir mevkîye zamanından

evvel geçtin ve korkuyorsun. Ancak kurallara, sırf varlar diye körü körüne bağlanmak, onları doğru kılmaz. Kuralların çiğnenmesi gereken zamanlar da olduğunu öğrenmelisin.”

“Evet, efendim,” dedi Chris. Kokusu daha da kararmıştı. Öfke değil, diye düşündü Alex, mahcubiyet. Chris’in gözleri Jess’ten Alex’e, Alex’ten de masaya kaydı. “Bir eşlikçi sanırım bardağı taşıran son damla.”

Evet. Alex, yüzüne yansıyacağından çekindiği için, zafer kazanma hissini hemen bastırdı. Şimdi, onları biraz daha gevşetebilirsem...

Fakat Kincaid başını iki yana sallıyordu. “Onun eşlikçi olmadan gezmesine izin verirsen kuralı herkes için değiştirmen gerekir. İş oraya gele kadar birçok itiraz olacaktır. Öncelikle Peter’a, sonra da muhtemelen Konsey’e karşı çıkman gerekir. Kazanabileceğini sanmıyorum.”

Chris ellerini kaldırdı. “Size de iyilik yaramıyor. Önce Alex benimle kavga ediyor, ardından Jess kuralları çiğnemem gerektiğini söylüyor; şimdi de *sen* çıkıp çiğnemem gerektiğini söylüyorsun. İsa aşkına.”

“Ağzından çıkana dikkat et, genç adam,” dedi Jess. “Matt’in hakkı var. Eğer bir istisna yapacaksan iyi bir de sebebin olmalı. Kendi yolunu çizmek ile gözü peklik aynı şey değildir. Alex şu anda sadece şikâyetini dile getiriyor. Lena’ya dönüşebilir.”

“Dur bir saniye,” dedi Alex. Kaçmanın bir yolunu arıyor olması, öfkesinin yatıştığı anlamına gelmiyordu. Lena’yla aralarında *en ufak* benzerlik yoktu.

“Ben sana olacağı söyleyeyim,” diye devam etti Jess. “Christopher, görevlerin elverdikçe ve fırsatını buldukça onu sen götür. Alex’i yakından tanı. Onun güvenilir olduğuna, kendi başına gidip gelebileceğine kanaat getirirsen buna izin ver. Peter’a da sebebin söyle. Tanrı aşkına, eğer bu bir koruma meselesiyse, kendi başının çaresine bakabileceğini ispatlamasına izin verin.”

“Peki, nasıl yapacağım bunu?” diye sordu Chris. Soluk cildinde beyazla kırmızı iç içe geçmişti, siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. “Eline silah mı tutuşturayım? Atış talimine mi götüreyim? Bizimle *at sürmesine* izin mi vereyim?”

“Evet,” dedi Alex. “İddiaya girerim ki silah kullanmakta sizlerden aşağı kalmam.”

“Çünkü Tanrı’nın isteği, iyilik yaparak akılsız erkeklerin aptallığını susturmanızdır.” Jess, Alex’e baktı. “Ve de aptal kızların. Lafını bilmeyeceksen, Alex, ağzını hiç açma.” Chris’e döndü: “Çok akıllı bir çocuksun. Neyin doğru olduğunu bul, sonra onu yap.”

“O kadar kolay değil, Jess,” dedi Chris.

“Saçmalama. Erkek olmak mı istiyorsun? O zaman öyle davranmakla başla.”

“Jess,” dedi Kincaid, “oğlan elinden geleni yapıyor...”

“Kendi kendimi savunabilirim,” diye parladı Chris. O buzlu sivri kenar şimdi daha belirgindi, gölgeleri ortadan ikiye yarıyordu. Alex ona sempatı duydu birden. Chris’le başa çıkabilirdi ama onun, büyükannesi olacak yaşta bir kadından fırça yemesini görmek istemiyordu.

Jess, “Chris, hem çok akıllı hem de şanslı olduğun için şimdiye kadar sağ kaldın. Ama er ya da geç kendi yolunu izlemek zorunda kalacaksın, her ne kadar korkutucu olsa da.”

“Öyleyim,” dedi Chris. Yüzü kül rengiydi. “Öyleyim.”

“Hayır, değilsin. Emirlerle körü körüne itaat etmek, düşünmeyi bırakmış bir insanın belirtisidir. Unutma, yanlış yaptığın için acı çekmektense, doğruyu yaptığın için acı çekmek evladır. Kendini sakın kandırmayasın, Christopher. Huzurun da bir bedeli vardır.”

Neler oluyordu? Alex, Jess’in, Chris’in, hatta Kincaid’in, kendisinin anlamadığı şeylerden söz ettiği hissine kapılmıştı. Bu tartışma Chris’in fedailik rolüne soyunmasıyla değil, henüz sormadığı bir soruyla ilgiliydi. Chris’in bir şey söyleyeceğini sandı ama oğlan yumruklarını sıktı, ağzından dökülmek üzere olan sözcükleri dizginledi. Ceketini sırtına geçirdiği gibi bir hışımla fırlayıp gitti. Mutfak kapısını öyle bir çarptı ki camlar zangırdadı.

“Çok iyi gitti,” dedi Kincaid.

“Doğruluğun tohumlarını ekmeli,” diye mırıldandı Jess.

“Bu muydu yaptığın? Oğlanın ağzına ettin yahu.”

“Kullandığın dile dikkat et, Matt.” Jess, Alex’e uyarı dolu bir bakış attı. “Kendi özgür iradesinden vazgeçen tek genç o değil.”

“Bir dakika,” dedi Alex. “Neden bana laf çarpıyorsun? *Özgür olmayı* gerçekten istiyorum ben.”

“Özgürlüğün bedeli vardır, kızım. Tüm cesaretine karşılık...” Mutfak kapısı açılınca Jess’in sözü yarıda kaldı. Sarah girdi, saçlarını sallayınca tuz gibi kar döküldü.

“Chris’in nesi var?” diye sordu Sarah. “Her şey yolunda mı?”

“Orası seni ilgilendirmez,” dedi Jess, sonra Alex’e döndü. “Nankör ve çok aptal bir genç kadınsın. Burada olduğun sürece sesini çıkarmayacak, kurallara harfiyen uyacaksın.”

Ne? Ne? Kurallara uymak mı? Alex’in şaşkınlığı, öfkeye dönüştü. “Daha beş saniye önce diyordun ki...”

“Sakın sözümü düzeltmeye cüret etme!” Jess şiddetli bir tokat indirerek lafı Alex’in ağzına tıkadı. “*Sesini çıkarmayacaksın*, genç hanım. Hakkinda hiçbir şey bilmediğin konularda boş yere çene çalmayı keseceksin, anlaşıldı mı?”

Sarah’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alex ise donup kalmıştı. Yer şu dakika önünde yarılrsa seve seve içine girerdi. “Evet, efendim.”

“Harika.” Jess, buz gibi bakışlarını Alex’e dikti. “Bu meseleyi hallettiğimize çok sevindim. Şimdi, eminim ki bir yerlerde yapacak faydalı bir şeyler vardır.” Odadan yıldırım gibi çıktı.

“Vay canına,” dedi biraz sonra Kincaid, “Yere yaprak düşse sesi *duyulur*.”

Kincaid, Sarah'ın çay teklifini eliyle reddetti. "Sağ ol, almayayım. İşe dönmem lazım. Alex, gel, biraz yürüyelim, olmaz mı?" Evden çıkıp dışarının yolunu tutana kadar Alex bir şey söylemedi. Sonra başını kaldırıp Kincaid'e baktı. "Neler oluyor..."

"Şışşt." Kincaid onu ikaz etmek için elini kaldırdı. Alex, evin nöbetçisinin yerinden doğrulduğunu gördü. Kincaid başparmağını sallayarak evi işaret etti. "Alex'in yanında ben varım, Greg. İstiyorsan, sıcak sıcak çay demlediler. Jess'ten ya da Sarah'tan iste, sana bir fincan versinler," dedi.

"Peki ya Tori?" Greg'in nefesi buhar motorundan çıkar gibiydi. Yaşça Alex'ten küçüktü Greg, yaşı belki on beş vardı. Şapkasından taşan kıvrırcık kahverengi saçları bir hale gibi çevrelemişti başını. Yanakları rüzgârda kalmaktan pancar gibi kırmızıydı. "İçeride mi?"

"Yok ama birazdan döner. Seni gördüğüne sevinecek." Kincaid oğlanın omzuna vurdu. "Eminim bir-iki sandviç de ayarlar."

"Evet, çok iyi olurdu. Sence bir sakıncası yoksa tabii. Chris geri dönmezse. Çileden çıkmışa benziyordu."

"Ah, Chris bence bugün tekrar gelmez."

"Peki." Greg, tüylü kuyruğu, uzun tüyleri, kabarık yelesini kar ve buz bürümüş golden retriever köpeğini işaret etti. "Zaten Papatya'nın da buzlarının çözülmesi lazım."

"O zaman hastalanıp ölmeden gir içeri," dedi Kincaid. Alex'in atı olan Bal'ı, sokağın hemen aşağısındaki, üç arabalık garajdan dönme ahıra götürmüşlerdi. Kincaid'in atı ise kaldırım kenarında bir ağaca bağlıydı. İpi çözerken dönüp Greg'le Papatya'nın eve girdiklerini gördü, sonra dönüp Alex'e, "İyi misin?" diye sordu.

“İyiyim,” dedi Alex. “Ama utancımdan ne yapacağımı bilemedim.”

“Eşeklik edersen olacağı budur.”

“Sağ ol.”

“Atlatırsın.”

“Peki, neden oldu bunlar? Jess daha demin Chris’i kuralları çiğnemediği için azarlıyordu, iki saniye sonra kurallara uyayım diye bana bağırıp çağırmaya başladı.”

Kincaid tekrar eve baktı. “Bak, şimdi açıklayamayacağım kadar çok şey var ama yerinde olsam, bu evin civarında sözlerime dikkat ederdim.”

“Niyeymiş o?”

“Diyelim ki... hizipler var. İnsanlar gruplaşıyor. Gidişattan memnun olmayanlar da var, yanlış kişilerin *diğer* yanlış kişilerle konuşması iyi olmaz.”

Hizip mi? Yanlış insanlar mı? “Burası neresi yahu? Siz tarikat falan mısınız? Yoksa şu dinle kafayı...” Doğru sözcüğü bulmak için çabaladı. “Mormon falan olmadığınızı söylemiştin, peki, Amiş gibi bir şey misiniz? Bir tür acayip mezhep mi? Burada her şey fazlasıyla *kararlaştırılmış*.” Tam olarak aradığı sözcük bu değildi ve çok geç farkına varmıştı ki şayet Kincaid bunların bir üyesiye, ona hakaret etmeyi başarmıştı. Özür dilemek geçti aklından ama para etmeyeceğini düşündü.

Kincaid uzunca bir süre ona baktı. “En iyi dostlarımdan bazılarının Amiş olduğunu düşünürsek, lafına gücenebilirim. Onlar ne acayıpler ne de mezhepler. Gayet kibar, iyi insanlardır.”

“Ne kastettiğimi anladın.”

“Evet, anladım.” Bununla beraber, gülmemişti adam. “Her şeyi anladığımı iddia etmiyorum. Ama bir doktor olarak, insanlar büyük stres altındayken neler olduğunu çok gördüm. Her zaman en iyi yanları açığa çıkmaz. Korktuklarında öfkelenir insanlar. Hayatta yapmayacaklarını sandıkları şeyleri yaparlar. Hayatta kalmak için pazarlık eder, özveride bulunur, mucizelerden medet umar, kendilerine umut veren her şeye inanırlar. Hele o umut bir sönsün, bak o zaman neler oluyor. Kimileri vahşileşir; birbirlerini yemeye başlarlar; kendilerinin can düşmanı kesilirler.”

Kincaid sanki Alex'in hayatından söz ediyordu. Hannah Teyzesi onu kaç uzmana göstermekte ısrar etmişti? Kafasının içindeki çakıllar bir son çarpınış değil de neydi? Anne babası öldüğü zaman, cesetlerini görünceye kadar onların öldüğüne inanmayı reddetmişti. Teyzesi istememişti bunu yapmasını, haklıydı da. Çarpmanın tesiri ve helikopterin ateş topuna dönmesi bir araya gelince, ebeveynlerinden geriye sadece kavrulmuş, kapkara bir uzuv yığını ve aşırı beyaz dişler kalmıştı. Kederi –böylesi uçsuz bucaksız bir his için hafif kaçıyordu bu tanım– dayanılmayacak kadar fazlaydı ve Alex çaresizlikten doğan bir öfkeyle herkesten hincını çıkarıp durmuştu.

Ancak şu anda tastamam Jess'in söyledikleriyle aynı fikre varmıştı. Öfkeyi taşımak, kederi taşımaktan kolaydı. Öfke onu kandırıyor, bir şeyleri hâlâ değiştirebileceğine ikna ediyordu. Kabullenmek, yenilgi demekti.

“O yüzden, dünyanın sonu gelince,” diye devam etti Kincaid, “daha önce zerre kadar ilgisi olmayanlar birden dini bütün kesildi. Başından beri var olan dini bütünler ise kontrolü ele aldılar. Bu kasaba her zaman biraz şey olmuştur... muhafazakâr desek yalan olmaz. Konsey, buzdağının sadece görünen kısmı.”

“Peki ya sen? İnanç sahibi biri misin?”

“Yaşama inanıyorum ve her şeyi iyisiyle kötüsüyle kabul edecek kadar yaşıyım. Belki de bu yaptığım rasyonelleştirmek ama burada iyilik yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bir de işin doğrusu, burada yaşamak, buranın alternatifinden katbekat yeğdir.”

“Ya Jess?”

Kincaid sözlerini ihtiyatla seçiyordu. “Ona kalsa,” dedi, “bazı şeyleri *değiştirir*. Dediği gibi, yalnız kalmanın bizim için bedeli büyük. Ama insanlar korkuyor. Hiç kimse denizi bulandırmak istemiyor, hele de şimdi. Yeterince uzun yaşarsan, bir zaman geliyor, sırf başın ağrımасыn diye her şeye rıza gösteriyorsun. İlke itibarıyla onunla hemfikirim, fakat dediklerini yapabilecek durumda olduğumuzu sanmıyorum.”

Ne demekti bu? Bıkılmış, yorulmuş muydu yaşlılar? Chris gibi, kendisi gibi kişilere mi bel bağlamışlardı? Belki de. Eğer Rule'un sahibi Konsey'se fakat daima son sözü bir Yeager söylüyorsa, o zaman Jess, *Chris*'i öne çıkaracak, onun büyükbabası gibi saygıdeğer birisi olmasını umacaktı. Peki, neyi değiştirmek için? “Jess'in niye söz söyleme hakkı yok? Ya da bir

komite falan kuramıyor mu?”

Kincaid yüzünü eksitti. “Gücü yok. Çoğunluğun dediği oluyor ve çoğunluk da Konsey’le Rahip’ten yana.”

Evet ya, çoğunluk demek erkekler demektir. “Sen Rahip Yeager’dan yana mısın?”

“İlke itibariyle ona karşı değilim. Yaptıklarını mantıklı buluyorum. Eğer bu badireden sağ çıkacaksak düzenin korunması lazım. Sadece, icra tarzına karşıyım.”

Bir de yetişkinler bize lafı kıvırmayın derler. “O zaman değişir.”

“Sandığın kadar kolay değil, ufaklık. Hem eleştirmek ayrı şey, daha iyi fikri olmak ayrı. Ben daha iyi bir fikrim olduğunu sanmıyorum. Olsaydı bile bunu yapacak kişi ben değilim.”

“O kişi Chris mi?” Başını iki yana salladı. “Lena haklıymış. Neden pisliğini bizlerin temizlemesini bekliyorsunuz ki? Hepiniz ödleksiniz.”

“Evet,” dedi Kincaid. “Doğruya doğru.”

“Bilmem gereken bir şey var,” dedi Kincaid. Appaloosa’nın dizginlerini başının üstünden geçirdi. “Rahip’le aranızda neler yaşandı? O, beni salondan attıktan sonra yani.”

Alex, Ernst’in tembihini hatırladı. *Bazı surlar vardır ki kapalı kapılar ardında kalmaları en iyisidir.* “Niye sordun?”

“Alex, bir sürü Bağışlanmış’ı Rahip’in yanında gördüm ama ilk kez bir Bağışlanmış hedefi on ikiden tutturdu. Onun nesi olduğunu biliyordun.”

“Sadece tahmin ettim.”

“Hadi oradan. Nereden anladın? Onun o... dokunma şeyini sadece ben, Konsey ve birkaç kişi daha biliyor.”

“Eee... şey, sanırım tek mantıklı seçenek buydu.”

“Bana maval okuma. Bak, düşmanın değilim. Sadece neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bana yanlış kişilerin yanında ağzımı kapalı tutmamı salık veren sen değil miydin?”

“Evet ama farkında değilsen söyleyeyim. Ben *doğru* kişilerdenim.” Kincaid’in gözleri eve doğru kaydı. Alex onun bakışlarını takip ettiğinde Jess’in pencereden baktığını gördü. Onların baktığını görünce yaşlı kadın başıyla hafifçe selam verdi, sonra perdeleri kapattı. “Bana güveniyor musun?” diye sordu Kincaid.

Ernst’in söylediklerine rağmen, Kincaid burada en çok güvendiği kişilerdendi, belki de kokusu babasının kokusuna çok benzediğinden. Konuşmaları sırasında adamın kokusu hiç değişmemişti, yalanla ilişkilendirdiği o acılık hiç yoktu ve görünen o ki ona yardım etmek için yapmaması gereken şeyleri yapıyordu. O yüzden, “galiba evet,” dedi.

“O zaman şimdi bana güven. Onun o şeyini... eh, ben buna süper duyuyorum, nereden bildin? Onunki dokunma. Peki, ya seninki?”

Alex dudaklarını ıslattı. “Onun kokusunu aldım.”

Kincaid’in kaşları alnına doğru hareketlendi. “Kokusunu mu?”

Başıyla onayladı Alex. “Harlan’ın orada olduğunu da öyle anladım. Harlan’ın kokusunu... taniyordum.”

“Yeager’ın da mı kokusu var? Onun da mı kokusunu aldın?”

“Sen şimdi öyle deyince, sanki kötü bir kokusu varmış da almışım gibi geliyor kulağa. Ama... evet. Herkesin bir kokusu var. Kimininki daha güçlü,” tarif edecek sözcüğü bulmak için düşündü, “diğerlerininkinden daha yoğun. Sanırım çoğu zaman, onların hislerinin kokusunu alıyorum.” Belleğinde canlanıveren şeyleri anlattı. “Sanki kokuları, bana belirli hisleri veren anılarla ilişkilendirmiş gibiyim, o zaman karşımdakinin ne hissettiğini anlıyorum. Her zaman işe yaramıyor çünkü bazı şeyler var ki adını koyamıyorum. Mesela... anlarsın ya, sincaplar sincap kokuyor.”

“Benim kokum var mı peki?”

“Evet. Sen deri gibi kokuyorsun,” bir an düşündü, “biraz da pudra gibi.”

“Eh, deri iyidir. Eğer böyle mert bir erkek olmasam, pudra kokusundan biraz alınabilirdim gerçi.” Güldü. “Peki ya Rahip?”

“Opak. Çok kesif bir sis gibi. Ya da... hani buzlu cam soğuk soğuk kokar ya, onun gibi. İlk başta onun hislerini okuyamadım, sonra, onun *dokunma* becerisini tahmin ettiğimde şaşırdığımı anladım. Çünkü sanki bir şey bir anda açılıverdi ve burnuma yağmurun kokusu geldi. Sanırım bu yeteneği

kazandığında yağmur yağıyordu.”

“Dediğin,” dedi Kincaid, “doğru. O gün burada *gerçekten* yağmur yağıyordu. Cam kokusu da ilginç. Sen ne anlam çıkarıyorsun?”

“Galiba pencereden dışarı bakıyordu.”

Kincaid’in dudaklarında bir tebessüm gezindi. “Evet, bunu da doğru bildin.”

“Sen nereden biliyorsun peki?”

“Çünkü bu olduğu sırada yanında oturuyordum.”

“Nerede?”

“Tüm diğer Uyanmışlarla birlikte yaşadığımız yerde,” dedi Kincaid. “Huzurevinin Alzheimer koğuşunda.”

Alex şaşakalmıştı. “Hasta mıydın sen? *Alzheimer* hastası mıydın?”

“Evet. Niye bize Uyanmışlar deniyor sanıyorsun? Son evrede değildim ama yakındım. Altıncı evre. İnan bana, uyanıp da kendini altı bezli bulduğuna benden daha çok şaşırmış kimse olamaz. Tanrı’ya şükür altım kuruydu.”

“Nasıl böyle hafife alabiliyorsun?”

Kincaid omuz silkti. “Benim yaşımda mı? İnsan her şeyi çok ciddiye almamayı öğreniyor. Neyse, uyandığımda kendimi koca bir pencerenin önünde, tekerlekli iskemleye Posey sabitleyicileriyle bağlı bir halde buldum, teknisyen ise –gençten bir adamdı, belki otuzunda– taş gibi yerde yatıyordu. Sıkıysa bir Posey’den tek başına kurtulmaya çalış. Bunlar geriatrik deli gömleğinden farksız şeyler. İçinden çıkmak için sihirbaz Houdini olmak lazım. Az daha kendimi boğuyordum.” Alex’e bakıp güldü. “Bir şey diyeyim mi? O ağzını kapatmazsan sinek kaçacak.”

“Kaç kişisiniz?”

“Uyanmışlar mı? Sadece beş; ben ve Rahip dahil.”

“Yani sen... sen de hissedebiliyor musun?..”

“Hayır. Ben eskiden nasılsam öyleyim. Rahip haricinde bir kişide daha benzer bir şey var. Her şeyi çok uzaktan duyuyor, sanırım yarasa gibi ama bir nüansı var ki işe yarayabilir. Ancak *onları* hissedebilen tek kişi sensin. Köpekleri andırıyorsun bu bakımdan; Değişmişlerin kokusunu aldıklarında nasıl olduklarını biliyor musun? Can düşmanlarının kokusunu almışlar sanırsın.” Tek gözünü kısıp Alex’i şöyle bir süzdü. “Ama sana dost gözüyle bakıyorlar. Dahası, seni *koruyorlar*. O zaman sen de bir şekilde Değişmiş olmalısın. Muhtemelen feromonlar.”

Bir yerlerden tanıdık geliyordu bu sözcük. Biyolojiyle alakalı bir şeydi... “Feromon da nedir?”

“Vücudun ürettiği kimyasal maddeler; bunlar çeşitli kokuları oluştururlar, onlar da belli tepkilere yol açar. Bildiğim kadarıyla tüm hayvanlar feromon üretir. Bir sürü böcek de. Örneğin, karıncalar, arılar bu sayede iletişim kuruyorlar.” Kincaid’in dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. “Karımın hep zambak koktuğunu düşünürdüm. O öldükten sonra uzunca süre elbiselerini dağıtmadım. Gardırobunun kokusunu almak onunla kucaklaşmak gibiydi.”

Tom’un nasıl koktuğunu, başını döndüren ve onun dokunuşlarını arzulamasına sebep olan o girift baharat kokusunu anımsadı; keder olduğunu bildiği o boş sızı göğsüne çöreklenmişti.

Kincaid onun yüzündeki bakışı gördü ama yanlış anladı. “Neşelen, evlat. Köpekler seni en iyi dostları ilan ettiyse elimizden bir şey gelmez ama Harlan meselesini kolayca örtbas edebiliriz. Onu gördüğünde tanıdığını söyleriz, o kadar, tamam mı? Rahip bu süper koku alma duyusunu saklama konusunda haklı. Chris’e bile söyleme.”

“Hiç merak etme.” Chris’e hiçbir şey söylemeye meraklı değildi. Kincaid’in, onun Chris’le bir şeyler paylaşabileceğini düşünmesi korkutucuydu. *Belki de daha şimdiden bizi bir çift olarak görüyorlar. Belki de o yüzden Jess eşlikçim olması için onun başını etini yedi, halbuki Chris istemiyordu.* “İnsanlar gerçekten bana zarar vermeye kalkışır mı?”

“Böyle bir ihtimal var. Onlara garazin olduğunu düşünebilirler... Bir dakika dur da dinle. Yalan söylediğini falan düşünmüyorum. Zaten Harlan’ı yakaladın, adam kapının yakınında falan da değildi. Fakat günün daha erken saatlerinde onu görmüş ve tanımamış da *olabilirdin.*”

“Böyle olmadığını sen de biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi eliyle Alex’i sakinleştirmeye çalışıp. “Ben sana inanıyorum. Fakat bu süper koku alma hissi... aynı anda hem lütf hem de lanet. Bizim için iyi, çünkü köpeklerin yakalayamadığı çocukları yakalayabilirsin – böyle birkaç kişi oldu.”

O koklasın diye önünde tur attırılan çocuklar gözlerinin önünde canlandı. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Kincaid ters bir bakış fırlattı ona. “Akıllı bir kızsın, o yüzden hiç beni

yorma. Elimizdeki her imkânı kullanmalıyız, buna sen de dahilsin. Fakat sorun da orada işte. Senin sözüne karşılık başkasının sözü. Bir kokuyu göremez ya da ona dokunamazsın.”

“Ama Yeager’ın her lafına inanıyorsunuz.”

“Yeager’ın ailesi Beş Aile’den biri. O şu anda Konsey başkanı.”

Evet, şu anda. Kendilerini yönetme işini bunağın tekine bırakmalarını aklı almıyordu. Yeager uyanmadan önce ipler kimin elindeydi peki? “Yalan söylemem.”

“Yalan söylemeyeceğini sen biliyorsun, ben de biliyorum ama başkası sana niye güvensin? Eğer yapabildiklerin bir yayılırsa, başkaları da süper duyuları olduğunu öne sürebilir ve bunu kötülük için kullanabilirler. Neyi kastettiğini anladın mı? Salem cadı yargılamalarının küçük çaplı bir hali burada da gerçekleşebilir ama öyle saçmalıklara harcayacak hiç zamanımız yok.”

Bunu hiç düşünmemişti ama altında yatan mantığı görebiliyordu. Okulda bile insanın tüm şöhreti tek bir söylentiye bakıyordu. “Peki,” dedi.

“Güzel. Şimdi, *yolunda olmayan* bir şeyler fark edersen ya bana ya da Rahip’e haber vereceksin. Anladın mı?”

Ama Konsey üyelerine değil... İlginçti bu. “Ya süper duyuları olan başkaları da çıkarsa?”

“Orasını o zaman düşünürüz. Bunun o kadar yaygın olduğunu da sanmıyorum hem.” Yine tek gözünü kısarak ona baktı Kincaid. “Bu da insanın kafasında soru işaretleri oluşturuyor.”

“Hangi konuda?”

“Hayatta kalanların hepsinin –yani bizlerin, yaşlıların– beyinleri, kırklı ya da ellili yaşlarında olanlarınkinden bile farklıdır. Sözelimi, uyku alışkanlıkları değişiklik gösterir. Gençler kadar rüya görmeyiz.”

Tom’u ve onun bölük pörçük uykusunu, kendi beynindeki canavarı ve o kâbusu düşündü. “Sırf uyku yüzünden mi yani? Rüyalar mı?”

“Sihirli bir kurşun mu? Hayır, muhtemelen birden çok şeyin birleşimi dengeyi bozuyor. Yaşlıların beyinleri eskiden olduğu kadar faal değildir. Beynimiz sizinkiler kadar çok nörokimyasal üretmez. Ama kaide değil-

dir bu; doksan yaşında olduğu halde zehir gibi olan ihtiyarlar da gördüm. Hatta öyle birini tanıdım da ama işin kötü yanı, o da düşüp ölüverdi. Sanki doksan değil de kırk yaşındaymış gibi.”

“Bu ne anlama gelir?”

“Şöyle bir kafa yoralım. Senin... *Dalga* dediğin şey çok sayıda yüksek yoğunluklu EMD’ydi. Eh, bunlar da elektriğin deşarjından başka bir şey değil. Beyin de işlev göstermek için elektriksel değişimlerden faydalanmaz mı? Beyin, arı kovana gibidir. Bütün hücrelerin doğru sırada çalışması gerekir, yoksa kargaşa çıkar. Arıların her biri farklı yöne giderse hiçbir iş yapılamaz.”

Doktorun sözü nereye getirdiğini görebiliyordu. “Yani beyne yeterince güçlü bir elektriksel yük uygularsan altüst mü olur? Bir sürü nörokimyasal mı salgılanır? Ama bunun ne alakası var?”

“Bak, Alex. Felç nedir, bilir misin? İşte bu dediğin kargaşadır. Beyindeki hücreler eşgüdümsüz olarak çalışır. Felç, insanı öldürebilir. Beyin felç sırasında çalışmayı bırakırsa insan ölür. O yüzden, bence beyinleri eskiden olduğu kadar düzgün çalışmayan yaşlılar zarar görmediler. Dalga vurduğu zaman onlar da etkilendi ancak ölmediler. Bizlerin, yani kötü durumda olanların –Uyanmışların– beyni kuru üzüm gibiydi. O yüzden, Dalga, tabiri caizse uyanırdı bizi; beynimizi tetikleyerek, eksikliğini hissettiğimiz kimyasal maddelerin üretilmesini sağladı. Sanırım durum bundan daha karışık ama kabaca anlamışsındır.”

Anlıyordu ama bu hâlâ Tom’un neden sağ kaldığını açıklamıyordu. Neden kendisine bir şey olmadığını da; tabii canavarın ona zarar vererek hayatını kurtardığı konusunda haklıysa, o zaman farklıydı. “Peki, ya çocuklar?”

“Bilmiyorum. Çocukların beyinleri durağan değildir. Sürekli büyür ve gelişirler. Çocukların bir yetişkini öldürecek ya da sakat bırakacak beyin hasarlarından, örneğin soğuk suda boğulmadan sağ çıkabildiğini birinci elden biliyorum. Yaşlandıkça, beyninin bir yaralanmayı tamir etme ve ayak uydurma becerisi azalır. Hasarın, beynin altından kalkamayacağı kadar fazla olduğu, doğal bir eşik noktası var sanırım. Dalga’da yetişkinlerin çoğu bu travmayı atlatamadıklarından bir anda öldüler.”

“Peki ya Değişim?”

“Gördüğüm kadarıyla beyin gelişimiyle ve hormonlarla alakalı.”

“Tom’la ben de öyle olduğunu düşünmüştük.” Alex, Kincaid’e Larry ve Deidre’yle karşılaşmalarını anlattı.

Kincaid başını salladı. “Tam uyuyor. Hormonlar, çocukların yaşları büyüdükçe Değişmelerini de açıklıyor.”

Alex’in düşünceleri bir anda Ellie’ye kaydı. “Yani, küçük çocukların hepsi Değişim’e uğrayacak mı?”

“Belki. Şimdiye kadar olanlar bunu doğruluyor. Diğer yandan, olayın üstünden sadece birkaç ay geçti, o yüzden beyinlerinde Değişen her neyse, kendi kendine tamir olabilir. Çok küçük olanlar, yani bebekler, emekleyenler, anaokuluna gidenler, bir ihtimal kurtulabilirler. Ama kurtulamayabilirler de.”

Koca bir çocuk nesli Değişecek miydi? Başından aşağı kaynar sular döküldü. “İyi ama neden *bazılarımız* Değişti de *bazımız* değişmedi?”

“Bağışlanmışlar mı? Sizlere ne olduğunu, neden senin, Chris’in, Peter’ın ve senin şu Tom gibilerin değişmediğini bilmiyorum. Büyük olasılıkla beyniniz bir şekilde farklı, ama nasıl olduğunu biliyorsam ne olayım.”

Alex bir an bocaladı, sonra, “Yaşlıların uykularının ve rüyalarının farklı olduğunu söyledin,” dedi. “Sanırım Tom’un başına Afganistan’da kötü bir şey gelmişti, o yüzden... fazla uyumuyor, uyudu mu hemen uyanıyordu.”

Kincaid’in kaşları çatıldı. “Post-travmatik stres bozukluğu mu? Himm. Bu hiç aklıma gelmemişti. Belki de olabilir.”

“Neden?”

“Çünkü post-travmatik stres bozukluğundan yakınanların beyinlerindeki değişim kalıcıdır ve semptomlar hasarı artırır, hasar da semptomların çoğalmasına yol açar. Tedavisi o yüzden çok güçtür. İnsanlar tekrar hayatlarını sürdürecekle hale gelebilseler de beyin bu hasarı hiçbir zaman atlatamaz.” Kincaid, köpek gibi, sessiz sessiz güldü. “Sadece bir kasaba doktoru olmasaydım, elimde yeteri kadar çocuk bulunsaydı, cafaçalı bir laboratuvarım olsaydı, bütün testleri yapabilseydim o zaman sebebini bulabilirdim. Ama bunlar olacak şeyler değil tabii. Yine de tek

bir şeyden eminim: Biz Uyanmışlar, hepimiz de bir tür beyin hasarından mustarıptık. Artık, Değişmesi gereken gençlerin bazılarının, beyinleri ve hormonları bir şekilde farklı olduğu için Değişmediğini düşünüyorum.” Duraksadı. “Neyi ima ettiğimi anladın, değil mi?”

Anı bir korkuyla midesi kasıldı. “Pek değil.”

“Bak Alex, dünyanın en zeki adamı olmayabilirim ama tıp doktoruyum ve ikiyle ikiyi toplamayı bilirim. Rahip beyin hasarına uğramıştı, şimdiyse bir süper duyuya sahip. Süper duyma yeteneğine sahip bir Uyanmışımız daha var. Fakat sen, hem Bağışlanmış olup *hem de* süper duyusu bulunan, bildiğim tek çocuksun. O yüzden, söyle bana,” dedi Kincaid, tek gözünü elinden geldiğince iyi kısıarak, “kafanın içinde yaşayan şey tam olarak ne?”

"İyi misin?" dedi Sarah ona. Hayalet bir ağacı koklamaya başlayınca durdu. "Bütün gece ağzını bıçak açmadı."

"Yorgunum, hepsi bu." Rüzgâr bir avuç buzlu karı yerden kaldırıp, ısıllı ısıllı bir eğri halinde fenerlerinin ışığına doğru savurunca Alex büzüldü. Birkaç adım ileride nöbetçilerinin iriyarı silüetini ve onun lambasının çiğ beyazlığını bölen karı görebiliyorlardı.

"Olanlar için çok üzüldüm," dedi Sarah.

"Olanlar derken?"

"Evet. Mahkemede olanlar. Harlan denilen o adamı görür görmez nasıl tanıdığın tüm kasabanın dilinde. Peter bana, Harlan'ın o küçücük kızı bir başına bıraktığını söyledi."

"Ellie. Evet," dedi Alex. Ellie'yi ya da Harlan'ı değil de Kincaid'i düşündüğü için biraz utanmıştı. Adam kendine kasaba doktoru diyor olabilirdi ama beynindeki canavarı tahmin edecek kadar keskindi zekâsı. Aslında yalan söyleyebilirdi, sonuçta Kincaid'in onun beyninin içine bakmasının bir yolu yoktu. Fakat her şeyi anlatınca rahatladığını hissetmişti.

Doktorun canavara dair söyledikleri de ilginçti. *Tümör gitti mi, öldü mü, yoksa uykuya mı yattı, bilemezsin. Belki de Dalga ona kısa devre yaptırmıştır. Belki de onca EMD, onu yok edici olmaktan çıkarıp işlevsel bir hale kavuşturmuştur; beyninde yeni bir lob olması gibi.*

Belki de ikisi birdendi. Saldırının hemen ardından midasının nasıl bulandığını -kemoterapi bulantısı- hissetti. Buna Dalga'nın neden olduğunu düşünmüştü ama beyni, yeni ve deneysel bir ilaç taşıyan nano küreciklerle dolup taşıyordu zaten. Peters, çakılların yüklerini boşaltmalarını sağlayamamıştı; ışıklı sondalar işe yaramamıştı. Fakat ışık da zaten elektromanyetik radyasyonun gözle görünen biçimiydi, EMD'nin farklı

bir türüydü. Belki de Dalga, yani tüm o EMD'ler o denli güçlüydüler ki beyindeki çakılları harekete geçirmişlerdi. Böylece canavar da ölmüş ya da bir şekilde değişmişti, tıpkı kendisi gibi.

Fakat bunları Sarah'yla paylaşamazdı. "Önemli değil. Yani, Chris'in neden Ellie'nin peşinden gitmek istemediğini anlayabiliyorum, ama..." Soludu, rüzgâr nefesini önüne katıp götürdü. "Kendimi daha iyi hissettirmiyor."

Hayalet'in işini bitirmesini beklerlerken Sarah sessizdi. "Bana kalırsa ellerinden geleni yapıyorlar," dedi sonunda. "Bize ev ve bir şeyler sağlamak için."

"Bu özgür ve mutlu olmakla aynı şey değil ama."

"İnsanlar seni öldürmeye çalıştılar," diyerek dikkat çekti Sarah. "İdiyaya girerim, fırsatını bulsalar hepimizi öldürürler."

Larry, sizler soyu tükenmiş bir türsünüz, demişti. "İyi ama o zaman geriye kim kalır? Lena'nın hakkı var. Bize muhtaçlar. Adamları görmüyor musun? Çok yaşlılar. Biliyorsun, er ya da geç düşüp kalacaklar. Onlara hakmamız için bize ihtiyaçları var."

"Eee," dedi Sarah, "Tek sebebi bu mu..."

Uzaktan seri atış yapan silahların sesi geldi. Atışlar çok hızlıydı ama neredeyse üst üste biniyordu. *Tüfekler; muhtemelen birden çok kişi ateş ediyor*, diye düşündü Alex. Hayalet irkildi, Alex'in bacaklarının arasına sığınmaya çalıştı ama tek yapabildiği tasmaşının kayışını onun bacaklarına dolamak oldu. Alex, bloğun sonundaki nöbetçilerinin telaşla yaklaştığını gördü.

"İşinizi bitirdiniz mi, kızlar?" diye sordu adam. Köpeği -uzun tüylü bir köpek- Alex'in etrafında heyecanla döndü, sonra yavrunun gelip tüylerini koklamasını, *seni gördüğüme çok sevindim* dercesine kuyruk sallamasını sabırla bekledi.

"Kime ateş ediyorlar?" diye sordu Alex.

Muhafız aynı anda hem başını iki yana salladı hem de omuz silkti. "Belki Değişmişlerdir ama artık eskisi gibi bulaşmıyorlar bize. Bire on bahse girerim ki yağmacılardır. Geceleri orman tarafından yaklaşmaya çalışıyorlar. Bana sorarsanız aptallık."

“Niye?” diye sordu Alex.

“Çünkü *onlar da* geceleri çıkıyor,” dedi Sarah.

“İki kat risk, iki kat eğlence,” dedi nöbetçi, soğuktan dans ederek. “Kasabanın etrafı çevrili, bu da demek oluyor ki Bölge’den giriş yapmaları, Değişmişlerden kaçınmaları ve bize yakalanmadan güvenlik çemberini aşmaları gerekiyor. Bunu yapmanın tek yolu da gündüz gelmek, Bölge’de soteye yatıp beklemek. Gece kaçırdıklarımızı sabahleyin, gündüz gözüyle vuruyoruz.”

Bu, Alex’in sabahleyin duyduğu silah seslerini açıklıyordu. Rule’un muhafızlarını geriye kalan yağmacıları teker teker avlarken hayal etmek canını sıktı. Peter’in bundan hiç rahatsız olmadığından emindi. Peki ya Chris? O da mı oradaydı şimdi?

Öyleyse ne olmuş? Kendi kendine kızdı. Chris’in nerede olduğundan, ne yaptığından bana ne?

Yine de bu düşünce onu rahatsız ediyordu ve Chris’i karanlıkta canını tehlikeye atarken hayal edince hissettikleri onu daha da öfkeliyordu.

Kaygılanıyordu.

Evde, Jess mum ışığında dikiş dikiyordu ve kayıtsızdı. Alex onun muhtemelen O.K. Corral’daki silahlı çatışmaları kanıksadığını düşündü. O ve Sarah, Jess’e ve soba başında buzlarını çözmekten çok hoşnut görünen nöbetçiye iyi geceler dilediler.

Hayalet, Alex’in peşine takılınca “Köpek alt katta kalacak,” dedi Jess. İkisinin de eline kırmızı kauçuktan birer sıcak su torbası ve bir de yanık mum tutuşturdu, sonra eğilip yavru köpeği aldı. “Çok yaramazsın” deyip hayvanı payladı; köpek onun çenesini yalamaya yeltenince güldü. “Alt katta, yatağında rahat eder. Aynı yatakta yatarsanız daha iyi ısınırsınız,” dedi.

“Şey,” dedi Alex, sonra Sarah’ya baktı. O da omuz silkti, “benim için fark etmez,” dedi.

“İyi. O zaman Alex’in odasında yatın. Mutfağın tam üst katı,” dedi Jess.

Merdivenlere yerleşmiş, örsten farksız soğuk havayı aşıp geçmek için

irade savaşı gerekiyordu. Öyle soğuktu ki nefesleri Jess'in verdiği mumun ışığında buharlaşıyordu. Tori'nin yatak odasının kapısı kapalıydı. Kapının tam önünde, üstüne havlu örtülü bir tepsi duruyordu. Lena ise çamaşırhane'deki işinden geldikten sonra -Alex onu şu kadar olsun kıskanmıyordu- dosdoğru odasına gitmiş, çıkmayı da reddetmişti.

Sarah eğilip havlunun altına baktı. "Elini bile sürmemiş," dedi fısıltıyla.

"Kafanı koparır. Gel, acıkınca yer ne de olsa," diye fısıldayarak karşılık verdi, tek isteği örtünün altına girmek olan Alex. Ayak uçlarına koydukları sıcak su torbalarına rağmen, uzun iç çamaşırı ve çorap giymeden uyumanın imkânı yoktu.

Sarah biraz daha oyalandı, sonra onun ardından geldi. Ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra -buzlu su, dişlerini fırçalayan Alex'in beynini dondurmuştu- alelacele üstlerini değiştiler, sonra çift kişilik kuştüyü yorganın altına girdiler. Sarah, "Aslında o kadar kötü değildir," diye fısıldadı.

"Ne?" Sarah'la aynı yatakta yatmak Alex'e Ellie'yi hatırlatmıştı ve hemen kavrayamadı. "Kim, Lena mı? Tabii sürekli âdet öncesiymiş gibi gezmesini saymazsan."

"Başına çok şey geldi. Bunlardan söz açmayı pek sevmiyor."

"Gerçekten kaçtı mı buradan?"

"Evet, buraya geldikten üç hafta sonra. Kuzeye gitmeye çalışıyordu. Galiba ailesi hâlâ Oren yakınlarında yaşıyor."

Amiş göresi, diye düşündü, aylar önce Quik-Mart'ta gördüğü levhayı hatırlayarak. "Vay canına. Kaç yaşında o?"

"Ölecek kadar yaşlı, değişecek kadar genç. Annesi ölmüş, orası kesin. Sanırım babasını da yıllar önce kaybetmiş. O, annesi ve erkek kardeşleri, büyükbabası ve büyükannesinin yanında yaşıyorlarmış. Belki de hâlâ sağdırlar."

"Hâlâ bir ailesi varsa burada ne işi var?"

"Orasını hiç sormadım ama evinden pek hoşlandığını sanmıyorum. Öyle ya da böyle, kaçtığında Bölge'de bir buçuk kilometre kadar ilerleyebilmişti..."

“Bölge mi?” Nöbetçi de buradan söz etmişti.

“Evet, yani ‘tampon bölge,’ Rule’la dünyanın geri kalanı arasındaki yastık. Lena köpeklerle yakalandı. Onlardan nefret etmesinin bir nedeni de bu.”

“Bir buçuk kilometre epey yol eder. Eşlikçisini de atlatmış olmalı.”

“Şey, nöbetçilerle arası iyiydi. Galiba içlerinden birini şey yaparak ayartmış, anlarsın ya...”

“Anlamadım...” Birden kafasına dank etti. “Ama bu çok iğrenç.”

“İçlerinden bazıları iğrenç,” dedi Sarah, bir gerçeği dile getirircesine. “Sadece *görünüşte* büyükbabaya benziyorlar. Neyse, o yüzden ne zaman yaşlılardan biri eve gelse, Jess bizi onlarla yalnız bırakmıyor. Fakat bir yaşıtımız geldi mi, konuşalım diye çıkıyor. Gençleri yakından tanımamızı istiyorlar.”

“Lena’nın... şey yaptığı nöbetçiye ne oldu peki?”

“Onu Sürgün’e gönderdiler, tıpkı senin tanıdığın o adama yaptıkları gibi.”

“Peki, yollananlar kibarlık edip tekrar kasabaya dönmeyelim mi diyorlar?”

“Bana sorarsan, kabul etmezlerse öldürüleceklerini bildiklerinden.”

“Hadi oradan.”

“Ciddiyim. Rahip Yeager bu konuda Nuh der peygamber demez. Birisi Sürgün edildi mi, bitmiştir. Ormanda sürüyle nöbetçi var.”

“Yani, ormanda geziniyorlar mı?” Karanlık bastırdıktan sonra, tüfeği olsa bile ormanda olmak istemiyordu artık.

Sarah iki yana salladı başını. “Ağaçlarda kulübeleri var. Nereye bakacağımı bilmezsen hayatta bulamazsın. Sürekli yer değiştirdikleri için, nerede olacaklarını önceden kestiremezsin.”

“Bu konuda bir hayli bilgilisin bakıyorum.”

“Eee. Şeyy... Peter’la ben... konuşuyoruz.” Sarah bunu öyle bir söylemişti ki Alex onların konuşmakla kalmadıklarını düşündü. Durum buysa, Tori’nin hayalleri suya düşecek demekti.

“Peki, buradan ayrılma izni almak için ne gerekiyor?” diye sordu Alex.

“Bunu neden isteyesin ki?”

“Şey,” dedi Alex, bir an bocalayarak, “ya aileni bulmak falan istiyor-sun? Yani, ya istersem?”

“Ha, buradan ayrılmamıza izin yok. Bizi elde ettiler ve ellerinde tutacaklar.”

Rule’un böcek ilacı reklamı gibi bir yer olduğunu düşündü Alex. Böcekler girebiliyorlardı ama çıkış yoktu. “Peki, sen buna razı mısın?”

“Eh, tabii ki,” dedi Sarah. “Zaten çok seçeneğimiz de yok.”

Lena’nın sözünü ettiği ama o an anlam ifade etmeyen bir şeyi hatırlatmıştı bu. “Seçilmiş derken kastettikleri bu mu? Yani, Bağışlanmış’la aynı şey mi?”

“Hayır. Seçilmiş, birisi seni seçmiş demektir.”

“Seçmiş.”

“Evet.” Bir an duraksama. “Bir erkek.”

“Erkek mi?”

“Evet. Anlarsın ya, bir erkek karar verir. Seni arzular... anlarsın işte...”

“Ne?” dedi Alex, hiç istemediği kadar yüksek sesle. “Bizi isteyen erkekler veriyorlar mı? Gidip onlarla yaşayalım diye?”

“Evet ama yaşlılara değil,” dedi Sarah, gayet normal bir tavırla. “Bizi, yaşıtımız erkeklere veriyorlar. Birisi bizlerden birini seçiyor, Konsey yeşil ışık yakarsa onunla beraber yaşıyoruz. İşin özü, birlikte yaşayıp birbirini tanımak.” Durakladı. “Eski Amiş âdeti gibi. Bilirsin belki, hani adına eşleştirme derler. Biz de birlikte yaşıyoruz ama yatağa girmiyoruz.”

İki seçenek de parlak görünmüyordu. “Ciddi misin? Ciddisin. Biz... yani, onlarla yatmamız mı bekleniyor?”

“Sanırım, biz de rıza gösterirsek. O zaman normal olur. Tabii daha ilk günden değil...” Tutuk tutuktu Sarah’nın konuşması. “Kâğıt üzerinde bizi zorlayan yok. Ama... elbette, yani... birlikte yaşayan insanların yaptığı bir şey bu.”

Hayır, birbirine âşık insanların yaptığı şeydi. Sırf birinin evine hapsedtiler diye bu şekilde hissetmesi gerekmiyordu. “Peki, bunu daha şimdiden uyguladıkları kızlar var mı? Daha ancak birkaç ay olmuştur.”

Sarah’ın başıyla onayladığını hissetti. “Fikrimi sorarsan, bunu daha önce de yapıyorlardı, hem de uzun zamandır. Tek bildiğim, geri dönmek isteyen hiç kimsenin çıkmadığı. Konsey, isterseniz hemen ayrılırsınız, diyor ancak daha hiç bunu yapan olmadı. Kendi evin oluyor. Kendi kurallarını kendin koyuyorsun... eh, en azından büyük oranda. İstedğin yere istediğin an gidemiyor olabilirsin ama zaten Rule’un dışı güvenli değil. () yüzden, kimin umurunda?”

Tanrı aşkına, Kincaid ne derse desin, *gerçekten de* tarikat gibi bir şeydi bu. “Demek daha fırsatı tepen hiç olmadı.”

“Şey, sanırım Lena, birisi kendisine teklifte bulunacak diye endişeleniyordu.” İç çekti. “O kişi Peter’dı, tamam mı?”

“Tori’nin de Peter’dan hoşlandığını sanıyordum.”

“Tori.” Alaycı bir gülümseme. “Peter’in onunla uzaktan yakından ilgisi yok. Greg, Tori’ye sırlıslıkla âşık ama daha yaşı çok küçük. Çok utanç verici. Yedinci sınıf öğrencisinin son sınıf öğrencisine çıkma teklif etmesi gibi.”

“Lena’yla Peter arasında ne geçti?”

“Peter, buralarda takılmaya, onu sağa sola götürmeyi teklif etmeye başladı... bilirsin.”

“Çıkmak gibi mi?”

“Rule’da çıkmaya en yakın şey bu olsa gerek, evet. Sanırım hangi nöbetçinin ne zaman nöbet tuttuğunu da öyle öğrendi. Buraya geri getirdiklerinde Peter, Lena’ya öyle öfkeliydi ki onun Sürgün edilmesini istedi. Fakat bizlerden birinin başına bunun gelmesi için, cinayet falan işlememiz gerek. O zaman bile Rahip’in bunu yapacağı kesin değil. Gerçekten çok değerliyiz.”

“Ya hayır dersek?”

“Eh, Peter’a hayır demezdim ben,” dedi Sarah. “Şu kadarcık aklın varsa sen de Chris’e hayır demezsin.”

Sarah çok geçmeden uykuya daldı. Alex tavandaki gölgelere gözünü dikti, beyni kontrolden çıkmış bir trene dönmüştü adeta.

Çok aptallık etmişti. Nasıl olmuştu da görememişti bunu? Herkesin onun ve diğer kızların çok değerli olduğundan dem vurmasının nedeni, kızların bir erkekle eşleştirilebilmesiydi. Kahretsin, gidişata bakılırsa, belki bir kız birden çok erkekle birlikte bile olabilirdi.

Çünkü kıymetliydi. Çünkü bebek yapabilirlerdi.

Gerçekten de dünyanın sonu gelmişti.

Rule barınak değildi.

Hapishaneydi.

Fakat Sarah yanıliyordu. Alex'in bir değil, iki değil, tam üç seçeneği vardı.

Bir: Kurallara uyabilir, çok yaşlı olmayan biri tarafından seçilmeyi umut edebilirdi. Belki de Chris.

İki: Sesini duyurabilirdi. Babası iyi yetiştirmişti onu. Devriyeye çıkan çoğu adam kadar iyi silah kullanıyordu, belki de bazılarında daha bile iyi. Ata binmek de o denli zor olamazdı. Onu bir devriyeye atamalarını sağlayabilirdi. Sonuçta onlara sunacak bir şeyi vardı ve süper duyulur -farz edelim ki Chris'e ya da Peter'a söylerse- işe yarayabilirdi. Sonra, bir süre onlarla devriyeye çıktıktan sonra atını sürer, bir daha da geri dönmezdi.

Üç: Anne babasının küllerini kaptığı gibi ardına bakmadan kaçabilirdi. Bu da aslında başladığı noktaya dönmek, bu kâbusun başlangıcında olduğu yerden devam etmekte.

İlk seçenek ödünü koparıyordu. Hiç kimseye verilmek istemiyordu. Ya bebek yapmak? Düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Bunun sonu nereye varırdı ki? Hoşuna giden biriyle olacağının garantisi de yoktu. Rule'da kararları erkekler veriyordu. Jess güçlü bir kadındı; Alex'in bildiği kadarıyla, Jess'in Chris'ten yapmasını istediği değişiklikler bunlardı. Yine de tüm kabadayılığına rağmen erkeklerin iradesi karşısında boyun eğiyordu Jess.

Şöyle ya da böyle, ilk seçenek daha doğmadan ölmüştü.

İkinci seçeneğin gerçekleşme ihtimali vardı.

Eğer bir devriye görevine seçilmeyi sağlayabilirse, buradan kaçmanın en iyi yolunu bulabilirdi. Onu sürekli ellerinin altında tutamazlardı. Önünde sonunda güvenmeye mecburlardı. Bunu gözünde canlandırabiliyordu: Atın üstündeydiler ve içlerinden biri -Chris- *Sen orayı kontrol et, ben bu tarafa bakarım*, diyecekti. Onu aramak akıllarına geldiğinde, Alex çoktan sırta kadem basmış olacaktı.

Peki ya nasıl çıkacaktı devriyeye? Biriyle konuşması lazımdı. Peter olur muydu acaba? Evet, silahlardan anlaması Peter'ın hoşuna gidecekti. Ona örümcek hislerinden söz edebilirdi belki? Evet ya ama böyle bir şeyi nasıl ispatlayabilirdi? Kincaid ona inanmıştı, çünkü kendisi Uyanmışlardan biriydi ve Yeager'ın süper hislerinden haberi vardı. Fakat başka hiç kimse bilmiyorsa... Kincaid bunun öznel olduğunu söylemişti. Birini parmağıyla göstermediği sürece, doğruyu söylediğini kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

Chris... Alex onu tanı mıyordu. Belki onun üstünde çalışabilirdi, fakat o kadar deneyimli değildi. Chris'e yağ çekmek onu huzursuz ediyordu, bunun tek sebebi de bu Tarzan ve Jane meselesini teşvik etmek istememesi değildi. Peter görüldüğü gibiydi. Chris ise gölgeler arasında gereğinden fazla yaşamıştı ve içinden bir ses Alex'e, Chris'in sürekli onu izlediğini -onu gözlemlediğini- onu çözmeye çalıştığını söylüyordu.

Peki, Chris onu tanıyınca ne yapacaktı? Beynindeki canavarı Kincaid'in tahmin etmesi yeteri kadar kötüydü zaten. Oysa Yeager bile bunu anlayamamıştı; Rahip, Alex'in yeteneğini Tanrı'nın lütfu gibi yorumlamıştı.

Dur bir saniye. Eğer Chris ya da Peter beynindeki canavarı öğrenirlerse içlerinden biri –veya ikisi de– onun yerine, *yaşama ihtimali olan* birini tercih edebilirlerdi. Yani canavarı öğrenirlerse onu kasabadan kovarlar... İyi de istediği de bu değil miydi zaten?

Evet ama bu şekilde değil. Ayrılırken bunu kendi istediği şekilde, hazır olduğunda yapmak istiyordu. Bunun için de malzemelere, erzaka ihtiyacı olacaktı: En aşağı bir aylık, diye düşünüyordu. Bu da çoğunlukla hazır yemek anlamına geliyordu. Üç günlük kuruyemişle yumurtalı sandviç kâfi gelmezdi. Suyu saflaştırmak için çamaşır suyu ya da arıtma tabletleri gerekecekti. Bir uyku tulumu, bir muşamba, su şişeleri. Arı kovanından farksız zihninde, malzemelerin yanına işaret koyuyordu: Çakmak taşı, sudan etkilenmeyen kibritler, tuzak kurmak için tel, kav için tiftik... Önce bir liste şarttı.

Tom'un verdiği bot bıçağı hâlâ ondaydı. Onca hengâmenin içinde gözden kaçırmışlardı, Alex de bıçağı döşəğinin arasına saklamıştı. Bir de ateşli silaha ihtiyacı olacaktı. Tekrar bulabilirse kendi Glock'u ve bir de tüfek fena olmazdı. Eğer sakladıkları yeri öğrenebilirse birkaç kutu da mermi. Bir de devriye gezmeye başlayana kadar her şeyi saklayacak bir yer...

İyi ama ne tarafa kaçacaktı?

Lena.

Lena kaçmaya teşebbüs etmişti. Bilebilirdi. Hiç değilse kabaca bir fikri olurdu. Ama Lena aptal değildi. Eğer Alex burnunu sokup sorular sormaya başlarsa, parçaları birleştirebilirdi Lena. Sonra kendini de plana dahil etmeye çalışırdı ve bu da felakete davetiye çıkarmak olurdu.

Kaçtıktan sonra, acaba ne kadar süreyle onu aramaya devam ederlerdi? Belki de onu ellerinde tutmaya değdiğini düşündükleri sürece... Bu, onu canavarı tümüyle açıklama noktasına getirirdi ve onu da istemiyordu.

Şimdi sıra üç numaralı kutuya gelmişti.

Fırlayıp kaç. *Çok yakında.*

Eğer bir-iki haftalığına göze batmazsa, bir yandan esya toplayıp bir yandan numara yapabilir, bu işi kotarabilirdi. İllaki devriyeye çıkmasına da gerek yoktu. Hatta kasabada takılırsa, sağı solu, insanların huyunu

suyunu öğrenirse daha bile iyi olabilirdi. İnsanlar ona güvenir, onu kendilerinden biri gibi görmeye başlarlardı. Aşına demek, görünmez demektir; kaç kişi gördüğü her şeyin gerçekten farkına varırdı ki?

Dahası, Rule'un malzemeye ihtiyacı vardı. Bunun için, Chris, Peter ve daha bir sürü adam gerekliydi. Bir sürü at, araba ve eşlik edecek atlılar; tıpkı eski araba kervanları gibi. İşte, erkeklerin çoğunun kasaba dışındayken, geri kalanlarının ise kendi canını kurtarmakla meşgul olduğu sıralar, kaçmak için idealdi.

Usluca yataktan indi, yatağın yaylarının her bir gıcirtısıyla yüzünü buruşturdu ama Sarah derin uykuda olduğundan kımıldamadı bile. Alex pencereye yaklaştı, bir parmağını perdelerin arasına sokup dışarı baktı. Cama vuran karın hafif patırtısını duyduysa da hiçbir şey göremedi. Gece derin, karanlık ve engindi. Sokak lambaları, sallanan bir fener ışığı, hatta yardım edecek yanık bir sigara bile olmadığından nöbetçinin nerededir durduğunu tahmin etmekten başka çaresi yoktu. Nöbetçi muhtemelen kendini sıcak tutmak için sürekli geziniyordu. Birden fark etti ki onların sığındığı bir yer ya da nöbetçi kulübesi olup olmadığını bile bilmiyordu. Böyle bir şey olması akla yatkındı zira tipide kalmak hiç kimse, hatta kendi yaşında bir erkek için bile iyi değildi. Biçare bir aptalın koca geceyi kucığında bir tüfekte verandada nöbet tutarak geçirdiğine inanmıyordu. Muhtemelen, New York'taki gibi atlı devriyeler vardı. Bunu öğrenmesi gerekcekti.

Peki ya köpekler?

Kahretsin.

Eğer köpeklerin yanından geçerse –ki eli mahkûm, *geçecekti*– köpekler onu hemen ele verirdi. Alex köpeklerin en iyi dostuydu. Yanına Hayalet'i almak başka şeydi, peşine koca bir sürüyü takmak ise... Evet ama bunu kendi yararına kullanmak mümkün müydü? Kendini bir köpek ordusu toplarken hayal etti. *Koş, tut, ölü numarası yap!* Hannah Teyzesinin deyişiyle, böyle kahrolası bir şeyin imkânı yoktu.

Soğuk camdan içeri sızıp yüzünü avuçladı. Kendini bir başına dışarıda, biriken karların arasında bata çıka ilerlerken düşündü. Kar ayakkabıları ve kayaklarla bile zorlu olacaktı. Fırsat kapısı hızla kapanıyordu. Kış giderek sertleşecekti.

Kaçması lazımdı, muhtemelen yakalanmadan, hatta daha da beteri,

yağmacı sanılıp vurulmadan. Belki kimseye görünmeden kasabanın güneybatı ucundan çıkabilir, eski madenin yolunu tutabilir, oradan dönüp kuzeye gidebilir ve sonra... Nereye?

Minnesota. Sınır. Kanada. Eğer Tom hâlâ hayattaysa oraya giderdi. Gidilecek yol uzun, arazi ise genişti, fakat Tom hayattaysa...

Tom hayattaysa...

“Tom.” Tüy gibi hafif bir fısıltıyla söyledi onun adını ve nefesinin camı buğuyla kaplamasını, sonra buğunun bir zamanlar var olduğuna dair bir anıdan başka hiçbir şey bırakmadan ağır ağır kaybolmasını seyretti.

Onun adını düşünmek Alex’e yine aynı boş sızıyı beraberinde getirmişti. Tom şayet ölmediyse neredeydi? Neler gelmişti başına? Onu mu arıyordu? Hayır, arasa şimdiye dek buraya çoktan varırdı; Alex’in Rule’a gittiğini biliyordu çünkü. Fakat Tom hayattaysa ve onunla aynı zamanda birbirlerini düşünüyorlarsa bir ihtimal...

Gözlerini kapadı. Kendini kıpırtısız durmaya zorladı, düşüncelerini boşaltırken bir yandan da kendini Tom’un o değişik, baharlı kokusuna açtı.

Eskiden parçalar halinde gördü onu: Tom, ateşin ışığında; Tom, telsizi dinledikleri gece onu tutarken; Tom, başında nöbet tutarken siluet halinde. Tom’un dudakları. Elindeki Tom’un saçları. Onun tadı...

Boğazındaki düğümleme ya da yüreğindeki dolgunluk Tom’un orada olduğuna, aralarındaki bağın bir şekilde kopmadığına mı işaretledi, bilemiyordu Alex. Belki de gördüğü, hissettiği şeyler anılarının duyularına yayılmasından ibaretti; bir dokunuşun hayaleti, bir sözcüğün fısıltısı, bir kokunun kaybolmak bilmeyişiydi geriye kalanlar.

Yine de onu hissetmişti, belki de kimi insanlar sırf bu yüzden hayaletlerden şikâyetçi değillerdi.

Sabah olduğunda, şimdilik kurallara uymaya karar vermişti. Tom burada olsa keşif yapmak derdi. Rule'un aynı zamanda hastanesi olarak da görev yapan huzurevinde Kincaid'le çalışacaktı. Kimin kim olduğunu öğrenecekti. Etrafını tanıyacak, malzeme toplayacak, doğru zaman geldiğinde ise yollara düşecekti.

Okul şaka gibi bir şeydi. Kendi durumu o kadar ilerideydi ki öğretmenlerin ona öğretecek pek bir şeyi yoktu ve ilk gün öğle teneffüsüne çıkıldığında okul müdürü, onun tüm zamanını Kincaid'le geçirmesinin daha faydalı olacağına hükmetmişti.

Chris huzurevine kadar ona eşlik etmek için müdürün odasının kapısında, koridorda bekliyordu. Müdürle selamlaştılar, sonra müdür ona, "Chris, acaba birkaç *Robinson Crusoe* kitabı daha bulabilir misin? On tane falan? Ha, bir de *Mavi Yunuslar Adası*, Cleary'nin ya da Dahl'ın yazdığı ne varsa..."

Kilisenin ön kapısına giderlerken, "Gerçekten bulabilecek misin bunları?" diye sordu Alex.

"Muhtemelen hayır." Chris kapıyı geçmesi için açtı, sonra onun ardından kendisi de soğuğa çıktı. Bir değişiklik yapmaya karar veren güneş parlıyordu. Oğlan gözlerini kıstı, paltosunun göğüs cebine uzandı, pilot modeli bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Alex'in kıskançlıktan içi sızladı. Güneş gözlerini acıtacak denli parlaktı, gözünün kamaşmasını önlemek için ellerini siper etmek zorunda kalmıştı. Chris, ona, "Güneş gözlüğün yok mu senin?" diye sordu.

"Vardı," dedi Alex, hafifçe kızarak. Aptal değildi. "Sırt çantamdaydı."

"Kusura bakma," dedi Chris. "Seni eleştirmiyordum."

"Sorun değil." *Keşif yap*, diye düşündü. "Peki, kitapları nereden buluyorsun?"

“Bazısını kasabadan ama en yakın kütüphane üç-dört gün uzaklıkta, o yüzden bu seçeneği eleyebilirsiniz. Yaptığımıza değmesi için çok fazla adama ve at arabasına ihtiyaç var. Otuz beş kilometre çapındaki bir alandaki çoğu ev zaten soyup soğana çevrilmiş durumda, tabii alevlere kurban düşmedilerse.”

Alex, Bal'ın yularını çözdü, sonra eyere tırmandı. Kar, Bal'ın dizlerinin yarısına geliyordu. Yakında, elindeki atı daha büyük bir atla takaslamak zorunda kalacaktı. Ya öyle yapacaktı ya da kayakla kayması gerekecekti huzurevine. Aslında, kayak ya da belki bir çift kar ayakkabısı edinmenin bir yolu olabilirdi bu. “Evet, gördüm. Yanmış evler. Ama sebebini anlamadım.”

Chris, doru atı Gece'ye bindi ve yan yana kasabanın parkını geçtiler, sonra huzurevine doğru, kuzeye giden ara sokaklardan birine saptılar. “Çoğunluğu yağmacılar. Alabildiklerini alan, geri kalanını ateşe veren insanlar. Ne bizim kadar organize durumdalar ne de kalabalıklar, yoksa Rule'u şimdiye kadar çoktan ele geçirirlerdi. Fakat ilginç bir strateji uyguluyorlar.”

“Niye?”

Ona kara gözlüklerin ardından baktı Chris. “Ne kadar çok ev yakarlarsa, o kadar çok insan buraya sığınır. Haberler çabuk yayılıyor. Ne kadar çok insanı kabul edersek, işe yarar bir şeyler bulmak için o denli uzağa gitmemiz gerekir. Rule'dan ne kadar uzaklaşırsak da bizi avlamaları o derece kolaylaşır. O yüzden kasabaya kabul edebileceğimiz kişileri sınırlamamız gerekiyor. Öyle bile olsa, artık eskiye kıyasla daha fazla risk alıyor, gereksindiğimiz şeyleri bulmak için bazen günlerce seyahat ediyoruz. Toprağı ekip biçmeye başladığımızda işler bir nebze kolaylaşabilir ancak o güne kadar, hepimiz ne yağmalayabilirsek onunla yetinmeliyiz.”

“Geçen gece olanlar da bununla mı ilgiliydi? Kasabaya yağmacılar mı sızmaya çalıştı?”

Chris başını sallayıp doğruladı. “Üç adam kaybettik.”

“Ya yağmacılar?”

“İkisini öldürdük ama ikisi kaçtı. Bir dahaki sefere peşlerine düşeceğim. Peter'ın ne dediği umurumda değil. Eğer onları kamplarına, kasabalarına ya da her nerede kalıyorlarsa oraya kadar takip edebilirsek işle-

rini bitirebilir, topladıklarına da el koyabiliriz. Kaygılanmamız gereken grupların sayısı bir azalır, elimizdekiler çoğalır.”

“Ama onlar Değişmişlerden değil ki. Sadece hayatta kalmaya çalışan insanlar, Chris.”

“Elimizde avucumuzda ne varsa almaya çalışan insanlar.”

“Onlarla konuşsanız, belki işbirliği yaparak...”

“Onlarla konuşulmaz.”

“Nereden biliyorsun? Denedin mi?” Chris’ten yanıt gelmeyince üstüne gitti Alex. “Chris, insanları öldürüp ellerindekini alarak yaşamınızı sürdüremezsiz.”

“Neden olmasın?” Chris gözlüklü gözlerini yoldan ayırmamıştı. “Fırsatını bulsalar gözümüzün yaşına bakmazlar.”

Huzurevi küçüktü; dört koğuşu, altmış yatağı vardı ve bunlardan sadece yirmisi gerçekten huzurevinin hastalarıydı. Geri kalanın çoğunluğu kanserin ya da akeiğer hastalıklarının son evresinde, ölüme mahkûm hastalardı. “Büyük kısmı madenci,” dedi Kincaid, bir dinlenme odasının kapısında durduklarında. “Tek yaptığımız onları rahat ettirmeye çalışmak.”

Gözlerini odaya dağılmış hastaların üzerinde gezdirdi. Çoğunluğu yaşlı adamlardı, koca koca koltuklara oturmuşlardı ve taşınabilir, yeşil renkli oksijen tüplerine bağlıydılar. Birçoğu şekerleme yapıyordu ama aralarında satranç veya dama oynayanlar da vardı. Birkaçı da fal bakmak için yağlı iskambil kartlarını karıştırıyordu. Manzara karşısında morali bozulmuştu ve antiseptik sabunun kokusu, içlerinden biri bile iyi olmayan bir sürü anıyı canlandırmıştı kafasında.

Kincaid’e döndüğünde, onun kendisine bakmakta olduğunu gördü. “Burada çok çalışman gerekmeyecek,” dedi doktor. “Hâlâ bu işle uğraşacak huzurevi personelimiz var.”

“Sorun değil,” dedi ama rahatlamıştı. Kendini burada hayal edebiliyordu. Bir zamanlar, umursadığı tek şey eli kulağındaki ölümken, yaşlıları için yapılmış birkaç huzurevini ziyaret etmiş, yabancılarla bir arada ölümlü beklemenin, Hannah Teyze’nin evinde ölümü beklemekten biraz daha delice olduğuna karar vermişti. “Oksijen tüplerini nereden buluyorsunuz?”

“Her şeyi nasıl buluyorsak öyle.” Kincaid koridorda yürümeye başladı, gelmesi için eliyle Alex’e işaret etti. “Ya civarı araştırmaya çıkanlar getiriyor ya da... bulamıyoruz. Adamlarımız bir araba dolusu antibiyotik ve bandajla, birkaç oksijen tüpü arasında seçim yapmaları gerekirse... hiç düşünmüyorlar bile.”

“Malzemeler tükenince ne yapacaksınız?” diye sordu Alex. Araştırıp bir şeyler toplamak iyiydi, güzeldi ama stoklayabilecekleri şeylerin de bir sonu vardı. Geceden geceye duyduğu tüfek seslerine bakılırsa, Kincaid’e bir sürü yaralı geliyor olmalıydı.

“Triyaj,” dedi Kincaid lafı uzatmadan, bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. Sözcüğün anlamını biliyordu Alex; annesi acil servis şefiydi. Fakat yaralıları kategorilere ayırmak onun sorusunu yanıtlamıyordu, tabii eğer...

Başını kaldırıp Kincaid’e baktı. “Peki, ya birisi, anlarsın ya, çok kötü yaralıysa?” *Kurtarılamayacak gibiyse ya da öleceği kesinse* demeye dili varmamıştı.

Kincaid bir süre gözlerini onunkilere dikti. “Bu soruyu soracak kadar akıllıysan, yanıtını da biliyorsun demektir.”

Biliyordu. Chris söylemişti bunu. Malzemeler sınırlıysa, iş matematik hesabına bakıyordu. Yaşama ihtimali olanlar ya da fayda sağlayanlar tedavi ediliyordu. Geri kalanı mı? Acı çekmemeleri için dua ediliyordu. Kincaid’in bu durumdaki hastalara yardım edip etmediğini merak etti. Öyle bir durum baş gösterirse doktorun yardımı esirgemeyeceğini düşündü.

Kincaid’in iki asistanı daha vardı; ikisi de emekliye ayrılmış hemşire olan, altmışlarının sonunda iki adam. Altı da teknisyen vardı. İşi yere dökülen kanı paspaslamak, çarşafları değiştirmek, lazımlıkları boşaltmak, yiyecek tepsilerini getirmek olan birileri için havahı isimdi doğrusu. Onun yüzündeki bakışı görünce güldü Kincaid. “Merak etme. Devriyeler dönmeye başladı mı, garanti birileri yaralanmıştır. Sen de onlar üzerinde öğreneceksin.”

Gerçekten de birkaç saat sonra bir çiftçi topallayarak içeri girince Kincaid, Alex’in yardım etmesini istedi. Çiftçinin uyluğu neredeyse dizine kadar yarılıp açılmıştı. *Tanrının cezası elektrikli testere elimden fırlayıp beni kapdı*, diyordu adam. Yara çok derindi ve Kincaid kendi işini yaparken, Alex’in yarayı antiseptik sıvıyla yıkayıp kanı silmesini istedi. Teda-

vinin tam ortasına geldiğinde, kanama büyük oranda kontrol altındayken, birkaç dikiş atılmışken, Kincaid, Kelly makasıyla doku forsepsini Alex'in eline tutuşturdu ve şöyle dedi: "Beni dikkatlice izledin mi? Güzel. Şimdi, şuradaki adeleye birkaç dikiş atmanı istiyorum. Elini korkak alıştırma, hadi, dik biraz." Kincaid onun ilk dikişi atıp ipliği bağlamasını seyretti, başını öne doğru salladı. "Çok iyiydi. Daha önce hiç dikiş attın mı?"

"Annem doktordu." Annesinin sesi kulaklarındaydı: *Kollarını sıva, tat-lum. Hadi, durma, koca bir ısırık al.* "Tavuk butları üzerinde dikiş alıştırması yapardık. İnsanları dikmeye en yakın şeyin bu olduğunu söylerdi."

"Tanrı aşkına, kazara size akşam yemeğine falan gelirsem bana hatırlat," dedi çiftçi.

Hava karardıktan epey sonra da Kincaid'in peşinde dolanmaya devam etti ve binadan çıktığında Chris'i Bal'la beklerken buldu. Bu biraz tedirgin etmişti onu. Nerede olduğunu nasıl bilmişti Chris? Öylece içine doğmamıştı herhalde. Yoksa onu mu gözetliyordu? Eğer öyleyse durum fena demekti.

O sabaha kıyasla pek bir şey konuşmadılar, *selam, nasılsın; harika; aman ne güzel* haricinde bir şey demediler. İyi de olmuştu. Jess'in sokağına geldiklerinde -çıkamaz sokaktı burası- Chris atından indi, Alex'in Bal'ı bloğun bitimindeki bir garaja bağlamasını bekledi, sonra onunla Jess'in evine kadar yürüdü. Alex ona iyi geceler dileyip teşekkür etti; Chris de başını salladı, bir şey demedi; başka da bir şey olmadı.

İyiydi bu.

Chris ikinci gün de geldi ama üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı günlerde yoktu. Yerine, Alex'e Greg eşlik ediyor, ona Tori'den söz edip duruyordu. Chris'in aksine, Greg hem ihtiyatsızdı hem de çenesi düşük. Bu sayede Alex kasabada devriyelerin en zayıf olduğu yerin güneybatı köşesi olduğunu, malzemelerin -sırt çantaları, erzak, kıyafetler- nerede depolandığını öğrenebildi.

"Birkaç tane de yakıt depomuz var," dedi Greg. "Arabaların, kamyonların falan yakıtını boşaltıyoruz. İlkbaharda traktörler, testereler vesairede kullanmak için."

“Yakıtı neden şimdi kullanmıyorsunuz?” diye sordu Alex. “Kar motosikletlerinin bazılarını çalıştırmaz mı?”

“Elbette, bir acil durumda öyle yaparız zaten. Fakat hiç kimse uzunca bir süre akaryakıt üretmeyecek. Stoklarımız tükendi mi, böylece kalakalırız. Belki benzin istasyonlarının yeraltı tanklarından yakıt çekmenin bir yolunu bulabiliriz ancak bunun için de bize yardım edecek bir mühendise ihtiyacımız var. Yakıt sağlasak bile önünde sonunda bitmesi sorunuyla yüzleşeceğiz. Hem zaten, gürültü de insanı ürpertiyor. Neyse, Konsey, tıpkı Amişler gibi daha yalın bir hayat sürmemizi, kendi kendimize yetmemizi istiyor. Zaten o... şeyden önce neredeyse öyleydik. O yüzden evlerin çoğunda su tesisatı ve elle çalışan tulumbalar var. Onlar olmasa halimiz haraptı.”

Alex, bu mantıktan hareketle Peter’in, Chris’in ve herkesin geyik postu giymesinin, ateşli silahları bırakıp ok ve yaya dönmesinin gerektiğini düşündü. Hatta sopalara. “Peki ya geri çevirdiğiniz insanlar? Onları öyle dımdızlak dışarı mı atıyorsunuz?”

Greg’in yüzü kaygıyla buruştu. “Yo, bu çok... *yanlış* olurdu. Onlara bir sırt çantası içinde biraz yiyecek içecek veriliyor. İki-üç gün yetecek kadar su ve gıda.”

“Peki ya silah? Silaha da ihtiyaçları oluyordur, değil mi?”

“Evet, ama...” Greg’in burnu kırış kırış oldu. “Silahları olsa bize ateş etmezler miydi?”

“İyi noktaya parmak bastın.” Alex eğilip onun tüfeğine baktı. “Çok güzel. Henry bu, değil mi?”

Greg gülümsedi. “Evet ya, çok güzel. Big Boy .44 Magnum. Hele dürbünü bir harika. Bir de Bushmaster M4’üm var, devriye gezmeye çıktığımda kullanıyorum. İyi bir silah depomuz var.”

“Süper. Yeri neresi?”

“Eh, hepimizin evinde iki-üç silah bulunur ama çoğunu belediye binasında, kodesin alt katında kilitli tutuyoruz. Cephaneler de orada. Kasabanın en güvenli yeri orası.”

Bu iyi değildi işte. Biraz silah çalması, hatta kilitli kapıları aşması için alt katlara inmesini sağlayacak yenir yutulur bir bahanesi yoktu. Bu

da demek oluyor ki silahı birinin evinden çalması gerekecekti. Jess'in silahı var mıydı acaba? Hayır, kız olduğuna göre büyük ihtimalle silahsızdı. O zaman erkeklerden birinin, belki de Kincaid'in silahını alacaktı...

Buna bir çözüm bulmalıydı. Mecburdu.

Pazar günü, kilise günüydü. Biri sabahın erken saatlerinde, diğeryse öğleyin gerçekleşen ibadetlere Rahip önderlik ederken, Konsey üyeleri de minbere dizili yüksek iskemlelerindeydiler. Herkes iki törenden birine katılıyordu. Jess elbette Alex'i ve diğer kızları zorla her iki törene de götürüyordu ki feci sıkıcıydı bu. İbadet üç aşağı beş yukarı Alex'in tahmin ettiği gibiydi: Biraz okuma, iki üç ilahi, bir vaaz, yine birkaç şarkı, sonra da *yolunuza devam edin ve doğrulardan olun*, fashi. Yeager'ın söyledikleri daha çok Cesur Yeni Dünya tarzı şeylerdi; dünyanın nasıl karanlıktan da karanlık olacağı, Tanrı'nın böylesi acılara nasıl izin verebildiği, falan filan. Esinleme'nin, safranın, Pelin Yıldızı'nın yanı sıra, anlaşılan Rahip'in kardeş öykülerine özel bir düşkünlüğü vardı: Yakup ile Esav, İsmail ile İshak, Habil ile Kabil. Rahip'e kalırsa Değişmişler üstlerinde Kabil'in işaretini, İsmail'in kötülüğünü, Esav'ın acımasız ıskallığını taşıyorlardı. Kabil aptalın tekiydi fakat Alex'in hatırladığı kadarıyla Yakup babasını oyuna getirmişti, İbrahim de uçkuruna söz geçirememişti. Bunların, dişini tırnağına takıp çalışan, ekmeğini taştan çıkaran bol kıllı, zavallı bir çiftçi olan Esav'la ya da tek suçu dünyaya gelmek olan biçare İsmail'le ne alakası olduğunu anlayamıyordu. Ağabey kardeş muhabbetine giren Rahip'e gözünü dikip bakmasına, zaten bembeyaz ve boş olan kokusunun kuvvetlenmesine bakılırsa, bu hikâyeler Jess'in de yüreğinin teline dokunuyordu.

Alex, istasyon düğmesini çevirdi. Tanrı ve din nicedir onun için bir şey ifade etmiyordu. Hiç kimsenin ona karanlıktan da karanlık bir şeyi anlatmasına ihtiyacı yoktu. Onlar daha oraya giderken, Alex oradan dönüyordu.

İki hafta geçtikten sonra, bir çarşamba günü, Jess'in evinin kapısından çıktığında Chris'i Bal'la birlikte beklerken buldu.

"Selam," dedi gerçekten şaşırarak. "Ben de bundan böyle eşlikçim Greg olacak sanmıştım." Bunun yanlış anlaşılabileceğini düşünüp hemen ekledi. "Yani, sen hep meşgul olduğun için..."

“Meşguldüm,” dedi Chris, ona Bal’ın dizginlerini uzatıp. Delikanlının yüzündeki hafif gülümseme kaybolup gitmişti. Döndü, güneş gözlüğünü taktı, doru atın sırtına tırmandı. Sonra başını eğip Alex’e baktı. “Artık geri döndüm. Bir itirazın var mı?”

“Yok.” Alex’in yanakları kıpkırmızı olmuştu ama kızgınlıktan mı, utançtan mı, kendi de bilemiyordu. O atına binerken, atlar toynaklarını taze yağmış kara boğuk seslerle vura vura yürürken de Chris tek kelime etmedi. Alex, şansını tekrar denemeden önce, Jess’in sokağından çıkma-larını bekledi. “Peki... nerelerdedin? Malzeme bulmaya mı gitmiştin?”

“Hı hı.”

“Şey... nereye?”

“Sağa sola.” Chris gözlerini önündeki yoldan ayırmıyordu. “Oren ci-varına.”

“Ya.” Alex söyleyecek bir şey aradı. “Orası epey uzak değil mi?”

Çabucak omuz silkti Chris. “İdare eder işte. Merton’dan sadece birkaç kilometre uzakta.”

Alex, Oren’i biliyordu ve orası hiç de öyle birkaç kilometre uzakta de-ğildi. “Aradığın şeyler daha yakında yok muydu?”

Chris yanıt vermeden önce tereddüt etti. Alex, onun kafasında çark-ların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. “Oren’de gezici bir kütüphane olduğunu hatırladım.”

Bir an kafası karıştı, sonra Chris’in okul müdürüyle yaptığı konuşma aklına geldi. “Onca yolu sırf kitaplar için mi gittin?”

“Sadece kitap değil. Başka şeyler de vardı.”

“Gezici kütüphaneyi buldun mu peki? Kaç kitap kalmıştı?”

“Görebildiğim kadarıyla hepsi duruyordu. Hatta,” Chris’in sesinde öz-lem vardı, “huzurlu denilebilirdi.”

Öyle olduğunu hayal edebiliyordu. Kocaman, sessiz, ağzına kadar ki-tap dolu bir otobüs. “Kaç kitap getirdin?”

“Hepsini.”

“Hepsini mi? Arabalar dolusu kitap eder bu.”

“O kadar kötü değildi. Peter küplere bindi ama kışlar uzun, başka kitap da yayınlanmayacak.”

“Orası belli olmaz,” dedi. “Belki yenilerini biz yazarız.”

Bunun üzerine Chris ona baktı. “Yazar olmayı mı istiyordun?”

“Geleceği pek düşünmemiştim aslında.” Söylediği doğrudu. Onun geleceği, bir son kullanma tarihinden ibaretti.

“Doktor, iyi olduğunu söylüyor. Yardım konusunda, yani.”

Bu pek soruya benzemiyordu, o yüzden yanıt vermedi Alex.

“Hiç doktor olmak istedin mi?” diye sordu Chris.

“Bir ara.”

“Peki, ne değişti?”

“Bilirsin işte,” diye geçiştirdi. “İhtimallere karşı gözümlü açık tutuyordum.”

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Huzurevinin kapısında Chris, “Dur bir saniye,” dedi. Parkasının iç cebine uzandı, siyah renkli, ince, dörtgen bir kutu çıkardı. “Bunu belki kullanırsın diye düşündüm.”

Kutuyu açtı. İçinde bir kadın güneş gözlüğü vardı. Hafif plastik çerçevesi çağla yeşiliydi, camları ise kehribar rengi.

Alex ona tekrar baktığında, Chris kendi gözlüğünü çıkarmıştı. Koyu renk gözlerinde birden tereddüt belirmişti, kokusu da değişmişti oğlanın. Hâlâ karanlık ve serindi ama aynı anda hem tatlı hem de mayhoş bir şey eklenmişti... Elma olabilir miydi?

“Spor gözlüğü bunlar,” dedi. “Polarize ve kırılmaz camlı, o yüzden uzun süre dayanır.”

Çok pahalı, çok güzel olduğunu düşündü gözlüğün; doğru olan onları almaktı. Geri çevirmek nankörlük, acımasızlık olurdu. Fakat ne Chris’ten hoşlanmak istiyordu ne de onu teşvik etmek. Tüm istediği bir kaçış yolu bulmaktı.

“Teşekkürler,” dedi, sonra kutuyu kapatıp ona uzattı. “Ama ben böyle iyiyim.”

Chris'in yüzünde bir anlığına incinmiş bir ifade belirdi ama görünmesiyle kaybolması bir oldu. Oğlan gözlük kutusunu ondan alırken, elma kokusu da kayboluverdi.

"Elbette," dedi. "Hiç sorun değil."

Salaklığın daniskasıydı bu yaptığı.
Gözlüğü alması gerekirdi.

Geri zekâhlığın bu kadarı olurdu.

Başını önüne alıp tekrar düşününce, Chris; Rule'un ötesindeki kaosun ve kıyımın içine at sürmüş, sırf bir avuç çocuk bir şeyler okuyabilsin diye kilometrelerce öteden kitap taşımıştı. Onca şeyin ortasında, Alex'i düşünmeyi ihmal etmemişti. Alex, onun boş sokaklarda dolaştığını, ölü arabalar ve cesetler arasında gidip geldiğini, bir yandan Değişmişlere karşı gözünü dört açarken diğer yandan da daha yeni tanıdığı bir kız için harika bir gözlük aradığını hayal edebiliyordu. Oysa şimdiye kadarki siciline bakılırsa bu kız, gözlükleri onun suratına pekâlâ fırlatabilirdi.

Yaptığı da aynen bu olmuştu. Bilgi toplamak için Chris'e ihtiyacı olmayabilirdi belki, fakat sırf rencide etmiş olmak için rencide etmek... hiç ona yakışmıyordu. *Salak*.

Kincaid onu geç vakte kadar tuttu. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Alex huzurevinin kapısına koşa koşa gittiğinde, Chris'in orada olmadığını gördü. Sevinmişti buna. Gerçekten de yüreğine su serpilmişti. Fakat ilk defa Alex'i alması için birini ayarlamamıştı Chris. Eve tek başına dönebileceğine duyulan güvenin bir işareti miydi yoksa? Hayır, bu sabahki davranışının ardından, daha çok *siktir git, canım* tarzında bir mesajdı.

"Tanrı'ya çok şükür." Teknisyenlerden biri olan Loretta hızla yanına geldi. Beli kalas gibi dümdüz, şişman bir kadındı; saçları, kafasına tas geçirilmiş de öyle kesilmişe benziyordu. "Chris gözümü üstünden eksik etmememi, Matt seni salıverince haber vermeme rica etmişti ama o te-laşla unuttum."

Alex birden irkildi. Rahatlamıştı, kendini gerçekten *rahatlamış* his-

sediyordu ki bu daha da anlaşılmazdı. Kendini bok gibi hissetmek başka şeydi, Chris'in ona kızıp kızmadığını önemseydiğini bilmek başka şey. "Chris burada mı?"

"Evet, ama..." Loretta elini Alex'in koluna koyup, sır verircesine sesini fısıltıya dönüştürdü. "Huzurevi tarafında. Dur, onu çağırayım."

"Ben giderim." Alex koridorda yürümeye başladı. "Hangi oda?"

"Delmar. Porter." Loretta da hızla yanına gelmişti. "Gerçekten, bak, bir saniye sürmez. Sen kapının dışında bekle."

"Böyle iyi." Alex, kapılardaki isimleri inceliyordu: *Holter. James. Mitchell*. Aradığı odayı bulmuştu. Camlı kapı yarıya kadar açıktı, mumların ışığı dans ediyor, donuk turuncu pırıltıları cama yansiyordu. Odadaki katalitik ısıtıcıdan yayılan sıcak hava bulutunu hissetti. Evet, kabalık ettiği için özür dilemekle başlayabilirdi, ya da... *bir şeyler* düşünmeliydi. "Hemen burada..."

Sustu. Odadaki tek yatağı ve yatakta yatan adamı görmüştü. Adam bir deri bir kemik kalmıştı, iskelete benziyordu. Öyle kurumuş, öyle susuz kalmışa benziyordu ki hani kuvvetli bir rüzgâr üfürse kemiklerini toza çevirip önüne katacak gibiydi. Kulaklarının üstünden ve çenesinin altından yılan gibi, yeşil bir nasal kanül kıvrılıyordu. Alex'in onun sağ olduğunu anlamasının tek sebebi, her birkaç saniyede bir gözlerini tıpkı kaplumbağa gibi, ağır ağır ve tümüyle kapayıp açmasıydı. Chris'in sırtı kapıya dönüktü ama Alex onun elinde kitap olduğunu gördü, alçak sesle mırıl mırıl bir şeyler okuduğunu duydu.

İçinden bir ses ona sessiz olmasını, Chris'in ruhu duymadan oradan dönüp sıvışmasını söylüyordu ki bunu aynen yaptı. Kapıdan birkaç adım geride duran Loretta, izlemesi için eliyle işaret etti. Parmaklarının ucunda koridorun yarısına geldiklerinde, Loretta eğilip Alex'in kulağına, "Kasabada olduğu her gece, durumu çok ağır olanlara kitap okur. Hastalara, hayata tutunacakları bir dal uzatıyor," diye fısıldadı.

Şaşkınlıktan nutku tutulan Alex, başını sallamakla yetindi.

Loretta ona, "Bunu ona söylemezsin, değil mi?" diye sordu. "Kimse-nin bilmesini istemez. Mahremiyetine çok düşkün."

"Söylemem tabii," dedi hâlâ afallamış olan Alex. *Demek o yüzden isim bittiğinde hep burada oluyor.* "Olmamış farz edelim."

“Tamam.” Loretta rahatlamışa benziyordu. “Şimdi ne yapacağımızı sana söyleyeyim. Sen dönüp daha şimdi çıkmış gibi yap, *ben de* biraz bekleyip onu çağırayım. Genelde, atları almak için yan kapıdan çıkar.”

Loretta’nın dediğini yaptı. Beş dakika kadar sonra, atların nallarının donuk tıkırtısını duydu ve Gece’nin sırtındaki Chris, elinde Bal’ın dizginleriyle karşısında beliriverdi.

“Selam,” dedi, sanki karşısında hamamböceği varmışçasına bir şevkle. “Kusura bakma.”

Alex, “Önemli değil,” deyip Bal’ın eyerine tırmandı. En az on dakika boyunca, ağızlarını bıçak açmadan at sürdüler. Sonunda cesaretini toplayıp, “Şey... bugün neler yaptın?” diye sordu Alex.

Karanlıkta onun yüzünü göremiyor ama gözlerini hissedebiliyordu.

“Neden umurunda olsun ki?” dedi Chris.

Bunun üzerine sustu. Tekrar konuşmadılar. Jess’in sokağına geldiklerinde Chris nöbetçinin fenerine doğru el sallayıp, “Sen Jess’in evinde inersin, ben Bal’ı bağlayayım,” dedi.

“Kendi atımı kendim bağlarım,” dedi o da.

“İyi,” dedi Chris. “Keyfin bilir.”

Jess’in evinin önünden geçerlerken Alex konuştu. “Bak, bu sabah...”

“Boş ver gitsin.”

“Olmaz.” Bal’ın dizginlerini çekip durdurdu, Chris’e doğru döndü. Ay yoktu, yüzünü hiç göremiyordu. “Lütfen, izin ver de...”

“Bunu hiç yapmasak olmaz mı? Lütfen. Duymak istediğim hiçbir şey söyleyemezsin,” dedi.

Sözcükler şamar gibi indi yüzüne. “İstersen dinleme ama beni susturamazsın.”

“İyi o zaman. Sabaha kadar konuş.”

“Tanrı aşkına, özür dilememi amma da zorlaştırıyorsun.”

Chris’in kokusunda hiçbir değişim olmamıştı. Hatta gölgeler daha da koyuydu şimdi. “Hiç önemi yok.”

“Önemi var,” dedi; sesi istediğinden de yüksek çıkmıştı. Herhalde uzaklara taşınmış olmalıydı ki nöbetçinin keskin, beyaz ışığı onlara doğru hareket etti. Sesini alçalttı Alex. “Çok salaklık ettim. Sen iyilik yaptın, bense elimin tersiyle ittim. Kitapları getirmene hiç gerek yoktu ama getirdin. bir-iki tane getirip tabanları yağlayabilirdin ama öyle yapmadın. Koca kütüphaneyi buraya taşımanın bir yolunu buldun. Bunlar yetmezmiş gibi, güneş gözlüğüm olmadığını hatırladın, o koca kasabayı dolaşım bana da gözlük buldun. Onca yamyam, yağmacı ve bizi, senin gibi, benim gibi çocukları öldürmeye niyetli onca insan varken bu tehlikeyi göze aldın. O yüzden... Özür dilerim.”

“İyi, tamam. Özrünü kabul ettim, oldu mu? Şimdi Bal’ı ahıra bağlasak olur mu?”

Bir Coleman lambasının ışığında öyle de yaptılar ama Alex’in beklentilerinin aksine, Chris, Gece’nin gemini çıkarmadı, atı da ahırın bölmelerinden birine götürmedi. Onun yerine, tekrar atına bindi, sonra elini uzattı. Alex şaşkın şaşkın bakınca, “Hadi, gel,” dedi. “Seni eve kadar bırakayım.”

Tek kelime etmeden onun elini kavrayıp atın tergisine oturdu. “Sıkı tutun,” dedi Chris. Karanlığının kokusu değişmemişti, fakat Alex, onun beline sarılınca, oğlanın sırtının sıcaklığını göğsünde duydu.

Kısacık yolculukta konuşmadılar. Ama Jess’in evine geldiklerinde Alex attan indi, sonra başını kaldırıp ona baktı. Mehtap olmadığından yüzünü göremiyordu. “Biraz içeri gelmez misin? Akşam yemeği yemedim ama iddiaya girerim Tori bana bir tabak ayırmıştır. Hep öyle şeyler yapıyor.”

“Seni aç bırakmak istemem,” dedi.

“Merak etme,” dedi Alex. “Eminim ikimize de yetecek kadar vardır.”

Alex mutfağın dışındaki küçük açıklığa tam adımını atmıştı ki Jess kapıyı açtı. “Geldiğinizi duydum. Hadi, dışarıda donmadan önce hemen içeri girin. Christopher.”

Alex hepsinin gecelikleri ve terlikleriyle içeride olduğunu gördü. Mutlak masasının üstünde örgü şişleri ve yün yumakları vardı. Hayalet hemen seğirtip Alex’in bacaklarının arasında dolanmaya, ilgi çekmek için inlemeye başladı.

“Merhaba Jess. Selam Tori, Sarah,” dedi içeri giren Chris.

“Chris.” Alex, Tori’nin sesindeki şaşkınlığı duydu, sonra Tori’nin gözlerinin kendisiyle Chris arasında masatenisi topu gibi gidip geldiğini gördü. “Jess bize nasıl ilmek atılacağını gösteriyordu,” dedi.

“Harika.” Chris, başıyla Lena’ya selam verdi. “Selam.”

“Selam,” dedi Lena. Kızın normalde de ekşi olan kokusu değişmemişti.

Tori ayağa kalkacak oldu. “Alex, fırında bir tabak...”

“Alex mutfağı biliyor,” dedi Jess, şişleri ve yünleri alarak. “Hadi gelin, bırakalım akşam yemeklerini rahat rahat yesinler.”

“Tabii,” dedi Lena, “*her şey meydanda.*”

“Hep bu kadar kötü olman şart mı?” diye sordu Sarah.

“Chris, evine götürmek için biraz ekmek ister misin? Kilerde iki somun var.” Tori o tarafa hareketlendi. “Dur hemen...”

“Bunu Alex yapabilir, Tori,” dedi Jess. “Lena’nın hiç ağzından düşürmediği gibi, Alex sakat falan değil. Alex, çaydanlıkta sıcak su var. Tori de harika bir turta yaptı.”

“Elmalı,” dedi Sarah. Chris’i tepeden tırnağa süzüyordu. “En sevdiğin meyve, değil mi?”

“Evet,” dedi Chris. “Şey, sağ ol, Tori.”

“Hadi, gelin millet. Salondaki ateşi canlandırılalım,” dedi Jess. Kızları odadan def etti, sonra salonla mutfak arasındaki kapıyı kapattı. Alex, kapalı kapının ardından Lena’nın boğuk sesli serzenişlerini ve Jess’in sertçe bir şeyler dediğini duyabildi.

Yanakları kıpkırmızı oldu. “Özür dilerim,” dedi.

“Boş ver. Hadi gel, bir şeyler yiyelim,” dedi Chris.

Alex yemeği getirdi. Tori küçük bir orduyu beslemeye yetecek kadar yemek bırakmıştı ona. Chris bir tabak ve çatal kaşık çıkardı, sonra fincanlarına bitki çayı koydu. Ekmeği dilimlerken, “Chris?” dedi Alex.

“Efendim?”

“Oraya gittiğinde beni unutmadığın için teşekkür ederim. Ben... Şey...”

Döndü, sırtının duruşundan Chris'in onu dinlediğini anlamıştı. "Beni hatırlamış olman çok hoşuma gitti."

Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra, Chris dönünce bir anlığına elma kokusu aldı Alex.

"Aslında," dedi oğlan, "seni unutmak pek kolay değil."

Baştan aşağı deja vu duygusuydu.

Akşam yemeğini mideye indirip turtadan kalanları silip süpürdükten sonra, çaylarını yudumladılar. O kadar uzun süre oturdular ki üst kat-tan gıcırtiları duyan Alex, Jess'in herkesi yataklarına yolladığını anladı. Chris'le çok konuşmuyorlardı. Bu onu hem sevindiriyor hem de delirti-yordu. Tom'la karşılıklı otururken sohbet kendiliğinden açılırdı. Chris ise çok sessizdi. Yine de çok sıcak, çok samimiydi... Tıpkı Tom'la olmak gibiydi ama onun gibi değildi, olamazdı da. En fazla, onun soluk bir tak-lidi gibiydi, tıpkı, yüzlerce defa fotokopisi çekilmiş de orijinalin sadece belli belirsiz bir kopyası kalmış gibi. Tom, Tom'du. Chris ise gölge. Ne kadar dilerse dilesin, Chris'i Tom'a dönüştüremezdi. İsterse bir milyon yıl geçsin, bir saniyeliğine bile olsa bunu istemezdi zaten. Uzun lafın kısıası, Chris'e ihtiyacı vardı; onun güvenini kazanmak, onu tarafına çekmek zo-rundaydı. O yüzden davet etmişti onu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Chris, onun düşüncelerini bölerek.

"Şey... tabii," dedi, üstündeki uyusukluğu atarak. Hayalet, kucağında uyuyakalmıştı, patileri seğiriyordu. "Ne soracaksın?"

"Neden ebeveynlerinin küllerini taşıyorsun?" Yüz ifadesini görünce, "Yani, eğer çok özel bir şeyse söylemek zorunda değilsin," diye ekleyiverdi.

"Yo, sorun değil," dedi Alex. Yeager bile sormamıştı bunu, hatta Tom'un haberi bile yoktu. "Birkaç yıl önce öldüler, küllerinin Superior Gölü'ne serpilmesini vasiyet etmişlerdi, hepsi bu."

Düşününce, gerçekten de hepsi *bundan* ibaretti. Büyütülecek bir şey değildi. Fırsatı varken neden Tom'a anlatmamıştı ki? Ama elbette, sebe-bini biliyordu.

Çünkü o zaman ona canavardan söz etmem gerekirdi. Bir kez başladım mı,

her şeyi Tom'a anlatmadan duramazdım ve bu riski göze almak istemiyordum. Halbuki ona güvenmem gerekirdi. Çok geç kaldım...

“Ya. Şimdi yapmanın özel bir yanı var mıydı? Demek istediğim, ne zaman istesen yapabilirdin, değil mi?”

“Uygun zaman gibi görünmüştü,” dedi, söylerken de bunun doğru olduğunu fark etti. Eğer Hannah Teyzesinin yanına dönmüş olsa şehirde hapsolar kalır ve büyük olasılıkla şimdiye ölmüş olurdu. Tom'un söylediği gibiydi tıpkı: Doğru anda tam olması gereken yerdeydi.

Chris onun ses tonundan bir şey sezmiş olmalıydı, çünkü gözleri hafifçe kısıldı ama gölge kokusu değişmedi; ardından omuz silkti oğlan. “Peki. Fırsat bulamadığına üzüldüm ama belki ilkbaharda gidebiliriz oraya. İstersen. Yani, seni götürebilirim.”

İlkbaharda Rule'da bulunmaya hiç niyetinin olmadığı gerçeği, onu bir an bile tereddütte bırakmadı. Eğer Chris ve diğerleri onun kasabada kalacağını düşünürlerse tedbiri elden bırakabilirler, Alex de bunun üzerine kaçma fırsatını bulabilirdi. “Çok teşekkürler. Çok incesen.”

Hayalet'i kucağından indirdi, tabakları topladılar, yıkayıp duruladılar. Yine deja vu. Tek eksikleri ortalıkta dolanan küçük bir çocuktuk.

“Geriye bir şeyler kalmasının kıymetini bil,” dedi Chris. “Külleri kast ediyorum. Ben annemi hatırlamıyorum bile.”

Alex ona bir tabak uzattı. “Hiç mi hatırlamıyorsun?”

Chris başını iki yana salladı. “Kocaman, beyaz bir boşluk. Ben çok ufakken çekip gitmiş. Daha birkaç aylıkımışım. Babamın homurdanıp durmasına bakılırsa, annem elinde olsa hastaneden kaçacakmış. Kim olduğunu da bilmiyorum, nereye gittiğini de. Babam onun fotoğraflarını saklamamış.”

“Neden gittiğini biliyor musun?”

“Babam ayyaştı.” Tepkisini ölçmek için Alex'e tedirgin bir bakış fırlattı. “Tahminime göre annemi dövüyordu.”

Eh, gölgeleri açıklardı bu. Karısını dövecek kadar kötü bir adamı, yumruklarını çocuğundan da esirgemezdi muhtemelen. “O yüzden mi babanın ölmeni istediğini söyledin? Demek istediğim, tam olarak böyle demedin ama...”

“Evet, neyi kastettiğini anladım.” İç çekti. “Belki de. Birkaç kız arkadaş vardı. Bir tanesinin adı Denise idi. On yaşındayken beni basketbol antrenmanından almaya geldi. Neden babam gelmemiştir, orasını bilmiyorum ama herhalde bir yerlerde sızıp kalmıştı. Denise de kütük gibi sarhoştur. Arabanın arka koltuğuna bindiğim dakika anlamıştım. Arabayı süren ben olsam, şansımız daha fazla olurdu. Eve iki kilometre kala kaza yaptı. Dosdoğru ağaca tosladık. Emniyet kemeri takmamıştı. Ön camdan fırlayıverdi. Elbette babam bunun faturasını da bana kesti. Hâlâ kâbuslar görüyorum.”

İşte yine karşısına kâbuslar çıkmıştı, tıpkı kendisinde ve Tom’da olduğu gibi. “Çok korkunç,” dedi Alex.

“Evet. Her gün bunu duyuyor, her gece rüyamda görüyordum. Artık ne annem var ne babam kalmadı. Fakat ikisi için de üzüntü duymuyorum. Babam benden nefret ediyordu, annem de beni terk etti.” Dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. “Eğer beynimi yıkatıp hafıza kaybına uğrayabilsem bunu isterdim. Çok rahatlatırdı.”

“O kadar emin olma,” dedi Alex.

Kar yağışı devam etmişti. Şükran Günü gelip geçmişti. Haftalar su gibi akmış, Noel'e yalnızca iki gün kalmıştı. Alex, kaçma fırsatının her gün giderek azalmasını, tıpkı o benzin istasyonunun dışında olduğu gibi, hem görüşünün hem zihninin yavaş yavaş karmasını eli kolu bağlı seyretmekteydi. Tam olarak pes etmemişti, ancak geçen her günle birlikte, Rule'dan ayrılmak gözünde büyüyor, önemini yitiriyordu. Adeta iradesi onca karın altında boğulup gidiyordu.

Bunlar bir yana, gerçekten de o kadar kötü müydü burası? Ne aradığını, onu kimin beklediğini bilmeden, tüm o Değişmişler ve çaresizlikten gözü dönmüş insanlar varken sekiz yüz kilometre gitmek çok zordu. Canını sıkın yoktu. Buradan daha güvende olacağı nereye gidebilirdi ki?

Ama havlu atmış da sayılmazdı. Sürekli bir şeyler topluyor, topladıklarını da atı Bal'ı bağladığı gara'nın en karanlık köşesinde bir kırıya astığı, eski bir yem kovasının içine koyuyordu. Eklediği her şey -bir kangal ip, bir kutu kibrit, bir kavanoz fıstık ezmesi, huzurevinden yürütölüp ceke-tinin astarına saklanmış bir neşter- ona anlık bir zafer gibi geliyordu. Bir anlık bir pırıltı ya da Roma kandilinin aydınlığı gibi. Bu hızla giderse bütün kışı burada geçirecekti ya da beynindeki canavar ölü taklidi yap-maktan vazgeçecekti. Belki de ilkbaharı beklemek kötü bir fikir değildi. Bu karda kışta yola çıkmak istemiyordu, değil mi? Hiç istemediği bir sürü belaya davetiye çıkarmak demekti bu.

Hayatı bir ritme kavuşmuştu: Kincaid'le çalış, ev işlerini yap, Chris'le at sür. Birbirleriyle iyi geçiniyorlardı. Hatta dostça davranıyorlardı; ama dost değillerdi. Jess'in evindeki o gecenin ardından Chris kabuğuna çekilmişti. Sanki çok utanmış, gereğinden fazla şey söylediğinden korkmuş gibiydi. Sorun değildi bu. Alex'in de kendine sakladığı kimi sırları vardı ve Chris'le daha fazla yakınlaşmayı istemiyordu. Sebebini biliyordu. Tom da olsa anlayış gösterirdi. Tom'un, düşmanı düşman olarak değil de bir

insan olarak görmesi gibiydi. Böyle yaparsa, eli tetiği çekmeye asla varmazdı.

Fakat korkuyordu. Ellie'yi, Tom'u unutmaya başlamıştı.

Gece olup da Sarah uyudu mu, Alex yatakta kıpırtısız yatıyor, uzaktan gelen tüfek seslerini duymazdan gelip Tom'un yüzünü, kokusunu, onunla geçen herhangi bir anı... *ne olursa* hatırlamaya çalışıyordu. Fakat hatıraları sabun köpüğü gibiydi; o ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, her tüfek sesiyle patlıyorlardı. Bir avuç sis yakalamaya çalışsa, şansı daha yaver giderdi. Ellie ise pembe bir bulanıklıktan ibaretti.

Bu girişimler yüzünden kendini kötü hissediyor, ağlamaklı oluyordu. Pas tadı gelene kadar yanağının içini ısıırıyordu. İçinde, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı fakat beynindeki canavarla ilgisi yoktu bunun. Nereye gitmişti, külleri kapıldığı gibi koşan o Alex? Hani Peter'a *artık dizginler elinimde*, diye resti çeken? Sorunun yanıtını kesinlikle bilmiyordu.

Belki de Rule onu güvenlik vaadiyle öldürüyordu. Pısrık bir tavşan gibi köşeye sinmiş, kimse farkına varmasın diye dua ediyordu. Belki de Rule'un onu hasta etmesine, iradesini, benliğini, geçmişte olduğu ve gelecekte olacağı şeyi ezmesine göz yumuyordu.

Canavarın yaptıklarını yanına kâr bırakmamıştı ve savaşmanın bir sürü yolu vardı. Peki, neden savaşamıyordu?

Çünkü bir şeyler değişiyordu. Yine. İçinde. Her şey uyuşuk bir teslimiyete doğru ağır ağır kayarken hissediyordu bunu.

Tıpkı teşhis konulduğu zamanki gibi. Yine o öfkenin aşamaları meselesi. Önce şoke olmuştum, sonra kızıp deli gibi mücadele ettim... ardından hissizleştim. Buna kabul diyorlardı ama değil. Bu, sadece iki seçeneğin varsa başına gelen bir şey. Ya canavarla yaşayacaksın ya da kendini öldüreceksin.

Fakat hiç kimse kendini öldürmesine izin vermiyordu. Suç sayılıyordu bu, ki aslında aptalcaydı. Doktorlardan medet ummak boşunaydı; çünkü hapsi boylamaktan korkuyorlardı. Öleceği kesin olan ve intiharı deneyen bir kız tanımıştı. İlaç ve Jack Daniels. Önce midesini yıkamış, sonra depresyona girdiğine hükmedip onu psikiyatri koğuşuna kapamışlardı.

Eh. Sıkıysa beyninizde bir canavarla siz yaşayın, bakalım depresyona giriyor musunuz, girmiyor musunuz.

Demek oluyor ki başka hiç yolu yoktu. Ya canavarla yaşanacaktı ya da Alex'in yaptığı yapılacak, *carpe diem* deyip kaçılacaktı.

Etraflıca düşününce, canavarların sayısı bir değil ikiydi: Birisi beynine kurulmuş oturan, diğeri ise Rule.

İki türlü de ölecekti.

Kaç, dedi kendi kendine, kaçsana salak, ne duruyorsun, kaç.

Ama kaçmadı. Kaçamadı. Bir türlü... gelmedi elinden.

Noel arifesinde yağmacılar, Bölge'ye saldırı düzenlediler. Her kimlerse, herhalde Rule'daki herkesin *eggnog* içip kestane kebab yaptığını sanıyorlardı (ki durum bu değildi) fakat Peter, Peter'dı işte, o yüzden her an savaşmaya hazırды. Muhafızlar Alex'i ve diğerlerini eve kapattılar, onlar da gecenin geri kalanı boyunca odun sobasının başında birbirlerine sokulup sadece sesini duydukları yoğun çarpışmanın, çatırtıların, patırtıların, tam otomatik silahların kükremesinin kesilmesini beklediler. Diğer kızlar uykuya yenik düşmüşlerdi ama Alex ayaktaydı; gözleri kan çanağına dönmüştü ve öyle tedirgindi ki sanki tenine iğneler batıyordu. Kafası karman çorman olmuştu, her korkusu bir diğer korkuyu besliyordu. Daha önceleri, bu karmaşayı fırsat bilip kaçmayı kafasına koymuştu, ancak artık tek düşünebildiği şey Chris'ti. Dışarıda çarpışıyordu Chris, üstüne kurşunlar sıkılıyordu. Güvende miydi acaba? Neler oluyordu? Tanrı aşkına, *yardım etmesine* izin verseler ne çıkardı?

Soğuk kış şafağının cılız parıltısı nihayet ağaçları aydınlattığında, orman sessizdi ve çarpışmanın bittiği haberi yayıldı.

Haberi duyuran nöbetçiye, "Kaç adam kaybettik, Nathan?" diye sordu Jess. Boynunu örten şalı sımsıkı tutan ellerinin eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"On kişiyi kaybettik, bir o kadar da yaralımız var, üçünün durumu epay kötü." Saçları ağarmış, ufak tefek, yerinde duramayan bir adamdı Nathan; ancak sesi şaşırtıcı derecede ince ve müzik gibiydi. "Daha beter olabilirdi."

Alex, ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Lena'nın gözleri etrafı kolaçan eden birer yarığa dönüşmüş, Sarah'nın yanaklarından renk çekilmişti.

“Peki ya çocuklar?” diye sordu Jess. “Ya Chris?”

“Peter iyi mi?” diye sordu Sarah aynı anda. “Yoksa...”

“Onun bir şeyi yok,” dedi Nathan, sonra bakışları Alex’e kaydı. “Chris de iyi.”

Kendisini önüne katıp götüren, dizlerinin bağını çözen böylesi bir rahatlama hissine hazırlıksız yakalanmıştı Alex. Fakat çok geç kalmıştı; Jess hızla bir bakıp onu gördü.

“Peki ya Greg?” diye sordu Tori. Endişeden yüzü çarpılmıştı.

“Şey.” Nathan gri gözlerini yana kaçırdı. “Greg vuruldu...”

“Ah,” Tori küçük bir çığlık atıp elini dudaklarına götürdü. “Durumu kötü mü? Yoksa o...”

“Doktor iyileşeceğini söyledi. Biraz kan kaybetmiş, o kadar,” dedi Nathan.

“Onu görebilir miyim?”

“Emirler burada kalmanız yönünde.”

“Sen merak etme, Tori, ben giderim. Zaten Kincaid’in yardıma ihtiyacı vardır,” dedi Alex, fakat Nathan başını iki yana sallamaya koyulmuştu bile.

“Emirler,” dedi Nathan duygusuzca, bir kez daha. “Burada kalmanız en güvenlisi. Doktor seni isterse bana söyler.”

Adamın yüzündeki kararlı ifadeye bakan Alex, tartışmanın onu bir yere götürmeyeceğini anladı. Fakat Kincaid neden onu yardıma çağırma-mıştı? Gerçekleşmesine izin vereceği şeyleri görmesin diye mi? Ölmelerine göz yumacağı için mi?

Noel sabahı suskundu. Jess’in onlara ördüğü birer yün çorap haricinde hiç hediye yoktu. Zira bunun dışında her şey savurganlıktı ve Jess, hayatta olduklarına şükretmekle zaman geçirmelerini istemişti. Bu can sıkıcı olsa da Alex aslında seviniyordu. Lena gibi birine zaten ne gibi bir hediye verilebilirdi ki? Çenesini tutsun diye bir ağızlık belki de...

Olan bitenler yüzünden kilisedeki ayin öğlene ertelenmişti. Kasa-ba meydanında tek ve büyük bir etkinlik düzenlenecekti. Alex etrafta

Kincaid'i aradı ancak doktor orada değildi. Kilisenin basamaklarında duran Yeager, kutsal bir vazifeyi ifa eden Haçlılardan bahsedermiş gibi, *Rule'un erkekleri*, diye başladı vaazına.

"Rabbimiz sizlere seslendi, ey kutsanmışlarım," dedi kış havasında nefesi duman gibi çıkan Yeager. Bir önceki gece çarpışmaya katılan, kilisenin önünde katlanır iskemlelere dizilmiş adamlara baktı. Alex Chris'i, Peter'ı, sol kolunda şişkin bir sargı bulunan Greg'i ve etraflarını saran yaşlı erkeklerden hemen ayırt edilen diğer gençleri gördü. "*Yiğit savaşıclarımı, yüceliğimle şenlenenleri bile çağırdım, öfkemin gereğini yerine getirsinler diye. Bu, Rule'un erkeklerinin tanımı değil de nedir? Bizler doğruluğun muhafızlarıyız! İblis'in müritleri hayvanlara dönüştüler, Kabil'in İşareti ve İsmail'in Laneti üzerlerinde; fakat Tanrı'nın güçlü sağ kolu olarak bizler, direneceğiz!*"

Burası Michigan olduğu için şükürler olsun diye bağırarak falan çıkmamıştı ama Alex, başların onaylamak için sallandığını görüyordu. Yeager kutsamak için erkekleri yanına çağırdığında Alex'in içi ısındı. Yeager ellerini Chris'in omuzlarına koyduğundaysa Alex neredeyse sahiplenme hissine benzer bir şey yaşadı. Chris doğrulup döndü, gözlerini kalabalığın arasında gezdirdi, Alex'in gözlerini yakaladı ve bırakmadı.

Dünya bir an dönmeyi bırakmıştı sanki; etraftaki herkes eriyip gitmişti; Chris'i sarmalayan gölgeler çözülmüş, geriye yalnızca delikanlının yüzü ve paylaştıkları o bakış kalmıştı. Peki, o tatlı, taze elma kokusunun başka her şeyi boğacak kadar kuvvetlenmesi onun hayal gücünün bir oyunuydu, yoksa gerçek miydi?

Gözlerini ondan ayırmak için büyük bir çaba gerekmiş, fiziksel bir acı vermişti; zira başka yere bakmak istemiyordu. Yüzü birdenbire tere batmıştı; nabzının atışını boynunda hissediyordu. Neler oluyordu ona? Bunları hissedemezdi. Tamam, Chris iyiydi, hoştu. Ama Tom değildi o. Chris'ten hoşlanamaz, onu önemseyemezdi. Bunu yaparsa Tom gitmiş, gerçekten gitmiş demektir ve Alex onu bırakmaya henüz hazır değildi.

"Lütfen," diye soludu, "lütfen, Tom, lütfen bırakma beni, lütfen." Sözcükleri bir mırıltıdan ibaretti, dudaklarından yükselen buğu kadar so-yuttu, kendisi bile güçlükle duyabiliyordu. Ancak tekrar gözlerin üstünde olduğunu hissetti. Bu sefer Chris'in gözleri değildi bunlar. Sola baktığında Jess'in bakışlarıyla karşılaştı.

Alex telaşla irkildi. Jess onu duymuş muydu yoksa? Hayır, bu imkân-sızdı; sözcükler ağzından belli belirsiz dökülmüştü. Fakat Jess onu yine o sabahki ölçüp biçen bakışla süzüyordu. Yaşlı kadının kokusu hiçbir şeyi ele vermiyordu ve Alex bir kez daha Jess'in bu bakımdan biraz Yeager'a benzediğini düşündü. Buzlu cam da değil. Sadece... hiçlik. Jess'in kokusu kocaman bir sıfırdı, Chris'in annesiyle ilişkilendirdiği beyaz nokta gibiy-di.

"Hey." Sarah onun elbisesinin kolunu çekiştirdi. "İyi misin?"

Bunun üzerine Jess ona bakmayı bırakıp tekrar önüne döndü. Alex, Sarah'ya göz ucuyla baktı. "İyiyim," dedi zoraki gülümseyerek. "Biraz yorgunum, o kadar."

Ondan sonra hiçbir şey duymadı ve ilahilerin sözlerini ağzında yuvar-lamakla yetindi. Jess bir daha dönüp bakmadıysa da Alex, ne gördüğünü biliyordu. Jess'in kokusu beyaz bir boşluk olabilirdi belki, fakat bakış-larını kaçırdığı sırada yaşlı adamın yüzünde bir ifade belirmişti ki Alex bunu olanca açıklığıyla *okuyabiliyordu*.

Memnuniyet.

Yılbaşından bir gün önce.

"Sabahleyin kasabadan ayrılıyorum. Belki de..." Tori masaya bir tabak bisküvi ve çırpılmış yumurta koyunca Chris'in sözü yarıda kaldı. Kabart-ma tozları neredeyse bitmişti, o yüzden bisküvilerin havası kaçmış gibiy-di, minyatür buz hokeyi disklerine benziyorlardı. "Sağ ol."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Alex.

"Kahve alır mısın?" Tori ona bir demlik uzattı.

"Şey, tabii," dedi Chris. Tori'nin fincana küf kokulu siyah bir sıvı dol-durmasını izledi. Sıvı Alex'e şüpheli bir biçimde katran gibi gelmişti. Chris bile tek kaşını kaldırdı, "İçinde ne var?" diye sordu.

"Hindiba" dedi Jess, peşinde Sarah'la mahzendeki kilerden yukarı çı-karak. İkisi de mutfak önlüklerine doldurdukları patatesleri evyenin içine boşalttılar. "New Orleans'ta çok beğenilir."

Chris ne anlama geldiği belirsiz bir mırıltıyla karşılık verdi. "Hiç te-reyağı var mı?"

“Maalesef. Azıcık kalmıştı, onu da yılbaşı yemekleri için kullandık,” dedi Jess. “Sağmal ineklerin daha iyi beslenmesi lazım.”

“Biliyorum.” Chris bir bisküviyi ikiye böldü. “Listede o da var.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Alex tekrar.

“İstemediğim kadar uzağa,” dedi ağzı bisküvi dolu Chris. Yutkundu, bisküvinin üstüne kahve müsveddesinden bir yudum içti, yüzünü ekşitti.

“Kusura bakma,” dedi Tori. Bir elini Chris’in omzuna attı. “Una biraz mısır unu kattım. Sert oldular, biliyorum. Sana biraz bal getireyim ister misin?”

“Yok, yok. Çok güzel,” dedi Chris. Alex’e döndü. “Galiba bu sefer epey uzağa gidiyoruz. Civardaki çoğu kasaba tam takır. Geriye hiçbir şey kalmadı. Peter, Wisconsin’e gitmemiz gerektiğini düşünüyor.”

Tori nefesini tuttu. “Ama sınırı korumuyorlar mı?”

“Göreceğiz. Orada bir hafta geçirip döneceğiz, o da bir şey bulmazsak.”

“Yani yeni yıla kadar yoksunuz,” dedi Sarah. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Hayır,” dedi. Kucağı yakacak odunla dolu olan Lena, mutfak kapısını poposuyla itip içeri girince, Chris başını kaldırıp baktı. “Muhtemelen yokuz.”

“Ne yokmuş?” diye sordu Lena.

“Chris’le Peter yılbaşında burada olmayacaklarmış,” dedi Tori. “Sınırı geçebilirlerse malzeme bulmaya, Wisconsin’e gideceklermiş. Büyük haksızlık bence. İlk Noel arifesinde çarpıştılar, şimdi de bu çıktı.”

Lena her zamanki gibi gözlerini devirdi ancak bu sefer Alex de onunla hemfikirdi. Tori farkında olmayabilirdi ama hayat hiçbir zaman adil olmamıştı.

Chris, “Eğer özel bir isteğiniz varsa liste yapın. Söz veremiyorum, ama...”

“Gerçek kahve,” dedi Lena. “Olmazsa buradan tek yönlü çıkış bileti de makbule geçer.”

“Al işte, yine başladık,” dedi Sarah.

Alex bundan çoktan sıkılmıştı. “Hiç anlamıyorum, Chris. Başka kasabalar da var dedin, değil mi? Sürekli savaşıp durduğunuz yağmacı grupları da var, yanılıyor muyum? Peki, neden organize olmuyoruz? Neden ticaret yapmıyoruz? Belki de karşılıklı bir şeyler paylaşabiliriz? O zaman her seferinde vurulmaktan korkmanız da gerekmez, o kadar uzağa gitmeniz de.” Tom’la bu konuda yaptığı tartışmayı hatırladı. “Yaptığımız şey çok verimsiz.”

“Kızın hakkı var,” dedi Jess. Başını patates soymaktan kaldırmamıştı.

Chris rahatsız olmuş gibiydi. “Buna karar vermek gerçekten bana düşmez.”

“Nedenmiş o?” diye ısrar etti Alex.

“Her şeyden önce, takaslamaya değer bir şeyimiz olmalı,” dedi Sarah.

“Bir sürü malzememiz var. Alet edevatımız, silahlarımız ve...”

“Araç gerecin, silahın ticaretini yapamayız,” dedi Chris düz bir sesle. “Bunun onlara kapı anahtarını gümüş tepside sunmaktan farkı yok.”

Alex, “Peki, ya giysiler?” diye ısrarını sürdürdü. “Belki de sabun, mum, fener ya da...”

“Ya da biz,” dedi Lena. Kucağındaki odunları gürültüyle yere bıraktı. “Sence ne kadar ederim, Chris?”

Chris’in başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. “Lena, böyle bir şey...”

“Öff, yapma. Bizlere kıymetli bebek fabrikası gözüyle bakıyorsunuz. Peki, benimle ne alabilirsin sence? Herhalde adam yorulduğunda...”

“Biliyor musun,” diye sözünü kesti Jess, “biraz daha odun getirsen iyi olur.”

“Tabii ya, unutmuşum. Senin evin, senin kuralların,” dedi Lena ve mutfak kapısını çarpıp çıktı.

Sessizliği ilk bozan Tori oldu. “Biraz daha kahve alır mısın, Chris?”

“Hayır.” Chris’in yanakları kıpkırmızıydı. Alex’le göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Yok, almasam daha iyi.”

“Chris,” dedi Sarah, nazikçe. “Öyle demek istemedi. Sana kızgın falan değil.”

Alex, *Evet*, diye düşündü, *kızgın*.

Ama neden?

On beş dakika sonra, Alex parkasını giyip dışarı çıkmıştı. Yine kar yağıyordu, toza benzeyen koca kar taneleri kuş tüyleri gibi, yavaşça dönerek düşüyordu. Kar tabakası kalındı, yarım metreden fazlaydı ve Bal'ı zorluyordu. Son birkaç gündür onu huzurevine götürüp getirmek için bir atlı kızak kullanıyordu Chris ve evden, Alex'ten beş dakika önce çıkmıştı. Alex onu lacivert kızağın içinde görmeyi umuyordu, ancak orada sadece Nathan vardı, beyaz bir yük beygirinin dizginlerini tutuyordu.

Nathan'ın border collie'si kendini sevdirmek için atlayıp zıplarken Alex, "Chris nerede?" diye sordu adama.

Nathan başıyla arka bahçeyi işaret etti. "Dışarı çıkınca şuraya gitti. Hemen döneceğini söyledi."

Şaşıran Alex geldiği yoldan döndü, sonra evin arkasına gitti. Jess'in evinin bahçesi uçsuz bucaksızdı; dört hektar kadar vardı ve ormana karışıyordu. Alex, Chris'i en sol köşede, yakacak odun yığınının yanında gördü - Lena'yla birlikte.

Sözcükler boğazına dizildi. Chris'le Lena yüz yüzediler ve Lena'nın kolları abartılı, öfkeli hareketlerle inip kalkıyordu. Chris'le kavga mı ediyordu yoksa? Lena'yı tanıdığı için bundan yüzde yüz emindi fakat mutfaftaki o küçük sürtüşmenin ardından neden Chris yolundan sapıp onunla konuşmaya gitsindi ki? Alex söylenenleri duyamayacak kadar uzaktı fakat Chris'in başını iki yana sallayıp arkasını dönmeye çalıştığını gördü. Birdenbire Lena onun kolunu tuttu, sonra kendini Chris'in üzerine öyle bir fırlattı ki delikanlı geriye doğru sendeledi. Ardından Lena kollarını onun boynuna doladı, onu kendine bastırdı...

Bunu görmek istemiyorum. Apışıp kalan Alex geri geri yürüdü, ayakları birbirine dolanınca korktu, istemsizce bağırdı. Chris'in başı ok gibi döndü, hemen ardından kollarını çekip Lena'nın elinden kurtulmaya çalıştı oğlan. Alex'e bağırması bile olabilirdi fakat Alex durup beklemedi. Sokağa doğru yürüdü. Gözleri yanıyordu, nefes alamıyordu, sanki ciğerleri tıkanmıştı; birisi yumruklayıp ciğerlerini boşaltmış gibiydi. Bal'ı alıp gitmeliydi. Ama hayır, yapamazdı bunu. Nathan onu durdururdu, çünkü yanında biri olmadan hiçbir yere gitmesine izin yoktu. Peki o zaman, öyle

olsun, Chris'le Lena arasında neler olup bittiği onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu, umurunda *değildi*...

“Buldun mu onu?” diye sordu Nathan, kızığa tırmanmaya çalışan Alex'e.

“Buldum.” Koltuğa tırmanırken Chris'in evin köşesini döndüğünü gördü. Oğlan hızla geliyordu ve Alex onun gelişinin kokusunu almıştı: Bu sefer ne elma vardı ne de gölgeler; şimşekli bir fırtına bulutuydu gelen. Chris kızığa tırmanırken Alex başını çevirdi, sonra dizginleri şaklatan Chris, beygiri tırısı kaldırdı, kayıp gittiler. Chris sessizdi, kaynayan, kapkara bir duvar havayı ikisinin arasında sıkıştırıyordu. Alex'in kalbi çekiç gibi vuruyor, midesi ise tıpkı yumrukları gibi sımsıkı kasılıyordu.

“Sandığın gibi değil,” dedi Chris, sertçe.

“Öyle olsa ne yazar,” dedi ona bakmaya cesaret edemeyen Alex. “Bana ne.”

Hiçbir şey demedi Chris. Kızakları belediye binasının yanından geçti. Rule erkeklerinden bir grup, bir sığınmacı güruhunu içeri alıyordu. Sonra kuzeybatıya yöndildiler, huzurevine giden yola saptılar. Orman etraflarını sardı, at nallarının takırtısıyla yankılandı. Karın yağışını seyretti, yankılarında gözyaşı gibi eriyişini hissetti Alex.

Chris genzini temizledi. “Alex...”

“Fark etmez, Chris.”

“Hayır,” dedi. “Fark eder. Ben sadece... *yapamam*...”

“Neyi yapamazsın? Açıklayamaz mısın?” Bakışlarını Chris'in yüzünde gezdirdi Alex. Genç adamın derisi gerilmişti ve çıkık elmacıkkemiklerinin civarındaki iki kızarıklık haricinde kar kadar beyazdı. Gölgelerinin kokusu güçlenmişti, sanki gölgeler onu sarmalıyor, korumaya çalışıyor gibiydi. “Açıklanacak ne kaldı ki Chris? Altıncı sınıftayken cinsellik dersi görmüştük, o yüzden, yardıma ihtiyacın olursa...” Kendi sesindeki acımasızlığı duydu, sözlerinin geri kalanını zaptetti. Ne halt ediyordu böyle? *Umurunda değildi*.

“Anlamıyorsun,” dedi Chris.

“Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin.”

“Keşke açıklayabilseydim,” dedi. Sesinden onun üzüntüsünü ve başka bir şeyi daha duyabiliyordu: Tiksinti. “Tanrı aşkına, her şey öyle karma-karışık ki.”

“Ya, öyle mi dersin?” Hüsrân, sıcak buhar gibi birikmişti kafasının içinde. Baş her an, şişenin ağzındaki mantar gibi patlayabilirdi. “Bunu daha *şimdi mi* fark ettin?”

“Lütfen, seninle kavga etmek istemiyorum.”

“Bak, Chris, gerçekten benim için hava hoş. Eğer Lena’yı düzmek istiyorsan git onunla evcilik oyn, tamam mı?”

“Sus artık.” Chris gözlerini yummuştu, çenesindeki küçük adaleler seğirip duruyordu. “Lütfen, Alex. Ben Lena’yı *istemiyorum ki*. Hiç de istemedim.”

“Ya? İyi o zaman, bunu ona da söyle.”

“Şu çeneni *kapatacak mısın?*” Bileklerinin ani bir hareketiyle Chris, yük beygirinin dizginlerini çekti. Kızak yana savruldu ve Alex dışarı fırlamamak için kızıağın yanına tutunmak zorunda kaldı. Fakat birden Chris iki koluna yapışıp onu sarsmaya başladı. “Bunu *istediğimi* mi sanıyorsun? Sence *onu* istiyor muyum?”

“İstemiyor musun? Yo, sakın cevap vermeye kalkışma. Kimi ya da neyi istediğin zerre kadar *umurumda* değil!” dedi tükürüresine. Sonra Chris’in yüzüne hızla, sert bir tokat indirdi. Çıkan ses, kurumuş bir kemiğin kırılması kadar berraktı. Ses, Alex’in içinde de bir şeyler kırmış olmalıydı ki ansızın utancından boğulacağını hissetti kız. Chris irkildi, sonra ellerini çekti. Alex’in eli asit dökülmüş gibi sancıyordu. “Chris,” dedi kız, “Chris, çok üzgünüm, ben...”

“Neden kendimi sana beğendiremiyorum?” dedi Chris, üzüntüden sesi çatallaşmıştı. Kokusu buhara dönüştü, sıcak, çarpıcı ve içinde zıtlıkların eridiği bir pota gibiydi: Elmalar, ateş ve o soğuk, kara gölgelerin şimşekli çalkalanışı. “Neden biraz olsun beğenmiyorsun beni?”

Buna ne yanıt vereceğini bilmesi hiç gerekmedi, çünkü Chris ona bu fırsatı tanımadı.

Onun yerine, öptü onu.

Hiç de Tom'la olduğu gibi değildi.

Bu daha çok bir bombaya benziyordu.

Bedeninin şaşkınlıktan önce kaskatı kesildiğini, sonra kalbinin hızla yerinden fırladığını, ansızın nefessiz kaldığını hissetti. Bir an için, kısacık bir an için onu itebilirdi. Ama yapmadı. Akıllara durgunluk veren bembeyaz bir sıcaklık, bu düşünceyi kavurup aklından çıkarıverdi, ardından Chris kendini ona bastırdı. Alex'in vücudu karıncalanıyordu; Alex onun açlığını, ihtiyacını hissedebiliyordu ve paltosunun yakasına yapışmıştı; zira Chris'in dokunuşlarına muhtaçtı; ona çok daha yakın olmayı arzuluyordu. Baharatlı elma kokusu yüzünden sıcak basmıştı, başı dönüyordu.

Öpücük sonsuza dek sürdü. Bir saniye sürdü. Önce kimin çekildiğini bilemedi. Belki ikisi birden, aynı anda ayrılmışlardı, belki de hiçbiri.

Chris onu bıraktı. "Çok üzgünüm. Tanrı aşkına, çok üzgünüm," dedi sesi Chris boğuk bir sesle. "Lütfen benden nefret etme. Ben sadece..."

"Sorum değil," dedi Alex. Tokadının izi Chris'in yanağında ateşle damgalanmış gibi duruyordu. Alex'in dudakları şişmiş, tahriş olmuştu. "Seni öyle kışkırtmamalıydım. Deliye dönmüştüm."

"Belki de..." Chris geriye yaslandı, göğsü hâlâ körük gibiydi. "Belki de kasabaya geri döndüğümde artık yakınında olmamalıyım. *Düşünemiyorum*. Kasaba dışındayken tek düşünebildiğim *burası* ve... seninle birlikte olmak. Ben sadece... Tanrı aşkına, Alex, sadece seni korumaya çalışıyorum."

Otomatikman verdiği yanıt -*senin korumana ihtiyacım yok*- dudaklarının gerisinde sıkışıp kalmıştı. Doğruyu dile getiriyordu Chris; kokusundan anlayabiliyordu bunu. Ona güneş gözlüğünü verdiği zaman gibiydi bu,

tek farkı, bu sefer Alex'in avuçlarında duran, Chris'in hisleriydi.

"En çok neden korkuyorum, biliyor musun? Döndüğüm zaman, bir açığı bulmuş, gözden kaçırdığımız bir şey bulmuş ve gitmiş olmandan. Böyle bir şey olursa..." Chris gözlerini kapattı. "Lütfen, bir şeyler söyle."

"Çok üzgünüm." Alex onun yüzüne uzandı, tokadının bıraktığı ize dokundu. "Senden nefret etmiyorum, Chris."

Chris yarım ağızla acı acı güldü. "Ama benden hoşlanmıyorsun da."

"Öpücüğüne karşılık verdim."

"Ben seni şaşırttıktan, seni zorladıktan sonra..."

"Hayır. Beni zorlamadın. Sanırım..." Titreyerek derin bir nefes aldı. "Sanırım senden hoşlanmaktan korkuyorum."

Oğlanın şaşkınlığı ve yüzünde beliriveren ümit neredeyse acı vericiydi. Gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarını ısırdı Alex. Eli hâlâ Chris'in yanağındaydı, şimdi Chris kendi elini, onun elinin üstüne koymuştu. "Neden?" diye sordu Alex'e.

Ağzından çıkmaya çalışan hıçkırığı güçbela zaptetti. "Çünkü senden hoşlanmak, pes etmek demek. Tüm açıkları kapadığın ve gidecek hiçbir yerim kalmadığı anlamına geliyor."

"Ama Alex, kurallar varsa bir sebebi de var. Onlar seni güvende tutmak için var."

"Madem öyle, neden Jess kuralların değiştirilmesi gerektiğini düşünüyor?"

"Alex." Chris yakına sokuldu ve sarıldığında Alex itiraz etmedi. "Seni korumak istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Burada kalmak o kadar mı kötü?"

Elleriyle Chris'in ceketini kavramıştı, tutmaya devam etti.

"Değil," dedi.

Yolun geri kalanında konuşmadılar fakat Alex ona yakın durdu. Bacakları değişiyordu, Chris'in koluna girmişti. Kar daha da kalınlaşmıştı ve huzuruna vardıklarında döne döne yağmaktaydı. Kızak yavaşlayıp durunca

Alex aşağı atlamadı. Cam kapının arkasında, huzurevinin nöbetçisinin kendilerini izlediğini görebiliyordu. Adamın eli kapıyı açmak için hazırda bekliyordu.

Chris'e döndü. "Sence ne kadar süre burada olmayacaksın?"

"Uzunca bir süre. Belki birkaç hafta." Yüzünde tedirgin, tereddütlü, eğri bir gülümseme belirdi. Siyah saçlarına karlar yapışmıştı. "Korkma. Sana göz kulak olması için birilerini ayarlayacağım."

"Ben *kendim* için kaygılanmıyorum." Alex onun elini tuttu, parmakları birbirine kenetlendi. "Geri döndüğünde..."

"Evet," dedi Chris.

Bu sefer öpüşüklerinde sadece elmaların kokusu vardı: Tatlı, taze ve sağlıklı.

O akşamüzeri hemşirelerden biri şu ya da bu sebepten ötürü alelacele odadan dışarı çıktı ve temiz alet edevatı bir tepsinin üstünde bırakıp gitti. Aletlerden biri, bir Gigli testeresiydi. Kemikleri, ağaçları ya da bir adamın gırtlakını kesmekte kullanılabilecek bir tel. Testerenin iki tutacağı vardı, boyu da kırk santimdi. Teli dolayıp kot pantolonunun cebine atabilirdi. Böylesi bir testere, kaçan bir kızın çok işine yarayabilirdi yolda.

Testereyi olduğu yerde bıraktı.

Yeni yılın ikinci haftasında, bir yaranın pansumanını bitirmek üzere olan Alex'in bulunduğu odanın kapısından içeri, bir hemşire başını uzattı. "Patron, önden bir haberci göndermişler. Hank'le diğerleri hemen geliyor. Oren civarında, eski bir ambarda birini bulmuşlar."

"Durumunun ne kadar kötü olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Kincaid.

"Söylediklerine göre mikrop kapmış. Yara enfekte olmuş, ısırtığa benziyor." Duraksadı. "Patron, söylediklerine göre bir Bağışlanmış."

Bunu duyunca nefesi kesiliverdi. İlk aklına gelen, Tom'un da ısırtıldı-ğydı. O olabilir miydi yoksa? Hayır; Tom olmasına imkân yoktu; aradan çok zaman geçmişti, neredeyse iki ay.

"Kapiya bir sedye çıkarın, buraya da hemen bir teknisyen yolla. Ben burada bekliyorum," dedi Kincaid. Sonra Alex'e döndü. "Çabuk ol, bitir şu işi. Bütün gün bekleyemeyiz."

"Pardon." Dikkatini son dikişi atmaya verdi, sonra ipi bağlayıp kopardı. Tüm soğukkanlılığıyla yapmıştı bunu; ancak kaburgalarının arasından firar etmeye çalışıyordu yüreği. Bir paket gazlı beze uzandı ama Kincaid eldivenlerini çıkarmıştı bile. "Bırak, bırak, kalsın," dedi. "Sen bana lazımsın." Doktor, parmaklarını bir teknisyene doğru şaklatıp hastayı işaret etti, sonra peşinde Alex'le dışarı çıktı.

Hızla lobiye indiler, kanatlı kapılardan tam çıkmışlardı ki tek bir atlı yoldan şimşek gibi tırmaniverdi. Hemen ardından, atların çektiği bir kızak görüldü. Tanımadığı biri sürüyordu atları, herhalde Hank olmalıydı bu. Kızakta iki de oğlan vardı. Greg'i tanıyınca birden şaşırdı Alex. Ne işi vardı onun burada? Chris'le gitmişti halbuki... Greg'in kalp masajı ve

sunî teneffüs uygulamakta olduğunu görünce bu düşünceler aklından siliniverdi.

“Çüş, çüş!” diye bağırdı Hank, atlar iki binayı bağlayan üstü kapalı geçide doğru atılınca. Dizginlere öyle sert asıldı ki atlardan biri şaha kalkarak itiraz etti. “Çüş, yavaş!”

Atlar ayaklarını yere vurup birdenbire durdular, Kincaid hemen kızağa koştu, kızağın ayaklarından birine tırmandı. “Durumu nedir? Ne kadar kötü?” diye sordu. Sonra iyice bir bakıp, “Aman Tanrım,” dedi.

Yüreği ağzına gelen Alex de Kincaid’in yanına geldi ve üzüntüden mi ağlasın, sevinçten mi, bilemedi.

Tom değildi bu. Elbette o olmayacaktı, olamazdı. Oğlan küçüktü, taş çatlasa on üç yaşındaydı. Greg kalp masajı yapmak için ceketini ve gömleğini yırtmıştı, o yüzden kuş kafesi kadar kaburgalarını ve omuz başlarını görebiliyordu Alex. Oğlanın gözleri kapalı ve çöküktü. Ölümcül bir solgunlukta idi, dudakları maviydi neredeyse. Kot pantolonunun sağ bacağı paçavraya dönmüştü ve sırlıslıkmadı. Kokusu ise dayanılacak gibi değildi. Kokuyu alınca Alex’in nefesi kesildi: Çürümüş ve kokuşmuştu.

“Onu tek başına bir ahırda bulduk. Yolda kalbi durdu,” dedi Greg, işine hiç ara vermeden. Tere batmıştı, harcadığı gayretten nefes nefese kalmıştı. “Yaklaşık... bir, iki, üç, şimdi...” Onun işareti üzerine diğer oğlan –adı galiba Evan’dı– birambu cihazını sıkıp şuursuz çocuğun eğerlerine hava doldurdu. Greg eğilip terini omzuna sildi. “On dakika oldu.”

“On dakika çok uzun,” dedi Kincaid. Kalıcı bira göbeğine sahip yaşlıca bir erkek hemşire olan Paul, bir sedyeye çıkageldi. “Aldım, Paul. Serumları hazırlayın, geniş iğneli olsun. Bana bir yerlerden de bir santral venöz kateter bul...”

“Kaldı mı bilmiyorum, Patron. O kadar az malzememiz...”

“Bana bak, Paul. Kateter bulmadan sakın gözüme görünme, anladın mı? Malzeme arabasını da çıkar, eline ne geçerse doldur. Hadi, kaldır kıçını!” Paul telaşla içeri koşarken Kincaid de sedyeyi kızağın yanına getirip kalçasıyla iterek yerine oturttu. “Tamam, millet. Herkes dikkatini buraya versin. Şimdi...” Kincaid duraksadı, yıpranmış yüz hatları tuhaf bir ifadeyle kırıştı.

Yaralı çocuğu sedyeye taşımak için kızaktan inmiş olan Hank,

Kincaid'e bakıp kaldı. "Bir şey mi var, Doktor?"

"Evet, bir saniye. Greg, dur da çocuğun nabzına bir bakayım." Sonra Kincaid gözünü dosdoğru Alex'e dikti, onun bakışlarını yakaladı ve Alex, sanki yüksek sesle söylenmişçesine, soruyu duydu: *Güvenli mi?*

Er ya da geç duyacağı bir soruydu bu; kendisine daha önce hiç sorulmamıştı.

"Nabızı atıyor mu?" diye sordu Greg.

Kincaid yanıt vermedi. Alex hata yapmaması gerektiğini biliyordu. Ölü etin kokusunu almamak mümkün değildi fakat bu koku aynı anda farklıydı da. Gazlıydı, neredeyse tatlı bir kokuydu.

"Doktor?" diye sordu Hank.

Evet, ölü et kokusu; ama bu enfeksiyon yüzünden, Değişim'den değil. Kincaid'e belli belirsiz başıyla onay verdi.

"Nabız alamıyorum, Greg. Kompresyona devam et. Hadi, hazır olun," dedi Kincaid. "Üç dediğimde kaldırıyoruz. Bir, iki..."

Ata biner gibi sedyenin üstüne tırmanan Greg, müdahale odasına gide kadar kalp masajını sürdürdü. Evan da elindeki ambu ile sedyenin yanında koşuyordu. Alex ile Paul serumları bağladılar ve Paul'un bir yerlerden bulup getirdiği kateteri Kincaid, oğlanın köprücük damarına taktı.

"Bikarbonatın sonuncusu," dedi Paul, Kincaid'e bir şırınga uzatırken. "Kullanmak istediğinden..."

"Şimdi değil de ne zaman kullanacağım? Şuradan yap... atropinimiz var mı? Tamam, bir dakika... Greg, kompresyonu kes." Gözlerini kapatan Kincaid stetoskoplara oğlanın göğsünü dinledi, sonra, "Durun, durun, galiba... Paul, şu atropini yap."

Beklediler. Greg nefes nefeseydi, boynundan aşağı sızır sızır ter akıyordu. Paul kronometresine baktı. "On beş dakika, yirmi saniye, Patron."

"Bir şey yakaladım," dedi Kincaid, saatine bakıp sessizce sayarak. "Paul, bana oğlanın tansiyonunu söyle."

"Büyük altı, küçük üç, Patron."

"Peki, çok iyi değil ama fena da sayılmaz. Bakarsın oğlan kurtulur."

Kincaid eline muayene eldivenlerini geçirdi. “Bakalım burada ne varmış. Alex, ellerin bana lazım, eldivenlerini giy.”

Oğlanın sol uyluğundan buram buram yükselen çürüme kokusu o kadar kötüydü ki Kincaid bile yüzünü buruşturdu. Birisi yarayı sarmaya çalışmıştı ama sargılar sırlıskılandı, irin yüzünden sarı yeşil olmuştu. Kincaid ıslak sargı bezlerini çözünce Alex kusacak gibi oldu. Sümük gibi sarı yeşil renkteki cerahat açık yaranın üzerini kaplamıştı ve yaranın ci-varındaki parçalanmış etler siyaha dönmüştü. İnce kırmızı çizgiler oğlanın bacağından dizine kadar iniyor, kasığına doğru yayılıyordu.

“Büyük yedi buçuk, küçük dört.”

“Pekâlâ,” dedi Kincaid, pisliği bez pedlerle temizlemeye başlarken. Sedyedeki oğlanın gözlerinin kenarları seyirdi, oğlan hafifçe inledi. “Biliyorum,” dedi Kincaid işinin arasında mırıldanarak, “Çok kötü olduğunu biliyorum, oğlum ama kusura bakma. Sen biraz dişini sık.”

“Tansiyonu fena değil, değil mi Doktor?” diye sordu Greg, terini koluna silip. Alex onun orada olduğunu unutmuştu.

“İdare eder işte. Onu oradan kaçırırken ismini öğrenebildiniz mi?”

“Hayır. Söylediğim gibi, kendinde değildi.”

“Peki. Alex, elli cc’lık birkaç şırıngaya salın solüsyonu doldurup yarayı bir güzel temizle, tamam mı?”

Alex yapacak bir şey çıktığı için sevinmişti. O, şırıngaya sıvıyı çekerken, Greg, “Onu kurtarabilirsin, değil mi?” diye sordu doktora.

“Elimizden geleni yapacağız. Bacağını kaybedebilir belki ama her şeyin sırası var. Greg, zatürreeye yakalanmadan önce git üstüne kuru bir şeyler geçir. Kolun nasıl oldu? Aranızdan yaralanan var mı?”

“Hayır, kimseye bir şey olmadı, Doktor,” dedi Greg, üç hafta önce vurulan kolunu açıp kapayarak.

“Güzel. Sizi tekrar kesip biçmek istemiyorum, ona göre. Diğerleri nerede?”

“Bir gün gerideler.”

“Peki. Şimdi, siz ikiniz çıkın da çalışayım. Paul, bana bir cerrahi kiti getir, biraz kesip biçme işimiz var. Çocuğa da biraz Cipro ver.”

Paul neredeyse bomboş ilaç tepsisinden küçük bir cam ampul aldı. “Patron, bu da sonuncu...”

“Cipro’nun sonuncusu, biliyorum, biliyorum. Sen ilacı ver, Paul. Alex, yarayı yıkamayı bırak. Elbisesinin geri kalanını kes ki ne yaptığımı görebileyim.” Kincaid maskesinin üstünden Alex’e baktı. “Umarım zavallı çocuk bunu atlatabilir.”

Kincaid yarayı temizleyip ölü dokuları ayıklarken Alex de koca bir ameliyat makasıyla oğlanın pantolonunu kesti, sonra gömleğinden geri kalanı kesmeye başladı. Kumaşı keserken ansızın geriye fırladı. “Ayy, çok iğrenç.”

“Ne oldu?” diye sordu Kincaid.

“Galiba...” Oğlanda kocaman bir ısırık yarası daha vardı: Açık yara-dan iltihap akıyordu ve içi beyaz pirinçle dolu gibiydi. Ardından pirinç taneleri hareketlendi. “Galiba yarası kurtlanmış.”

“Gerçekten mi?” Kincaid yarayı adamakıllı inceledi, sonra başını aşağı yukarı salladı. “Mükemmel.”

“Mükemmel mi?” Alex ona tuhaf tuhaf baktı. “Kurtçukların nesi iyi?”

“Çünkü ölü dokuyu yer, geriye sağlıklı dokuları bırakırlar,” dedi Kincaid. “Şu kenarları görüyor musun? Bunların hepsi de kurtulur. Alex, bak bakalım şu ufaklıklardan bir düzinesini bir gazlı bezin üstüne alabilecek misin?”

“Tabii,” dedi ölgün bir sesle; şak diye düşüp bayılmayacağından emin olamıyordu. Oğlanın yaralarının üstünde uçuşan, konup yumurta bırakan sineklerin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu.

Birden kafasında bir ışık yandı: *Hey, dur bir dakika.*

“Yardım ister misin?” diye sordu Paul. Ama sesine bakılırsa, kızın reddetmesi için dua eder gibiydi.

Onu hüsrana uğratmadı Alex. “Yok, böyle iyiyim.”

“Siz yaramazlara bir güzel ziyafet çekeceğiz,” dedi Kincaid. “Hemen ısınacaksınız kurtçuklar.”

“Bana hiç üşümüş gibi görünmediler,” dedi Alex. “Baksana, kıvıl kıvıl oynaşıyorlar.”

“Doktor, bir çanak dolusu kurtçuk gördüğüne sevinen tek insan sensindir herhalde,” dedi Paul, oğlanın tansiyonunu ölçmek için hava pompalarken. “Büyük dokuz buçuk, küçük altı nokta iki.”

“Bu hoşuma gitti işte,” dedi Kincaid. “Paul, buraya bir katalitik ısıtıcı daha getir, bir plastik saklama kabı, bir de elma bulmaya bak.”

“Acıktın mı?” diye sordu Alex. “*Hem de şimdi?*”

“Önünde sonunda acıkacaksın.” Alex’e göz kırptı Doktor. “Elma, kurtçuklar için. Eski balıkçı numarası. Kurtçuklar birkaç hafta serin ve ışık almayan bir yerde kalacak.”

“Kendi kurtçuk çiftliğimizi kurabiliriz,” dedi Paul.

“Harika bir fikir,” dedi Kincaid. “Ama sıcak bir yer bulmamız gerek, yoksa sinekler ölür.”

“Şaka yapıyordum,” diyen Paul, gözlerini devirdi. “Hemen dönerim. Patron, sana ve kurtçuklarına hayatta mutluluklar dilerim.”

“Mutlu olacağımızdan eminim,” dedi Kincaid, “hiç şüphem yok.”

Harika, şimdi bir de kurtçuklara annelik yapmak çıkmıştı. Alex pırince yakın zamanda tekrar aynı gözle bakamayacağını düşünüyordu.

Tabii, tekrar piring görebilirse.

“Bu kadar,” dedi Kincaid. Eldivenini çıkardı, maskesini sıyrıp iç çekti. “Keşke sağlıklı adaleleri bulmak için bu kadar dokuyu kesmek zorunda kalmasaydım ama elimde değildi. Gerçi yara izi kalabilir. Güzel görünmeyecek ama şansı varsa bacağına kaybetmez.”

“Kurtulacak mı?” diye sordu Alex.

Kincaid’in yüzü asıldı. “Eğer her şey şu kadarcık yolunda olsa bile şansı yüzde elli derdim. Daha şimdiden kalbi bir kere durdu ve enfeksiyon yayılmış. Verdiğimiz sıvıların faydası dokunur ama elimizde fazla bir şey kalmadı, antibiyotiğimiz ise hiç yok. Kan basıncı yine düşerse ona hiçbir şey veremem.”

“Belki de düşmez,” dedi Alex. “Belki de zamanında müdahale etmişsindir.”

“Belki. Ama bunca çaba boşuna giderse üzülrüm doğrusu.” Alex’in arkasına baktı. “Greg, bayılmadan önce şu kızı al evine götür,” diye seslendi.

“Seni bekliyorum, Doktor,” dedi Greg, kapıdan.

Hava kararalı saatler olmuştu. Alex, Ellie’nin kol saatine baktı; Miki, saatin onu geçtiğini gösterdi. Maskesini çıkartan Alex, “Sen bu kadar saatte burada mıydın?” diye sordu Greg’e.

“Başından sonuna,” dedi Greg ve köstekli saatine baktı, “altı saat, yirmi dakikadır.”

“Yatma saatim çoktan geçmiş,” dedi Kincaid. Devrilecek gibiydi, bir iskemleye çöktü, uzun bir inilti koyuverdi. “Her geceyi böyle hareketli geçirsem vaktinden önce yaşlanacağım.”

“Dinlenmen lazım,” dedi Paul. Önlüğünün göğsünde kelebek şeklinde bir ter lekesi vardı ve kırmızı, kel kafası terden parlıyordu. “Artık çocuk değiliz.”

“Duymadım sanma,” dedi Kincaid.

“Biraz uyumalısın,” dedi Alex ona. Yorgunluktan canı çıkmıştı, kendi terinin kokusunu alabiliyordu. “Ben bir süre ona göz kulak olurum. Sadece biraz temizlenmem gerekiyor, o kadar.” Kincaid itiraza kalkışınca “Yapma, sana kötü bir şey olursa resmen hapı yutarız,” dedi.

“Kızın hakkı var,” dedi Paul.

Kincaid biraz daha homurdandı, nihayet teslim bayrağını çekti. “Burada uyuyacağım. Dört saat sonra beni uyandırın,” dedi, Paul onu odadan kovalarken. “Sakın unutmayın.”

“Unutmam,” dedi Alex, o gittikten sonra da, “belki,” diye ekledi.

Ondan biraz hallice görünen Greg, “Harbiden feci görünüyorsun,” dedi Alex’e. “Eve götürüyem mi seni?”

“İyiyim,” dedi, ardından esneyince tüm havası bozuldu. “İşe bir de iyi yanından bak. Sabah beni alıp getirmen gerekmeyecek.”

“Sana giyecek bir şeyler getireyim. Bir ihtimal Doktor seni yarın salıverir.”

“Eh, güzel.” Rengi çarşaflardan biraz daha az beyaz olan hastaya baktı. Çocuğun siyah saçları neredeyse yapay görünüyordu, sanki kalın uçlu bir kalemle kafasına karalanmış gibiydi. Ardından, kirlenen aletleri toplamaya başladı. Naylon çöp torbaları çocuğun elbisesinden arta kalanlarla, kanlı, iltihaplı bezlerle dolup taşıyordu. “Yarın ola hayrola. Sen eve git.”

“Gittim bile,” dedi Greg ona el sallayıp. “Ama Chris’e çaktırma.”

Müdahale odasını derleyip toplarken *Chris’e neyi çaktırmayayım? Kötü Greg’in beni yapayalnız bırakıp çekip gittiğini mi?* diye düşündü.

Chris’i de *düşünüyordu*, hem de sık sık. Tom’u düşündüğü gibi, tutkulu bir şekilde değil; ama o başkaydı zaten, değil mi? Tom’layken kendini nasıl hissettiğinden artık emin değildi fakat omuz omuza çarpışmışlardı. Tom yaralanmıştı; belki de ölüyordu ve kendisi de onu kurtarmak için yola çıkmıştı.

Evet ya, *eline yüzüne bulaştırmıştı*.

Oğlanın tansiyonunu, nabzını ölçtü, serumlarını kontrol etti. Sonra bir tepsi dolusu kirli cerrahi aleti alıp alkolün içine attı, sonra yaptıkları derme çatma buharlı sterilizasyon aletine götürmek için koridorun diğer ucuna gitti. Sterilizatörü dışarı taşıdı, küçük bir propan sobasının üstüne koyup sobayı yaktı. Buharın birikmesini beklerken alet edevatı yıkayıp sterilizatörün içine yerleştirdi. Aletlerin dezenfekte olması için yaklaşık yirmi dakika yeterliydi, çünkü sıcaklık...

Sıcaklık.

Sıcaklık.

Üstünde ameliyat önlüğü ve ince, sarı hemşire gömleğiyle çömelmiş, küçük mavi alev çemberine bakarken kaşlarını çattı. Sıcaklıkla ilgili bir şey saatlerdir içine batıp duruyordu. Peki, neydi bu?

Kincaid’in sözleri kulaklarında çınladı: *Sinekler soğukta ölür.*

Doğruydı bu. Sinekler soğukta ölürdü. Ölmüş *herhangi bir şeyi* soğukta bırakabilirdin ama kışın at sinekleri bile yaşamazdı. Bal’ın ahırında tek bir sinek bile görmemişti, hatta dört hafta önce bile. Yolda bir sürü ceset görmüştü ama hiç sinek yoktu. Benzin istasyonunda, Ned’in üstünde de...

“Hiç sinek yoktu,” diye mırıldandı. Fakat oğlanın yarası kurtlanmıştı. Kurtçuklar sadece sineklerden gelirdi ama oğlanı terk edilmiş bir tahıl ambarında buldularsa, oğlan nasıl sıcak kalabilmişti? Ambarı, sineklerin kışın yaşayabileceği kadar sıcak tutan ne olabilirdi?

Peki, belki de oğlan bir ateş yakmıştı. Ama hayır, bu da mümkün değildi. İçeri taşıdıklarında oğlan bilincini yitirmişti; neredeyse ölü sayılırdı. Tanrı aşkına, bir kez ölmüştü bile.

Bu da demek oluyordu ki ateşi bir başkası yakmıştı. Birisi, oğlanı sıcak tutmuştu. Birisi vardı, belki de birden çok kişi.

Ama Greg, *onu tek başına, Oren yakınında bir ambarda bulduk*, demişti.

Hayır Greg. Hiç de öyle değil. Oren’e gelince... ne işleri vardı orada? Şayet planlarda bir değişiklik olmadıysa, Wisconsin’e gidiyorlardı. Chris, Oren’e zaten gitmemiş miydi? Gitmişti, kitapları oradan getirmişti. Demek ki Chris oraya gideli çok olmamıştı.

Kincaid ne demişti? *Aranızdan yaralanan var mı? Kaçırırken ismini öğrenebildiniz mi?*

Kincaid bu konuda endişelendiğine göre, bir çatışma gerçekleştiğini biliyor olmalıydı. Bir *isim* öğrenmek ise sadece başka insanların olduğunu değil... onlarla konuştuklarını mı gösteriyordu? Yoksa – aman Tanrım... *bir değiş tokuş mu? Daha kötü bir şey mi?*

Çünkü Kincaid *biliyordu ki bu çocuğu şans eseri bulmamışlardı. Onu kurtarmamışlardı.*

Onu almışlardı.

Kendisi de dahil, tanıdığı her çocuk cebine bir şeyler tıktırırdı. İsviçre ordu çakılarını keşfetmeden önce Alex'in favorisi taşlar ve sakızlardı. Sebebini hiç bilmiyordu ama annesi sürekli kurutucuda eriyen sakızlardan yakınıp duruyordu.

Fakat oğlanın ceplerinde hiçbir şey yoktu.

Hangi çocuk yanında hiçbir şey taşımazdı ki? Alex, çöpten çıkardığı paramparça elbise yığınının, inanmakta güçlük çekerek baktı. Koku dayanılacak gibi değildi: Kan, cerahat ve ayların pisliği. Oğlanın ismi spor ayakkabılarına kalemle yazılmıştı fakat terden, kirden silinmişti ve sadece *J* ile *N* harfleri seçilebiliyordu. *N* değil *M* de olabilirdi. Flanel gömleğin tek bir cebi vardı, o da yırtılmıştı ve oğlanın pantolonunun cepleri kevgir gibi delik deşikti.

Oğlanın zeytin yeşili ceketini eldivenli eliyle tuttu. Ceketin kapüşonuna yapay kürk dikilmişti ve ateş turuncusu, sarkık, fermuarlı bir astarı vardı. Ceketini eliyle şöyle bir tarttı. Ağırlığından bir şey anlaşılmıyordu. Fakat fermuarlı astarın güzelliği de orasıydı zaten. Kendisi de bir sürü şeyi saklamak için o astarlardan faydalanmıştı. O yüzden, önce fermuarı çekti, ardından astarı tümüyle ceketten ayırdı.

Bir şey yere düşüp cınladı. Metale çarpan metalin sesiydi bu. Düşenin ne olduğunu görünce, haykırmamak için elini ağzına götürdü.

Düşen ne bir bıçaktı, ne de tabanca.

Alex'in düdüğüdü.

Kincaid'i uyandırmadı.

Onun yerine, ağlamadan, oğlanın başına dikildi, iradesini kullanarak onu bilince kavuşturmaya çabaladı. Bu para etmeyince onun tansiyonunu ölçtü, serumuyla oynadı, aşırı hızlı çarpan kalbini dinledi ve buz gibi parmak uçlarını yokladı. Oğlanın durumunun kötü olduğunu biliyordu, Kincaid'i uyandırmak zorunda kalabilirdi ama henüz erkendi bunun için. Ona tek gereken, oğlanla baş başa birkaç dakika geçirmektir. Ah, bir uyanırsa...

Düdüğün zincirini boynundan geçirdi, ameliyat önlüğünün altına sokuşturdu ve hâlâ orada olduğundan emin olmak için dokundu. Elbette oradaydı. Rüya falan görmüyordu. Bu, geceye karışıp giden ebeveynleri gibi bir şey değildi. Hakikiydi, somuttu ve parçaları bir araya getirebilmesi lazımdı. Tüm parçalar önünde duruyordu; bunun farkındaydı Alex. Sadece, bunların nasıl birleştirileceğini bilmiyordu.

Düşün.

Korucuların karakolundan kasım ayının onunda ayrılmışlardı. Ellie, hemen ertesi gün, yani ayın on birinde kaçırılmıştı. Harlan kızı en son, bu tarihten bir hafta ya da on gün kadar sonra gördüğünü sanıyordu. Harlan, Rule'dan Şükran Günü'nden önce sürülmüştü, o yüzden bunu ona sormazdı, fakat Rule'un güneyinde saldırıya uğradıklarını söylememiş miydi? Öyle kalmıştı Alex'in aklında. Fakat oğlan Oren'den gelmişti ki orası kuzeybatıda ve yetmiş beş kilometreden fazla uzaktaydı.

Bu iki anlama gelebilirdi. Ya Ellie tek başına Oren'e varmıştı ya da birisi –belki de o daha güneydeyken– düdüğü ondan almış ve sonra Oren'e gitmişti. Oğlan ya Ellie'yi gerçekten görmüş ve kız, düdüğü ona vermişti ya da bunu bir başkası yapmıştı. Şöyle ya da böyle, birileri Ellie'yi gör-

müştü, hem de bundan *altı* hafta kadar önce, yani Chris'in Oren'den kitaplarla ve güneş gözlüğüyle döndüğü tarihte.

Bir de Lena vardı. Öfkeli, asık yüzü, çatacak yer arayan Lena da Orenliydi ve *geri dönmeye* çalışıyordu. Neden? Orada yaşayan başkaları olduğu için mi? Sağ kalanlar orada da mı bir topluluk oluşturmuşlardı? Herhalde öyleydi.

Lena'nın Chris'e öfkeyle bir şey söyleyişi, sonra ona sarılması, kendini onun üstüne atması...

Ve Chris'in söyledikleri: *Sandığın gibi değil.*

Lena, Oren'dendi. Lena'nın erkek kardeşleri vardı, değil mi? O zaman neye kızgındı? Chris'ten ne yapmasını istiyordu?

Alex bir anda nefesini tuttu.

Hayır, kız, Chris'ten kendisi için bir şey *yapmasını* istemiyordu.

Birisini *bulmasını*, birisini *getirmesini* istiyordu.

Alex, işlerin böyle yürüdüğünü düşünüyordu.

Devriyeye çıkmanın birden çok anlamı olmalıydı. Bir devriye vardı ki anlamı kendi bölgelerinin etrafında dolanmak, kötülerini oradan uzak tutmaktı. Bir de Rule'dan uzağa, bir şeyler bulmak için at sürmek vardı – ki böyle yaptıklarında sağ kalan başkalarına rastlayacakları garantiydi. Yağmacılar vardı, demek ki hiç şüphesiz bir arada yaşayan başka insanlar ve Rule gibi daha bir sürü yer. Bir araya gelmelerini kendisi önermişti. Chris ise ona kulak asmamış, onun durumu anlamadığını söylemişti.

Peki, ya anlamadığı şey, aslında Rule erkeklerinin Işığın Ordusu değil de Karanlığın Ordusu olduğuydu?

Şimdi, düşüncelerine izin verdiği için, bunun ardında yatan mantığı görebiliyordu. Rule erkekleri elbette diğer yerleşimleri yağmıyorlardı. Katrina kasırgasının ardından New Orleans'ta olanlar, askerlerin işgalinin ardından Bağdat'ta yaşananlar ya da kocaman bir fırtınadan önce bir markete girdiğinizde karşınıza çıkacak olan şey. Kaşla göz arasında boşaltılmış raflar. Şişe su için birbiriyle kavga eden, rafların arasında birbirini vuran insanlar. Hırsızlık yapanlar. Yağmalayanlar. Bazen, iste-

diklerini almak için öldürenler.

Artık işler biraz daha farklıydı ama bu fark çok büyük değildi. Birçok insan ölmüştü, Bağışlanmış olacak kadar genç, sağ kalacak kadar yaşlı olmayanlar. Fakat Değişmişlerin de bir somun ekmek peşinde koşmadığı kesin gibiydi. Bu da demek oluyor ki akıl almaz sayıda insan –ve belki de azımsanmayacak sayıda Bağışlanmış– etrafta dolaşıyor, hayatta kalmanın temel taşları olan sıcaklık, su, yemek ve sığınacak yer peşinde koşuyordu. Dükkânların bir çırpıda boşaltıldığından emindi Alex. Kendisi de bunun doğru olduğunu bilecek kadar yürümüştü yolda. *Bir sürü* ceset bulmuştu ama hiç yiyecek yoktu. Hal böyleyken, Chris'in, Peter'ın ya da başka devriyelerin, hiç kimsenin fark etmediği küçük bir markete rastladığı masallarını nasıl yutmuştu?

Çünkü onlara inanmak istemişti. Yo, tam olarak doğru değildi bu. İnanmamayı göze alamamıştı. Sadece kafa yormak istememişti, o kadar. Çünkü güvende, sıcak ve tok olmaktan dolayı memnundu. Fakat onların –yani kendisinin– yiyeceği ve ilacı varsa, bu, birilerinin aç ve ilaçsız kaldığı anlamına geliyordu. İşte, ister cesur olsun, ister yeni, dünyanın düzeni buydu.

Yani, Chris ya da Peter gibiyisen, tepeden tırnağa silahlıysan, sağa sola akın düzenliyor, ihtiyacın olanı alıyordun. Fakat Marjorie kasabaların çocuklu insanları kabul ettiğini söylemişti, çünkü çocuklar değerliydi.

Peki, ya özel bir görevin varsa, sadece bir avuç seçilmiş kişinin bildiği bir emri yerine getiriyorsan?

Jess dememiş miydi, *emirlere uymak seni erkek yapmaz*, diye?

Peki ya bu kural Bağışlanmışları bulup ne pahasına olursa olsun getirmekse?

Ya o arada karşına kim çıkarsa çıksın, öldürmekse?

Bir saat sonra oğlanın kan basıncı düştü. Alex, Kincaid'i uyardı. Ellerindeki tüm sıvıları dayadılar ve Kincaid oğlanın tansiyonunu yükseltmek için, kalan son dopamini de kullandı. Her şey bittiğinde çocuğun yüzü gözü öyle şişmişti ki uğurlu Buda heykellerine benzemişti.

Şafaktan epey bir önce, gözlerini bir kez bile açmadan öldü.

Gitmeliydi buradan. Chris olsun ya da olmasın, aralarında ne olursa olsun, fark etmezdi. Gitmeliydi buradan.

Greg diğerlerinin bir gün geride olduğunu söylemişti. Demek oluyor ki Chris'le Peter'ın gelmesi an meselesiydi artık.

Chris dönmeden önce gitmeliydi Alex. Bunun neden bu denli önemli olduğunu bilmiyordu fakat Chris'i düşününce, o apansız yakınlaşmalarını ve birbirlerine duydukları açlığı hatırlayınca midesi kaygıyla çalkalanıyordu. Onu tekrar görürse kararından vaz mı geçecekti yoksa? Yo, hayır, olacak şey değildi bu. Fırsatı değerlendirip kaçmazsa yaptığına delilik denirdi. Chris'le aralarında olan... eh, bunun ne olduğunu bilmiyor ama öğrenmek de istemiyordu.

Kaç. Kaç.

Kincaid yorgunluktan bitap düşmüştü ve doğru düşünemiyordu, yoksa kasabaya tek başına dönmesi için atını Alex'e asla emanet etmezdi. Şafağın sökmesine daha iki saat vardı. Gece hâlâ karanlık ve buz gibiydi, ay yeşil bir tırnak gibi görünüyordu. Huzurevinden çıkarken, lobide, çift kapının iç kısmında şişkin bir kışık uyku tulumunun içinde bekleyen nöbetçiye neşeyle el salladı Alex. Diğer arkadaşları kadar yaşlı ve güçten düşmüş olmayan eski madenci, Alex'in duyamadığı ama *kendine iyi bak* olabilecek bir şeyler söyledi.

"Görüşürüz!" diye yanıt verdi ama içinden *hadi oradan*, diye geçirdi.

Eğer gitmek için uygun bir zaman varsa, o da şimdiydi, Chris ve diğerleri dönmeden. Nöbetçiler saat yedide görev değişeceklerdi fakat bu sorun değildi. Kincaid'in atı, Bal'dan çok daha iri ve kuvvetliydi, epey de hızlı olmalıydı. Fakat akıllıca davranması lazımdı. Kasabadan dörtlüye

kaçmak düpedüz aptallık olurdu, dahası, toplayabildiği her şeyi toplaması lazımdı.

Alex ceketine dokundu, Kincaid'e gitmeden önce yürüttüğü, yumru halindeki Gigli testeresini ve sağlam neşterin ince sırtını yokladı. Biri ni boğmaya kalkışmadığı sürece Gigli pek silah sayılmazdı ama neşterle birinin burnunu doğrayabilirdi. Bot bıçağı da hâlâ ondaydı. Kincaid'in tabancası vardı ama ofisindeydi. Şu anda nereden silah bulabilirdi ki? Hiçbir yerden. Hapishaneye zorla girmeye kalkışacak değildi ve Rule'da hepi topu birkaç sokağı ve pek az insanın evini biliyordu. Bir düşününce, aslında Chris'in nerede oturduğundan bile habersizdi. Çok da yazık olmuştu, çünkü oğlan kasabada değildi. Greg, herkesin evinde bir-iki silahının olduğunu söylemişti, o yüzden Chris'in evinde karşısına ne çıkacağını bilmiyordu. Eh, değiştiremeyeceği şeye kafa yormanın faydası yoktu.

Geceleyn at sürmek hiç de sandığı kadar zor değildi. Kar gümüş bir kurdele gibi parlıyor, ormanın içine doğru yayılıyordu; öyle ki ağaçları teker teker seçebiliyordu Alex. Ancak pür dikkat kesilmesi lazımdı. Karın altında neler vardı, kim bilir... Devrilmiş ağaçlar, karman çorman dallar. Son ihtiyacı olan şey, bacağı kırık bir attı.

Güneybatı köşesi en iyi seçenektir. Greg orada fazla nöbetçi olmadığını söylemişti fakat Sarah ormanın içinde, hatta kimi ağaçların tepesinde nöbetçiler bulunduğundan bahsetmişti. Evet ama onun bir avantajı vardı. Muhafızların kokusunu alabilir, böylece onlardan sakınabilirdi. Köpekleri varsa o zaman başı beladaydı, ancak ağacın tepesine yapılmış bir yerde ne işe yarardı ki köpekler?

Belki de atı yanına almamalıydı. At bir sürü gürültü çıkarırdı ve bu gece ortalık çok sessizdi, hiç silah sesi duyulmuyordu. Yağmacılar bile donmak istemiyorlardı.

Ne var ki Değişmişler çıkacaktı karşısına ve aptal da değillerdi. Yeager onlara istediği kadar hayvanlar desin, kıyafetlerin ne işe yaradığını biliyorlardı; ormanda onlara rastlayacaktı. Alex, onların ateş yakmayı öğrenip öğrenmediklerini düşündü. Tom'un arkadaşı Jim, kendini takip edenlerden nasıl kaçacağını biliyordu ve benzin istasyonundaki kızın sopası vardı. İçlerinden biri nasıl silah kullanılacağını akıl ederse.

Dur artık, abartıyorsun. Felaketler de teker teker gelsin.

Kasaba meydanına saptığında başkalarını da gördü, o geçerken hepsi de gözlerini dikip baktılar. O neşeli, şen şakrak, “ben kendi işime bakarım” edasına bürünüp yola devam etti...

“Dur bir saniye.”

Siktir. Bir an için aklından atı mahmuzlayıp dörtlale kaçmak geçtiyse de dizginleri çekti, at sırtındaki adamın yaklaşması için bekledi. Bodur bir adamdı gelen, kolları Temel Reis’inkiler gibiydi ve boyunsuzdu. Alex tanıyordu onu, ismi dilinin ucuna gelmese de belediye binası civarında sıkça görmüştü.

“Yalnız başına dışarılarda dolaşmamalısın,” dedi adam. Konuşması bile Temel Reis’inki gibiydi. “Doktor’un atı değil mi bu?”

“Evet ama lütfen kimseye söyleme, olur mu?” Adama bezgin ve şükran dolu görüntüğünü umduğu bir tebessümle baktı. “Doktor, yılbaşını evde geçirebilmem için verdi onu bana. Bütün gece ayaktaydım, oradan biraz uzaklaşmam şarttı.” Söyledikleri doğrudu.

“Oren’de buldukları çocuk yüzünden mi?” Adam ona Temel Reis gibi, tek gözünü kısarak baktı. “Evet, duydum onu. Nasıl durumu?”

“Öldü.” Alex öyle bitkindi ki gözleri dolmuş, şimdi de gerçekten ağlamaya başlamıştı. “Bütün gece onunla uğraştık. Çok... çok kötüydü.”

“Tamam, tamam, üzülme.” Adam onu sakinleştirmek için omzuna vurmaya çalıştı, fakat bir yandan da dokunmaktan çekiniyor gibiydi, o yüzden eliyle havaya vurdu. “İyi bir çocuksun sen, sakın ağlama. Elinizden geleni yapmışsınız.”

“Çok yoruldum,” dedi Alex, yanaklarından akan yaşları elinin tersiyle silerek. “Galiba biraz dinlenmem gerek.”

“Tabii, tabii.” Adam eyerde sırtını dikleştirdi, arkasına baktı, sonra tekrar Alex’e döndü. “Bak, seni evine ben götürmek isterdim ama kasabadan çıkıp dönenleri karşılamam gerekiyor... Tek başına eve kadar gidebilir misin?”

“Tabii,” deyip burnunu çekti. Burnunu ceketinin koluna sildi. “İyiyim. Sadece uykusuzum.”

“Git uyu. Sen iyi bir çocuksun. Biraz yat, uyu, tamam mı?” Adam sonra dönüp yolundan çekildi.

* * *

Alelacele Jess'in evinin yolunu tutarken, Lena problemine kafa yordu.

Tanıdığı insanlar arasında Rule'u terk etmeye yaklaşmış tek kişi Lena'ydı ve o da Orenliydi. Buradan kaçmanın en çabuk yolunu, nelerden uzak durması gerektiğini biliyor olmalıydı. Tanrı aşkına, ölen çocuk Lena'nın akrabası bile olabilirdi.

Fakat Lena'yı yanına almak şöyle dursun, onunla konuşmak bile huzursuz ediyordu Alex'i. Onu Chris'le görmüş olmasa bile –ki o günden beri Lena köşe bucak kaçıyordu ondan– Alex onu yeteri kadar iyi tanı mıyordu. Lena'ya dair bildiklerinden ise hiç mi hiç hoşlan mıyordu. Ona son gereken, normalde gırtl ağını sıkacağı birine sırtını emanet etmekt i. Bir de eve gizlice girme sorunu vardı ki daha en başından ümitlerini söndürüyordu...

Hayalet.

İnleyince ağzından buğulu bir duman çıktı. Hayalet'i geride bırakması gerekecekti. Bunu düşününce afakanlar bastı. Köpe ği almanın bir yolu olmalıydı. Adaletsizdi bu. Neden hep kaybediyordu ki...

Derin bir nefes aldı. *Kahretsin, kahretsin.*

Küller.

Küller üst katta, odasındaki çalışma masasının tam ortasında duran kutunun içindeydi.

Onlara ulaşmanın, onları almanın hiç yolu yoktu.

Hayır hayır hayır, tekrar olamazdı bu.

Anne. Boğazı düğümlendi, sonra ufakık bir çocuk gibi, ses çıkarmadan ağlamaya başladı. *Baba... Babacı ğım...*

Salak nöbetçi yi tümüyle unutmuştu.

Nathan'ın köpe ği, kaybetti ği bir akrabasını görmüş gibi sevindi Alex'i görünce. Alex, adama da aynı palavrayı sıktı, sonra Kincaid'in atını çıkarmaz yolun sonundaki garaja, Bal'ın ba ğlı oldu ğu yere götürmek istedi ğini söyledi. Nathan şüphelendiyse bile hiç belli etmedi, köpe ğini onun yolundan çekip arkasından el salladı.

Önlem olarak Alex yolun karşısına geçti, Karın Appaloosa'nın ayak seslerini boğacak kadar kalın olduğu kaldırımdan ilerledi. Jess'in evi bir hayli sessiz görünüyordu, pencereler sımsıkı örtülüydü. Zaten evin tüm yatak odaları öbür cephede idi. Bu saatte hiç kimse uyanık olmazdı, Jess bile.

Alex, Appaloosa'yı garaja sokarken Bal hafifçe kişnedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye fısıldayıp burnunu okşadı onun Alex. "Ama benimle gelemezsin, kızım."

Üst üste kutulara tırmanıp eliyle yoklayarak yem torbasını buldu, sonra çekip tavan kirişinden aşağı indirdi. Zulası acınacak kadar fakir-di; fıstık ezmesinden, birkaç enerji gofretinden ve geçen hafta peçetelere sarıp mutfaktan aşırıldığı dört taşlaşmış dürümden başka bir şey yoktu. Heybelere avucuyla yulaf doldurdu, sonra eyerin arka kaşının gerisine fırlatıp bağladı.

Derken gözü bir saman balyasından uzanan tahta sapa ilişti ve birden coşkulandı. *Evet! Saman kancasını çekip çıkardı. Kancanın ucu sipsivriydi ve kancanın kendisi de kaliteliydi. Kokusunu alabiliyordu. Başparmağı kalınlığındaki soğuk haddelenmiş çelik, beyaz ve buz gibi kokuyordu. Çeliğin o beyaz, temiz kokusu neredeyse boğucuydu ve...*

Beyaz mı?

Dur orada, diye düşündü, bu işte bir yanlışlık var. Çelik beyaz kokmaz ki. Çelik, metal gibi kokar. Çeliğin kokusu, buzun göz kamaştıran beyazına benzemez.

Böyle kokan tek bir kişi vardı.

Savaşmadan pes etmeyecekti. Kancanın tahta sapını sımsıkı kavradı parmakları. Hayır, hayatta hiçbir şey onu geri döndüremezdi.

Dövüş. Elinde kanca, döndü. Dövüş, diye düşünüyordu, dövüş.

"Nihayet," dedi Jess.

“Neye bana yardım ediyorsun?” diye sordu Alex.

“Başımdan beri sana yardım etmeye çalışıyordum, kızım,” dedi Jess. Parkasının altında hâlâ beyaz geceliğinin olduğu görüyordu fakat kapüşonunu geriye atmıştı ve saçları omuzlarından aşağı çelikten bir nehir gibi dökülmüştü. Av tüfeğini –bir Remington– sırtına çaprazlama asmıştı. “Bu noktaya kendi çabanla gelmen gerekiyordu. Dahası, emin olmalıydım...” Nathan iki atla karanlığın içinden çıkıverince Jess sustu. “Ee?”

“Belki on beş dakika, Jess... Şimdi olmaz, Vi, gel!” Nathan, Alex’i karşılamak üzere fırlayan köpeğini çağırdı. Sonra başını hızla sola çevirdi. “Geliyorlar. Yapacaksak şimdi yapmalıyız.”

“Neye on beş dakika var? Kim geliyor?” diye sordu Alex.

“Pekâlâ.” Jess, başını Alex’e çevirdi. “Gel. Matt’in atını da getir. Çok zamanımız yok.”

Atı garajdan dönme ahırdan çıkarırken, “Neye on beş dakika var?” diye yineledi Alex. Gecenin aydınlanmaya başladığını gördü. Tam tepelerinde gökyüzü kobalt rengiydi henüz ama hızla arduvaz rengine çalıyordu. Şafağa yarım saat ya var ya yoktu.

“Bu sana lazım olacak.” Jess ona orta boy bir sırt çantası uzattı. Çantaya bir çift hafif Tubbs kar ayakkabısı bağlıydı. “İki hafta yetecek erzak ve malzeme. Odadaki kıyafetlerin, bir de güzel kazak. Kusura bakma. Daha büyük bir çanta ya da uyku tulumu almaya cesaret edemedim fakat içinde bir acil durum battaniyesi, bir muşamba örtü, sudan etkilenmeyen kibritler, bir bıçak, bir de çakmak taşı var.”

“Sağ ol,” dedi Alex. Çantanın fermuarını açıp içine baktı. Jess onun odasına girdiyse belki kutuyu da almıştı. Ama hayır, daha ilk bakışta

ebeveynlerinin çantada olmadığını anladı; aslında biliyordu bunu. Çanta bunun için fazlasıyla hafifti. Fermuarı çekti, çantayı omuzlarına astı, başını kaldırdığında Jess'in kendisini süzdüğünü gördü.

"Ayaklarına yapışan tozdan kurtul artık, kızım," dedi Jess, "Geçmiş, geçmişte kaldı."

Jess'e bunu nereden bildiğini sormadı. Orası zaten muğlak bir noktaydı. "Silah çok işime yarar. Şu Remington fena olmazdı mesela."

Jess başını iki yana salladı. "Bunu yapamam işte. Hem ihtiyacın da olmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Güven bana."

Alex güvenmiyordu ona. Fakat başka şansı var mıydı? Ya gitmeyi reddederse? Jess onu vurur muydu yoksa?

"Neden silahsız gidiyorum?" diye sordu Alex. "Sizin için tehdit değilim ki. Sadece gitmek istiyorum." Jess karşılık vermeyince Alex ısrarını sürdürdü. "Dışarısının nasıl olduğunu sen de biliyorsun, Jess. Gidiyorum ama hiç değilse mücadele etmek için bir şansım olsun."

Jess onu uzun süre süzdü, sonra Nathan'a, "Tüfeğini ona ver," dedi.

Nathan'ın gözleri koca koca açılmıştı. "Jess, ben bundan hiç emin..."

"Ama ben eminim." Jess döndü, atına bindi. "Ona tüfeğini ver."

Nathan dişlerini sıktı, Alex bir an onun itiraz edeceğini düşündüyse de Nathan silahın askısını omzundan indirdi. "Sürgülü tüfek kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Alex'e.

"Evet," dedi Alex, coşkusunu gizlemeye çalışarak. Tüfek, paslanmaz çelik namlulu, kara ceviz dipçikli, dürbünlü bir Browning X-Bolt'tu. Çok iyi bir silahtı. "Tetik ağırlığı ne kadar?"

Nathan keyifli miydi, yoksa onu aşağılıyor muydu, anlayamadı Alex. "Orta. 1600 gram, tek kademeli tetik, oynama yapmaz. Burada bir şarjör var." Alt plakayı açtı. "Beş adet 270 magnum kısa mermi kullanıyor, namluya da bir fişek sürülü, yani karşına ne çıkarsa çıksın, hazırsın. Emniyet burada, mandalda. Kurma koluyla gövdenin bulunduğu yerde bir sökme düğmesi daha var, yani emniyet kapalıyken mekanizmayı açıp ya-

tağı boşaltabilirsin, tamam mı? Gerçekten iyi bir silahtır.”

İyi silah deyip geçmek az kalırdı. Artık hem tüfeği *hem de* dürbünü vardı. Kısa magnum ise merminin daha hızlı yol aldığı ve daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Silahı çaprazlama sırtına astı, sonra Nathan’ın uzattığı fişek kutusunu parkasının cebine koyup fermuarını çekti. “Teşekkür ederim,” dedi ikisine de.

“Ne bulacağına bağlı, belki de teşekkür etmene gerek olmaz,” dedi Jess. Kadının kokusu değişmemişti ama bu bir şey ifade etmezdi. Alex, düşüncelerini gizlemede Jess’in Chris’ten aşağı kalır yanının olmadığı görüşündeydi. Hatta ondan bile iyiydi Jess. Evinde yaşadığı aylar boyunca, Alex için yaşlı kadın bir sır yumağı olarak kalmıştı. Fakat tüfek nihayet onu ikna etmişti. Jess onun gitmesini istiyordu, yani aynı fikirdeydiler.

Geriye tek bir soru kalıyordu: Neden şimdi?

Sanki onun düşüncelerini okumuşçasına, “Ya şimdi ya hiç, kızım,” dedi. “Bu bir defalık bir teklif.”

Alex başka tek söz etmeden Appaloosa’nın sırtına atladı, çıkmaz sokağın sonundaki ağaçlara doğru bata çıka ilerleyen Nathan’ın peşine düştü. İki dakika sonra ormanın içine iyice girmişlerdi, Alex hiçbir ev göremiyordu.

“Şimdi kulağınızı dört aç,” dedi Jess. Hızla yol alıyorlardı, atlar karın içinde sekiyordu. “Bölge, bu yönde üç kilometre daha devam ediyor. Ondan sonra hiç muhafız yok.”

“Peki ama nasıl...”

“Diline hâkim ol da dinle. Seni onların arasından geçireceğiz ama Bölge’nin sınırına vardıktan sonra sana yardımım dokunamaz, kimseyi de seninle gönderemem. Yol gün gibi ortada. Bir buçuk kilometre kadar sonra yol ikiye ayrılacak, oradan sonra yayan gitmek zorundasın.”

“O neden?”

Alçak bir dalın altından geçerken başını eğen Jess, ona hiddetle baktı. “Yol dediğim sadece bir patika, atın geçemeyeceği kadar da dar. *Sola* gideceksin, anladın mı? Sağa değil. Sağa gidersen çember çizer, tekrar Rule’a ulaşırsın. O yüzden inip atı geri yollamalısın. Yolunu bulur.”

Atsız ve kayaksız, ormanda, karların arasında yürümek, ayağında kar

ayakkabıları olan biri için bile zordu. “Bir yola falan varmadan ne kadar gitmem gerekiyor?”

“On beş kilometre. Oradan sonra istediğin yere gidebilirsin. Çantanın ön gözündə bir de harita var. Ama sakın unutma, *soldan* gideceksin, tamam mı?”

Başıyla evetledi Alex. “İyi ama neden bana yardım ediyorsun? Neden Lena’ya değil de bana?”

“Peter, Lena’yı istedi,” dedi Jess, atını mahmuzlayıp hızla tırıs gitmeye başladı. “Ama karar vermek Peter’a düşmez.

Alex ona yetişmek için atını hızlandırdı. “Karar mı? Ne kararı?”

“Kuralları çiğneyip çiğnememe.”

Birden jetonu düştü. “Bu Chris’le mi ilgili?”

“Diyelim ki bir fırsattan faydalanıp işleri biraz hızlandırıyorum,” dedi Jess. “Senin de hazır olman gerekiyordu. Artık hazırsın.”

“Neye hazırım?”

“İşhak’ı kurbanlık olmaya götüren aynı göreve. Tanrı, İbrahim’e seçmesini buyurdu, o da doğruluğu seçti. Sonunda ödüllendirildi ve İşhak kurtuldu.”

Harika. İncil’den bir hikâye. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu. “İyi de bunun bir anlamı yok ki. Bu bir sınavdı.”

“Bu da öyle,” dedi Jess. “Christopher sana değer veriyor. Seni istiyor. Bilse de bilmese de o Seçilmiş.”

Alex yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. “Bundan haberim yoktu.”

“Bak, genç hanım. Yaşlı olabilirim ama daha bunamadım.” Kadının ağzı büzülmüştü. “Çok değil. Bunu onun sesinde duydum. Seninkinde de duyuyorum.”

“Böyle bir şeyi duyamazsın,” dedi, demesiyle Kincaid’in söylediklerini hatırlaması bir oldu: *Yarasa gibi duyuyor ama küçük bir farkla*. Bunun üzerine, Jess’i pencereden, kalabalığın arasından kendine bakarken yakaladığı tüm o zamanlar aklına geldi.

Bakıyordu, çünkü ağzından çıkan her şeyi dinliyordu, Alex’in dile getirmediklerini bile.

Jess, Uyanmışlardan biriydi.

Artık ormanın derinliklerindeydiler. Nathan'ın köpekleri yanında atlaya zıplaya ilerliyor, karda güçlkle ilerliyordu.. Hava hâlâ çok soğuk olsa da rüzgârsızdı. Gökyüzü gri ve durgundu, ağaçlar gölgelerin içinden sıyrılıyor, yaklaşan şafakta gözle görünür hale geliyorlardı. Alex ileride bir yerlerden gelen odun dumanının kokusuna ek olarak, Nathan'ın terinin, köpeğin ve atının üstünde kraliçeden farksız, burnundan kıl aldırmayan Jess'in kokusunu duyabiliyordu.

Nathan. Alex gözlerini kıstı. Nathan da bu işin bir parçasıydı. Nöbetçinin Jess'in emirlerini dinlediği su götürmez bir gerçektir. Yani Rule'da böyle yapmaya hazır insanlar mı vardı? Eğer öyleyse, Jess'in kuralları çiğnemek için Chris'e ihtiyacı olmamalıydı; kendisi zaten çiğniyordu kuralları, değil mi?

Ama belki de kadının elinden gelenler sınırlıydı, yolundan gitmeye istekli olanların sayısı azdı. Jess'le Kincaid'in araları sıkıydı; tıpkı Rahip gibi, onlar da Uyanmışlardandı. Fakat aralarında Yeager olan tek kişi Chris'ti. Aslında bu da pek doğru sayılmazdı ya. Chris'in soyadı Prentiss'ti. Demek oluyor ki Chris'in annesi Yeager kanı taşıyordu ancak kasabadan kaçmıştı. Yine de Rule'da bu önemli bir şey sayılırdı. Chris'i büyükbabasına karşı kıskırtmak bir şeyleri değiştirmenin tek yolu olabiliirdi. Ama neleri? Sığınmacıları geri çevirmek mi? Kızları paylaşmak mı? Neyin peşindeydi Jess? Sadece Chris'in yapabileceği neyi istiyordu? Yeager'ın karşısına dikilmek bu kadar mı riskliydi? Belki de öyleydi. Jess kesinlikle öyle düşünüyor olmalıydı ve Chris buna hiç yanaşmıyordu. Muhtemelen, bu, aynı zamanda Peter'a da karşı çıkmak anlamına geldiği içindi. Peter bir Ernst'ti, Beş Aile'den birinin mensubuydu. İşin özü, Chris'in hem büyükbabasına *hem de* Peter'a meydan okuması için, uğruna da her şeyi gözden çıkaracak kadar çok istediği bir şey lazımdı.

Jess haklıysa ve Chris, Alex'i istiyorsa, bu da demek oluyor ki yem *kendisiydi*.

Yem de ne kelime; ödöldü Alex.

“Dur bir saniye,” dedi dizginlere asılıp. Kincaid’in atı ayaklarını vurup durdu. “Senin istediğin, Chris’in peşime düşmesi.”

“Ya ne sandın?” dedi Jess; bunu, Alex’in zekâsıyla alay eder gibi söylemişti. “İstemek güzeldir ve insan, ulaşamayacağı şeyi daha bir ister. Christopher da seni istiyorsa, uğrunda çarpışmak zorunda.”

Ani bir öfkeyle zangır zangır titreyerek, “Ama beni kullanıyorsun,” dedi. İlerde, Nathan’ın dönüp baktığını gördü. “Bunun göstermelik olmadığını ne bileyim? Belki de kaçıyormuş izlenimi verip beni ortadan kaldırmak için yapıyorsun?”

“Ama silahın *var*.”

“Senin de.”

“Seni vurmayacağım, Alex. Bana güvenmek zorundasın.”

“Jess,” diye seslendi Nathan. “Gitmemiz lazım, Jess.”

“Sana mı *güveneceğim*?” Alex yumruklarını öfkeyle sıkıyordu. Altındaki Appaloosa tepki gösterdi, burnundan soluyup zıpladı. “Niye güvenecekmişim sana? Duyan da bu meydan okumayı büyük bir şey, iç savaş falan zanneder.”

“Öyle zaten,” dedi Jess.

Evet ya, Kincaid *hizi*ler *var*, demişti, değil mi? Ernst ailesi Yeagerlara mı karşıydı yoksa? Başkaları da mı vardı? Alex’in gözünün önünde sokaklarda çatışan silahlı adamlar canlandı. “Ya Chris’e bir şey olursa? Ya büyükbabası onu...”

“Buna izin vermeyeceğiz,” dedi Jess. “Biliyorum, bana güvenmen için hiçbir sebep yok ama buna göz yummayız.”

Chris’in at sırtında kasabaya girdiğini, onun kaçtığını öğrendiğini düşününce bayılacak gibi oldu. Chris onun peşinden gelecekti ve Tanrı biliyor ya, bir başka yerde ve zamanda olsa, bunu isteyebilirdi de. “Madem bu kadar kalabalıksınız, niye o zaman kendiniz yapmıyorsunuz? Ne-

den birkaç kuralı da kendiniz çiğnemiyorsunuz?”

Jess’in sesi, kokusundan farksızdı; yani buz gibiydi. “Peki, bu sence kural çiğnemek değil mi, Alex?”

Nathan, “Jess,” dedi.

“Burası *Rule*, kızım, elimden gelen bu kadar. Eğer bir değişim olacaksa, birisi *meydan okuyacaksa*, bunu yapan Chris olmalı,” dedi Jess. “Eğer bir erkek olmak istiyorsa, kanımın kanı olmak istiyorsa, sınanması gerekiyor. ‘Her şeyi sına ama iyi olanı tut.’”

“Kanımın kanı mı?” dedi Alex ve o anda, daha önce duyduğu, fakat yanlış anladığı bir şeyi hatırladı.

Jess dobra dobra söylemişti ona: *Torunum bağışlandığı için hâlâ Tanrı’ya şükrediyorum.*

Bağışlanmak derken kastettiği, dünyanın sonunu ya da annesinin ölümünü görmemek değildi, *Bağışlanmışlardan* olmaktı.

Jess, Chris’in büyükannesiydi.

Chris biliyor muydu bunu? Alex’e kalırsa, bilmiyordu. Bunu hiç dile...

Nathan birden tiz bir ıslık çalınca Alex korkudan sıçradı. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Oradalar,” dedi Jess. “Patikada ve ağaçlarda. Geldik sayılır.”

Alex baktı. Otuz metre kadar ileride yolun iki yanında bir hareketlenme vardı. Sonra kar beyazı iki atı ve beyaz kamuflaj kıyafeti giymiş, oval yüzleri görünmese orada oldukları bile anlaşılmayacak binicileri gördü. Biraz daha ötede, ulu bir meşenin yüksek dallarında bir tahta kulübede elinde tatar yayıyla bir adam duruyordu.

“Tamam,” dedi Jess. “Unutma sakın. Yol ayrımına gelince, *sola...*”

Birisi Alex diye bağırdı, ses belli belirsizdi, ancak duymamak mümkün değildi. Daha başını çevirirken kim olduğunu anlamıştı Alex.

Chris, Gece’nin sırtında, patikada dörtnala ilerliyor, ağaçların arasından ok gibi atılıyordu. Alex’in onun yüzünü seçemeyeceği kadar uzaktaydı fakat yine de sesi duyuluyordu.

“Alex!” diye bağıırıyordu Chris. “Hayır, Alex, dur! Dur!”

“**G**it!” diye bağırdı Jess. Alex bocalayınca Jess, Appaloosa’nın kıkıçına şaplağı vuruverdi. “Deh! Hadi! *Gitsene!*”

İrkilen Appaloosa muazzam bir çabayla öne fırladı, derken Alex, Jess’i yanı başında buldu. İkiisi birden yoldan dörtlü at sürüyor, Bölge’nin sınırına doğru yol alıyorlardı. Nefesi kesilen Alex, dizginlere asılmamak için kendine bin bir güçlkle söz geçirdi, zira asılsa atın sırtından fırlaması an meselesiydi. İleride, Nathan’ın köpeği önlerinden kaçıldı ve Nathan atını patikadan dışarı sürdü. Yıldırım gibi geçtiler onun yanından.

“Devam edin!” diye bağırdı Nathan. Onlara el salladı. “Gidin, gi...”

“Alex!” diye bağırdı Chris, sesindeki paniği duymamak imkânsızdı. “Alex!”

“Git!” Jess kendi atının dizginlerini Appaloosa’ya vurunca hayvanın gözü döndü. Artık Alex’in elinden tek gelen tutunmaya çalışmaktı. Kamburunu çıkarıp eyerin kaşına yapıştı, uyluklarını sıktı, her bir şiddetli adımda hayvanın kuvvetinin belkemiğinden tırmandığını hissetti. O ve Jess baş başa gidiyorlardı, atları ağaçların arasından şimşek gibi atılıyordu. Hızdan bulanıklaşan ağaçlar, kollarını, saçlarını kavrayıp çekiştiren kamçılar gibiydi. Bir tanesi yanağını çizince, acıyı hissetti Alex.

“Alex!” Ses şimdi daha yakından geliyordu. Ardına dönüp bir bakmayı göze aldığında Chris’in aradaki mesafeyi hızla kapattığını gördü. Arayı kapatıyordu, onları yakalayacaktı, onu yakalayacaktı. “Alex, dur!”

“Bırakın geçsin!” diye bağırdı Jess ve dizginlerini Appaloosa’nın sırtında son bir kez, acımasızca şaklattı.

Kincaid’in atı acıyla kişnedi, sonra karın üstünde roket gibi fırlayıp atlı muhafızların üstüne koştu. Sonra bir anda nöbetçiler kayboldu; Alex

onları geride bırakmış, yola devam ediyordu. Nöbet yerindeki okçunun da altından geçince Bölge'den çıktı. Artık kimse ona yetişemezdi ve Chris...

Bir av tüfeğinin *gümlemesi* duyuldu. Sanki yeryüzü ikiye ayrılırmış gibi bir ses çıktı ve Alex sadece *Tanrı aşkına, hayır, Chris...!* diye düşünmeye zaman bulabildi.

Kincaid'in atı avaz avaz kişneyip şaha kalktı. Alex de çılgılığı basıp hayvanın boynuna yapıştı, yumruklarını onun yelesine gömdü. Hayvan bir kez daha şahlandı, başını geriye attı. Atın kafası Alex'in alınına vurdu, gözleri kararan Alex bir an için yüzde yüz düşeceğini sandı. At ayaklarını bıçak gibi yere saplarken Alex'in dünyası sallandı, ağzına kan doldu fakat bırakmadı.

Şimdi dönüp duruyorlardı, at, altında dans ediyordu adeta. Yoldan aşağı bakıyordu, tekrar Rule'a dönmüştü yüzünü. Jess'in elindeki av tüfeğini gördü; Gece hâlâ şaha kalkıyordu. Nöbetçiler bir araya gelmiş, Chris'i atından karga tulumba indirmişlerdi. Chris yere düşmüştü ama çırpınıyor, onlarla dövüşüyor, doğrulmaya çalışıyordu. Alex nöbetçilerden birinin kayıp düştüğünü gördü, ardından Chris kurtuldu ve karda yuvarlanarak ona ulaşmaya çalıştı.

"Alex!" Artık o denli yakındılar ki Chris'in çaresizliğinin kokusunu alabiliyordu, derken tanıdığı bir başka hissin acı kokusunu aldı: Korku. Chris bağırdı: "Lütfen, Alex, sen ne yaptığımı bilmiyorum..."

Jess, Remington'un dipçeğini indiriverdi. Darbe hızlı ve isabetliydi, Chris'in sağ kulak tozuna inmişti. Chris'in adımı yarıda kesildi, delikanlı kara devriliş hareketiyle kaldı.

"Hayır!" diye bağırdı Alex. Dizlerini sıktı, Appaloosa, Rule'a doğru ilerlemeye başladı. "Ne yapıyorsun sen..."

"Dur." Jess, Remington'u indirip edip Alex'e doğrulttu. Ağaçtaki nöbet yerinde bekleyen okçu da yayını kurmuş, oku onun göğsüne fırlatmaya hazır bekliyordu. "Tek adımı daha atayım deme", dedi Jess.

"Fakat Chris..."

"Onun bir şeyi yok. Üstündeki tozdan silkin ve serbest kal, ey Zion'un tutsak kızı. Git, Alex," dedi Jess, "arkana bile bakma."

Kendine söyleneni yaptı.

BEŞİNCİ BÖLÜM:
CANAVAR

Altı kilometre sonra yayan ilerlemeye devam ediyordu. Appaloosa'nın sırtından inmiş, sonra hayvanın sağrısını tokatlayıp onu geri yollamıştı. Pek de ikna edilmeye ihtiyacı olmayan at Rule'a doğru eşkin giderek uzaklaşmıştı. Doğru yol gerçekten de kan kırmızı bir mendille işaretliydi ve öyle dar, öyle dolambaçlıydı ki avcılarının avlanmak için kullandığı geyik patikalarından biri olabilirdi. Alex'e sanki bir başka yüzyılda kalmış gibi gelen, onu ve Ellie'yi Tom'a ulaştıran patikayı andırıyordu bir bakıma. Ömrünün geri kalanını bir patikadan diğerine dolaşarak, Tanrı bilir neyi arayarak geçirmeye mahkûm olup olmadığını merak etti.

Kar kalın ve yoğundu, botlarına yapışıp onu çekiyordu. Uylukları yanmaya başlamıştı, başı zonkluyordu. Isırdığı dili acıyordu. Yutkunduğunda ağzına kan tadı geliyordu ve bedeni, ağaçların arasında deli gibi koştuğu için yara bere içindeydi. Sanki bir mikserin içine düşmüştü, Jess de <çalıştır> düğmesine basmıştı.

Bir sınav. Bunların hepsi Chris için bir sınavdı. Alex özgür kalmıştı ama Chris, Rule'un kanunlarından kurtulmadıkça özgür olamayacaktı... o da her neyse. İşin aslı, Jess'in kızgınlığının Yeager'inkinden farklı olmadığını düşünüyordu.

Gözleri üç metre kadar ileride, yolun sağındaki cılız bir çamın altında, bir sopanın ucunda dışarı uzanan mavi şeye takıldı. Renk çok dikkat çekici ve berraktı; bembeyaz bir tuvale bırakılmış bir damla turkuaz gibiydi. İlk başta bunun doğa yürüyüşü kulüplerinin ağaç dallarına bağladığı türden eski bir naylon yol işareti olduğunu sandı.

Fakat yaklaşınca elbisenin yeninin kalıntıları olan şeyi gördü.

Sopa ise kemikti.

* * *

Kılını bile kıpırdatmadan öylece durdu. Zihni boşalmıştı. Resmen tek ayağı havada kalmıştı, bir an için sadece bakabili, beynini sıkıştıran o afallatıcı korkunun bembeyaz pençesinin biraz gevşemesini bekledi.

Bunun kol kemiği olduğunu düşündü, hoş, olmasa ne yazardı ama aklından geçen buydu. Elin küçük kemikleri ve parmaklar gitmişti, yani cesedin geri kalanı ya kara gömülüydü ya da yırtıcı hayvanın teki kolu koparıp buraya sürüklemiş, sonra da üzerindeki etleri sıyırmıştı.

Bu tıpkı yol gibi. İlk defa ceset görmüyorsun ya. Ortalık yırtıcı hayvan kaynıyor. Artık Rule'un güvenli bölgesinin dışındasın, elbette cesetlere rastlayacaksın. Düşüp ölmüş insanların cesetleri bunlar.

Dikkatle nefes aldı ama burnuna ormanın kokusundan başka şey gelmedi. Ne bir kurt ne de bir rakun. Kemik o kadar eski değildi, kar kadar beyaz da değildi; fakat taze de sayılmazdı.

Bir şey yok. Tüfeğin taşıma askısına parmağını geçirdi, silahın emniyetini yokladı, ardından eldivenini çıkarttı, elini sırtına uzatıp belindeki bir kancaya takılı saman kancasının tahta sapını tuttu. Tüfeği, kancası ve bıçağı vardı. Başına bir şey gelmeye...

Önce hangisini sezdiğinden emin değildi: Solundaki meşe ağacından upuzun sarkan, müstehcen pembelikteki şeyi mi, yoksa çürümeyi mi.

Kokuyla birlikte kollarındaki tüyler ayağa kalktı. Kokunun ölü et kokusu olduğunu biliyordu ama *onların*, yani Değişmişlerin kokusu değildi bu. Fakat burada çok sayıda ceset vardı ve bu da hayra alamet değildi.

Ağaçtan sarkan şey bir gövdeydi, ancak insana ait değildi. Postu tümüyle yüzülmüş, eldiven gibi çıkarılmıştı. Hayvanın adaleleri yerindeydi, tek bir çizik bile yoktu, üstünde o kadar et olduğu düşünülürse gerçekten tuhaftı. Bir düşününce –kalbinin gürültüsüne rağmen kulak kesildi– hiç kuş da yoktu burada. Karga da. Hiçbir şey.

Hayvan garip bir korkuluk gibi bir ilmeğin ucunda sallanıyordu. Alex onun ne olduğunu başının şeklinden ve kanca gibi dişlerinden anladı.

Bir kurt.

* * *

Kurt cesetleri daha da çoğalmıştı, tıpkı bir geçit töreninin yapılacağı yolu süsleyen bayraklar gibi, iki yana diziliydiler. İki yüz metre geçmeden küçük bir açıklığa, karın tıpkı bir yemek tabağı gibi düzleştiği bir çembere ulaştı. Şöyle bir düşününce, bu benzetme çok yerindeydi.

Kemikleri görmeyen biri, birkaç koca sepet dolusu kirli elbisenin ortalığa saçıldığını düşünürdü. Birbirini tutmayan bir sürü ayakkabı ve bağcıkları sımsıkı düğümlü botlar bir yığın halindeydi. Kimilerinin içindeki çürümüş, çoraplı ayaklardan, parçalanmış bacak kemikleri uzanıyordu. Olanca soğukta bile çürümenin kokusunu rahatça alabiliyordu Alex. Sanki birileri bağcıkları açmaya üşenmiş gibiydi. Açıklık, içi kemik dolu, gevşek çuvalı andıran elbiselerin rengârenk bir panayırıydı sanki. Hatta kara tarantulayı andıran bir erkek perukası ve sımsıkı, permalü lülelere sahip gümüş rengi bir peruk bile gördü. Simli siyah kumaşın üstünde altın zincirlerden bir yığın vardı.

Çünkü mücevherleri yiyemezsin, diye düşündü, her ne kadar çılgınca olsa da. Karın içinden bir güneş gözlüğünün yakut kırmızısı çerçevesi bakıyordu. Gözlüğün sağ camı yıldız biçiminde çatlamıştı. Gözlükleri de yiyemezsin.

Beslenme alanı.

Hissizleşmiş beyni, solundaki ve ilerde, sağdaki ağaçlarda başka renkler de olduğunun ayırdına vardı. Kurt leşlerinin sayısı da artmıştı.

Bakışları açıklıktan tekrar yola döndü. Ta ileride düzgün bir piramit vardı, belki de normalde taşlarla yapılan türden bir yol işaretiydi.

Ancak bu piramitin yapımında taşlar kullanılmamıştı.

Kafalar kullanılmıştı.

Olamaz.

Kimi kayış gibi olmuş, çok eskidi; gözleri, burunları, kulakları ve dilleri gitmişti. Bazılarına daha tazeydiler, gözlerinden solucan gibi sinirler sarkıyordu ve yarısı yenmiş dudaklarına donmuş kan sıvanmıştı.

Olamaz.

Birkaç tanesiye hiç eski değildi, taze bile sayılabilirlerdi. Morarmış dilleri ve burunları hafifçe kemirilmiş, gözkapakları ise uykulu gibi yarı yarıya kapalıydı. Ama hiç kurtçuk ya da sinek yoktu. Hava çok soğuk ol-

duğundandı, yeni öğrenmemiş miydi bunu? Piramit on iki kafa uzunluğunda, yedi kafa derinliğindeydi; yüksekliği ise bir metreden biraz fazlaydı. Sonra gözleri bir surata takıldı ve beyni tamamen, hiç işlemeyecek şekilde durdu.

Hayır. Hayır, lütfen, bu o olmasın.

Sanki az önce zihnine kazınan o görüntüyü silmek istermişçesine gözlerini kırıştırdı. Ama hayır, değişen bir şey olmamıştı.

Harlan oradaydı işte: Yukarıdan aşağı ikinci sırada, soldan üçüncü kafaydı. O suratı, o dişleri unutmasına imkân yoktu.

Midesi kasıldı. İnanılmaz derecede acı, iğrenç bir sıvı ağzından saçılıp buhar çıkarak karların üstüne döküldü. Dizlerinin bağı çözüldü, çökmeye başladı, ağzından kusmuk fışkırırken tüfeği de karlara gömüldü. Midesinde bir şey kalmayana değin kustu, sonra orada durdu, mahvolmuş karların üstünde emekledi. Nefes nefeseydi, kendi kusmuğunun pis kokusu burnunu dolduruyordu...

Bir anda yeni bir koku dalgası kapladı üzerini; sıcak yaz güneşinin altında şişip çürümüş, hastalıklı ve ölü bir şeyin kokusu.

Kapkara bir dehşet akciğerlerini sıkıp onu nefessiz bıraktı. Jess'in kurbanlık olmaya götürülen İshak derken neyi kastettiğini nihayet anlamıştı.

Belki de uzun zamandır izliyorlardı onu. Belki de gördükleri hoşlarına gitmişti. Fakat buraya alışkanlıklarından ötürü gelmiş olmaları daha akla yatkındı, tıpkı hayvanların izlediği yolları, bir sonraki öğünlerini nerede bulacaklarını bilen avcılar gibi.

Beş kişiydiler. Üçü erkek, ikisi kız. Palto, bot ve eldiven giymişlerdi. Bir kızla bir oğlanın üstünde kürkler vardı. Hayvanların postlarını ta aşağıya kadar çekmişlerdi, o yüzden gözleri, kurtların suratından dışarı bakıyordu.

Fakat tümü de silahlıydılar. Kızlardan biriyle iki oğlanın –ki bunlara Kurt Oğlan da dahildi– tüfekleri vardı. Belki de bir zamanlar ortaokul öğrencisi olan üçüncü oğlan ise elleri küçücük bir çocuk için taşıması çok daha kolay olan bir Beretta vardı.

Kurt Kız elinde bir mısır bıçağı tutuyordu; bıçağın ağzında kurumuş kan, pas rengi örümcekler gibiydi.

Bu Değişmişler temiz olmayabilirlerdi ama kirli de sayılmazlardı.

İşin aslı, çok semiz görünüyorlardı.

Gerçek, birden balyoz gibi çarptı Alex'e.

Rule onlarla mücadele etmiyordu.

Rule, besliyordu onları.